Cântecul sacru al dragostei
Cântecul Sacru al Dragostei
Roman
Mesu Andrews
Traducere din limba engleză de ANCA SEBESTYEN
KERIGMA
Oradea, 2014
Descrierea CIP *a mu*, – ANDREWS, M! °felii
Romă mei

Celor care nu mă lasă să abandonez. Soţului meu, mamei mele, lui Meg…

Cornel Ţlcărat Ana Corla»

4 0670 Oradea6 România
— (0359, 800174

LISTA PERSONAJELOR

Abiatar marele preot al lui David

Abişag fecioară sunamită, aleasă ca să încălzească trupul lui David

Absalom al treilea fiu al lui David; ima* – Maacah; tentativă de răzvrătire pe când Solomon era copil Adonia al patrulea fiu al lui David; ima – Hagita; tentativă de răsturnare a tronului lui David când acesta se afla pe patul de moarte

Adoniram administratorul lui Solomon, responsabil de mâna de lucru străină

Ahişar mai marele peste palat; fiu al lui Iuda

Amizabad fiul lui Benaia, ucis în luptă

Amnon fiul întâi născut al lui David; ima – Ahinoam; şi-a violat sora şi a fost ucis de fratele Absalom

Ana sora lui Abişag; slujnica Adelei

Ariela fiica lui Iosafat şi a loşebei; mireasa de pace a Sunemului

Bakari ambasador egiptean

Barzilai i-a rămas loial lui David în timpul răzvrătirii lui Absalom

Batşeba ima lui Solomon; soţia lui David (luată prin adulter)

Benaia căpitanul gărzilor lui David; comandantul armatei lui Solomon

Betuel abba Fiicelor Ierusalimului şi croitor regal

Chemuel fratele mai mare al Arielei

Dalita slujnica Batşebei

David al doilea rege al lui Israel

Dodo ţesător în suntem

Edna peţitoare în suntem ima = mamă, în limba ebraică – n.tr.

Elihoref

Eleazar

Clişeba

Hetron

Hiram igual loşeba

Iosafat loab

Mahlon

Mara

Miriam

Naama

Naum

Natan (prinţ)

Natan (profet)

Oliab

Paltiel

Psunneses

Roboam

Reu

Rut

Sara

Sekhet

Şeera

Şimei
Şimei (beniamit)
Şi fra
Siamun
Solomon
Yoşim

Zadoc secretarul principal al lui Solomon; fiu al lui Iuda unul dintre Uriaşii lui Benaia ima lui Reu; bucătăreasa palatului unul dintre Uriaşii lui Benaia rege al Tirului (fenician)

fratele mijlociu al Arielei ima Arielei abba Arielei; judecător al Sunemului comandantul armatei lui David înlocuitorul tatălui lui Reu; scrib prostituată din suntem ima Fiicelor Ierusalimului soţia amonită a lui Solomon; ima prinţului moştenitor soldat cu un singur ochi, din garda palatului frate al lui Solomon; fiu al lui David şi al Batşebei profet; loial lui Solomon în timpul loviturii lui Adonia păzitor înIerusalim conducător al bătrânilor în suntem. după Iosafat faraon, succesor al tatălui lui Sekhet întâiul născut al lui Solomon; fiu al Naamei mesager regal; ajutorul lui Iosafat femeie în vârstă, bună la suflet, din suntem văduvă din suntem fiica faraonului; soţie a lui Solomon geamăna mai tânără dintre Fiicele Ierusalimului lucrător în via Baal-Hamon

I-a blestemat pe David în timpul răzvrătirii lui Absalom geamăna mai în vârstă dintre Fiicele Ierusalimului faraon; tatăl lui Sekhet fiu al lui David şi al Batşebei slujitorul lui Iosafat la Ierusalim marele preot al lui Solomon

8
PARTEA
l
1
1 Cronici 12: 23, 32

Iată numărul oamenilor înarmaţi pentru război... din *fiii lui fsa har*, *care se pricepeau la înţelegerea vremurilor şi ştiau ce trebuia să facă Israel.*

nela se strecură în vârful picioarelor printre trupurile adormite 1. ale ursuzilor ei fraţi. Butoaiele goale de vin erau martorele tăcute ale beţiei lor adormite. Chemuel şi Igual aveau să sforăie până în zori. Fuseseră o ruşine pentru Abba Iosafat şi pentru Israel încă de când fuseseră destul de mărişori ca să aibă grijă de oi.

Chemuel se întoarse pe o parte moltaind, iar Ariela împietri. O clipă mai târziu atinse mânerul de fier şi se opinti în uşa aspră de cedru. Colţul de jos zgârie pământul, iar ţâţânii din piele scârţâiră. Îşi ţinu respiraţia. Privind peste umăr, răsuflă uşurată văzând piepturile fraţilor ei ridicându-se şi coborând în ritm regulat.

Un val de melancolie o năpădi. Arătau atât de paşnici, întinşi acolo, însă furia lor era ceva viu ce clocotea dincolo de această suprafaţă. Ce bine ar fi dacă ar lăsa-o să-i iubească. Dar fraţii ei respingeau cu îndârjire chiar şi dragostea pe care Abba şi Ima voiau să le-o dăruiască. Ariela învăţase de la o vârstă fragedă să se ţină deoparte de fraţii ei dacă nu voia să aibă parte de mânia lor, iar acum îşi petrecea cea mai mare parte a timpului departe de ei. Lacrimile îi înceţoşară privirea.

Aţintindu-şi privirea dincolo de ei, o văzu pe Ima Ioşeba la pietrele de gătit, făcându-i semn cu mâna să se apropie. Zâmbetul şugubăţ şi cald al Imei o făcu să iasă în curtea întunecoasă. Abba Iosafat era deja la fântâna lui suntem la întâlnirea bătrânilor. Ambii părinţi ştiau

‰ *i* că Ariela plănuia să urmărească întâlnirea de la distanţă, de vreme ce femeilor nu le era îngăduit să ia parte. Şi, deşi Abba era un om drept şi credincios, un om al rugăciunii, în seara aceea trecea cu vederea înşelăciunea Arielei.

Rămânând mereu în umbră, Ariela ieşi din curte, alunecă uşor pe după grămada de vase cu apă, simţindu-se mai mult ca un tâlhar decât ca fiica celui mai respectat judecător al Sunemului. Trecu în tăcere pe lângă barăcile negustorilor şi se îndreptă spre fântâna din centrul Sunemului. Acolo se ţinea orice întâlnire a oraşului şi acolo îşi făcea auzită vocea orice bârfă. Ghemuindu-se în spatele lăzilor şi

meselor, rămase în umbra coviltirelor din piele de capră care adăposteau barăcile goale. Niciun negustor nu rămânea până la o asemenea oră târzie să-şi păzească mărfurile. Doar câinii şi prădătoarele dădeau târcoale ca să cureţe rămăşiţele.

Zâmbi amintindu-şi de vremea când iscodelile ei copilăreşti o purtaseră pe străzile aglomerate ale Ierusalimului. Avea doar şapte ani când regele David îl chemase pe Abba ca sfătuitor al ţinutului de nord să-i ceară părerea asupra unei probleme orăşeneşti. Întreaga familie l-a însoţit pe Iosafat în capitală. *Atunci l-am văzut prima oară pe Solomon*. Inima Arielei bătu un pic mai tare la gândul tânărului rege. Întâlnirea din această seară va fi foarte diferită de cea care avusese loc în Ierusalim cu mulţi ani în urmă.

Apropiindu-se puţin câte puţin de fântâna Sunemului, auzi forfotul mulţimii. Frunţile transpirate ale bărbaţilor trădau tensiunea, deşi vântul primăverii timpurii le biciuia robele. În centrul oraşului se strânseseră peste două sute de bărbaţi, conducători din cele zece triburi de nord ale Israelului. Furia care îi adusese la suntem se adunase în ei de-a lungul anilor, dar ultima picătură fusese dezonorarea unei fecioare sunamite.

Ariela îşi amintea ziua când, cu nouă luni pline în urmă, Ahişar venise în suntem în calitatea lui de mai mare peste casa împăratului. Venise cu mare pompă, dar ochii săi apropiaţi şi părul rar şi drept o duseseră pe Ariela cu gândul la o nevăstuică. Abba Iosafat o învăţase că nu înfăţişarea exterioară este măsura unui om; însă după doar o zi în prezenţa lui Ahişar, Ariela era sigură că înfăţişarea de nevăstuică a marelui administrator se potrivea cu caracterul acestuia. Chiar la fântâna unde acum se adunaseră conducătorii nemulţumiţi, Ahişar anunţase că se caută cea mai frumoasă fecioară din Israel, care să aibă

grijă de bătrânul rege David. Abişag, mai mare decât Ariela cu doar un an, a câştigat această onoare şi a şi fost dusă la Ierusalim. Veştile despre adevărata soartă a fetei ajunseseră printr-un negustor

sunamit, a cărui soră slujea în bucătăria regelui. Abişag ajunsese nici mai mult, nici mai puţin decât să încălzească pântecul lui David – ajunsese în patul lui, dar nu devenise nici soţia, nici concubina sa.

Acum întrebarea care ardea în inimile tuturor devenise un iad. Ce se va întâmpla cu Abişag când regele David o va abandona? Niciun bărbat n-o va dori după ce a fost pângărită în patul altuia – chiar dacă palatul jura că relaţia nu se consumase niciodată. Oare o va alunga regele Solomon ca pe un gunoi sau o va îngriji ca pe una dintre soţiile şi concubinele lui David?

În timp ce inima Arielei plângea pentru fata pe care o văzuse scoţând apă din fântâna Sunemului, bărbaţii din oraşul şi neamul lor aveau alte sentimente. Dezonoarea nimicea întregul neam Isahar. Mânia cauzată de gândul alungării lui Abişag se răspândise ca focul. Cea mai frumoasă dintre fetele lor era sacrificată după toanele regalităţii lui Iuda. Bărbaţi din suntem merseseră de la un neam la altul, aprinzând mânia bărbaţilor muncitori şi cinstiţi din nord.

Aceştia erau oamenii de rând ai Israelului, care în fiecare an mergeau în pelerinaj la Gibeon de Pesa. Erau păstori, fermieri, – pescari, oameni ai pământului şi ai apei. Plângeau când erau trişti şi râdeau când erau fericiţi. Nu se ruşinau de felul lor de a fi sau de sentimentele lor. Dimpotrivă, trăiau viaţa din plin. Iar în această seară, conducătorii aceştia harnici şi pătimaşi ai ţinutului de nord îşi vărsau furia.

Ariela căută în mulţime capul argintiu al lui Abba, iar în cele din urmă îl zări în faţă, lângă piciorul fântânii. Pieptul i se umflă de mândrie văzându-l, mândria şi dragostea luptându-se crâncen în inima ei pentru a fi pe primul loc. Înţeleptul ei tată era cu un cap mai înalt decât toţi ceilalţi, bine clădit. Reputaţia sa de păstor, viticultor şi sfetnic îi câştigase nu doar respectul fiecărui bărbat din nord, ci şi bunăvoinţa regelui David. Deseori se afla în consiliul regelui, reprezentând de fiecare dată tribul lui Isahar – faimos pentru capacitatea de a înţelege vremurile în care trăiau şi de a şti ce trebuie să facă Israel.

Ariela îşi lovi din greşeală piciorul de un stâlpişor şi-şi strânse buzele ca să nu strige de durere. Trebuia să găsească repede o ascunzătoare bună. În cele din urmă, zărind un măgar legat la o căruţă, îngenunche

13

Între animal şi baraca unui negustor aflată nu departe de ultimul şir de oameni. Simţea că are nevoie să vadă figura liniştitoare, cu trăsături puternice, a tatălui său, iar această poziţie avantajoasă îi oferea acoperirea perfectă din care putea vedea feluritele expresii ale feţei lui.

Săptămâni în şir duseseră împreună oile la păscut şi vorbiseră despre planul pe care Iosafat avea să-l prezinte în această seară. Se gândiseră la soarta lui Israel şi la viitorul Arielei – iar în această seară cele două aveau să devină una.

„Să fii folosită în patul regelui, dar să nu fii primită ca mireasă adevărată", strigă unul dintre conducătorii triburilor. „Umilirea lui Abishag nu va trece nepedepsită! Este o insultă pentru neamul nostru!"

Un altul lovi aerul cu pumnul: „Casa lui David nu ne va mai necinsti!"

„David trebuie să răspundă în faţa *întregului* Israel pentru această ticăloşie!" strigă un al treilea.

Ariela se aşeză confortabil în ascunzătoarea ei pregătindu-se pentru o noapte lungă şi tumultuoasă, iar gândul îi zbură din nou la clipa în care îl văzuse prima oară pe Solomon. *Cum se poate să ştiu*, *la doar şapte ani*, *că* într-*o zi mă voi căsători cu Solomon*? Nu se mai gândise până acum la această întrebare. Pur şi simplu ştiuse mereu că prinţul va fi al ei – tot atât de firesc cum îţi ştii propriul nume.

Cu mai mult de zece Pesah* în urmă, regele David îl chemase pe abba al ei ca sfetnic la Ierusalim atunci când un proprietar de pământ din nord înşelase un negustor iudeu. Fraţii Arielei îl imploraseră să-i ia cu el, iar Iosafat căzuse de acord, spunându-i Imei că spera ca acea călătorie să-l apropie de fiii săi.

Chemuel, cel mai mare dintre băieţi, părea cel mai înverşunat împotriva lui Abba. Când îi disciplina, faţa posacă a lui Chemuel striga a nedreptate. Când Iosafat era binevoitor, rânjetul lui Chemuel căuta să provoace slăbiciunea pe care o adulmeca. Igual, cel mai tânăr, săruta pur şi simplu pământul pe care păşea fratele său şi îl urma în orice.

Când auzise Ariela că fraţii ei aveau să-l însoţească pe Abba la Ierusalim, o întrebase pe Ima: „De ce nu pot şi femeile să meargă la Ierusalim?”

După câteva şoapte conspirative ale soţiei, Iosafat fusese de acord să o ia şi pe Ariela.

Pesah sau Pesach – Pastele ebraic, sărbătoare a poporului Israel ce simbolizează eliberarea din robia egipteană – n.tr.

14

MESU ANDKHWS

„Va trebui să călătorim cât de repede posibil”, le spusese soţiei şi fiicei, făcând pe severul. „Nu pierdem vremea cu animale sau flori interesante din deşert”.

Cele două încuviinţaseră cu seriozitate.

„Este o călătorie de o singură zi pentru un bărbat care merge pe cămilă, dar noi vom lua măgarul, aşa că vom ajunge în trei zile”.

În a cincea zi de călătorie, ajunseseră la Ierusalim purtând la gât cu toţii ghirlande împletite din flori din deşert, inclusiv măgarul.

Ariela îşi aminti drumul lung până la Ierusalim şi cum oraşul i se păruse că seamănă cu gâtul lung al unei regine cu coroană pe cap. Zidurile de pe trei laturi ale oraşului erau împrejmuite de văi adânci, iar turnul fortăreţei Sionului păzea marginea de nord a Cetăţii lui David. Când familia a intrat pe poarta de est, Iosafat a strâns mai tare mâna Arielei. Negustorii strigau. Copiii fugăreau capre şi găini pe stradă. Cerşetorii stăteau cu mâinile întinse, iar muzicanţii cântau la lirele cu şase coarde. Uitându-se la ima ei să vadă cum i se par toate acestea, Ariela zărise minunata fortăreaţă despre care le vorbise Abba când mai fusese în oraş. Zidurile sale impunătoare fuseseră construite ca nişte încăperi goale care apoi fuseseră umplute cu pământ şi pietre.

Abba spusese că fortăreaţa era *impenetrabilă*. Nu-şi putuse imagina, dar atunci când a văzut măreaţa construcţie, a înţeles.

Tot căscând ochii, văzu un ofiţer care stătea aproape de unul dintre parapeţii fortăreţei. Avea în subordine cinci soldaţi frumos îmbrăcaţi în uniformă militară, cu arme şi scuturi. Atunci a dat cu ochii de el. De Solomon. Toţi cei cinci tineri soldaţi purtau tunici purpurii regale sub pieptarele din piele şi emblema lui David pe umeri. Dar Solomon se distingea cu uşurinţă. Aşa cum spusese Abba cândva despre fortăreaţă că este *impenetrabilă*, tot aşa spusese despre fiul preferat al Batşebei că este *extraordinar*. Într-adevăr, totul era extraordinar la Prinţul Solomon.

Privirea luminoasă a ochilor săi întunecaţi şi părul negru ca pana corbului, mai mult mătăsos decât ondulat, îi dădeau Prinţului Solomon un aer regal. Era cel mai înalt dintre fraţii săi şi avea umeri laţi. Ariela îl vedea cam de vârsta lui Chemuel – douăsprezece Pesah. În timp ce stătea ea astfel pe gânduri, Solomon s-a oprit o clipă din antrenamentul său, s-a uitat prin mulţime şi a observat inspecţia îndrăzneaţă a micuţei Ariela. Văzând că nu-şi fereşte privirea, a cercetat-o la rândul său, iar în cele din urmă a salutat-o amuzat înclinându-şi capul. Ea i-a răspuns la fel – un fel de armistiţiu. În momentul acela a ştiut că într-o zi Solomon va fi al ei.

Ima Ioşeba o trase de mână, iar întreaga familie poposi la un mic han. Abba a sărutat-o de rămas bun pe Ioşeba, iar ea s-a apucat să descarce proviziile. Abba a dat fiecărui băiat câte o bucată de piele lucrată ca să aibă ce să dea la schimb în piaţa aglomerată, apoi porni grăbit spre palat. Ariela s-a furişat după el, folosind o sumedenie de ascunzători pe străzile înguste ale Cetăţii lui David. Abba s-a uitat o dată în urmă de parcă i-ar fi simţit prezenţa, dar şi-a văzut grăbit de drum.

Prefăcându-se că este fiica unei femei ce căra un coş, a trecut de gărzile de la poarta fortăreţei şi a intrat într-o altă lume, în partea de nord, neîmprejmuită de ziduri, a oraşului. Palatul luxos, construit în stil fenician, al lui David, zumzăia. Nu ţipa, nu striga sau scrâşnea.

Fusese un cadou construit de meşterii regelui Hiram şi torcea de atâta eleganţă. Ariela îl văzu pe Abba urcând scările de piatră şi dispărând dincolo de uşile mari de cedru. Renunţă repede să mai încerce să se furişeze pe lângă gărzile palatului şi se întoarse la han. Ima Ioşeba terminase de despachetat şi o întrebă unde erau fraţii ei.

Ariela dădu din umeri şi se apucă în grabă s-o ajute pe Ima la pregătirea mesei, sperând ca aceasta să uite întrebarea. Chemuel şi Igual s-au întors seara, ca de altfel şi Abba. Expediţia de cercetare a Arielei aproape că ar fi putut rămâne un secret reuşit. Aproape.

„Cred că ştiu de ce a construit regele David castelul de cealaltă parte a fortăreţei Sionului", spuse ea, molfăind absentă la ultima coajă de pâine. În încăpere se lăsă brusc tăcerea, iar ea pricepu că tocmai se dăduse de gol.

Ioşeba îşi puse mâinile în şolduri: „Şi când, mă rog, ai văzut tu palatul regelui?"

Ariela înghiţi ultima bucată de pâine odată cu nodul din gât: „Îmi pare rău, Ima. Am vrut să văd unde merge Abba".

Iosafat ridică o sprânceană. Arielei i se pare că gestul exprimă atât un reproş, cât şi dorinţa de a afla mai mult. Uitându-se de la un părinte la altul, decise că preferă să se adreseze curiozităţii lui Abba decât mâniei Imei: „Ierusalimul de nord este mult mai liniştit decât sudul Cetăţii lui David. Un rege păstor are nevoie de pace ca să se poată odihni noaptea".

Abba îşi trecu degetele prin barbă, aşa cum făcea atunci când era

adâncit în gânduri. Încruntarea sa făcu loc unui zâmbet larg. „Eşti isteaţă, mieluşeaua mea. Regele mi-a spus în această dimineaţă: «Sunt în siguranţă în partea de nord a fortăreţei, pentru că duşmanii ar trebui să cucerească toate cele zece triburi ale noastre din nord înainte să poată ajunge în pragul meu. Aş avea destul timp să-mi mut întreaga casă în fortăreaţă înainte ca duşmanii să ajungă la Ierusalim.»".

Amintirea aceasta o făcu pe Ariela să tresară de parcă ar fi primit un duş rece şi dintr-odată deveni conştientă de strigătele de revoltă care veneau de la fântâna Sunemului.

„Dacă data viitoare va fi vorba de fata mea?" strigă unul dintre bătrânii Sunemului.

„Trebuie să ne ascuţim lama plugului".

„Iuda trebuie să plătească pentru aroganţa sa, iar casa lui David să se căiască de mândria sa".

Soarele îşi luase rămas bun şi se ascunsese după colinele muntelui Gilboa, iar lumina torţelor arunca umbre sinistre pe feţele schimonosite ale bărbaţilor furioşi. Cum ar fi putut şti regele David că cel mai mare duşman al său ar fi chiar cele zece triburi de nord ale lui Israel?

Un fior o străbătu pe Ariela de-a lungul şirei spinării. *Oare de ce am impresia că sunt urmărită*? *Se* uită în spate şi în jur, apoi dădu uitării acest gând, străduindu-se să audă ce spunea un alt bătrân. Se părea că mulţimea se linişteşte, semn că Abba urma să vorbească. Iosafat întotdeauna asculta mai întâi şi vorbea la sfârşit.

17

MESU ANDRKWS

2

1 Împăraţi 2: 10 – 11

David a adormit cu părinţii lui… domn*ise peste Israel tim*p *de* p*atruzeci de* a*ni*.

arele rege războinic al Israelului stătea întins pe o rogojină Lde paie, tremurând, redus la o grămadă de carne uscată de atotputernica armă a timpului. Leviţii stăteau în jurul patului său, cădelniţând tămâia şi implorând mila lui Dumnezeu în numele iubitului lor rege. Dar mireasma de tămâie nu reuşea să ascundă mirosul morţii din opulenta cameră regală.

„Nu putem face nimic altceva să-l încălzim?" îl întrebă Solomon

pe medicul palatului, în timp ce Abba David era scuturat de încă un fior rece.

Bătrânul îşi înclină capul. „Îmi pare rău. regele meu. Am făcut tot ce am putut".

Slujitorii se mişcau grăbiţi, agitând cărbunii aprinşi în vasul de bronz pentru jar, încercând să pară ocupaţi. Solomon citi neputinţa pe Ielele lor. Ştia că nu se mai poate face nimic. Drumurile comerciale pe care încerca să le statornicească cu Egiptul şi cu Tirul aveau să aducă în curând ierburile misterioase din estul îndepărtat, dar acestea aveau să ajungă prea târziu pentru a-i mai fi de folos lui Abba David.

Mirosul medicinal al balsamului şi al mirului se amesteca cu cel de urini şi transpiraţie, creând o emanaţie pe care Solomon n-avea

O uite prea curând. Stătuse peste noapte în cameră cu Abba, legat i îi legăturile dragostei, după ce medicul anunţase moartea iminentă a lui I >avul. În strălucirea timpurie a zorilor, Solomon stătea cu privirea pierdută în vasul rotund pentru jar, plin cu viţă de vie arzândă. Vasele de încălzit parfumate din jurul patului lui Abba luptau cu fiorul rece neînduplecat care îl chinuia pe bătrânul rege. Dar cum rămânea cu fiorul rece din *tânărul* rege? Cu groaza de gheaţă care îi urca pe şina spinării şi transpiraţia care îi curgea pe spate? îmbrăcămintea de in a lui Solomon era acum o masă de zdrenţe transpirate, mărturie a nopţii de veghe petrecute la căpătâiul lui David. Lacrimile se amestecau cu broboanele de sudoare pe bărbia lui. *Doamne, nu vreau să-l pierd pe Abba, dar mi pot să-l mai văd în starea asta*.

Grămada de învelitori de deasupra regelui se mişcă. Marele rege David gemu. Suferinţa sa nu înceta. Era aşa de zile întregi. Solomon îşi feri privirea, incapabil să suporte priveliştea. *Cel mai puternic om pe care îl cunosc zace acum în pragul morţii şi nu poate să-l treacă*.

Aplecându-şi capul ca un copil, Solomon fu mângâiat de prezenţa lui Benaia. Căpitan al gărzii regelui, Benaia îl apăra acum pe Solomon, aşa cum îl ocrotise pe David în toţi aceşti ani. Solomon zâmbi văzându-l pe acest uriaş. Privirile lor spuneau mai mult decât

cuvintele.

Căpitanul era înalt de aproape cinci coţi, aproape la nivelul ochilor unei cămile. Gâtul său puternic şi umerii laţi tăceau faptele sale eroice încă şi mai fantastice. Victoriile sale nu-i exprimau însă caracterul pe de-a-ntregul. Curajos? Da. Loial? Cu desăvârşire. Totuşi, lacrimile care-i umpleau ochii îl mângâiau pe Solomon mai mult decât o mie de duşmani ucişi în bătălie. Benaia era mai mult decât un soldat. Era un prieten, iar inima lui era frântă. Nici măcar marele Benaia nu-l putea apăra pe regele David de strânsoarea crudă a bătrâneţii.

De cealaltă parte a patului lui David se afla Batşeba, ima lui Solomon, şi cea mai puternică, dar şi cea mai persecutată, dintre soţiile regelui. Cu mult timp în urmă, David o luase în patul său şi pusese la cale moartea primului ei soţ. Profetul Natan adusese cu promptitudine mesajul de judecată al lui Dumnezeu. David ascultase, aşa cum făcuse adesea, iar Dumnezeu iertase, aşa cum făcea întotdeauna.

Acum, credinciosul profet Natan stătea privind dintr-un colţ îndepărtat, iar faţa lui era un papirus cu neputinţă de descifrat. Trăia mereu ascultând cu un duh pe care numai glasul Domnului îl putea atinge. Solomon zâmbi în timp ce-l observa pe bătrânul profet. Omul lui Dumnezeu îşi mişca buzele, dar nu scotea niciun sunet. Ce se poate oare ruga un om când cunoaşte deja voia lui Iehova?

Zadoc, preotul, stătea chiar la stânga lui Natan, psalmodiind încetişor, implorând mila Domnului. Profet şi preot mijlocind pentru rege. *Să nu uit să vorbesc cu Zadoc despre procesiunea de înmormântare şi despre prinţesă*. *Prinţesa*… Solomon tresări. Cu doar câteva zile în urmă, fratele său Adonia, încercase fără succes să uzurpe tronul lui Solomon. Datorită unei Batşeba şi eforturilor îndrăzneţe ale celor trei slujitori loiali din această încăpere – Zadok, Natan şi Benaia – Solomon îşi asigurase binecuvântarea lui abba şi dreptul la tron. De atunci, aliaţii aceştia nu se mai dezlipiseră de el.

Abba David fusese marele rege războinic al lui Israel timp de patruzeci de ani, dar cele mai multe dintre bătăliile sale decisive se dăduseră în propriul său palat. Cât de mult ar fi vrut Solomon să-l fi

putut păzi pe abba de durerea revoltelor dezgustătoare din familia lor. Frate necinstindu-şi sora. Frate ucigându-şi fratele. Frate furând tronul lui abba – adică aproape furându-l. Înfrângerea filistenilor, a amoniţilor şi a altor neamuri trebuie să-i fi părut lui David nimic în comparaţie cu conflictele dintre propriii săi copii.

Solomon mângâie fruntea lui abba. Iubitul rege păstor al lui Israel îi făcuse sfetnici pe toţi fiii săi după ce aceştia sărbătoriseră a douăsprezecea Pesah, iar în cele zece Pesah de când Solomon era atent la viaţa regilor, învăţase un lucru. Cei mai mari duşmani ai lui Israel nu luptau cu lancea, suliţa sau sabia. Luptau cu minţi ascuţite şi cu limbi otrăvite. Dacă voia să ridice Israelul de la naţiune la împărăţie, trebuia să gândească mai întâi şi abia apoi să acţioneze.

Privirea lui Solomon căzu pe ochii adânciţi în orbite ai lui abba şi pe obrajii traşi. Cochilia de om care se afla în faţa lui era un străin. Toată viaţa lui, Solomon auzise despre cum se ridicase regele David de pe câmpul păstorilor pe câmpul de bătălie cu o piatră şi o praştie în mână şi o credinţă suficient de mare să ucidă un uriaş. Abba unise douăsprezece triburi nesupuse şi le condusese ca pe o singură naţiune.

Solomon îşi sprijini coatele pe rogojina de paie şi-şi lăsă capul în palme. Trecându-şi mâinile prin părul negru ca pana corbului de parcă ar fi vrut să-l smulgă, şopti: „Of, Abba, cum voi putea domni peste această naţiune nesupusă fără călăuzirea ta?”

„Abba crede că eşti foarte înţelept, domnul meu”. O voce înăbuşită de femeie se auzi de sub învelitori.

Solomon tresări. Nu crezuse că îl va auzi cineva.

Abba David schiţă un zâmbet slab. „A-are dre-dre-dreptate, fi-fiule”. Îi clănţăneau dinţii când vorbea.

Tânărul rege vru să tragă învelitorile mai aproape de bărbia lui abba, dar o mână delicată îl opri, iar un val de căldură precum focul îl trecu din vârful degetelor până în obraji.

„Fac eu asta, domnul meu”, spuse din nou fata, Abişag, iar glasul

ei melodios dansa printre rugăciunile şoptite ale preotului. Strânse pătura mai bine în jurul ei şi al comorii regeşti de sub ea. Şuviţe negre de mătase umede îi încadrau chipul.

Solomon observă conturul formelor ei frumoase – femeia înaltă, suplă care îl îmbrăca pe abba ca o învelitoare. Se minună de profunzimea intimităţii dintre un rege muribund şi o biată fecioară din nord. Trăiau o dragoste transparentă şi pură. O dragoste fără contopire trupească, pentru că mai adâncă era contopirea inimilor, care vorbea fără cuvinte.

Solomon se uită la ima. Nici măcar dragostea nemuritoare a Batşebei nu putea să se compare cu legătura strânsă dintre abba şi sunamită. Legătura lui Abişag cu regele fusese cultivată în ceasuri fără sfârşit, ceasuri preţioase – în care cuvintele erau de prisos, iar intimitatea fizică nu era necesară.

Aplecându-se mai mult, Solomon sărută obrazul lui David şi şopti: „Odihneşte-te, Abba. Îmi pare rău că te-am necăjit. Păstrează-ţi puterile".

Solomon o privi pe Abişag mângâind părul lui Abba şi se minună din nou: *Ar fi greşit oare* s-*o fac pe Abişag concubina mea după ce moare Abba*? *La urma urmei*, *nu este concubină sau soţie în sensul fizic*.

Cu glas sugrumat, David croncăni printre buzele tremurânde: „Fii tare! Fii bărbat".

Solomon se uită docil la Abişag, simţind că-i ard gâtul şi obrajii la tonul mustrător al lui abba. „Da, Abba. Mi-ai insuflat curajul unui bărbat puternic". Deşi Dumnezeu îi spusese în mod direct lui Abba că Solomon va domni în pace cu vecinii de la toate hotarele Israelului, războinicului rege îi venea greu să creadă că un conducător puternic s-ar putea descurca fără o sabie în mână.

„Nu!" se răsti regele clănţănind. „Ascultă. Să nu uiţi poruncile Domnului, fiule – foloseşte-ţi puterea ca să umbli pe calea Sa şi păzeşte cererile şi poruncile Sale, aşa cum sunt scrise în legea lui Moise".

21

Privirea lui Solomon întâlni din nou privirea lui Abişag. O

singură lacrimă se prelinse peste nasul ei în timp ce stătea întinsă pe pieptul lui David.

Inima lui Solomon se înduioşa. Să dea Abba şi o sută de instrucţiuni – fiecare cuvânt era o comoară în aceste ultime clipe. „Da, Abba. Voi fi puternic. Voi urma legile lui Dumnezeu".

„Ştii că generalul Ioab a ucis doi bărbaţi nevinovaţi în vreme de pace. Fă cu el ce vei crede de cuviinţă în înţelepciunea ta, dar nu lăsa capul său sur să ajungă în pace în mormânt". Se scutură din tot corpul, iar Abişag se ghemui şi mai aproape de el. Abba David închise ochii, dar hotărârea i se putea citi în sprâncenele încruntate, în timp ce se chinuia să vorbească în continuare: „Fii îndurător cu ff-fiii lui Barzilai, care a fost lângă mm-mine când am fugit de trădarea ff-fratelui tău Absalom".

Solomon încuviinţă din cap, dar rămase tăcut.

Se opri şi David, apoi îşi puse mâna tremurândă peste învelitori, pe spatele lui Abişag. „Îţi aminteşti când fratele tău Absalom a încercat să-mi fure împărăţia?"

Solomon se încruntă. „Îmi amintesc că întreaga familie a părăsit Ierusalimul şi a fugit la Mahanaim ca să fie în siguranţă".

David o mângâie cu gingăşie pe Abişag, aşteptând ca privirea lui Solomon să se oprească asupra ei. „Şi-ţi aminteşti păcatele comise de fratele tău Absalom împotriva celor zece concubine pe care le-am lăsat să aibă grijă de palat când restul familiei a trebuit să fugă?"

Solomon simţi că i se scurge sângele din obraji. Se uită mut la Abişag, apoi la David. „Abba, niciodată nu ţi-aş necinsti soţiile sau concubinele aşa cum a făcut Absalom. Am aranjat ca toate femeile tale să fie îngrijite într-o aripă nouă din partea de nord a palatului".

Niciun răspuns. Doar tăcere. Solomon văzu teama pâlpâind în ochii lui Abişag. Fata mai fusese păcălită şi altă dată de promisiuni regale – i se promisese pat de rege, dar i se refuzaseră drepturile de mireasă.

Solomon simţi că prinde curaj. „Deşi voi moşteni toate soţiile şi concubinele tale, Abba, te asigur că totul va fi doar de formă. Nu voi

face decât să urmez sfatul sfetnicilor noştri de a prelua obiceiul ţărilor vecine".

David încuviinţă din cap, părând mulţumit, iar Abişag trase încă o dată învelitoarea peste braţul lui, înfăşurându-l în culcuşul lor cald. Solomon suspină adânc şi se pregăti să plece, cu mintea la schimbările

pe care trebuia să le facă după hărţile astronomice pe care le studia.

O mână rece, slăbită se întinse spre el şi-l apucă de încheietură.

„Solomon!"

Inima aproape că îi sări din piept. „Da, Abba, ce este?"

Privirea înceţoşată a lui David scânteie. „Nu uita că-l ai cu tine pe Şimei, fiul lui Gera, care a aruncat multe blesteme amare asupra mea când am fugit de Absalom la Mahanaim. Am jurat înaintea Domnului că nu-l voi ucide cu sabia, dar tu eşti un om înţelept, vei şti ce ai de făcut".

Solomon se lăsă cu toată greutatea pe scăunelul de lemn de lângă patul lui David. „Abba, spui că am înţelepciunea de a şti ce să fac cu generalul Ioab şi că voi şti cum să mă port cu Şimei. Dar de ce crezi că am această înţelepciune?" Până acum câteva zile, erai încă în mod oficial regele lui Israel, iar eu eram unul dintre prinţii sfătuitori. Bătrânii cetăţii judecau cauzele oamenilor din cetate, iar tu încă dădeai legi prin reprezentanţii tăi. De ce crezi că dintr-odată voi avea această înţelepciune de a întări împărăţia sub domnia mea?" Ultimele vorbe i-au ieşit din gură mai plângăcioase decât ar fi vrut, dar, sincer vorbind, de săptămâni voia să-i pună lui Abba această întrebare.

Regele David zâmbi printre dinţii-i clănţănind. Ochii mari, de căprioară, ai lui Abişag clipiră de la un rege la celălalt, parcă aşteptând ca până la urmă cineva să preia totuşi comanda.

„Ei?...", spuse Solomon chicotind. „Ai de gând să-mi spui ce ţi se pare aşa de amuzant?"

„Ţi-am spus vreodată numele tău adevărat, Solomon?"

Batşeba icni scurt, iar lumea lui Solomon se clătină puţin. „Numele meu adevărat?” Nu-şi putu opri lacrimile văzând-o pe Ima Batşeba întinzându-şi mâna spre mâna tremurândă a lui David. Dragostea dintre David şi Ima fusese întotdeauna mai adâncă decât dragostea lui David faţă de celelalte soţii.

„Împreună cu Ima ţi-am pus numele Solomon, care înseamnă pace, iar numele acesta mi-a fost confirmat când Iahve a spus că tu vei zidi templul Său şi vei domni în pace peste Israel. Dar în noaptea în care te-ai născut, profetul Natan a adus un mesaj din partea Domnului, un nume special”.

„Ima? Ce tot spune acolo?” întrebă Solomon, însă privirea ei era aţintită asupra soţului ei.

23

t/aftă & *OIA*-l le

% & *c-t-r-ioMen*

Adorare, amintiri şi poate şi regret – toate se puteau citi în trăsăturile fine ale frumosului ei chip. „După ce primul nostru fiu a murit, abba m-a mângâiat”, spuse ea „şi tu te-ai născut un an mai târziu. Te-am numit Solomon în speranţa că viaţa îţi va fi plină de pace, nu de furtunile care au însoţit unirea noastră”.

„Domnul meu”, interveni profetul Natan, „Iehova le-a trimis vorbă părinţilor tăi prin mine că te vei numi Iedidia, preaiubitul Domnului”.

„Cum? Iedidia?” Cuvântul îi suna atât de ciudat. „Nu înţeleg. De ce aud acum prima oară numele acesta?”

Natan se uită mai întâi la David, apoi la Batşeba. „Pentru că, deşi părinţii tăi au ştiut de la naşterea ta că eşti preaiubitul Domnului, un asemenea lucru ţi-ar fi pus viaţa în primejdie printre prinţi”.

Lui Solomon îi scăpă un suspin înainte să apuce să-l înăbuşe.

„Anul trecut”, spuse David, „când am ţinut adunarea pentru pregătirea templului, am anunţat patru lucruri în auzul întregului Israel. Tu eşti alesul lui Dumnezeu ca rege al Israelului şi cel care îi va ridica templul. Domnia ta va fi caracterizată de pace şi, cel mai uluitor

lucru – Iahve va fi abba pentru tine". O singură lacrimă se prelinse pe obrazul lui David. „Tu eşti Iedidia, fiul meu, iar dragostea Lui îţi va aduce şi înţelepciunea de a domni peste poporul Său".

O tuse nemiloasă scutură trupul bătrânului rege, iar Solomon se întinse să apuce o învelitoare care să-l încălzească. David o dădu deoparte, străduindu-se din toate puterile să vorbească în continuare: „Să nu uiţi de cei de care trebuie să ai grijă, pentru ca poporul nostru să poată trăi în pace – pentru ca *tu* să poţi trăi în pace". Lacrimile îi înceţoşară privirea lui Solomon, în timp ce Abba David continua să-i înşire îndatoririle. „În Shalom. Întemeiază-ţi tronul… apoi caută pacea pentru tine şi pentru Israel". Bătrânul rege tremura incontrolabil, iar silueta subţire a lui Abişag se lipi mai strâns în jurul lui. „Trăieşte-ţi numele, fiule, în Shalom". Încercă să spună încă ceva, dar cuvintele îi fură înecate de o tuse uşoară şi de încercarea de a trage aer în piept.

Natan şi Zadoc ieşiră din colţul lor, iar rugăciunile lor fură reduse la tăcere de şoaptele lui Iehova către duhul profetului. Plânsul încetişor al Batşebei se transformă în strigăte de jale când îi văzu apropiindu-se. Probabil că simţise şi ea apropierea grabnică a inevitabilului.

Solomon se aplecă să sărute obrazul lui abba, astfel că faţa lui aproape că atingea fruntea lui Abişag. Îi simţea răsuflarea în barbă. Ea

se rostogoli într-o parte, refugiindu-se sub braţul lui David, lăsând în urma ei mireasma de scorţişoară şi şofran.

Cei trei rămaseră nemişcaţi, suspendaţi în timp. Niciunul nu mişca, de teamă că acel moment avea să se piardă în veşnicie, cu toţii ştiind că moartea avea să învingă în această ultimă bătălie a regelui războinic.

Adunându-şi ultimele puteri, David şopti: „Pace, Solomon. Caută pacea, Iedidia".

„Da, Abba. Aşa voi face". Tânărul regele îşi lăsă capul pe pieptul lui abba şi auzi ultima bătaie a inimii marelui rege David.

25

3

2 Samuel 3: 1!

Războiul a ţinut mult între casa lui Saul şi casa lui David. David era tot mai tare, şi casa lui Saul mergea slăbind.

Z\ nela căută faţa lui Iosafat în mulţime. Zâmbi în sinea ei, văzând

JL V.că făcuse ca de obicei – ascultase în tăcere argumentele tuturor. Un murmur trecu peste mulţime şi fiecare chip se întoarse plin de aşteptare spre Abba. Parcă cerul însuşi se apropiase mai mult ca să audă cuvintele celui mai înalt oficial al Sunemului.

„Bărbaţi ai lui Israel", începu Iosafat cu voce joasă, „cele douăsprezece triburi ale noastre s-au certat şi s-au luptat încă de pe vremea umblării în pustiu cu Moise. Totuşi, trecutul mai recent al lui Israel este cel mai dureros. După ce a murit regele Saul, vă amintiţi războiul civil sângeros care ne-a sfâşiat ţara?" Privi în mulţime, oprindu-se asupra câtorva conducători mai tineri. „Unii dintre voi sunteţi prea tineri să vă amintiţi, dar aţi auzit despre asta stând pe genunchii taţilor voştri". Apoi, uitându-se la conducătorii mai bătrâni, continuă: „Dar tu, Ţofar, îţi aminteşti zilele sângeroase ale lui Israel, nu-i aşa?"

Bărbatul mai în vârstă încuviinţă din cap şi-şi coborî privirea. Nimeni nu voia să vorbească despre zilele îngrozitoare de dinainte de domnia lui David.

Iosafat scrută mulţimea, iar majoritatea feţelor cu barbă sură erau acum aplecate. „Triburile lui Israel au fost mereu ca o familie cu prea mulţi copii în cort. Ne dondănim şi ne certăm, invidia şi suspiciunea alimentează focurile mâniei şi ale resentimentelor. Fraţii mei, deschideţi-vă ochii şi vedeţi mâna lui Dumnezeu. Tribul lui Iuda

26

MHSH ANDREWS

a prosperat şi a crescut, iar restul Israelului a slăbit. Dumnezeu i-a dat lui David izbândă şi, spre lauda regelui, în loc să se folosească de

binecuvântările lui Dumnezeu spre binele lui, regele David s-a dovedit credincios, a căutat inima lui Iehova şi a păstrat un Israel unit".

Aerul nopţii se umplu de tăcere. Iosafat luă o torţă din mâna unuia dintre bărbaţii de lângă el, apoi strigă şi lovi torţa de stâlpul fântânii, rupând-o în două: „Suntem un popor sfânt, ales de Domnul care ne iubeşte ca pe lumina ochilor Săi! Trebuie să fim vrednici de asta!"

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui, iar liniştea care a urmat vorbea mai tare decât orice strigăt care se auzise în seara aceea. Părea că până şi lăcustele se opriseră din cântat până a vorbit din nou Iosafat.

Ariela îl privea pe Abba plină de admiraţie, dar observă un zâmbet maliţios înflorindu-i pe buze.

„Bătrâne Ruben", spuse el, „eşti treaz?"

Oamenii izbucniră în râs când bătrânul somnoros îndepărtă uşor scânteile torţei care i se aprindeau în barbă. Gluma lui Abba eliberase tensiunea mulţimii, ca o gaură într-un burduf de vin. Dar spusese ce avea de spus – regele David merita respect pentru că Dumnezeu se arătase binevoitor faţă de el. Ariela îşi înăbuşi un chicotit şi se minună din nou de înţelepciunea lui Abba.

Cufundată în gândurile ei, nu simţi în ceafă răsuflarea bărbatului decât când fu prea târziu. O mână uriaşă, aspră îi acoperi gura. Instinctiv, apucă mâna şi se întoarse, încercând să se elibereze şi să vadă cine o ataca. Înainte să se poată elibera, o altă umbră îi aruncă peste cap o învelitoare de lână, aşa că nu mai putea să-şi dea seama în ce direcţie o trăgeau.

Mintea îi clocotea, panica se lupta cu raţiunea. Nu îndrăzni să strige, pentru că, dacă s-ar fi descoperit că pândise întâlnirea, Abba ar fi căzut în dizgraţie. Aşa că se luptă în tăcere, tenace, smucindu-şi şi răsucindu-şi mâinile şi picioarele. Primul atacator încă îi ţinea mâna la gură şi o purta sub braţul său ca pe un sac de grăunţe, ţinându-i braţele imobilizate, lipite de corp. Al doilea bărbat îi ţinea la fel picioarele şi avea grijă ca învelitoarea să stea la locul ei. Vocile bătrânilor se auzeau

tot mai slab, iar Ariela îşi dădu seama că atacatorii o duceau departe de adunare.

Primul bărbat se împiedică de o piatră, aşa că învelitoarea se dădu la o parte suficient cât să vadă o frântură din locul în care erau. Căsuţa

27

bătrânei Rut era chiar lângă ei, chiar după dugheana brutarului. Teama se transformă în groază când îşi dădu seama că o duceau spre poarta cetăţii. Nu se putea lăsa violată – sau mai rău.

Doamne Iehova, se rugă în sinea ei, *dacă mă vor duce dincolo de poarta cetăţii*, *nu mai am nicio scăpare*. Convinsă că Abba ar fi preferat s-o ierte pentru că din cauza ei a căzut în dizgraţie decât să meargă la înmormântarea ei sau să jelească onoarea ei pierdută, Ariela se luptă ca un animal cu cei doi bărbaţi ale căror planuri erau neclare, dar de neimaginat. Muşcă mâna care îi acoperea gura şi dădu drumul strigătelor care fuseseră oprite.

„Au!”, auzi un glas înăbuşit, chiar înainte să simtă lovitura peste obraz. „Taci, neghioabă mică”, şopti el, punându-i din nou mâna peste gură.

Glasul cunoscut îi luă răsuflarea.

„Ia uite cum se luptă, micul leu al lui Dumnezeu”. Celălalt chicoti pe un ton scăzut, care nu prevestea nimic bun. „Abba i-a ales un nume potrivit”.

Trupul Arielei se înmuie. Chemuel. Igual. Niciodată nu i-ar putea învinge pe fraţii ei.

„Care-i problema, surioară? De ce nu lupţi ca un bărbat dacă vrei să iei parte la întâlnirile bărbaţilor?”

Ariela stătea nemişcată în braţele lor, ca o zdreanţă moale, temându-se să mişte sau să vorbească. Supunerea ei păru să-i înfurie mai mult, căci Chemuel o smuci de picioare, trăgând-o din strânsoarea lui Igual. Umerii şi capul i se loviră de pământ cu un zgomot înfundat.

Chemuel îi eliberă picioarele şi dădu la o parte învelitoarea, privind-o pe Ariela cu ură. Ea încercă să se ridice, dar el se aruncă

înainte. „O, nu”. Mâna lui o prinse de încheietură ca o viţă de vie.

„Nu, te rog!”, strigă ea plângând. O durere ascuţită îi străpunse braţul. „Apuc-o de cealaltă mână”, îi porunci lui Igual. Când Ariela încercă să se răsucească, ei o strânseră şi mai tare, strivindu-i oasele şi tendoanele delicate. O îmbrânciră înapoi, cu braţele întinse deasupra capului. Lăsă o urmă şerpuitoare în strada prăfoasă şi întunecoasă a Sunemului.

De ce? *De ce mă urâţi*? Ar fi vrut să-i roage să-i dea drumul, dar ştia că ar fi râs şi şi-ar fi bătut joc de ea şi mai mult. Fraţii ei fuseseră cruzi întotdeauna, dar cruzimea lor se transformase în violentă în ultima

28

MESUANDREWS

vreme. Erau atenţi să nu lase răni şi vânătăi pe care le-ar fi putut vedea Abba.

„Au!”, strigă ea când o bucată dintr-un vas de lut îi sfâşie haina şi carnea.

„O, surioarei noastre i-a revenit glasul, Igual. Trebuie să ne asigurăm că nu-i va spune lui Abba”.

Iosafat cunoştea lipsurile fiilor lui, dar nu-şi dădea seama până unde mergea brutalitatea lor. Îşi disciplinase şi învăţase toţi cei trei copii aşa cum ar fi făcut orice abba înţelept, dar în loc să-i accepte dragostea, Chemuel şi Igual evitau legăturile familiale şi o învinovăţeau pe Ariela de toate greutăţile din viaţa lor.

„Vă rog, fraţilor”, scânci ea. „Nu-i voi spune nimic lui Abba. Vă rog, daţi-mi drumul. Opriţi-vă înainte să faceţi ceva ce veţi regreta”. Ariela se zvârcoli în strânsoarea lor, încercând să se poziţioneze astfel, încât să-şi protejeze cu haina rana deschisă de mizeria de pe stradă.

Chemuel o scuipă în faţă. „Singurul meu regret este că te-ai născut, înainte să apari, eu şi Igual aveam măcar un locuşor în inima lui Abba”. În lumina lunii, Ariela văzu un moment de vulnerabilitate pe chipul care se înălţa deasupra ei, chiar înainte ca poarta de fier să se închidă peste sentimentele lui Chemuel.

Inima i se frânse văzând suferinţa ascunsă sub ura lui. Acum, cel puţin, înţelegea de unde vine cruzimea lor. Dar ceea ce credeau ei nu era adevărat. Abba îşi iubea fiii din toată inima. I-ar fi putut oare convinge cineva că se înşelaseră în toţi aceşti ani?

Când ajunseră în sfârşit dincolo de zidurile Sunemului, bărbaţii îi dădură drumul. Se rostogoli pe spate, bucurându-se că haina de lână era moale.

Fraţii se aşezară unul în dreptul mâinilor ei, celălalt la picioarele ei. „Tu ia-o de încheieturi, eu o prind de glezne".

Reacţia Arielei fu rapidă şi instinctivă. Ca un crab lângă mare, îşi trase mâinile şi picioarele sub ea, încercând să se îndepărteze. Dar înainte să poată scăpa, palmele cărnoase ale lui Igual o prinseră iar de încheieturi, iar Chemuel o luă de glezne.

„Hai să vedem cât de sus poate zbura sora noastră, Igual!" Cei doi începură s-o legene tot mai sus cu fiecare mişcare. În cele din urmă, Chemuel începu numărătoarea. „Unu, doi şi treei!"

Ariela naviga prin aer şi atinse pământul rece şi tare cu un zgomot

29

At ic

* *cu*

*J*fi îngrozitor. Văzu cu coada ochiului un licăr de lumină, apoi se cufundă liniştită în întunericul dulce care avea s-o scutească de mai multă suferinţă.

Ariela se deşteptă încet ca dintr-un vis, dar capul care îi zvâcnea îi aminti de coşmarul pe care-l îndurase. Se ridică, deşi se clătina pe picioare, şi se uită neliniştită înjur, asigurându-se că fraţii ei plecaseră. Sângele care i se urca la cap suna ca o lingură de lemn pe unul dintre vasele de gătit ale Imei. Rănile proaspete din partea dreaptă şi de la picior o dureau de parcă ar fi înţepat-o o mie de albine. Haina îi era toată sfâşiată, cum fusese târâtă, şi n-o mai păzea de aerul rece al nopţii.

Încet, încet, îşi recapătă şi auzul. Era în afara cetăţii, dar vedea

torţele în mijlocul mulţimii îndepărtate, adunate la fântână. Lumina lunii o înconjura aruncând o strălucire sumbră pe rochia sfâşiată şi pe mantaua pătată de sânge. Sub haină, bentiţa de păr era plină de sânge, iar Ariela simţi o dâră caldă prelingându-i-se pe gât. Pipăindu-şi cucuiul de la ceafă, tresări când degetele descoperiră o mică tăietură chiar în mijloc.

De data asta nu-i chiar aşa de rău, îşi spuse, îndreptându-se către poartă. Se va furişa cu grijă acasă şi îşi va spăla rănile în vasul cu apă din colţul îndepărtat al curţii. Spera că Ima va fi ocupată înăuntru şi n-o va observa. Cu tăieturile şi zgârieturile se va descurca destul de uşor, dar rana de la cap va necesita mai multă grijă. Trebuia să se grăbească. Când Abba avea să-şi prezinte planul, ea trebuia să fie gata. Mireasa pe care o negociase Israel nu putea apărea în faţa conducătorilor din nord ca un cerşetor în zdrenţe.

Ariela se întoarse în oraş şchiopătând, bucurându-se de un singur lucru: casa lor era una dintre cele cuibărite între zidurile înalte, protectoare, care înconjurau Sunemul. Intrând pe poarta de sud, făcu câţiva paşi spre curtea lor, ce se învecina cu o grădină împrejmuită de un gard. Aici îşi putu îngriji rănile şi putu şi să audă slab ce se discuta în întâlnirea bătrânilor. Oprindu-se pentru o clipă chiar înainte să intre în curte, auzi glasul ridicat al lui Abba purtat de aerul rece al nopţii.

„Fraţii mei din nord, prea multă vreme ne-am luptat cu fraţii noştri din ludea şi i-am privit cu suspiciune. Suntem iuţi la a condamna şi înceţi la a asculta”.

Ariela intră repede în curte să caute vasul cu apă şi scăunelul.

30

MESU ANUR1-VVS

Ridică o bucată ponosită de material şi începu să-şi spele rănile de pe piciorul drept şi de pe coaste, întrebându-se cum se va strecura în casă neobservată ca să ia o rochie curată şi o bentiţă de păr.

Sunetul de copite în galop îi întrerupse gândurile. Se apropiau de oraş, lovind cu putere pământul. Era galopul dezordonat al unei cămile, nu pasul scurt al unui măgar sau cal. Se ridică şi porni

şchiopătând spre poarta oraşului, cât de repede îi permitea piciorul rănit. Chiar când ajunse la poartă, cămila şi călăreţul purtând însemnul regelui David trecură pe lângă ea într-o rafală de praf.

Ce face un mesager al regelui singur în suntem – în noapte, pe o cămilă? Având în vedere tensiunile binecunoscute dintre suntem şi casa regelui, trimiterea unui singur reprezentant regal era un lucru neobişnuit. „Să vină aşa, în timpul nopţii… şi încă pe o cămilă, în loc de cal", îşi şopti sieşi.

Mesagerul şi animalul său zgomotos goniră spre fântână şi se opriră cu stângăcie – nu înainte să doboare patru sau cinci conducători mai înceţi. Bărbaţii fură gata să înceapă scandalul, dar mesagerul strigă de pe cămilă: „Domnii mei!" Panica din glasul tânărului îi opri.

„Vorbeşte, domnule", spuse Iosafat din fruntea mulţimii.

„Regele David a murit!", spuse tânărul mai mult plângând decât strigând. Bătu uşor cămila pe umăr, iar aceasta îngenunche. Mesagerul descăleca şi se îndreptă spre Iosafat, care îl aştepta.

Confuzia domnea, dându-i Arielei ocazia să se furişeze din nou lângă căruţa unde stătuse înainte să fie atacată.

Lumina torţei dezvălui chipul tânăr şi durduliu al mesagerului regal, care trebuie să fi fost în vârstă de douăzeci de ani ca să poată fi în serviciul regelui, dar care arăta mai mult de doisprezece ani. Lacrimile îi curgeau pe obrajii rotunzi. „Regele nostru e mort!" strigă el. „Regele I) avid se odihneşte cu părinţii săi şi va fi înmormântat în Cetatea lui David mâine dimineaţă".

Liniştea atârna ca un giulgiu în timp ce fiecare cântărea efectul acestor cuvinte. David domnise în Israel patruzeci de ani, iar înmormântarea sa avea să fie prima înmormântare regală în Israel. Saul, primul rege, fusese ucis în bătălie de filisteni, iar oasele lui fuseseră îngropate în labes din Galaad. *Cum îngropi o legendă*?, se întrebă Ariela.

Ce-i de făcut? răsuna în vântul rece al tăcerii.

Ce-i de făcut? se citea în sprâncenele stufoase ale bătrânilor.

t & fi &

Ce-i de făcut? era încrustat chiar pe chipurile răzvrătite ale fiilor lui Iosafat. Şi ei îşi făcuseră loc în nobila adunare.

Ce avea să se aleagă de poporul ales al lui Dumnezeu, acum, când conducătorul ales al lui Dumnezeu era mort?

Ce fac eu? întrebarea Arielei era şi mai arzătoare. Îşi va mai face cunoscut planul Abba în această noapte? Va mai fi hotărât viitorul ei în această întâlnire a conducătorilor din nord ai lui Israel?

32

4

Pe

SALMUL 22: 10

De când eram la sânul mamei, am fost sub paza Ta.

Iosafat privi marea de chipuri speriate care înconjurau fântâna Sunemului. „Păstraţi-vă firea, fraţii mei. Regele David a murit, dar Dumnezeu e viu".

Şi inima lui era frântă din pricina morţii marelui bărbat, dar nu îndrăznea s-o arate. Nu încă. „Nu uitaţi că Dumnezeu l-a aşezat pe tron pe tânărul Solomon şi bărbaţi vrednici – căpitanul Benaia, preotul Zadoc şi profetul Natan – sunt alături de el".

Se sui pe bordura fântânii ca să recâştige controlul înainte să înceapă manifestările doliului, bătăile cu pumnii în piept şi sfâşierea hainelor. „Ascultaţi, fraţii mei. Cei care vreţi să cinstim anii de credincioşie ai regelui David, haideţi să ne strângem la poarta de sud a oraşului de îndată ce vă încărcaţi cămilele. Folosim numai dromaderele pentru călătoria aceasta scurtă şi un singur om pe un animal. Dacă pornim curând, ar trebui să ajungem în Ierusalim mâine înainte de amiază ca să luăm parte la procesiunea de înmormântare a regelui nostru".

Feţele şocate din mulţime rămaseră mute, iar Iosafat îşi dădu seama că trebuie să apeleze la emoţia vie ce clocotea încă dincolo de suprafaţă. „Moartea regelui nostru nu îndreaptă relele pe care le-a făcut casa sa, dar el a fost totuşi unsul lui Dumnezeu". Câteva limbi se descleştară şi începură să şoptească, iar unele capete încuviinţau.

„Întregul Israel va jeli treizeci de zile, aşa cum se cuvine, apoi eu mă voi întoarce la Ierusalim să-i prezint personal condoleanţele mele regelui Solomon. Atunci voi face cunoscute şi pricinile celor douăsprezece triburi de

33

nord ale noastre". La această ultimă remarcă, uşurarea detensionă feţele muncite ale bătrânilor. „Dacă tânăail rege este un om la fel de vrednic ca şi abba al său, va asculta suferinţa noastră şi planul meu de pace".

La auzul unui plan de pace, mulţimea parcă se aplecă înainte ca şi când ar fi aşteptat amănunte. Văzând că nu venea nicio explicaţie, un conducător dădu glas îngrijorării mulţimii: „Bunule Iosafat, ştim că eşti înţelept şi, cunoscându-ţi credincioşia de până acum, avem încredere în tine, dar am dormi mai liniştiţi la noapte, dacă…" Omul se bâlbâi, dar bolboroselile şi încuviinţările din cap ale celorlalţi îl scutiră să-şi ducă gândul până la capăt. „Vrem să ştim ce plan îi vei propune regelui".

Iosafat se opri, văzând privirile speriate ale multora dintre prietenii săi de-o viaţă. „Nu v-am dezamăgit niciodată. Acum trebuie să aveţi încredere în mine – fără să ştiţi toate amănuntele".

Un murmur agitat umplu aerul în timp ce judecătorul Sunemului îşi trecu braţul peste umerii mesagerului regelui. „Vino, te rog, în casa mea în această noapte, fiule. Îţi vom da o cămilă odihnită pentru drumul spre Ierusalim".

„Mulţumesc, domnul meu. Regele Solomon a trimis azi dimineaţă mesageri la toate triburile din nord. Am mers în pas rapid cu dromaderul meu ca să ajung aici pe la căderea nopţii. Îţi sunt recunoscător pentru ospitalitate". Cămila scoase un sunet şi scuipă ca şi când ar fi înţeles că este vorba despre ea.

Iosafat zâmbi la reacţia animalului şi-l bătu pe umăr pe mesager. „Vom avea grijă ca atât tu, cât şi animalul tău să primiţi destulă mâncare şi apă".

Pe faţa rotundă, brăzdată de lacrimi a tânărului se citea uşurarea. „Cămila mea se întreba dacă va avea parte de hrană şi apă în

această seară”.

Iosafat râse la replica isteaţă a băiatului. Direct. Bun. Isteţ. Da, palatul trimisese omul potrivit pentru această slujbă.

Pe când îşi făceau drum prin mulţime, câţiva bărbaţi îşi exprimară cu glas tare sprijinul şi promiseseră să-l însoţească pe Iosafat la Ierusalim în acea seară, dar judecătorul Sunemului încă auzea murmure purtate de vânt.

„M-aş simţi mai bine dacă aş şti ce plan îi va propune regelui”, spuse unul.

„Poate ne va spune mai multe de-a lungul zilelor de doliu, înainte să se întoarcă la Ierusalim”, spuse altul.

34

MESU ANDRBVVS

Iosafat era hotărât să se concentreze asupra oaspetelui său şi asupra iminentei călătorii la Ierusalim. Conducându-l pe mesagerul palatului spre casă, Iosafat îl întrebă „Cum te cheamă, tinere?”

„Reu, domnul meu”.

Trecură şi de ultimii rătăciţi din mulţime, iar Iosafat îi observă pe Chemuel şi Igual făcându-şi de lucru pe lângă una dintre dughenele din piaţă. Le făcu cu mâna şi spuse „Reu, aceştia sunt fiii mei, care te vor ajuta să-ţi îngrijeşti cămila”. Chemuel se încruntă, dar Iosafat nu-i băgă în seamă atitudinea. „Apoi te vor însoţi acasă la noi pentru o masă pe cinste”.

Chipul lui Igual reflecta întru totul expresia acră a fratelui său. Niciunul dintre fii nu-şi ascundea deloc nervozitatea. Chemuel lovi cu piciorul o piatră de pe drum, în timp ce Igual îşi ferea privirea. Iosafat fu tentat să-şi ceară scuze pentru grosolănia lor, dar când se întoarse spre Reu, acesta deja făcuse o plecăciune către îngrijitorii săi nemulţumiţi şi li se adresă astfel:

„Cămila mea se numeşte Dalila”, îi spuse lui Chemuel, care încercă să-l ignore pe jovialul tânăr. „Am numit-o aşa pentru că este o femelă încăpăţânată care mă duce în păcat oriunde aş merge”.

Chemuel făcu ochii cât cepele şi se uită de îndată la Igual, ca şi

când ar fi vrut să se convingă că şi fratele său mai încet la minte auzise acest lucru. Deodată, cei doi fii ai lui Iosafat izbucniră într-o criză de râs, iar în cele din urmă îşi băgară minţile-n cap suficient cât să se îndrepte spre Dalila care îi aştepta. Tânărul mesager privi peste umăr la judecătorul Sunemului şi îi făcu cu ochiul. Iosafat ar fi dorit din toată inima să poată şi el câştiga atât de uşor inima fiilor săi.

Dând resemnat din umeri, porni spre casă, gândindu-se cu groază la veştile pe care avea să i le dea Arielei. Va fi dezamăgită că planul cu mireasa de pace trebuia să mai aştepte până să fie făcut cunoscut, dar va înţelege. Lăsând mulţimea în urmă, văzu în lumina lunii doar o siluetă delicată, aşteptând lângă poarta curţii lui. Auzi un smârcâit uşor şi-şi dădu seama că fiica lui plângea. *Bineînţeles*, se gândi el. *Probabil că a auzit tot din ascunzătoarea ei din piaţă*.

Se apropie pe întuneric, iar când fu destul de aproape ca să poată şopti, îi spuse: „Ima ţi-a ales bine numele". Apoi îi ridică bărbia: „Cu adevărat, încă din pântecele mamei tale ai fost pentru noi leul lui Dumnezeu, iar în această seară trebuie să te ţii tare încă o dată".

35

Un nou val de plâns o podidi şi se topi în braţele lui, plângând în hohote.

„Îmi pare aşa de rău, micuţa mea", spuse el, strângând-o tare în braţe. „Nu te-am putut anunţa în această seară ca mireasă de pace a Israelului – cea care va vindeca rănile dizgraţiei lui Abişag. În lumina morţii regelui David, am simţit în duhul meu că ar trebui ca Solomon să audă propunerea înainte ca triburile de nord s-o accepte". Ariela se linişti, iar el şopti inimii frânte a fiicei lui: „Te întreb ceea ce i-am întrebat şi pe bătrânii triburilor de nord ale lui Israel. Poţi avea atâta încredere în mine, încât să faci ceea ce este mai bine pentru tine fără să ştii toate amănuntele?" Iosafat o ţinu de umeri cu faţa spre el, aşteptând să răspundă, căutând în ochii ei adevărul.

„Mă-ncred în tine din toată inima", spuse ea. „Ştiu că vei face ce este bine pentru mine – şi ce este bine pentru Israel".

Iosafat îi simţi mâneca umedă. *O fi udat-o cu lacrimi*, îşi spuse în

sinea lui. Atunci suflă un vânticel uşor, iar haina ei flutură. Norii se dădură la o parte, iar lumina lunii dezvălui expresia de totală încredere de pe chipul Arielei – şi ceva în plus.

Sânge.

Iosafat fu şocat. Se uită la rochia ei sfâşiată şi pentru prima oară văzu petele de sânge de pe învelitoare şi haină. Stăpânirea de sine pe care o afişase ca judecător al Sunemului dispăru, frâul emoţiilor spulberându-se precum ceaţa dimineţii.

„Ariela, eşti bine?" O strânse în braţe din nou. Durerea aproape că-l sufoca, iar inima îi era sfâşiată în două. „Ce s-a întâmplat?" o întrebă cu glas şoptit. Dar în inima lui, ştia. Tăcerea Arielei îi confirmă că este vorba despre fraţii ei. De când erau copii, Ariela tânjea după acceptarea lor, dar se alesese doar cu furia lor.

Iosafat strânse tare din ochi. *Iehova*, *înţelepciunea nu mă mai ajută când vine vorba de aceşti fii răzvrătiţi ai mei*. *Ce să fac*? De ani de zile se ruga pentru schimbarea fiilor lui şi îi iubea profund pe toţi cei trei copii; totuşi, cum să separi ura faţă de faptele cuiva de persoana însăşi?

Ariela se trase puţin ca să-l privească în ochi. „Am crezut că în seara aceasta voi reuşi să scap de cruzimea fraţilor mei. Puteam rezista atâta timp cât ştiam că mireasa de pace era la locul ei, că Dumnezeu are un plan pentru mine…" Glasul îi fu înăbuşit de plâns, aşa cum stătea cu capul pe umărul lui Abba.

36

MESU ANDRLWS

Iosafat simţi cum o lacrimă i se prelinge pe obraz. Cu siguranţă numai se va frânge-n două. „Oh, mieluşeaua mea dragă". Îi spuse, „Iehova cu adevărat are un scop în toate acestea". Se ţineau strâns îmbrăţişaţi, iar umerii li se scuturau la unison, uniţi în tristeţe.

Când lacrimile li s-au mai oprit, ea îşi sprijini capul de el. „Cred că este aşa cum spui, Abba. Din pântecele mamei mele, Iehova m-a chemat să fiu un leu al lui Dumnezeu, dar când izbucneşte ura fraţilor mei, mă simt ca un miel înspăimântat".

„Draga mea fetiţă”, spuse el, „am încercat să te păzesc…”

„Abba, *nu* este vina ta!” răspunse ea, făcând un pas înapoi, cu înflăcărare în glas. „Nu le poţi schimba inimile. Şi nu mă poţi păzi în fiecare clipă”.

Strângând-o iar în braţe, el continuă. „Ştiu că nu pot veghea asupra ta în fiecare clipă dar, dacă ai fi căsătorită… uneori aş vrea să fi fost chemată la o viaţă obişnuită, să te căsătoreşti cu un păstor, şi să-mi dăruieşti o mulţime de nepoţi”. Glasul îi fu sugrumat. Când putu să vorbească din nou, o făcu în şoaptă. „Dar când cineva este chemat pe înălţimi mari, Ariela, cărarea ce urcă pe munte este adesea presărată cu brazde adânci”.

Chiar în acel moment, Iosafat simţi o mână pe umărul său. Dându-i drumul Arielei, îşi strecură braţul pe după talia mică a soţiei lui. Ioşeba trebuie să fi auzit că întâlnirea bătrânilor se încheiase şi-i văzuse pe cei doi la poartă. Se făcu mică în îmbrăţişarea soţului ei şi se uită cu duioşie la Ariela.

„Vino, fiica mea. Am auzit şi văzut destul ca să ştiu că fiii noştri s-au purtat iar rău cu tine”. Ioşeba se întoarse şi-l mângâie pe Iosafat pe obraz. „Şi văd în privirea ta că întâlnirea cu bătrânii nu s-a terminat bine”. Întinse mâna spre Ariela fără să aştepte confirmarea soţului ei. „Veştile despre întâlnire mai pot aştepta, dragostea mea, dar rănile fiicei noastre nu. Vino, draga mea”. Ariela se uită la el peste umăr, în timp ce Ioşeba o îndruma spre colţul din spate al curţii ca să nu fie văzute.

Iosafat luă vasul de apă şi scăunelul, merse după ele şi aşeză scăunelul astfel încât Ariela să stea între ei. Ioşeba întinse mâna după cârpă să se ocupe de rănile de la cap, dar Iosafat o opri şi luă el cârpa. O privi în ochi, uniţi în suferinţa lor aşa cum numai părinţii copiilor aflaţi în suferinţă pot fi.

37

A > 21?

Fără să-i pese de convenţii, dădu la o parte haina fiicei lui şi-i dezlegă panglica de păr îmbibată în sânge, în timp ce Ioşeba se îngrijea

de rănile de pe o parte şi de la picior. Când aprinse lampa ca să-i vadă tăietura de la cap, îi scăpă un oftat uşor.

„Nu-i chiar aşa de rău, Abba", spuse ea, strângându-l de mână. „O să se vindece repede". Dragostea şi lacrimile formau un cerc strâns, în timp ce părinţii îşi îngrijeau fiica iubită. În cele din urmă, Ariela se ridică, gata să intre în casă după haine curate.

„Ariela", o strigă Iosafat. Ea se opri, aşteptându-l să continue, dar gura îi era încleştată. Faptul că îi spălase rănile tocmai îi pusese în lumină pericolele reale ce o pândeau ca mireasă de pace a lui Israel. Oare înţelegea ea cu adevărat acest lucru sau era orbită de visele legate de Solomon? „Mieluşeaua mea, ca mireasă de pace a Israelului, vei avea mari bucurii, iar poporul nostru va trăi într-o unitate nemaipomenită". Se opri, căci emoţia îl sugruma. „Dar bucuria şi unitatea au un preţ. La Ierusalim te aşteaptă pericole mari. Angajamentul acesta poate să-ţi ceară sacrificii mari".

Cu ochii strălucind, ea încuviinţă din cap. „Aşa cum am spus, Abba, cred că greutăţile pe care le-am purtat până acum m-au pregătit..."

Iosafat făcu un pas spre ea şi-i luă mâinile în ale lui. „Dar aici am reuşit să te păzesc cât de cât. În Ierusalim însă vei fi singură în casa regelui".

„Abba, niciodată nu sunt singură". Întinse mâna să şteargă o lacrimă de pe obrazul lui. „În copilărie, m-ai apărat de Chemuel şi Igual. Acum nu mai sunt copil şi numai Iehova mă poate apăra – fie că sunt în suntem sau în Ierusalim ca mireasă de pace a Israelului".

Fermitatea lui Iosafat se frânse într-o mulţime de lacrimi. „Eşti sigură că vrei să faci asta? Vrei să-ţi dai viaţa lui Solomon, ştiind prin ce frământări trece ţara şi care este soarta unei femei în haremul regelui?"

Ariela tăcu şi o umbră de îngrijorare îi umbri privirea. „Recunosc că mi-e teamă de ce mă aşteaptă în Ierusalim. Dar l-am iubit pe Solomon toată viaţa, iar, din cauza suferinţelor pricinuite de fraţii mei, am învăţat să cer ajutorul lui Iehova ca singurul meu ajutor. Este o

lecţie bună, Abba". Ariela se întoarse spre casă, dar o figură din umbră o opri brusc.

Până şi lui Iosafat i se tăie respiraţia la prezenţa sumbră a lui Chemuel, care le întuneca lumina speranţei.

38

MESL! ANDREWS

Ariela împietri de spaimă şi simţi că nu mai are aer. Respiră adânc, iar numai se linişti amintindu-şi de cuvintele pe care le rostise mai devreme. Numai Iehova mă poate apăra. Îşi aminti licărirea de vulnerabilitate din ochii lui Chemuel, ura născută din convingerea că ea îi furase dragostea lui Abba. Nu era un monstru; era fratele ei. Şi pentru prima oară după mulţi ani, îi înfruntă privirea întunecată, rău prevestitoare. Văzu ura şi durerea de dincolo de ea.

Igual tocmai apăru de după colţ împreună cu mesagerul regelui şi se opri într-o linişte stingheră. Privirea i se plimbă de la zdrenţele pătate de sânge din mâinile părinţilor săi la Ariela, apoi la Chemuel. Privirea îi căzu pe sandalele sale şi rămase acolo. Ariela se întrebă, cum făcuse adesea, dacă fratele ei mai mic şi mai sensibil ar fi făcut ce este bine în situaţia în care Chemuel nu ar fi fost de faţă.

„Se pare că Ariela a avut necazuri în seara asta", spuse Chemuel rânjind. „Ce noroc că are o mia şi un abba care o slujesc ca nişte servitori". Apoi, ca şi cum prezenţa lor l-ar fi dezgustat, se îndreptă spre casă în timp ce Igual şi Reu se foiau neliniştiţi în poarta curţii.

„Chemuel!" Strigătul lui Iosafat despică liniştea, dar, în loc să îşi întoarcă faţa spre Abba, tânărul nu făcu decât să se oprească, silindu-l astfel pe Iosafat să-i vorbească în timp ce el stătea cu spatele. „Lipsa ta de respect nu va rămâne nepedepsită, fiul meu. Păcatele pe care le-ai făcut împotriva surorii tale se vor întoarce într-o zi asupra ta".

Chemuel se întoarse. „Şi cine mă va pedepsi, Abba? Tu? Ai putere să te lupţi cu mine? Ce-mi poţi face, bătrân nebun şi slab?"

Tuturor li se tăie respiraţia. Lipsa de respect a lui Chemuel – mai ales în prezenţa oaspetelui – era de neimaginat. Ariela se uită la mesagerul regal; obrajii şi gâtul lui erau roşii ca para focului. Până şi

Igual arăta îngrozit.

Ariela văzu lupta ce se dădea în sinea lui Abba prin ferestrele sufletului lui. Ceva se schimbă în privirea lui şi în acea clipă ştiu că de această dată răspunsul lui Abba va fi diferit. Îi dăduse primului său născut nenumărate ocazii să se căiască. Chemuel, băiatul, le irosise pe toate. Acum, Chemuel, bărbatul, avea să răspundă mâinii ferme – dar îndurătoare – a lui Abba.

„Chemuel, nu mai eşti binevenit în casa mea", spuse Iosafat. „Poţi dormi în hambarul meu sau în ţarc, dar începând de astăzi vei fi pentru

39

„* & *c-t-cM*

mine ca un argat, până când te vei căi de răzvrătirea ta. Te iubesc, fiul meu, dar nu te pot lăsa să te distrugi pe tine şi această familie".

Chemuel înmărmurise.

Iosafat se întoarse spre fiul său mai mic şi-i spuse cu bunăvoinţă „Igual, întotdeauna l-ai urmat pe fratele tău în căile lui rele. Alege acum calea pe care vei merge".

Inima Arielei bătea să-i sară din piept. *Doamne*, *dă-i*, *te rog*, *lui Igual puterea să se elibereze de sub influenţa lui Chemuel*.

Igual era palid. Întorcându-se spre loşeba, Ariela fu martora schimbului tăcut de priviri dintre o ima iubitoare şi fiul ei pierdut. loşeba stătea lângă Ariela, dar avea mâna întinsă spre Igual. Cel de al doilea fiu schiţă un zâmbet, dar, dând cu ochii de sora lui, privirea i se aprinse şi deveni acuzatoare. *E numai vina ta*, părea să spună.

Apoi Igual se uită la Chemuel şi-i văzu expresia dură precum cărămizile din Egipt.

„Da, Igual, alege pe ce cale vei merge", spuse acesta ironic.

Igual închise strâns ochii. O decizie atât de grea părea să-i provoace durere fizică fratelui mai încet la minte.

„Acum! Alege acum!" urlă Chemuel, brutalizându-şi fratele ca de obicei. Ca un miel rătăcit, Igual se uita când la Ima, când la Abba, apoi

la fratele lui mai mare, care-i ţinuse întotdeauna un ştreang invizibil la gât. A fost doar o clipă – doar o scurtă ezitare. Apoi se îndreptă spre casă alături de Chemuel să-şi strângă lucrurile şi să se mute în hambar.

Ima îşi lăsă fruntea pe umărul Arielei. „Cum pot fiii noştri să se poarte astfel cu Abba? Nu-şi dau seama că pentru o asemenea răzvrătire ar putea fi omorâţi cu pietre?" Ariela o duse pe Ima în cel mai îndepărtat colţ al curţii. Nu voia să fie lângă casă atunci când fraţii ei aveau să se întoarcă.

Iosafat întinse mâna spre oaspete, invitându-l să se alăture femeilor. „Reu, îmi pare rău că a trebuit să fii martorul ruşinii care îmi pătează familia".

Sinceritatea lui Reu fu evidentă când acesta îşi puse mâna pe umărul judecătorului. „Domnul meu, nu pot spune că ştiu ceva despre problemele care apar între un abba şi fiii săi, de vreme ce propriul meu abba a murit când eram copil. Dar n-am văzut încă un bărbat care să iubească aşa cum îţi iubeşti tu fiii".

Inima Arielei se topi în faţa bunătăţii acestui străin. Cuvintele lui erau ca un balsam pe duhul rănit al lui abba.

40

MHSU ANDREWS

„Legea spune că i-ai putea da pe Chemuel şi Igual să fie omorâţi cu pietre pentru felul în care te-au necinstit în seara aceasta. De fapt, nu cunosc niciun israelit care să îngăduie căinţa după ce ar fi tratat astfel". Apoi, dând din cap în direcţia în care se aflau loşeba şi Ariela, spuse „Casa lui Iosafat nu este, cred, pătată de ruşine, ci este clădită din îndurare".

Un ţăcănit puternic se auzi când Chemuel încercă să trântească uşa grea de cedru, iar colţul acesteia se agăţă în pământ şi se despică. Fraţii Arielei trecură în grabă, cu boccelele pe umeri. Niciunul nu spuse niciun cuvânt, nici nu se uitară în urmă.

Micul grup din curte privi în tăcere până când siluetele acestora dispărură în lumina lunii. Ariela simţi vântul rece de primăvară şi deodată îşi aminti de rochia ei sfâşiată. Bucuroasă că Ima loşeba stătea

chiar lângă ea şi astfel Reu nu-i putea vedea rănile, Ariela aşteptă ca Abba şi oaspetele lui să intre în casă, în timp ce Ima aduse afară o rochie curată şi o altă învelitoare pentru cap.

Iosafat zâmbi trist către oaspetele lor regal. „Reu, ai fost mai mult decât răbdător. Acum dă-mi voie să-ţi arăt ospitalitatea Sunemului. Cinstita mea soţie este o bucătăreasă bună, iar fiica mea cântă minunat la flautul ei de păstor". Abba îl luă de după umeri pe mesager şi-l pofti în casă, uitându-se în urmă la soţia şi la fiica sa „Loşeba şi Ariela vor veni îndată".

Reu îşi bătu uşor pântecul mare „Mi se pare că ai promis mâncare înainte să pornim spre Ierusalim".

În timp ce cei doi bărbaţi intrau în casă, Ariela şopti printre lacrimi „Ima, de ce Chemuel şi Igual îşi fac rău lor şi celor din jur, când tot ce vrem noi este să-i iubim? Cum îi putem face să înţeleagă?"

loşeba îi cuprinse obrajii şi-i şterse lacrimile. „Toţi primim pietre cu care să ne clădim viaţa, Ariela. Dragostea este piatra din capul unghiului pe care Abba al tău a ales să clădească acest cămin. Când Chemuel a refuzat să facă din dragoste piatra *lui* din capul unghiului, viaţa lui a devenit nesigură, instabilă – iar caracterul său nepotrivit cu aceasta". O sărută uşor pe frunte. „Chemuel trebuie să-şi aleagă piatra din capul unghiului, micul meu leu al lui Dumnezeu. Nu putem noi să-i clădim viaţa în locul lui".

Ima îi mângâie braţul, apoi dispăru în casă, lăsând-o pe Ariela să cugete la aceste cuvinte. Într-adevăr, dragostea părinţilor ei fusese temelia vieţii ei, acea piatră din capul unghiului de neclintit, sfântă, pe care ea crescuse în siguranţă şi încredere. Fraţilor ei li se oferise aceeaşi dragoste, dar ei o respinseseră. De ce? Cum poate cineva rezista la aşa dragoste?

Deodată îşi aminti de Solomon. Acesta tocmai îl pierduse pe abba al său. Fusese oare regele David piatra de neclintit din capul unghiului pentru Solomon?

Ioşeba se întoarse cu o rochie curată şi o nouă învelitoare a capului. Ariela se schimbă întrebându-se „Pe ce temelie îşi va clădi

Solomon viaţa? Poporul?”

42

5

Geneza 49: 1, 8 g*

Iacov a chemat pe fiii săi şi a zis: … „Iudo, *tu v*ei *primi laudele fraţilor tăi… fiii* tatăl*ui tău se vo*r *închi*n*a până la pământ înaintea* t*a”.*

ocitoarele tocmite au început să jelească în clipa când regele a / David a închis ochii. Dar în adâncurile temniţei din palat, strigătele se topeau în mormăielile incoerente ale celor torturaţi. Aici, în acest regat întunecat, domnea în chip desăvârşit Ahişar, marele administrator al palatului. După ce Prinţul Adonia a eşuat în încercarea de a fura tronul, Ahişar rămăsese cel mai înalt dregător din palat încă nedescoperit dintre Fiii lui Iuda. Cea mai puternică armă a lui era frica, pe care ştia s-o folosească de minune în regatul lui subteran.

Ţinându-şi nasul şi gura acoperite cu o bucată curată de pânză albă, îşi examina cel mai proaspăt trădător. „Mahlon, de câtă vreme eşti scrib în slujba mea?”

Omul duhnea a sânge şi a excrement, dar mirosul dulce al fricii lui se infiltra prin pânza lui Ahişar. „Douăzeci de… ani, domnul… meu”. Scribul se prăbuşi între cele două gărzi, faţa şi buzele îi erau umflate după ceasurile lungi de tortură.

„Şi în aceşti douăzeci de ani, de câte ori ai vorbit cu Elizabeta, bucătăreasa, despre politica lui Israel?”

„Stăpâne Ahişar”, spuse Mahlon, „cu adevărat, am… am vorbit cu Elizabeta despre aşa ceva… de foarte puţine ori… aproape deloc”.

La semnul lui Ahişar, una dintre gărzi îl prinse pe Mahlon de păr şi îi trase capul pe spate. „Spune-mi, prietene. Spune-mi exact ce ai

43

găsit de cuviinţă să-i împărtăşeşti bucătăresei palatului”.

„Te rog, stăpâne, nu i-am dat amănunte. Am spus doar că ai dori ca Iuda să domnească peste seminţiile de nord ale lui Israel”. Se opri, cântărind dacă ar trebui sau nu să spună tot.

Ahişar zâmbi. *Băiat deştept*. *Se gândeşte bine*. „Dacă vrei, o pot

chema pe Elizabeta”.

Ochii lui Mahlon se făcură cât cepele. „Nu! I-am spus că Fiii lui Iuda au plănuit să… îi cucerească pe israeliţi în nord… să facă din Iuda o naţiune… regală şi puternică”. Apoi se puse pe implorat, cuprins de isterie, până când din scribul cândva rafinat al lui Ahişar nu mai rămase decât un idiot flecar.

Dar marelui dregător nu-i era milă. Ce ridicol ca un scrib respectat să îşi rişte poziţia, reputaţia – chiar viaţa – ca s-o impresioneze pe bucătăreasa palatului. Milă? Nu. Era dezgustat. Acest scrib conştiincios şi iscusit a aruncat la gunoi o carieră profitabilă pentru câteva momente de lăudăroşenie.

Mângâindu-şi barba pestriţă, se gândi la propria sa neatenţie. N-ar fi trebuit să-l lase niciodată pe Mahlon să aibă de a face cu această chestiune. Un scrib care îşi face de lucru cu servitorii nu era vrednic să intre în societatea secretă a înalţilor dregători ai palatului şi a influenţilor conducători iudei. Era un cerc strâns de oameni de încredere, iar prea multă vorbă putea primejdui planuri făcute de generaţii întregi. Regele Solomon nu trebuia să afle de existenţa lor. El, ca şi regele David, avea impresia că Israel trebuie să rămână o naţiune formată din seminţii egale. De ar fi reuşit lovitura lui Adonia!… Fiind conducător al Fiilor lui Iuda, el ar fi declarat imediat război seminţiilor din nord.

Un zâmbet îşi făcu încet loc pe faţa lui Ahişar. *Acum, că Adonia a plecat, iar eu sunt conducător al Fiilor lui Iuda, cine ar îndrăzni să mă înfrunte pentru noul tron al lui Iuda*? Poate că eşecul lui Adonia era în favoarea sa.

Gemetele jalnice ale lui Mahlon atraseră atenţia marelui dregător, pe când scribul îşi rezuma pledoaria. „Aşa cum ştii, domnul meu, şi eu sunt din seminţia lui Iuda. I-am lăudat Elizabetei sprijinul tău loial faţă de seminţia lui Iuda. Te rog, stăpâne, ai milă de mine, fratele tău din ludea”. „Destul!”, urlă Ahişar, ajungând din trei paşi iuţi aproape de Mahlon. Aproape atingându-i nasul, Ahişar îi şopti „Spune numai încă un cuvânt şi voi pune să-ţi taie limba”.

44

MESU ANDRHWS

Mahlon ezită un singur moment „Da, domnul meu".

Un chicotit plin de satisfacţie pomi încet din gâtlejul lui Ahişar.

„Te-am prevenit, prietene". Privi cu încântare cum în sfârşit prizonierul înţelege situaţia.

„Nu! Te rog, stăpâne, n-am vrut să mai spun niciun cuvânt!" Mahlon se luptă cu gărzile curajos, dar, desigur, în zadar. „Descleştaţi-i fălcile!" strigă Ahişar în mijlocul încăierării. „Un scrib mut poate foarte bine să scrie scrisori frumoase pe tăbliţa de lut".

Epuizat, Solomon se concentra doar la paşii săi, în plimbarea pe care o făcea de la turnul astronomului de lângă Valea Porţii către palat. Benaia îl însoţea. Sandalele acestui uriaş scuturau pământul, iar această cadenţă familiară îl însoţise mereu pe Solomon de dimineaţă, de la moartea lui Abba.

După ce a plecat de lângă căpătâiul lui David, Solomon s-a aruncat în rezolvarea unor probleme de stat urgente. Timpul era vital de vreme ce orice activitate avea să înceteze după declararea celor treizeci de zile de doliu. Ultima însărcinare a lui Solomon pentru ziua aceea l-a condus la cititorii în stele din turnul de veghe ca să discute despre schimbările calendaristice. Spera să poată lua o hotărâre în acea seară, de vreme ce schimbările aveau să influenţeze începutul sărbătorii Pesah, aşa că îşi înălţă ochii spre cerul înnorat. „Cum pot descoperi calea lunii şi a stelelor, Benaia, când noaptea este neagră ca şi corturile Chedarului?"

Căpitanul se uită şi el la cer. „Pare că până şi luna, şi stelele s-au înnegurat ca să jelească moartea regelui David".

Târându-şi paşii în sus către poarta fortăreţei, ajunseră în partea ueâmprejmuită a noii cetăţi. Norii se risipiseră, iar luna strălucea peste muntele Moria, bucata de pământ de la nordul palatului, ce avea să devină locul templului lui Dumnezeu.

„Cum îşi va aminti Israelul de Abba, Benaia?" întrebă Solomon, studiind dealul gol. „Îşi vor aminti că aceasta a fost aria lui Aravna,

unde a mers Abba după ce recensământul pe care l-a făcut a cauzat moartea a şaptezeci de mii de israeliţi înainte să aducă jertfe Domnului? Sau îşi vor aminti că acesta a fost muntele Moria, unde Avraam a fost gata să-l jertfească pe Isac, dar Dumnezeu a făcut o minune?" Benaia nu spuse nimic, doar privi ţintă înainte. Solomon nu aştepta un

45

„*I-fy* – Jirăspuns, iar uriaşul părea să fi înţeles acest lucru. „Îşi va aminti Israelul de David luptătorul, de bogăţia sa şi de muncitorii străini lucrând la zidirea templului lui Dumnezeu? îşi vor aminti de prietenia lui Abba cu Hiram, regele Tirului, care a adus trunchiurile de cedrii?"

Tăcere. În cele din urmă, Benaia se aventură cu un răspuns delicat. „Poate îi vei pune Israelului mâine toate aceste întrebări la mormintele regilor. Acum este poporul tău, domnul meu. Îşi vor aminti lucrurile pe care li le vei aminti tu".

Poporul meu acum. Mintea lui Solomon continua să fiarbă. Cei doi urcau treptele palatului, iar bocetele jelitoarelor tocmite pluteau pe briza nopţii. Gemetele înăbuşite aveau să se audă toată noaptea, amintind cetăţii de legenda pe care o pierduse.

Cu un chicotit uşor, Solomon întrebă „Şi ce îşi va aminti Israelul despre mine, prietene? Schimbările calendaristice?"

Uriaşul zâmbi şi el. „Pentru mintea ta iscusită, tinere Solomon, cred că Israelul nu te va uita niciodată. Numai Iehova cunoaşte hotarele domniei tale".

Privind deasupra gărzilor, Solomon observă paza întărită lângă parapeţii palatului şi lângă zidul de est de lângă Valea Chedronului. Atunci îşi dădu seama că Benaia fusese extrem de atent întreaga zi şi nu doar jalea îl făcea tăcut. Era în alertă. „Judecând după paza întărită", spuse Solomon schimbând din nou subiectul, „mi se pare că te aştepţi la un pericol serios".

Căpitanul îşi trecu mâna mare peste faţa obosită, apoi se întoarse cu un zâmbet respectuos. „Eşti într-adevăr înţelept, domnul

meu”.

Solomon încuviinţă, îndemnându-şi prietenul să continue.

„Am primit vorbă că unii dintre ambasadorii străini au întrebat despre depozitele cu bogăţii strânse de abba al tău pentru zidirea templului. Regele David a împărţit cu înţelepciune bogăţiile în trei citadele, la Meghido, Haţor şi, bineînţeles, în fortăreaţa Sionului. Când am anunţat moartea lui abba seminţiilor şi naţiunilor vecine, am întărit paza în palat şi împrejurul său. Am adăugat oameni şi pentru regele David – iartă-mă. Am vrut să spun că oamenii au fost însărcinaţi cu paza odăilor tale, deoarece peretele odăii tale este comun cu peretele de nord al fortăreţei”.

Totul suna atât de firesc, atât de natural în tonul lui Benaia. Dar când inima lui Abba a încetat să bată, întregul univers al lui Solomon

se schimbase. Nimic nu mai era firesc. Acum era singurul conducător al lui Israel. Trebuia să-şi păzească poporul şi familia.

Deodată se simţi copleşit de dorinţa de a-şi vedea singurul fiu, aşa că porunci. „Benaia, trimite una dintre gărzi s-o aducă pe soţia mea, Naama. Să vină cu Prinţul Ieroboam”. Străduindu-se să se ţină cu firea, spuse: „Trebuie să-mi îmbrăţişez viitorul, ca să pot da drumul trecutului”.

Încuviinţând printr-o mişcare a capului şi o privire autoritară, Benaia dădu porunca unei gărzi în momentul în care intrară în palat, învârtindu-se pe coridoarele mari, Solomon îşi continua contemplarea tăcută în mijlocul ecourilor stranii ale jelitoarelor. „Nu-mi vine să cred că ne-a părăsit”, şopti. Mâna grea a lui Benaia se odihnea pe după umărul său, un uriaş blând ce-i fusese sprijin necontenit.

Papucii din pânză ai lui Solomon nu făceau niciun sunet pe dalele mozaicului ce duceau spre odăile lui. Două gărzi speciale, Uriaşii, păzeau uşile duble de cedru încadrate de statuile leilor gemeni. Din vechime leul era simbolul seminţiei lui Iuda, iar gărzile speciale fuseseră paza de corp cumpărată de David, mulţi dintre aceşti Uriaşi

Fiind luptători cheretiţi şi peletiţi. Uşile odăii lui Abba David – acum a lui Solomon – se deschiseră la zăngănitul lăncilor încrucişate ale gărzilor. Regele trecu pe sub armele celor mai crânceni apărători ai săi.

Naama stătea înaintea lui, trăgându-şi cu greu răsuflarea, pentru că venise în fugă. Deşi Solomon parcursese încet traseul de la intrarea în palat la odaia sa, porunca sa fusese evident împlinită cu repeziciune. Ochii negri minunaţi ai soţiei lui scăpărau ca o flacără pe fundalul negru ca pana corbului.

„De ce am fost chemată şi de ce ai poruncit ca fiul tău să fie trezit ca să îl vezi la această oră?"

Ieroboam se odihnea pe umărul doicii sale, dormind buştean, iar Solomon se simţi sfâşiat între regret şi mânie. Naama nu-i mai dăruia un cuvânt bun cu niciun prilej, dar de data aceasta avea dreptate.

Ar fi trebuit să se gândească la ora târzie. Făcând un pas spre soţia sa amonită, observă în ochii ei o umbră de teamă, care dispăru în clipa următoare. Era cu adevărat o fiică de împărat în toate privinţele, dar uneori surprindea în ochii ei crâmpeie din atrocităţile la care trebuie să fi fost martoră atunci când abba ei fusese învins de generalul Ioab. Amoniţii fuseseră un popor supus încă de când se născuse Solomon; de

47

fapt, pe vremea când Ioab a câştigat acea bătălie, Abba David o sedusese pe Ima Batşeba. Naama fusese salvată împreună cu fiicele altor nobili amoniţi şi, deşi era mai în vârstă cu câţiva ani decât Solomon, ochii ei trişti îi fermecaseră inima. În seara aceasta însă ochii aceia aruncau cuţite.

Întinzându-şi mâna spre ea, spuse: „Te rog, Naama. A fost o zi lungă. N-am vrut să fiu singur în această seară". Aşteptă răspunsul ei. Nimic.

Ieroboam se cuibări pe umărul doicii suspinând mulţumit ca unul prea mic să cunoască într-adevăr tristeţea. Solomon întinse mâna după băiat, dar Naama îl înşfacă din braţele doicii. „Opreşte-te, doarme". şopti ea, fierbând de mânie. „De ce trebuie să trezeşti un

băieţel liniştit din visele lui?”

Ieroboam se agită şi începu să se smiorcăie. „Mi-mă?”

„Vezi ce ai făcut?” spuse în timp ce scuipa şi întindea astfel cârlionţii negri ai copilului. Naama luă o păpuşă umplută cu lână din mâna doicii, păpuşă ce semăna cu un bărbat cu cap de bivol. Ieroboam luă jucăria zeului Moleh, apoi începu să-şi sugă cu plăcere degetul, cuibărindu-se să doarmă în braţele unei sale.

Lui Solomon i se scurse sângele din obraji. „Pune copilul în braţele doicii. Acum!”

Naama sări, trezindu-l pe Ieroboam, iar băieţelul începu să plângă.

„Benaia, însoţeşte-o pe doică în camera copilului şi întoarce-te după ce te asiguri că fiul nostru a adormit”.

Lacrimile se adunară în ochii soţiei lui când îl puse pe copil în braţele doicii şi îl privi pe Benaia însoţindu-i pe cei doi afară din încăpere. Cu precizia însuşită de-a lungul unei vieţi trăite printre nobili, Naama se întoarse cu graţie să dea ochii cu Solomon. „Nu mă aşteptam să fiu chemată în odaia regelui în această seară”. Îşi dădu jos învelitoarea capului şi cu mâini tremurătoare începu să-şi desfacă cingătoarea. „Nu am fost pregătită cum se cuvine cu untdelemn şi loţiuni”.

Solomon se apropie de ea din doi paşi, luându-i mâinile în ale sale. „Naama, trebuie să vorbim despre zeul acela păgân pe care i l-ai dat lui Ieroboam. Nu-l poţi învăţa pe fiul meu să îmbrăţişeze alţi dumnezei în afară de EI Şadai”. Vorbise încet, tandru, încercând să-şi controleze emoţiile deja tulburate.

Ea îşi înălţă încet capul, iar Solomon îi văzu privirea înecată de durere. „Soldaţii tatălui tău mi-au ucis tatăl şi fraţii. Israel mi-a înrobit

48

MKSU ANDREWS

J

poporul şi a luat bogăţiile cetăţilor amonite”. Clipind, lăsă lacrimile să i se reverse pe obraji. „Dacă nu-l învăţ pe fiul meu despre

poporul mamei lui, cum va şti el că sângele a două mari popoare curge prin venele sale?" îşi puse capul pe pieptul lui Solomon, iar el o îmbrăţişa cu un instinct protector. O simţea tremurând din cap până în picioare în timp ce încerca să-l înduplece. „Te rog, nu lua ultimele rămăşiţe ale moştenirii mele amonite. Sunt singura amonită printre cele cinci soţii străine ale tale, iar soţiile şi concubinele israelite ne disprețuiesc. (cea ce ne ţine mintea întreagă sunt tradiţiile popoarelor noastre, Solomon. Te rog… te rog". Potopul lacrimilor porni, umerii ei tremurau incontrolabil. Dusă era demnitatea nobleţii ei. Dusă aroganţa. Ţinea în braţe o comoară frântă, iar inima lui se frânse odată cu a ei.

Cum putea s-o ajute? Haremul era ca o împărăţie – a femeilor. Alte popoare permiteau prezenţa eunucilor care puteau rezolva problemele, dar Israel o refuza, considerându-i o abominaţie. Solomon îşi amintea zilele de chin ale Imei Batşeba în haremul lui Abba, până când Abba i-a construit un cămin pe coama de vest. Ima, cel puţin, se închina lui Iehova. Soţiile străine erau disprețuite şi din cauza blasfemiei, şi din cauza frumuseţii. Solomon conducea Israelul, dar soţiile lui conduceau haremul – o lume complexă alcătuită din amărăciune şi trădare.

„Şşş". O strângea în braţe în timp ce ea plângea. „Nu mi-am dat seama cât de grei au fost aceşti ultimi doi ani". Chipurile frumoase ale soţiilor lui moabite şi edomite îi trecură pe dinaintea ochilor. Cel puţin, Naama rămăsese repede însărcinată, ceea ce o poziţionase ca soţia dintâi. Mângâindu-i părul, lăsă ca şuvoiul lacrimilor ei să se mai potolească înainte să-i ridice bărbia spre el. „Naama, nu te pot lăsa să-l înveţi pe fiul meu să se închine unui dumnezeu păgân". Ea începu să protesteze, dar Solomon îi puse degetul lui la gură. „Totuşi, poţi să-l înveţi despre poporul amoniţilor". Se opri ca să vadă expresia de pe chipul ei şi să se gândească la ceea ce avea să spună. „Iar tu poţi continua să i te închini lui Moleh în odaia ta – atâta timp cât nu le spui acest lucru femeilor israelite". Zâmbetul care îi lumină faţa mângâie sufletul lui Solomon, iar sărutul pe care ea i-l dădu pe buze îi înflăcăra

sângele.

„Îţi mulţumesc, domnul meu", spuse retrăgându-se grăbită. „Pot merge să văd dacă Ieroboam se odihneşte?"

Inima lui Solomon se scufundă. „Desigur. Du-te". O urmări dispărând în spatele uşilor duble de cedru, apoi o nouă îngrijorare se ridică

49

t/%1 tzt bti, în mintea sa. El şi Abba încheiaseră un acord comercial cu Egiptul, iar fiica faraonului trebuia să sosească în ciclul lunii ca noua mireasă de pace a lui Solomon. Dacă această prinţesă egipteană avea să devină la fel de imprevizibilă ca şi Naama? Lacrimile femeilor sunt tulburătoare, dar, dacă fiica faraonului trimitea veşti îngrijorătoare acasă, Solomon urma să aibă de a face cu ceva mai grav decât un harem tulburat. Ar fi putut avea de a face cu o invazie egipteană.

„Gărzi!", strigă, îndreptându-se spre uşi. Uşa mare de cedru se deschise din balamalele de fier.

„Da, domnul meu", se înclină omul.

„Cheamă-l pe Ahişar în odaia mea. Trebuie să vorbesc de îndată cu marele dregător". Pe când soldatul se pregătea să iasă din încăpere, Solomon adăugă: „Ai putea foarte bine să convoci întregul consiliu în sala tronului. În ciuda orei târzii, Ahişar va trebui să se întâlnească cu ei după ce aude ce am să-i spun".

50

6

1 Împăraţi 1: 7 – 8

[*Înainte de moartea lui David*], *Adonia a vorbit cu Ioab… şi cu preotul Abiatar şi aceştia au trecut de partea lui. Dar preotul Ţadoc, Benaia, fiul lui Iehoiada, (şi) profetul Natan… n-au fost cu Adonia.*

hişar scrută Feţele celor mai puternici oameni din Israel. Opt / V reprezentanţi regali căscau şi se lungeau pe canapelele cu perne moi, de o parte şi de alta a culoarului lung ce ducea spre tronul lui Solomon.

„De ce am fost smulşi din visele noastre în miezul nopţii?”, se plânse Abiatar, marele preot.

„Noi nici măcar nu am ajuns acasă”, spuse unul dintre preoţii mai tineri. „De abia am terminat cu ungerea trupului regelui David, după ce slujitorii l-au pregătit şi l-au spălat”. Un moment de tăcere se lăsă în grup înainte să înceapă alte plângeri.

Ahişar asculta protestele care umpleau sala cu două etaje a tronului. Dintre cei zece reprezentanţi regali, patru dintre cei ce şedeau erau Fii, n lui Iuda devotaţi, iar patru erau loiali unui Israel unificat. Benaia, cel de al patrulea sfetnic, îi era devotat doar regelui şi participa la întrunirile consiliului doar când era prezent Solomon. Ahişar, al zecelea sfetnic şi lider al Fiilor lui Iuda, avea votul majorităţii, deci cea mai mare putere. Se ridică înaintea consiliului, permiţându-şi un zâmbet misterios. *Când voi obţine victoria lui Iuda asupra seminţiilor de nord ale lui Israel*, *voi* îi *regele vostru şi atunci nu vă veţi plânge ca nişte neveste cicălitoare*.

„Vă mulţumesc pentru că aţi venit atât de repede la ceas atât de

51

fefr *eu* târziu”, spuse Ahişar, înclinându-se cu o umilinţă prefăcută. Se uită insistent la secretarul regal şi-şi frecă nasul lung şi subţire – semn că următorul subiect era important pentru Fiii lui Iuda. „Elihoref, regele Solomon consideră această chestiune de urgenţă extremă. Trebuie să o votăm în această seară şi să stabilim toate celelalte detalii înainte de înmormântarea care va avea loc dimineaţă”.

Ca secretar principal şi Fiu al lui Iuda, Elihoref era cel mai de încredere aliat al lui Ahişar – asta dacă un şarpe se poate încrede într-o vulpe. Secretarul îşi îndreptă un pic poziţia, îşi puse mâna pe tăbliţa de ceară şi înşfacă peniţa cu degete albite.

„Regele Solomon a cerut să îi aleg două fecioare pentru ca soţiile străine să se obişnuiască mai uşor cu viaţa din ludea”.

Când Ahişar se opri să răsufle puţin, bătrânul Abiatar pufni dispreţuitor: „Mă iei din patul meu cald ca să vorbim despre femeile din haremul regelui Solomon?” Sprâncenele gri şi stufoase ale

bătrânului preot se făcură una.

Ahişar îl ţintui cu privirea. „Doar conspiraţiile au darul de a te trezi, domnul meu?" Văzu că lovitura îşi atinsese ţinta. Abiatar se făcu alb la faţă. Bătrânul preot îşi schimbase recent loialitatea precum fluxul Mării Mediterane. Deşi Abiatar era preot levit şi nu avea nicio dovadă că Fiii lui Iuda existau într-adevăr, fusese util în încercarea lui Adonia de a fura tronul lui Solomon. Când lovitura a eşuat, atât prinţul, cât şi preotul au primit îndurare din partea regelui Solomon cu condiţia să îi promită loialitatea lor. Acum cuvântul lui Abiatar avea tot atâta valoare cât o ulcea de lut crăpată.

„O conspiraţie mi-ar stârni într-adevăr mânia", răspunse acum cu stoicism bătrânul preot. „Nu vreau să-l văd din nou rănit pe regele Solomon".

Priviri neliniştite cercetau lespezile de marmură. Toţi sfetnicii regelui simţeau înţepătura răzvrătirii lui Adonia – din motive cât se poate de diverse. Cei devotaţi regelui David şi-au dat seama că ar fi trebuit să-şi arate public susţinerea faţă de Solomon mai devreme. Fiii lui Iuda jeleau pierderea conducătorului lor care fusese gonit de regele Solomon la căminul său din En Roguel.

A doua zi după răscoală, Ahişar trimisese vorbă societăţii secrete: „Ne întâlnim mâine să alegem un alt conducător". La întrunire, când ceilalţi se arătaseră îngrijoraţi că în urma investigării loviturii lui

52

ANDREWS

Adonia existenţa lor de veacuri ar fi putut fi dată în vileag, Ahişar mi fu de acord cu acest lucru. „Este distragerea perfectă pentru cel mai serios război civil. Iuda va cuceri în sfârşit cele zece seminţii de nord", spusese el. Cuvântarea sa însufleţitoare îi câştigase locul de conducător, care atinsese noi culmi cu însărcinarea primită în această seară din partea regelui.

„Cum spuneam…" Ahişar îşi drese glasul şi continuă. „Soţiile străine ale lui Solomon aduc cu ele slujitoare din ţările lor, iar fecioarele pe rare le voi alege – le vom numi «prietene» – le vor învăţa

pe soţiile străine cum este viaţa în harem. Aceste «prietene» trebuie să cunoască Foarte bine palatul, Cetatea lui David şi aceste unice… provocări, *să spu*nem, ale vieţii regale".

„De ce acum, Ahişar?" întrebă Zadoc.

Sala tronului se cufundă de îndată în tăcere, iar Ahişar tresări.

Zadoc era un preot bătrân ca şi Abiatar, dar era cu totul diferit de acesta în înţelepciune şi integritate. Zadoc vorbea puţin, dar spunea mult. Auzise mesajul de dincolo de cuvinte şi-i citise intenţiile din privire. Era unul dintre cei trei oameni responsabili de înfrângerea lui Adonia, iar Ahişar ştia că acum Zadoc îl cântăreşte cu atenţie.

Înghiţind un nod, Ahişar spuse: „Prinţesa egipteană trebuie să sosească după perioada de doliu de treizeci de zile, iar regele Solomon vrea ca fecioarele să fie gata s-o ajute pe noua soţie încă de la sosirea ei nici. De vreme ce regele nostru va decreta perioada de doliu începând de mâine şi astfel nicio muncă nu va mai putea fi făcută în acest timp, trebuie să aleg două fecioare chiar în această seară". Cuvintele lui Ahişar se prăvăleau precum ale unui copil neascultător care vine cu tot felul de scuze.

Zadoc încuviinţă. Tăcere. Ochii săi înnoraţi păreau să cerceteze ungherele sufletului lui Ahişar. Ştia oare că cele două femei alese erau miezul care avea să-l facă rege?

Gura marelui dregător era prea uscată să înghită, prea uscată să vorbească. Dar trebuia neapărat să spună ceva! „Bună întrebare, Zadoc!" răbufni el, mult mai tare decât intenţionase. „Mai este cineva?"

Elihoref îşi ridică liniştit privirea de pe peniţă şi tăbliţa de lut. „Şi pe cine ai în vedere pentru această distinsă poziţie de ambasadoare ale soţiilor?"

Dregătorul palatului trase adânc aer în piept, îşi îndreptă umerii şi

53

dădu din cap recunoscător către Elihoref. „Deşi titlul găsit de secretarul principal este unul potrivit, eu am ales unul mai descriptiv – «Fiice ale Iemsalimului»".

Elihoref pufni dezamăgit şi înregistra titlul pe tăbliţă în timp ce Ahişar continuă. „Fiice ale Ierusalimului sună ca o tamburină în mâna unui artist priceput şi pune în valoare moştenirea lor de netăgăduit. Le-am ales pe gemenele lui Betuel, croitorul regal". Ahişar se opri o clipită, apoi adăugă: „Cred că mulţi dintre voi o cunoaşteţi pe ima lor, Miriam". Urmări cu o plăcere răutăcioasă cum li se schimbă feţele, iar tăcerea învălui încăperea precum un giulgiu de înmormântare.

Miriam era binecunoscută celor mai mulţi bărbaţi din încăpere. Soţul ei, Betuel, devenise cel mai popular croitor al cetăţii şi cel mai credul bufon al curţii. În timp ce Betuel cosea divanuri ornate şi perne pentru cei mai de seamă reprezentanţi ai regelui, soţia lui se bucura de relaţii intime cu clienţii săi, deschizând uşi politice pe care acul şi aţa unui croitor nu le-ar fi putut deschide niciodată. Gemenele lor îşi petreceau cea mai mare parte din viaţă aşteptându-i la palat, deci crescuseră printre moştenitori regali şi copii ai nobililor.

Fetele învăţaseră însă mai mult decât manierele de la curte. Erau experte în înşelăciune şi seducţie, neîntrecute decât de ima lor Miriam.

„Fiicele Ierusalimului le vor învăţa pe soţiile străine de acum ale lui Solomon să se închine lui Iehova şi să ne respecte moştenirea", explică Ahişar pe un ton relaxat, păstrându-şi bine ascunse adevăratele intenţii. „Voi lucra eu însumi cu Şi fra şi cu Şeera ca să mă asigur că de acum soţiile străine vor trimite acasă doar impresii bune despre căsnicie. Astfel, vom sprijini profeţia Domnului cu privire la domnia lui Solomon şi ne vom bucura de pace cu popoarele învecinate". Un zâmbet ironic îi răsări pe buze „La urma urmei, un harem fericit înseamnă un palat liniştit".

Sfetnicii încuviinţară din cap şi se felicitară unii pe alţii murmurând, deşi niciunul dintre ei nu participase la luarea deciziei. Ahişar îşi ascunse dezgustul. Cum se puteau mulţumi aceşti bărbaţi cu nişte firimituri de putere când un banchet de ambiţie li se desfăşura înainte? Nu aveau niciun pic de imaginaţie? Până şi tovarăşii săi din Fiii lui Iuda păreau să fi fost păcăliţi de sarcinile pe care le inventase

pentru Fiicele Iemsalimului. Nu-şi dădeau seama că Şi fra şi Şeera vor sluji de

fapt chiar *împotriva* acestui scop în haremul lui Solomon şi că astfel Iuda şi Israel se vor trezi în final într-un război civil?

Gemenele le vor încuraja pe cele cinci soţii străine ale regelui să se închine zeilor lor păgâni, semănând astfel vrajbă între iudei şi israeliţi deopotrivă. Fiicele Ierusalimului le vor ostraciza apoi pe puţinele Boţii israelite din seminţiile de nord ale lui David şi ale lui Solomon, favorizându-le făţiş pe femeile din seminţia regală din Iudea. Când soţiile israelite aveau să se plângă – şi cu siguranţă aveau s-o facă – Şi fra şi Şeera vor duce aceste nemulţumiri la familiile lor din nordul Israelului, stârnind astfel şi mai multă ostilitate. La auzul păgânismului şi al favoritismelor practicate în harem, cu siguranţă Israelul de nord va lovi, iar regele Solomon va fi nevoit să declare război.

Zâmbetul lui Ahişar se lărgi. *Dar va lupta oare Iuda de partea unui rege care şi-a lăsat femeile să se închine zeilor păgâni şi să-i conducă palatul*? Iuda va vrea un conducător mai puternic, iar Ahişar va obţine; ilianţa cu armata bine antrenată a Iudeii. Cei cinci mii de soldaţi profesionişti îi vor învinge pe cei opt mii de bărbaţi slab pregătiţi ai seminţiilor de nord, înarmaţi cu furci şi coase. *Tinereţea lui Solomon va fi chiar căderea lui*, se delecta Ahişar în sinea lui, *iar Iuda va fi a mea – naţiunea care este menită să fie*.

Dându-şi seama că se lăsase tăcerea şi toţi ochii erau aţintiţi asupra lui, Ahişar îşi simţi obrajii arzând. „Iertare, prieteni", spuse, scuturându-şi capul ca pentru a alunga gândurile rătăcitoare. „Mă gândeam cât de lină va deveni viaţa de zi cu zi a regelui Solomon, dacă va putea trăi în pace cu femeile sale". Scoţând la iveală un pergament, Ahişar îl puse pe podea şi ridică o lumânare. „Decretul acesta arată că sunteţi de acord cu Fiicele Ierusalimului. Vă puteţi pune sigiliul pe acest document, în chip de vot favorabil". Înclinând lumânarea, lăsă să cadă o picătură mare de ceară pe partea de jos a documentului, apoi îşi

duse mâna la colierul său din piele, scoţându-şi sigiliul de sub haină. Puse micul cilindru în ceara caldă ca prim vot. „Următorul?”

Şapte dintre bărbaţi se ridicară de pe divan, când Abiatar, bătrânul preot, strigă: „Stai!” Sfetnicii se opriră şi se uitară la el. „Mai am câteva întrebări. Cred că ar trebui să mai discutăm”, spuse el, căutând sprijin pe chipurile compatrioţilor săi.

În schimb, ceilalţi membri ai consiliului se uitară unii la alţii stânjeniţi şi căutară salvarea din priviri la Ahişar. Marele dregător al

55

A t iz palatului făcu un semn discret către cei patru soldaţi fioroşi din spatele sălii. Aceştia se apropiară şi se postară chiar în spatele divanului pe care stătea Abiatar.

„Chestiunile palatului cad în sarcina mea, prietenul meu”, spuse Ahişar. „Şi, cum ai spus mai devreme, este o chestiune prea măruntă ca să vă scoatem din patul cald. Ce să mai discutăm?”

Elihoref fu primul membru al consiliului care îşi puse sigiliul într-o bucată proaspătă de ceară. Ceilalţi Fii ai lui Iuda îl urmară, iar mersul lor ferm îl asigură pe Ahişar de sprijinul lor, chiar şi în chestiuni despre care nu aveau cunoştinţă. Marele dregător aprobă din cap binevoitor, mai sigur decât oricând de acest fapt: cu cât ştiau mai puţin, cu atât mai multă putere avea el.

A urmat grupul de susţinători ai israeliţilor, iar în final Abiatar. Şovăind lângă pergament, cu sigiliul în mână, şopti: „Ştiu că pui ceva la cale, Ahişar, dar fără dovezi sau fără prezenţa puternică a lui Benâia, nu-mi pot da seama ce”. Sprâncenele sale stufoase se uniră într-un mănunchi care arăta ca blana unui miel deasupra ochilor lui. „Dar presupun că două fecioare prostuţe într-un harem nu pot face prea mult rău”. Abiatar suspină şi îşi puse şi el sigiliul pe pergament.

Făcând un semn discret către robuştii soldaţi de pază iudei, Ahişar lăsă să se înţeleagă fără niciun dubiu că întrunirea se încheiase. „Vă mulţumesc, domnii mei, pentru slujirea voastră credincioasă faţă de rege”. Paznicii deschiseră uşile din spate, iar vaietele potolite ale bocitoarelor umplură sala de judecată. „Vă rog să vă întoarceţi în

odăile voastre şi să încercaţi să dormiţi. Vom reuni curtea mâine dimineaţă devreme pentru câteva ultime chestiuni înainte să-l îngropăm pe iubitul nostru rege David".

Ceilalţi încuviinţară doar dând din cap cu gravitate, cu priviri scânteietoare. Pe măsură ce sunetul paşilor lor devenea tot mai slab, deşi chipul lui Ahişar rămase sobru, acesta savura victoria în sinea lui. Cu un pas mai aproape de înălţarea lui Iuda spre putere, urcă scările de marmură şi se uită la tronul regelui David. Uitându-se la stânga şi la dreapta să se asigure că nu mai este nimeni prin preajmă, se cufundă în pernele purpurii frumos brodate, cu palmele pe braţele cu cap de leu ale jilţului. *Tronul acesta va fi al meu* într-*o zi*, se gândi, trăgând în piept aroma puternică de cedai.

O tapiserie grea de perete se mişcă deodată. „Cine-i acolo?" întrebă sărind de pe tron.

MESU ANDRIWS

„Aşa, deci, nevăstuica mea de palat, se pare că Fiii lui Iuda continuă neînfricaţi, deşi lovitura mea a eşuat". Prinţul Adonia apăru dintre umbre şi se apropie de baldachin. „Să mă înclin, Ahişar?"

Inima dregătorului bătu mai repede. „Nu, domnul meu! Nu! Nu. ham că nu sunt singur!"

„Evident. Ştii că poţi fi executat ca trădător pentru că stai pe tronul

Rânjetul lui Adonia puse în mişcare mintea lui Ahişar. *Eu sunt acum i unducătorul Fiilor lui Iuda*. *Tu ai avut o şansă să fii rege şi ai ratat-o prin*tr-*o planificare proastă*. Dar succesul lui consta în abilitatea de a mscla. „Domnul meu, Adonia, mă tem pentru siguranţa ta. Am înţeles i-a regele Solomon te-a exilat la casa ta din En Roguel".

Chipul lui Adonia se aprinse şi se făcu roşu ca rodia. „Solomon nu m-a exilat! Am ales să mă întorc acasă pentru o vreme, dar sunt conducătorul de drept al Fiilor lui Iuda şi voi fi rege!"

Ahişar se înclină încă o dată. „Nu am vrut să fiu lipsit de respect, domnul meu, şi, desigur, ca fiu al regelui David eşti conducătorul de drept al Fiilor lui Iuda". Ahişar trebuia să gândească rapid. Întoarcerea

lui Adonia putea atrage atenţia în chip nedorit asupra acţiunilor Fiilor. cu siguranţă că Uriaşii i-ar urmări fiecare mişcare. *Trebuie să-i distrag (itenţia de la Fiii lui Iuda*.

„Ce este cu aceste Fiice ale Ierusalimului, Ahişar? Dacă tu ai grijă de detalii, presupun că este cumva în beneficiul Fiilor lui Iuda – şi al iau". Adonia îşi pipăi gulerul, acoperind urmele de unghii de pe gâtul său.

Ahişar îi zâmbi prinţului pezevenghi. „A, da. Cred că ţi le aminteşti pe Şi fra şi Şeera, domnul meu. Gemenele fecioare ale lui Betuel, croitorul curţii. Cândva s-au împotrivit avansurilor tale" – dregătorul se opri şi apoi se înclină – „în mod prostesc, desigur".

Gâtul prinţului se înroşi, făcând şi mai vizibile semnele de zgârieturi de pe el. „Da, îmi amintesc de ele". Se încruntă. „De ce făceau baie cu surorile mele în palat, din moment ce sunt fiicele unui negustor oarecare?"

„Betuel nu este un croitor ca oricare altul, iar puterea de seducţie a unei lor le-a câştigat fetelor o viaţă uşoară printre copiii nobililor. Niciuna dintre gemene nu a gătit niciodată, nu a dărăcit lână, dar în arta loţiunilor şi a vopselelor sunt desăvârşite".

56

57

Adonia făcu cu mâna a lehamite. „În afară de a-ţi câştiga recunoştinţa unei lor, nu înţeleg cum două fecioare răsfăţate şi manipulatoare, puse în haremul lui Solomon, pot fi de folos Fiilor lui Iuda".

Ahişar îşi puse la bătaie fiecare dram de voinţă ca să-şi înfrâneze mânia faţă de prinţul cel îngust la minte. Dar nici nu-şi pierdu vremea cu explicaţii lungi. „Recunoştinţa unei lor este într-adevăr ispititoare, domnul meu; totuşi, aprecierea regelui Solomon faţă de serviciile gemenelor va servi cauzei noastre. Când ele vor spune că pacea în harem este imposibilă, simpatia fratelui tău îl va face să nu observe înşelăciunea lor".

Făcu o plecăciune neglijentă, sperând că această explicaţie

simplă va fi suficientă. Apoi, în chip la fel de neașteptat precum apăruse Adonia, lui Ahișar îi veni ideea diversiunii. *Simpatia lui Solomon*! Era atât de simplu, dar atât de profund.

„Domnul meu!" aproape strigă el, iar Adonia sări ca un păstor speriat. „Am un plan pe care numai tu îl poți duce la îndeplinire. Va fi nevoie de toată inteligența și farmecul tău".

Adonia îl privi suspicios. „Nu-ți irosi manevrele ieftine cu mine, dregătorule. Spune-mi planul, iar eu voi vedea".

Ahișar încuviință cu sfială prefăcută. „Regina mamă se odihnește în palat în această noapte. Du-te la ea și roag-o să-l implore pe Solomon să ți-o dea de soție pe Abișag, fecioara sunamită care s-a îngrijit de David".

Adonia se opri să cerceteze fața lui Ahișar. „Solomon nu mi-ar da-o niciodată pe Abișag. Știe că a-mi da una dintre femeile lui Abba ar însemna că-mi dă o parte din împărăție".

„Adevărat, domnul meu, dar unul dintre slujitori mi-a spus că Solomon o îndrăgește pe fată și..."

„Un motiv în plus să n-o cer!" Ochii lui Adonia aveau o strălucire periculoasă.

„Te rog, domnul meu, ascultă-mă". Mocnind în sinea lui, prințul tăcu, iar Ahișar continuă: „Un slujitor credincios a spus că Solomon a vorbit despre compasiunea sa față de condiția lui Abișag. Ea va trăi în haremul femeilor lui David, dar nu se va căsători niciodată și nici nu va avea copii, pentru că regele David l-a pus pe Solomon să jure că nu o va lua de soție pe Abișag sau pe vreuna dintre femeile sale".

Adonia ridică o sprânceană. „Și de ce mi-ar da Solomon o femeie care a fost a lui Abba?"

58

MRSII ANDKKWS

„Același slujitor a văzut gelozia Batșebei față de tânăra Abișag. Regina lui David știe că fiul ei iubește femeile la fel de mult ca și liilăl său. Se va alia cu tine, domnul meu, ca să îndepărteze această Inimoasă ispită din calea lui Solomon". Ahișar se opri puțin pentru ca prințul să

se poată gândi la toate acestea, sperând din tot sufletul ca Adonia să aibă aceeaşi ambiţie oarbă care l-a făcut să rateze preluarea Honului. „Ai câştiga bunăvoinţa Batşebei şi ai fura una dintre comorile lui Solomon”.

Cei doi bărbaţi îşi zâmbiră conspirativ. „Abişag este chiar frumoasă”, spuse Adonia. „Dar de ce crezi că Solomon va vrea să mi-o dea mie?”

„Regele Solomon n-o poate avea din cauza promisiunii făcute lui Abba, iar inima sensibilă a regelui va fi mişcată de argumentul Batşebei în favoarea fericirii fetei”. Se opri doar pentru o clipă, apoi adăugă: „Ştim amândoi că fratele tău nu poate refuza rugămintea unei femei”.

Adonia îşi încrucişa braţele, apoi îşi luă bărbia în palme, cufundat în gânduri. „Bine, aşa voi face!” spuse el cu încântare copilărească.

„Cred că ar trebui să mergi de îndată, domnul meu, să vorbeşti cu Maşteba. Sunt sigur că este încă trează. Cine poate dormi cu aceste vaiete neîntrerupte?” Ahişar se înclină înaintea prinţului şi rămase în neeastă atitudine de căinţă până când auzi pe podeaua de marmură paşii lui Adonia îndepărtându-se. Ridicându-şi capul, savura victoria sigură. *Da, prinţ nebun, Batşeba îţi va asculta cererea. Poate chiar i-o va prezenta fiului ei. Atunci te vei confrunta cu mânia lui Solomon, iar eu voi fi din nou conducătorul de netăgăduit al Fiilor lui Iuda.*

59

7

1 Împăraţi 2: 13

Adonia. fiul Haghitei, s-a dus la Batşeba, mama lui Solomon. Ea i-a zis „Vii cu gânduri paşnice?”

aşteba căscă şi se cuibări pe somiera de lână. Nu mai dormise de… ei bine, nici nu-şi mai amintea când stătuse ultima oară pe un divan de dormit. După moartea lui David în această dimineaţă, se alăturase slujitorilor la pregătirea trupului pentru înmormântare. Era una dintre ultimele daţi când mai putea să vadă cochilia pământească a

iubitului ei soţ. Gândul acesta o străpunse.

Solomon a văzut-o chiar după ce-i ajutase pe slujitori să spele, să învelească şi să ungă trupul lui David pentru înmormântare, şi văzând cât era de obosită, o implorase să rămână la palat în loc să se întoarcă în odaia ei din marginea de vest. Şi ea a văzut aceeaşi epuizare pe chipul lui şi a fost de acord. Uitându-se înjur la odaia mare, bogat împodobită, îşi dori să se fi întors la ea acasă. Această odaie nou construită în haremul lui David era frumoasă, plină de pânzeturi fine, vase şi podoabe din ţări îndepărtate. Dar ea scăpase de constrângerile vieţii de harem cu ani în urmă, când David îi construise o casă numai a ei. Era cea mai mare casă din Israel, dar David îi spunea coliba lor de păstor, pentru că era izolată şi liniştită, iar în timpul ceasurilor în care o vizita acolo, uita de viaţa din palat.

În seara aceasta, uitându-se pe fereastra cu zăbrele din fildeş, îşi dori să poată uita de viaţa la palat şi să adoarmă. Înainte de asta, numărase oi, capre, chiar şi câini de stână. Dar somnul era un zgârcit care nu voia să-şi împartă pacea. Mintea îi bâzâia cu amintirile dulci-amari din acea

60

MESU ANUkKWS

dimineaţă. Îşi amintea trăsăturile chinuite ale lui Solomon, în timp ce îl privea pe abba stingându-se, dar îşi amintea şi încrederea lui David în abilitatea de a conduce a înţeleptului lor fiu.

Atunci a simţit pumnalul în inima ei. Faimoasa sunamită întinsă peste David. Încălzindu-l. Mângâindu-l. Iubindu-l.

Lacrimi îi udară perna. *L-aş fi putut încălzi astfel şi eu – înainte la cele cinci naşteri să-mi rotunjească silueta*. Ştia că gândul acela era ridicol. David o iubea. Ştiuse mereu că era preferata lui, dar să-şi împartă soţul cu alte femei era un lucru care încă o chinuia. *De ce trebuia ca un rege să conducă în primul rând şi să iubească în ultimul i nud*?

Când David a luat-o pe Batşeba de la primul ei soţ, Urie, a ştiut că îi relaţie cu regele Israelului nu va fi niciodată o relaţie normală. Dar

and dragostea lui David faţă de ea a înflorit, s-a consolat gândindu-se // *împart trupul cu alte femei*, *dar inima lui este doar a mea*. Iar când lini lor Solomon a fost numit succesor, a ştiut că deja cucerise nu doar Inima lui David, ci şi bunăvoinţa lui Iehova.

Apoi a apărut Sunamită.

Prezenţa lui Abişag nu doar cutremurase temelia dragostei lui David pentru ea, ci şi tulburase vasul deja fierbând de nelinişte al seminţiilor din nord. Îşi luase oare şi Iehova binecuvântarea?

Se cuibări mai bine sub învelitoarea din piele de leu pe care David i o dăduse cu ani în urmă şi trase în piept mirosul de mosc al soţului ei. Acum se bucură că nu-şi luase de acolo toate lucrurile personale, i ascultând murmurul jelitoarelor de noapte îşi închise strâns ochii, îi era groază de ziua de mâine. Solomon va conduce procesiunea de înmormântare la mormântul familiei lor, iar ea îl va urma pe un măgar alb. Fiul ei cel mai mare avea să fie rege al Israelului – singur, fără călăuzirea lui abba.

Va putea opri Solomon fluxul neliniştii din nord? Inima îi bătea cu putere, aşa că încercă să se liniştească, amintindu-şi câtă încredere avea David în înţelepciunea lui Solomon. *Dar la cine va merge fiul nostru pentru călăuzire acum când tu ai plecat dintre noi*, *dragostea mea*? întrebă ea amintirea preaiubitului ei. Alte lacrimi se rostogoliră pe pernă în vreme ce teama se lupta cu disperarea în inima ei. Fiul lor tăcut, raţional, era într-adevăr înţelept, cum spusese David, dar era tânăr şi uşor de înşelat de frumuseţe. Batşeba îşi aminti cât

61

% *dt-C*

de impresionat fusese David de ideea lui Solomon, care propusese ca amoniţii cuceriţi să lucreze la construirea templului, iar munca lor să fie considerată o parte a tributului pe care trebuiau să îl aducă în calitate de vasali. Îşi aminti şi nemulţumirea lui David atunci când dorinţa i-a întunecat lui Solomon judecata şi a luat-o de soţie pe prinţesa amonită, Naama.

Batşeba închise strâns ochii la această amintire. „Semeni prea

mult cu abba", şopti în întuneric. „Nu poţi lua o femeie doar pentru că îţi place".

Solomon o urmărise pe Abişag cu aceeaşi fascinaţie crescândă. O recunoscuse şi David şi îl provocase pe fiul lor să se ridice deasupra ispitei care aproape îi distrusese împărăţia – şi aproape îi veştejise sufletul. Solomon promisese că nu va lua niciuna dintre femeile lui abba.

„Ai promis, fiul meu. Ai promis", şopti ea.

Chiar atunci auzi un ciocănit uşor la uşă. Uimită, se întrebă cine o putea deranja la o oră atât de târzie. „Cine e?"

Balamalele din fier scârţâiră, iar slujnica Batşebei îşi arătă faţa prin deschizătura îngustă. „Stăpână", şopti, „iartă-mă, te rog, pentru deranj, dar..."

„Intră, Dalita. Nu dormeam".

Faţa rotundă a bătrânei strălucea de bunătate la orice oră. „Am veşti îngrijorătoare, stăpână, dar l-am rugat deja pe Benaia să ne trimită câţiva soldaţi cheretiţi".

Inima Batşebei bătu mai tare. Dragă Dalita o slujea din copilărie şi era obişnuită cu pericolele. Dalita fusese cea care adusese vestea că primul soţ al Batşebei fusese ucis în bătălie – la porunca vicleană a lui David. „Ce este, Dalita? Ce se întâmplă?"

„Prinţul Adonia s-a întors din En Roguel şi vrea să te vadă de îndată".

„La ora asta?" Teama o cuprinse, împiedicând-o să gândească limpede. „Nu! Nu vreau să-l văd! Pune paza să-mi pregătească măgarul ca să mă întorc acasă". Batşeba sări din pat şi întinse mâna după haină şi după încălţăminte.

Dalita încercă s-o liniştească. „Batşeba". Folosirea numelui ei mic o făcu să tresară, dar îi limpezi mintea ca să poată auzi cuvintele slujnicei. „Nu ştiu ce vrea prinţul, dar spune că este urgent. L-am rugat

I aştepte în grădina soţiilor". Conducându-şi stăpâna spre un

scăunel, l); ilita începu să-i potrivească pe cap învelitoarea. „Mintea ta ageră îi intuiţia i-au mai câştigat o dată fiului tău tronul, stăpână. Poate că pl mţul acesta vagabond pune iar ceva la cale". Puse în mâna Batşebei

O oglindă cu mâner de argint şi-i vorbi chipului reflectat în ea. „Află Ce vrea prinţul, apoi – aşa cum ai făcut şi altă dată – du lucrurile în cea nuli bună direcţie".

Lăsând cuvintele slujnicei să-şi facă efectul liniştitor, Batşeba trase adânc aer în piept şi-şi puse haina şi încălţămintea. „Bine, Dalita. Când vine paza, să-l aducă pe prinţul Adonia în odaia mea".

Femeia se înclină repede şi plecă în timp ce Batşeba se gândea dacă să îl cheme pe profetul Natan. Planul lui Natan făcuse să eşueze lovitura lui Adonia. Dar din cauza orei târzii, hotărî să aştepte să vadă Ce voia prinţul, înainte să-l deranjeze pe omul lui Dumnezeu.

Câteva clipe mai târziu, sosi Adonia. Batşeba se minună în sinea ei

1 fi trăsăturile iubitului ei David se regăseau într-un tânăr atât de plin de Ură. Adonia era cu numai doisprezece ani mai tânăr decât Batşeba însăşi.1 era într-adevăr unul dintre cei mai frumoşi tineri pe care îi văzuse. Dar era răsfăţat şi egoist, iar David nu-i corectase niciodată purtarea greşită. Aşa că se purta de parcă lumea întreagă i s-ar fi cuvenit.

„Vii cu gânduri paşnice?" întrebă ea pe cel mai regal ton cu putinţă.

Chipul lui Adonia se îndulci, astfel că acum arăta… ei bine, aproape bun. „Da, Regină mamă. Bineînţeles că vin cu gânduri paşnice".

Batşebei îi veni să plângă de uşurare. Dar se putea oare încrede în el? în timp ce continua să-l cerceteze, observă cearcănele negre de sub ochi şi i se păru că este mai slab decât cu câteva zile în urmă, când încercase să fure tronul lui Solomon. În seara aceasta arăta ca şi adolescentul pe care l-a cunoscut când a venit ea prima dată la palat. Inima el fu înduioşată.

Dându-şi seama că nu-l invitase să stea jos, spuse: „Vrei să bei ceva? Poate nişte apă de izvor cu miere?” Se mişcă puţin pe divanul ei şi-i făcu semn lui Adonia să ia loc pe o băncuţă de fildeş ce se afla în faţa ei.

„Nu, mulţumesc, doamna mea. Vin cu o umilă cerere. Sunt stânjenit, drept să-ţi spun, dar inima nu mă lasă să dorm şi n-am mâncat de când am plecat din palat acum câteva zile”.

„Prea bine, Adonia. Vorbeşte”.

„Aşa cum ştii, împărăţia era a mea şi întreg Israelul mă privea ca

63

pe regele său, dar lucrurile s-au schimbat, iar acum împărăţia se află în mâinile dibace ale lui Solomon”. Se opri, apoi adăugă: „Precum a fost voia Domnului”. Începu să-şi frece mâinile. „Am doar un lucru să-ţi cer. Te rog, Regină mamă, te rog să nu mă refuzi. Am pierdut deja atât de mult”.

Batşeba se foi neliniştită pe divan în faţa acestei efuziuni sentimentale. „Adonia, nu pot refuza sau accepta dacă nu-mi spui ce vrei. Care-i cererea ta?”

„Te rog roagă-l pe fiul tău să mi-o dea de soţie pe Abişag sunamita. O iubesc de când am văzut-o prima oară”. Ochii i se umplură de lacrimi. „Ştiu că regele Solomon te respectă şi-ţi va asculta sfatul”.

Batşeba se uită cu ochi mari la Adonia, în timp ce mintea i se învârtea ca un fus. Dacă Abişag se căsătorea cu Adonia, Solomon scăpa de o ispită. Se putea concentra mai bine la treburile împărăţiei şi poate chiar şi-ar fi găsit o mireasă frumoasă cu care să clădească o relaţie adevărată.

Concentrându-se din nou la Adonia, îi văzu lacrimile. Păreau sincere, iar el cu siguranţă părea chinuit. Ultima oară îl văzuse în ziua loviturii eşuate, după ce fusese târât în sala de judecată a lui Solomon. În ziua aceea încă afişa un aer de superioritate pompoasă, deşi era I evident că fusese înfrânt. Solomon îi cruţase viaţa în schimbul unei alianţe viitoare.

Îngustându-şi ochii, Batşeba întrebă: „O vrei pe Abişag pentru că

speri să o poţi folosi ca pe o unealtă într-o altă lovitură, pentru că a fost concubina lui David?"

El păru sincer surprins. „Nu, doamna mea. Aşa cum am spus, împărăţia este acum în mâinile lui Solomon. O iubesc pe fata aceea". Se înclină. „Aşa cum te-a iubit Abba pe tine".

Cuvintele acestea o străpunseră. „Nu ştii nimic despre dragostea lui abba pentru mine", spuse cu răceală, amintindu-şi luptele pe care le-a avut în harem cu mama lui Adonia, Hagita. Fără îndoială că băiatul crescuse cu mintea plină de plângerile legate de soţia preferată a tatălui său. „Voi vorbi în numele tău cu Solomon mâine dimineaţă, înainte de înmormântare". El o privi cu un rânjet plin de speranţă, însă ea continuă înainte să apuce să-i mulţumească: „Nu mă face să regret că te-am ajutat. Îi voi cere acest lucru fiului meu, dar să nu uiţi pe cine a ales Dumnezeu drept conducător al lui Israel".

64

MESU ANDREWS

Zâmbetul de pe faţa lui Adonia nu se stinse. „Îţi promit, doamnai Nu voi uita niciodată cine este conducătorul de drept al lui Israel".

Ariela se foi şi se întoarse de pe o parte pe alta pe saltea, neputând i uloarmă fără sforăiturile fraţilor ei. Era doar cu ima acasă. Probabil pentru prima oară. Ariela îşi reaminti scena groaznică din curte când e hemuel l-a dezonorat pe abba, iar abba i-a alungat pe ambii fii la stână. I iia i se schimonosi la această amintire. *De ce trebuie să-l chinui aşa*, *Chemuel*? întrebarea nu-i dădea pace.

l recându-şi fruntea cu amândouă mâinile, încercă să alunge tensiunea din mintea ei, iar gândurile i se îndreptară spre Ierusalim. Abba Iosafat li l\cu, mesagerul regelui, plecaseră din suntem la scurt timp după apusul lunii. Amândoi bărbaţii erau obosiţi, dar erau hotărâţi să-l cinstească pe le David şi să ajungă în Ierusalim la procesiunea înmormântării. ivii credea că vor putea ajunge în cetate pe la răsărit, dar Abba ştia că

Îmi lânii din nord care îi însoţeau nu pot călători la fel de repede ca şi un

I1 lesager care merge singur. Le-a amintit tuturor că, dacă vor ajunge prea târziu pentru a lua parte la procesiune, vor putea totuşi să-şi prezinte Omagiile lăsând pietre de aducere aminte la mormântul regal.

Uitându-se iar pe geamul mic de deasupra patului ei, Ariela văzu prima geană de lumină. *În sfârşit*! îşi spuse. *Dacă mă duc la fântână devreme*, *scap de vechile bârfe şi poate reuşesc să mă întorc acasă înainte să mă găsească Chemuel şi Igual*. Se ridică în linişte, se îmbrăcă.1 se încălţă. Când să iasă de după pietrele de gătit, aproape că dădu nas în nas cu Ima Ioşeba.

„O!", făcu Ima surprinsă, cu ochii mari, dându-se câţiva paşi înapoi. Ariela, eu încercam să nu fac zgomot. Te-am trezit?"

Chicotind, o îmbrăţişa pe ima. „Nu. Cred că n-am dormit toată noaptea. Este prea multă linişte". Apoi, dându-se puţin înapoi, văzu ochii înlăcrimaţi ai Imei. Un semn din cap îi confirmă că şi ei îi lipsiseră sforăiturile sonore ale fiilor ei. „Mă duc să aduc apă de la fântână şi mă întorc repede".

Ima îşi şterse ochii. „Bine", spuse ea, „dar du-te repede. Fraţii tăi trebuie să-l fi văzut azi-noapte pe abba plecând. Ştiu că nu este aici să le apere".

Ariela luă vasul cel mare pentru apă şi şi-l puse pe cap, iar vasul

c'tfyylf cot'ib J-n *xi t-c-Q-oSTea*

cel mic îl luă în mână. Ima îi deschise uşa şi o însoţi până la poartă. Uitându-se spre fântână, spuse: „Văd că bătrâna Rut este deja acolo. Stai în preajma altor femei, iar fraţii tăi te vor lăsa în pace". Deschise poarta şi o lăsă pe fiica ei să plece.

Ariela o sărută uşor pe obraz şi-i făcu cu ochiul. Pe măsură ce se lumina cerul, femeile din suntem se strângeau la fântână precum muştele la tort. Pentru cele mai multe, era cea mai dulce parte din zi, o oază pentru bârfă, râsete şi poveşti între femei. Pentru Ariela era pur şi simplu un chin.

„Ce noutăţi?" întrebă Edna, peţitoarea, când o văzu pe Ariela

apropiindu-se. „Abba tău trebuie să fi spus ceva despre ultimele ceasuri ale regelui David. Iar *mesagerul* acela!" continuă ea fără s-o lase pe Ariela să spună ceva. „De abia de avea un pic de barbă. Pun rămăşag că nu este căsătorit. Mă gândesc dacă nu i-am putea găsi perechea aici, în suntem. Deşi noi în mod obişnuit căutăm perechi printre ai noştri. Mă întreb dacă este din ludea…"

„Edna!", strigă Rut. Femeile care se strânseseră în jurul fântânii tăcură, iar Edna rămase ca o cămilă mestecând.

Ariela îşi stăpâni râsul, iar Rut îi zâmbi binevoitoare: „Bună dimineaţa, dragă".

„Bună dimineaţa", răspunse Ariela, făcând câţiva paşi înainte ca să sărute obrazul fin, scofâlcit al lui Rut. „Cum te simţi astăzi, draga mea?"

Bătrâna dădu din mână de parcă ar fi alungat nişte muşte. „Să nu-ntrebi niciodată aşa ceva un bătrân. S-ar putea să-ţi răspundă". Îi făcu cu ochiul de sub glugă, apoi se întoarse către peţitoare. „Edna, hai să n-o punem pe Ariela să facă politică atât de devreme. Hai să povestim despre ceva mult mai interesant".

Femeile din jurul fântânii ridicară din sprânceană.

„Despre bărbaţi". spuse Rut. „Să povestim despre bărbaţi".

Râsete puternice răsunară în adâncul fântânii, ca şi când un oraş întreg s-ar fi strâns acolo ca să se distreze.

Încă o dată, Edna se întoarse spre Ariela. „Bine, să vorbim despre bărbaţi", spuse ea cu o sclipire în ochi. „Când îmi va face abba tău o vizită, Ariela? Nu întinereşti, să ştii. Vremea ta aproape a trecut".

Obrajii Arielei se aprinseră, în timp ce femeile veneau cu sugestii legate de posibilul ei soţ. *Iată de ce mi-e groază să vin la fântână*. Zâmbi şi încuviinţă dând din cap, însă inima ei tânjea după tânărul prinţ care devenise rege al Israelului.

66

8

1 Împăraţi 2: 23

Atunci împăratul a jurat pe Domnul zicând „Să mă pedepsească

Dumnezeu cu toată asprimea, dacă nu-l vor costa pe Adonia viaţa cuvintele acestea!"

e

„*% olomon se trezise de la prima geană de lumină care străluci*se *i-l* prin uşa ce dădea spre grădina lui abba. Va simţi oare vreodată că

noasta este grădina *lui*, odaia *lui l* Slujitorii curăţaseră, parfumaseră i aerisiseră fiecare cotlon şi fiecare crăpătură ca să alunge mirosul îndelungii boli a lui abba, dar nu putuseră îndepărta amintirile.

Grădina personală a împăratului, arcada sa la doar câţiva coţi de divanul lui Solomon, fusese adăpostul fiarelor sălbatice pe care le vânase împăratul David. Când abba nu se simţea bine, Solomon poruncea ca leii şi panterele să fie scoase din cuşti, şi ameninţa în glumă că, dacă vor scăpa, el va fi cel care va conduce vânătoarea. Sfetnicii râdeau şi ei la gândul absurd că Solomon ar putea mânui o armă, dar privirea neră a lui Benaia îi mustra pe tânărul prinţ pentru dispreţul pe care îl arăta astfel faţă de sine însuşi. Deşi Solomon beneficiase de aceeaşi instrucţie militară ca şi ceilalţi fii ai lui David, prinţul al cărui nume reprezenta pacea nu excelase nicicând la război.

„Bună dimineaţa, domnul meu", răsună glasul profund al lui Benaia din intrarea personală a căpitanului. Sprâncenele sale arătau îngrijorare. „Arăţi tare rău, Solomon".

„Bună dimineaţa, domnul meu", se auzi şi salutul nazal al lui Ahişar din uşa masivă de cedru. „Chiar că arăţi odihnit. Gata să ataci sarcinile" iele din această dimineaţă, maiestatea ta?"

67

A O.3 <f

Un zâmbet silit îşi făcu loc pe faţa lui Solomon. Cele două saluturi rezumau diferenţa dintre cei doi sfetnici apropiaţi ai săi. Sinceritatea binevenită a lui Benaia, brutală, dar de încredere. Linguşeala slugarnică a lui Ahişar, mereu supusă şi eficientă.

„Haideţi să încheiem postul împreună", spuse el invitându-i pe

amândoi la masa mică de fildeş din camera sa. „Aş vrea să vă împărtăşesc ce a şoptit Iehova sufletului meu”.

Solomon remarcă din nou cu interes reacţiile diferite ale celor doi. Benaia se aşeză la locul său obişnuit la masă, curios, iar Ahişar îşi făcu de lucru cu tăbliţa de lut şi peniţa.

„Domnul meu”, începu Ahişar şovăitor, „am atâtea de făcut înainte să anunţi oficial perioada de doliu. Mi-ar plăcea să închei postul alături de tine, dar…”

„Stai jos, Ahişar”.

„Da, doamne”. Dregătorul îşi îndoi sub el picioarele subţiri şi se aşeză pe covorul din piele de capră.

Slujitorii odăii lui Solomon se grăbiră să iasă. Pe scara din dos ce ducea la bucătărie, aveau să aducă micul dejun obişnuit al lui Solomon: lapte de capră, pâine şi brânză – şi smochine, bineînţeles. Îi plăceau smochinele. Uitându-se la Uriaşii pe care aseară Benaia îi pusese de pază în odaia sa, îl întrebă pe căpitan: „Ce mănâncă voinicii aceştia? Bicepşii lor sunt cât coapsele mele”.

În privirea lui Benaia apăru un licăr viclean: „Se hrănesc cu înalţi dregători care îl contrazic pe rege”.

Remarca îl făcu pe Ahişar să pufăie dispreţuitor, iar pe Solomon să chicotească. „Gata, gata”, spuse regele, făcând iar pe negociatorul între cei doi isteţi dregători ai săi. „Am stat treaz aproape toată noaptea gândindu-mă la ultimele cuvinte pe care mi le-a spus regele David”. Aceste vorbe îi treziră pe Benaia şi pe Ahişar, care erau acum atenţi de-a binelea. „Aud mereu cuvintele lui Abba: «întemeiază-ţi tronul, apoi caută pacea, pentru tine şi pentru Israel.» Mă simt ca şi când ar trebui să rezolv repede cu Ioab şi cu Şimei, să rostesc judecata înainte să înceapă perioada de doliu de treizeci de zile”.

Ahişar şi Benaia se uitară unul la altul îngrijoraţi. Benaia vorbi primul, iar compasiunea i se citea pe faţă: „Ai dormit măcar un pic azi-noapte?”

Solomon înghiţi un nod şi-l văzu pe Benaia făcând la fel. „Am

MESU ANDREWS

I. Im mit chiar înainte de răsărit, dar coşmarurile au revenit". Solomonii Ieri privirea, studiindu-şi haina ponosită care-i acoperea picioarele.

„Munceşti zi şi noapte de când abba te-a numit succesorul său".

Mâna uriaşă a lui Benaia îl prinse pe Solomon de umăr. „Perioada de doliu ne va da tuturor timpul de care avem atâta nevoie să ne gândim şi i ne odihnim. Eşti sigur că aceste chestiuni nu pot aştepta până când înmiea îţi este mai limpede?"

„Poate", spuse Solomon, cercetând feţele celor doi sfetnici ai îi „Am petrecut aproape toată noaptea uitându-mă la uşile odăii, nnaginându-mi invazia unui popor cucerindu-mi împărăţia înainte să iţiing măcar la cârma ei. Şi nu mă tem numai de o invazie străină.

agerii pe care i-am trimis la seminţiile din nord cu vestea morţii lui

hba David au spus că a avut loc acolo o întrunire secretă a bătrânilor din suntem".

Ahişar icni, dar Benaia rămase netulburat, pentru că el adusese această veste.

„Aşa că spune-mi", continuă regele, „de ce s-au întâlnit conducătorii din nord, Benaia? Se pregătesc de război civil?" Glasul îi urcase atât de mult, încât sunase ca un vaiet ascuţit al unui băieţel speriat.

Benaia nu spuse nimic, dar Ahişar arăta speriat. Solomon nu-şi dădea seama dacă se temea de război sau de întârzierea din programul Bău din acea dimineaţă, iar gândul acesta îi dădu regelui răgazul să-şi recâştige controlul. „Cum putem spera la pace cu popoarele vecine – mi chiar cu seminţiile noastre din nord – dacă nu fac pacea despre care vorbea abba ca fiind ultima sa dorinţă?"

Lacrimi se adunară în ochii lui Benaia. „Trebuie să faci ceea ce a foptit Iehova duhului tău, împărate Solomon. Rosteşte judecata asupra trădătorilor, iar eu voi fi credincios să duc la îndeplinire pedeapsa lor".

„Dar, domnul meu!" izbucni Ahişar. „Nu înţeleg cum putem

amâna procesiunea de înmormântare. Cu siguranţă te-ai gândit ce efect va Bvea soarele de primăvară asupra trupului înfăşurat al regelui David". I) i egătorul părea îngrozit şi se uita rugător când la căpitan, când la împărat.

Solomon înghiţi greu. Încerca să *nu* se gândească la trupul lui abba mlaşurat în giulgiul de înmormântare pregătit cu mir şi mirodenii. fixându-l pe dregător cu o privire sfredelitoare, spuse: „Dă poruncă slujitorilor să mai pună mirodenii ca să alunge mirosul. Voi împlini

69

J r ultimele dorinţe ale lui abba înainte să-mi iau rămas-bun de la el". Ahişar îşi îndreptă umerii şi postura. Arăta de parcă şi-ar putea muşca limba, dar nu mai insistă. „Da, doamne".

Slujitorii veniră cu masa obişnuită şi toţi trei mâncară într-o linişte relativă, acum, când zumzăitul jelitoarelor devenise zgomotul de fond al fiecărui gând, cuvânt sau faptă.

Solomon ieşi din odaia sa prin uşa din colţ, acoperită cu o cortină, ce dădea în marea sală a tronului. Când se arătă de după cele două perdele grele, trompetele răsunară, iar slujitorii se închinară. Solomon urcă scările către tron ca de obicei, gata să liniştească aplauzele obişnuite. Dar sunetul trompetelor slăbi, iar ovaţiile obişnuite se stinseră.

Orice sunet era învăluit de ecoul sinistru al doliului.

Scrutând marea cernită dinaintea ochilor săi, Solomon se simţi impresionat şi smerit. Întinse recunoscător mâinile către oamenii săi, gâtuit de emoţie. Israeliţii se închinară ca unul înaintea noului lor rege, iar Solomon nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

Dintr-odată, atenţia îi fu atrasă de agitaţia din dreapta sa şi-şi îndreptă privirea spre arcada dintre sala tronului şi curte. Acolo stătea Ima Batşeba, aşteptând ca el s-o vadă. „Vino, Ima. Haide alături de mine", spuse el, ştergându-şi lacrimile de pe obraji şi făcându-i semn către baldachin.

Ea alunecă pe podea de parcă ar fi plutit pe un nor. Arăta

uluitor. Chiar şi după zilele de chin din timpul bolii lui Abba, chiar şi în haină de doliu, îţi tăia respiraţia şi, pentru prima dată, Solomon o văzu pe Ima ca pe o femeie.

Văzu frumuseţea deosebită care câştigase dragostea lui abba. Niciodată nu se îmbrăcase ca celelalte soţii cu machiaj pretenţios, menit să seducă, nu purtase rochii împodobite sau bijuterii grele. Ima Batşeba era fiică de fermier, cu piele suplă, măslinie şi strălucire naturală. Regele păstor al Israelului o preţuise pe această regină simplă. Abba David avusese o legătură specială cu Ima, iar Solomon spera ca într-o zi să aibă parte şi el de o asemenea dragoste din partea unei femei la fel de deosebite.

Alunecând uşor peste cele trei trepte ale baldachinului, regina mamă îl întâlni pe platformă şi-şi atinse fruntea de mâna lui – semn

70

MESII ANDREWS

de supunere faţă de noul ei rege. „Solomon, fiul meu", şopti ea, „am \ ftzut povara grea a Israelului pe umerii tăi – aşa cum l-a apăsat şi pe ibba tău".

El şterse o lacrimă de pe obrazul ei. „Totul este bine, Ima. Benaia Ste un prieten de nădejde. Mă va ajuta". Descoperirea condiţiei ei de Otâl îl uimea. Fusese ros de frământările legate de pierderea sa şi de teama de a fi nevoit să conducă această naţiune. Dar cum rămânea cu intimentele ei? îşi frecă uşor degetul mare de mâna ei fină. „Nu vărsa lacrimi din cauza mea, Ima. Nu mai sunt copil. Sunt regele Israelului. Nu poţi da buzna să-mi săruţi genunchii juliţi".

Înainte să apuce el să se dezmeticească, ea îşi trase mâna din hânsoarea lui şi îngenunche în faţa lui.

„Nu, Ima! Ce?... Ima, ridică-te!" N-o văzuse niciodată îngenunchind înaintea lui Abba, deci cu certitudine nu va îngenunchea înaintea lui!

Dar când el întinse mâna să-i cuprindă cotul, ea îl refuză delicat. Un nnbet blând îi însoţi cuvintele. „Ştiu mai bine decât oricine că eşti rege al Israelului. Dar înainte de toate" – bărbia îi tremură – „eşti fiul

meu. Şi te voi ajuta oricând voi avea ocazia s-o fac".

Solomon nu ştia dacă să râdă, să plângă sau s-o strângă în braţe. Uărbia ei hotărâtă, sclipirea din ochi – da, aceasta era ima cea puternică pe care o ştia el. Îşi petrecuse viaţa luând hotărâri pentru el şi isigurându-se că cei ce deţineau puterea le vor pune în aplicare. Într-idevăr, dacă Ima şi Natan n-ar fi reacţionat atât de repede la lovitura lui Adonia, Solomon ar fi pierdut tronul, în timp ce Abba ar fi zăcut mort. Îi câştigase respectul cu mult timp în urmă. Astăzi merita s-o onoreze.

Aplecându-se ca s-o ajute să se ridice, Solomon îşi înălţă vocea: „Ahişar, adu tronul lui Abba David din odaia mea pentru regina mamă". Mulţimea se foi uimită, iar marele dregător dădu porunca la patru slujitori mătăhăloşi.

„Solomon, ce faci?", întrebă Batşeba, în timp ce obrajii i se colorau în roz. „Nu vreau să stau lângă…"

El o opri cu un zâmbet, punându-şi degetul pe buzele ei. „Te rog, Ima. Vei sta lângă mine astăzi, când împlinesc ultimele dorinţe ale lui Abba". Chipul ei se lumină, părând să înţeleagă în sfârşit, şi întinse mâinile ca să-i mângâie obrajii. Gestul plin de afecţiune uimi şi mai mult mulţimea. Un asemenea gest făcut în public va fi subiect de bârfă pentru câteva săptămâni.

71

A. & J

Aşteptară într-o linişte plăcută până când veniră slujitorii cu tronul, iar Batşeba îşi ocupă locul de onoare la dreapta lui Solomon. Uitându-se la Benaia, Solomon îl văzu dând aprobator din cap şi înţelese că venise momentul să rezolve cu Ioab şi Şimei. *Doamne*, *dă-mi înţelepciune*, se rugă.

Trăgând aer în piept înaintea primei judecăţi pe care urma s-o facă, Solomon aproape că se înecă atunci când Batşeba se aplecă şi îi şopti la ureche: „Fiule, am o mică rugăminte înainte să începi. Nu mă refuza".

Cu inima bătându-i puternic, Solomon o privi dintr-o parte. Era

plină de surprize astăzi. „Spune, Ima. Nu te voi refuza”.

Fără preambuluri sau condiţii, vorbi clar pentru tot auditoriul: „Abişag sunamita să-i fie dată de soţie fratelui tău Adonia”.

Solomon se simţi de parcă îl lovise cineva. Faţa i se umflă de parcă s-ar fi plimbat printr-un roi de albine. „Ce?”, strigă. „De ce o ceri pe Abişag pentru Adonia, Ima?”

Murmurul cald al mulţimii se preschimbă într-o tăcere rece.

„Poţi foarte bine să-i dai fratelui meu mai mare şi tronul! Te-ai alăturat preotului Abiatar şi generalului Ioab ca să-i daţi lui împărăţia?” Se ridică, aplecat deasupra ei, gâfâind de mânie de parcă ar fi alergat o cursă lungă.

Batşeba îl privea în tăcere, palidă de teamă. Niciodată nu-i vorbise astfel. Niciodată nu vorbise astfel cu nimeni.

Întorcându-se către mulţimea înmărmurită, încă tremura de mânie. „Să mă pedepsească Dumnezeu dacă nu va plăti Adonia cu viaţa pentru această cerere. Benaia!”, strigă peste mulţime, iar căpitanul său urcă în faţă şi i se închină. „Adonia trebuie să moară astăzi pentru înşelăciunea lui. A înşelat-o pe regina mamă şi mi-a ameninţat tronul”.

„Da, domnul meu. Se va face întocmai”.

Căpitanul se întoarse, dar Solomon îl opri: „N-am terminat aici, Benaia”. Schimbând o privire plină de înţeles cu Solomon, căpitanul făcu semn soldaţilor săi de elită să se apropie de tron odată cu el. Căpitanul ştia de Ioab şi Şimei, dar mai era cineva de care Solomon trebuia să se ocupe.

„Abiatar!” Regele îşi îndreptă mânia spre preotul trădător care şedea printre sfetnicii lui, nu departe de tron. „Tu şi Ioab v-aţi înţeles cu Adonia să-i furaţi tronul când Abba era pe moarte. Cred că ţi-ai băgat şi tu mâna în această nouă înşelătorie…”

„Nu, domnul meu! Nu!” Bătrânul preot se ridică, ochii i se făcuseră îi cepele. „Nu. Adică am făcut atunci, dar…”

„Tăcere!” strigă Solomon. „Nu mai eşti sfetnic al regelui şi nici

preot înaintea Domnului Atotputernic. Întoarce-te la moşiile tale din knatot. Meriţi să mori, dar pentru că ai fost alături de Abba în vremuri i.le, îţi voi cruţa viaţa". Umerii lui Abiatar căzură, dar ştia că nu era momentul să vorbească. Unul dintre soldaţii lui Benaia păşi în faţă, îl ipucă de braţul fragil şi-l scoase din sala tronului.

I fiecare ochi îl urmări pe bătrânul preot, dar Solomon îşi aminti de CC-i spusese Benaia cu o seară înainte. *Acum sunt poporul tău, domnul meu. Îşi vor aminti lucrurile pe care îi vei face să şi le amintească*.

„Elihoref!" strigă Solomon. Secretarul său principal aproape sări de pe divanul cu perne. „Notează în documentele regelui: «în privinţa lin Ioab, fiul Ţeruiei şi comandant al armatelor Israelului, acesta va nuni astăzi din pricina păcatului său împotriva lui Abner, fiul lui Ner, îi împotriva lui Amasa, fiul lui Intra, pe care i-a omorât în vreme de pace»". Se opri puţin, dându-i secretarului timp să scrie.

„În privinţa lui Şimei, fiul lui Ghera, Beniaminul, din Bahurim, Care a rostit blesteme asupra regelui David când familia noastră a ftjgit la Mahanaim de fratele meu, Absalom – deşi abba i-a arătat milă, vinovăţia lui Şimei rămâne. Va construi o casă în Ierusalim şi va locui icolo, fără să părăsească vreodată cetatea. În ziua în care Şimei va licee Valea Chedronului, va muri. Astfel, sângele său va fi pe capul. au". Un murmur aprobator răzbătu prin mulţime, iar Solomon aşteptă fi se facă tăcere, în timp ce Elihoreh scria frenetic toate detaliile decretului. „Iar în final este dorinţa mea să arăt bunătate faţă de fiii lui Barzilai Galaaditul şi să-i poftesc la masa mea, pentru că au avut grijă de familia noastră când Absalom a încercat să fure tronul lui Abba".

Solomon se uită la Elihoreh care mânuia cu frenezie peniţa pe tabla de lut, aşteptând din partea lui obişnuita încuviinţare din cap, ca semnt, i terminase de scris. Când în sfârşit secretarul îi întâlni privirea, regele. uiunţă: „Ne vom întruni iar după masa de prânz, iar atunci voi anunţa Oficial începutul perioadei de doliu pentru iubitul nostru rege David".

Îl urmări pe Benaia conducând spre coridorul central gărzile

cheretite şi peletite, a căror statură şi armament păreau să puncteze judecata rostită de Solomon. Doi oameni urmau să moară la comanda Ba, iar în anii ce aveau să vină în mod cert avea să decidă soarta multor

73

a t eli. &

popoare de pe acest podium. Gândul acesta îl pătrundea până-n adânc şi îl îndemna la smerenie. *Doamne Iehova*, *dă-mi înţelepciune*. Stând astfel pe gânduri, auzi plânsetul unei femei, dar nu pentru că plângea mai tare decât celelalte, ci pentru că inima ei părea frântă.

Ima Batşeba.

Solomon se întoarse la tron şi-şi reaminti proaspăta sa revelaţie. Ima era femeie. Suferindă. Vulnerabilă. „De ce?" şopti el. „De ce ai cerut să i-o dau pe Abişag lui Adonia?"

Ea trase aer pe nas, apoi vorbi cu voce joasă: „Este greu de crezut că a fost o conspiraţie. Părea atât de sincer când a venit aseară la mine şi mi-a spus c-o iubeşte pe fata aceea". Se uită în ochii lui Solomon, rugătoare: „Vreau să ştii că, dacă aş fi bănuit că ar fi vreun pericol, n-aş fi cerut niciodată".

„Ştiu, Ima", spuse el, şi începu să-i şteargă lacrimile. Dar murmurul nou al mulţimii îl opri. Dându-şi seama că gestul său afectuos este în văzul mulţimii, îi spuse lui Ahişar: „O voi însoţi pe regina mamă în odaia sa. Poţi să duci tronul regelui David înapoi în odaia mea de întâlniri".

Batşeba se ridică, iar Solomon o însoţi. Iar în timp ce coborau scările, ea îi spuse şoptit: „Am încredere în judecata pe care o faci în privinţa motivaţiilor lui Adonia, fiul meu, dar sper că mânia pe care ţi-a pricinuit-o cererea lui nu a avut legătură cu locul lui Abişag în inima ta". Oprindu-se pe ultima treaptă, îl străpunse cu privirea. „Ai destule pe cap şi fără să pricinuieşti tulburare în haremul lui abba".

Înainte ca Solomon să-i poată răspunde, ea dădu drumul braţului său şi se înclină din nou, încheind prompt discuţia şi însoţirea lui. Regina mamă dispăru prin bolta ce dădea spre grădină, după fântâna din mijloc, lăsându-l pe Solomon la picioarele tronului său, pe

gânduri. *A fi rege în Israel ar fi atât de simplu dacă n-ar fi femeile*. Un zâmbet strâmb i se ivi în colţul gurii. *Dar culoarea pe care o aduc în viaţa mea merită fiecare bucată din modelul care-mi alcătuieşte viaţa*.

74

9

1 Împăraţi 9: 16

Faraon, *împăratul Egiptului*, *venise şi cucerise Ghe-zerul*, *îi dăduse foc şi omorâse pe cananiţii care locuiau în cetate*. *Apoi îl dăduse de zestre fiicei lui*, *soţia lui Solomon*.

Solomon le mulţumi membrilor consiliului său şi ascultă ecoul ultimei jelitoare străbătând sălile palatului. Uşile lui de cedru se închiseră, iar când se întoarse îl găsi pe Benaia care tocmai termina de l ftscat. O cicatrice lungă, roz se întindea de la colţul stâng al gurii lui până la mijlocul sprâncenei.

Gestul lui se dovedi contagios, iar Solomon se întinse, cu un scurt! jeamăt.

„Ei bine, am reuşit să evit războiul în prima mea zi ca rege", spuse el cu un zâmbet timid. „Abba David ar fi mândru".

Expresia stoică a lui Benaia îi atrase însă atenţia. „Da, tinere Solomon. Regele David ar fi fost mândru de fiul său astăzi".

Îndată lacrimile se adunară în ochii lui Solomon. „Mulţumesc, prietene. Şi sunt mândru de poporul nostru". Amândoi încuviinţară din cap şi priviră apoi de jur-împrejurul camerei, auzind încuviinţările calde şi plânsetul tăcut al slujitorilor şi gărzilor lui. Abba era primul rege al Israelului onorat printr-o înmormântare naţională, iar dovezile de susţinere din partea tuturor fuseseră de-a dreptul o minune. Israeliţi de la Dan la Beer-şeba călătoriseră pe timp de noapte ca să ajungă la Ierusalim să-şi depună omagiile. Chiar şi unii dintre liderii care participaseră la întâlnirea clandestină sunamită ajunseseră la timp.

75

f >;

datorită faptului că înmormântarea fusese întârziată de

execuţiile lui Adonia şi Ioab. Ameninţarea seminţiilor din nord era reală, dar, în ciuda neliniştii, israeliţii îşi iubeau regele. Nu se auzise niciun strigăt de război, doar vaietul jelitoarelor.

„Ar trebui să te odihneşti, prietene", spuse Solomon, aşezându-se la locul lui, pe taburetul de jale din dormitorul său. „Îţi întorc complimentul pe care mi l-ai făcut dimineaţă: arăţi groaznic". Benaia zâmbi în sfârşit, iar Solomon îi mai dădu un imbold. „Măcar tu poţi purta armură de luptă şi sandale. Eu sunt condamnat treizeci de zile la haina aceasta de pânză şi conduri". Se uită cu jind la bazinul gol, imaginându-şi cu greu că, până se va încheia ciclul lunii pline, nu se va putea spăla, nu va putea lucra, nu se va putea bucura de o femeie.

Benaia căută în tunica de dedesubtul pieptarului din piele. „Să ştii că gărzile tale poartă haină de pânză sub armură, domnul meu". Bărbatul masiv se scărpina şi se foi ca un copil neastâmpărat. „Vom suporta neplăcerile perioadei de jale, dar vom rămâne credincioşi regelui nostru". Înclinându-se, mai spuse „Acum, dacă-mi dai voie, îmi voi scoate armura şi voi încerca să gust din odihna pe care am aşteptat-o atât de mult".

Solomon îl privi îndepărtându-se, dar îl opri deodată cu un ultim gând: „Benaia?"

Prietenul său se întoarse ridicându-şi sprâncenele şi înălţându-şi capul.

„Mulţumesc pentru că m-ai ajutat să îndeplinesc ultimele dorinţe ale lui Abba. L-ai căutat până şi pe nevăstuica aceea de Şimei şi l-ai adus înaintea tronului la judecată. Simt ca şi când mi-ai fi oferit un nou început".

Benaia scutură din umeri, cu un zâmbet simplu. „Pui rămăşag pe un butoi de vin pe cât timp va trece până când Şimei părăseşte Ierusalimul şi-şi atrage judecata asupra lui?"

„Pun rămăşag că îl vei aştepta când va face asta!" Solomon chicoti, dar redeveni serios când rosti cu grijă următoarele cuvinte: „*Mulţumesc* pare prea puţin când mă gândesc la executarea fratelui şi vărului trădători, dar îţi sunt adânc recunoscător pentru credincioşia

pe care ai arătat-o executându-i pe Adonia şi pe Ioab. Nu cred să fi fost uşor să intri în cortul Domnului şi să-l dobori pe laşul acela de Ioab în timp ce se ţinea de coamele altarului".

MBSU ANDREWS

Benaia încuviinţă din cap, părând să primească aprecierea. O linişte Itingheră se aşternu între ei. Încercând să dea la o parte orice îndoieli pe care le-ar putea avea prietenul său, Solomon adăugă: „Ioab era calculat i rece, prietenul meu. Era un manipulator, care ştia că abba tău este preot. De aceea nu şi-a putut imagina că vei asculta porunca mea şi-l vei ucide la altar".

Benaia ridică din sprânceana stângă, întinzând astfel impresionanta i icatrice de război ce pornea de la maxilar. „Ioab a subestimat profund loialitatea mea faţă de regele meu". Cuvintele lui simple, fără nicio podoabă, dădură la o parte orice îngrijorare pe care ar fi putut s-o mai ului Solomon în legătură cu faptul că noul său comandant ar fi putut «ritica în sinea lui evenimentele din acea zi.

Solomon văzu pulsând cicatricea prietenului său şi atunci îşi dădu seama că de cele mai multe ori aproape că n-o vedea – în afara momentelor ca acesta. Uita adesea că Benaia era înainte de toate i; izboinic. „Te îndoieşti vreodată, Benaia? Există *ceva* ce ţi-aş cere şi ai refuza să îndeplineşti?"

Comandantul se întoarse, străbătând din doi paşi distanţa dintre ei. Înclinându-se puţin către Solomon, spuse: „Nu-ţi voi da ascultare decât dacă astfel îţi pot salva viaţa, regele meu".

Rămaseră în tăcere, Solomon cu gândul la greutatea acestei afirmaţii, până când o bătaie în uşă întrerupse acest moment. Benaia se îndepărtă, iar Solomon strigă: „Intră!"

Înaintea lor apăru un sol egiptean dezordonat, escortat de una dintre gărzile peletite ale lui Benaia. Răsufla greu, era plin de praf şi, mai iau, arăta îngrozit, ca şi când nici lui nu-i venea să creadă ce avea să spună. „Domnul meu, ambasadorul şi caravana faraonului vor ajunge în Ierusalim înainte de ivirea zorilor…" Vorbea o ebraică perfectă, dar ezita, parcă neştiind cui să dea aceste veşti.

Se uită mai întâi la rege, apoi la slujitori şi soldaţi.

„De ce vine acum ambasadorul egiptean?” întrebă Solomon exasperat. Fusese o zi incredibil de lungă – o săptămână lungă şi un an lung. Încercând să se liniştească, adăugă pe un ton mai răbdător: „Planul nostru era să finalizăm acordul cu ambasadorul Egiptului după următoarea lună nouă”.

„Caravana egipteană îţi aduce noua soţie, fiica faraonului, şi…”

„Ce?”, lui Solomon aproape că-i sări inima din piept. Haremul lui

76

77

* *cu* –, nu era pregătit pentru prinţesa egipteană. Poporul lui, palatul lui erau în doliu. Ea nu le-ar fi înţeles obiceiurile, iar Ahişar cu siguranţă nu avusese timp să pună în aplicare ideea cu Fiicele Ierusalimului.

„Şi aduce mult pradă luată în urma victoriei lor asupra Ghezerului”.

„Ce?”, strigară deodată Benaia şi Solomon.

„Faraonul Siamun a vrut să-i dea Ghezerul drept zestre fiicei sale, dar faraonul a fost ucis în luptă”. Solomon făcu câţiva paşi înapoi şi căută cu mâna taburetul, încercând să cuprindă întreaga dimensiune a veştilor aduse de curier. „Ambasadorul egiptean vorbeşte acum în numele noului rege al Egiptului, faraonul Psusenes, ca să asigure încheierea cu succes a acordului comercial dintre Egipt şi Israel”. Ahişar se năpusti pe uşa ce rămăsese întredeschisă după ce intrase curierul. „Tocmai am auzit veştile. Cât mai avem până ajung ambasadorul şi prinţesa?”

Solomon răspunse ea prin vis: „Faraonul Siamun a murit, Ahişar. Omul cu care am încheiat acest acord a atacat o mică cetate canaanită fără nicio vină ca prada de război să i-o dea drept zestre fiicei lui şi să asigure căile strategice pentru rutele noastre comerciale”. Cuvintele îi lăsau un gust amar în gură. Concentrându-şi din nou atenţia asupra mesagerului egiptean, întrebă: „Şi ce îşi imagina faraonul tău că voi face cu canaaniţii care locuiesc în Ghezer după ce a cucerit el cetatea?”

Solomon îşi dădea seama că era o prostie să pună o asemenea întrebare unui simplu mesager, dar întreaga situaţie era atât de absurdă, încât întrebă oricum.

„Domnul meu, el… ei bine…” Tânărul se uită neliniştit la fiecare, parcă ezitând să dea un răspuns. Într-un final, spuse: „Faraonul a distras cetatea prin foc şi i-a ucis pe toţi cei ce locuiau în ea. Astfel, regele Israelului primeşte locul perfect în care poate construi o fortăreaţă pe placul său”.

Lui Solomon i se tăie respiraţia. Răspunsul curierului fusese exersat, aranjat să ridice în slăvi puterea Egiptului şi să aţâţe lăcomia lui Solomon. Nu reuşise niciuna, nici alta. „Dregătorul meu te va conduce să te odihneşti în aripa slujitorilor”, spuse el, uitându-se la Ahişar care deja desemna pe cineva. „Te vei alătura caravanei atunci când vor sosi şi ei”. Tânărul se înclină şi se retrase, iar soldaţii care îl însoţeau închiseră uşa în urma lor.

Ahişar trase aer în piept, fără îndoială pentru a readuce în atenţie

78

VIBSU ANDREWS

lista de sarcini ce trebuiau îndeplinite până la sosirea caravanei, dar Solomon îi făcu semn cu mâna să tacă. „Înţeleg că oaspeţi de seamă uni în drum spre noi”.

Ahişar încuviinţă din cap, părând uşurat că regelui nu-i scăpase(est detaliu.

„Totuşi, observ ceva mult mai important decât oaspeţii noştri”.

Dregătorul încetă să mai încuviinţeze din cap şi îşi ridică neliniştit privirea spre Benaia, un munte de linişte aşezat la dreapta lui Solomon.

„N-am avut nici cea mai vagă idee că faraonul are aşa un dispreț! 11. i de viaţa omului. Să nimiceşti o întreagă cetate pentru un dar de nuntă”. Clătinând din cap, Solomon continuă. „Mă simt ca un copil i are mai are multe de învăţat despre ce înseamnă a conduce un popor şi m. i tem că voi fi mâncat de viu de prădători precum faraonul Siamun şi

uccesoral său, faraonul Psusennes, dacă nu învăţ să-l ascult pe Iehova şa cum făcea Abba David".

Pentru prima oară în întreaga lui viaţă, probabil, Ahişar păru complet dezorientat. „Dar, domnul meu, nici măcar nu cânţi la harfă".

Comentariul absurd al dregătorului îl făcu pe Solomon să se gândească. *Ce făcea Abba David să câştige bunăvoinţa lui Iehova şi de cecândpăcătuia ca orice alt om – voia Dumnezeu să îi vorbească atât de clar*?

„Nu este nevoie să cânţi la harfă ca să îţi vorbească Iehova, domnul meu". Glasul profund al lui Benaia mângâie ungherele sufletului lui Solomon. „Ce propui?"

„Cred că o vizită la Gabaon ar fi nimerită", îi spuse lui Benaia, mai mult a întrebare decât a răspuns.

„Dar tocmai a început perioada de doliu", remarcă prompt Ahişar.

Un zâmbet larg înflori pe chipul lui Benaia. „Sunt fiu de preot.1 niciodată n-am auzit de vreo lege care să interzică *închinarea* în perioada de doliu".

Un fior de teamă îl străbătu pe Solomon. „Benaia, spune-mi de ce Abba David a vizitat atât de rar Gabaonul. Mi se pare că aproape se temea de cortul întâlnirii găzduit în acel loc preasfânt. De ce se închina numai aici, la chivotul din Ierusalim?"

„Abba tău se temea de Domnul *cu adevărat". Ben*aia făcu o scurtă pauză. „Dar nu se temea de Dumnezeu doar la Gabaon. S-a temut de multe ori ca rege al Israelului. Când Domnul l-a lovit pe Uza pentru că a

79

sprijinit chivotul – David s-a temut de El. Când Domnul l-a pedepsit pe regele David şi pe ima ta luându-le fiul întâi născut – David s-a temut de El. Iar când abba tău a văzut îngerul Domnului băgând sabia în teacă şi oprind molima în pragul Ierusalimului – regele David s-a temut să-i pună întrebări Domnului în prezenţa sa la templul din Gabaon". Privirea lui Benaia era binevoitoare, dar pătrunzătoare. „Dar

frica de Domnul este începutul înţelepciunii, tinere Solomon. Du-te la Gabaon. Caută prezenţa lui Dumnezeu. Teme-te. Căci în această teamă îţi vei clădi propria legătură cu Iehova. Nu trebuie să conduci ca regele David ca să fii un rege mare".

Inima lui Solomon bătea cu putere. Cuvintele lui Benaia erau ca ploaia de primăvară pe cărbuni aprinşi. Strălucitoare. Răcoritoare, înviorătoare. „Da, prietene. Eu *şi Israel* vom merge la Gabaon".

„Israel?" cârâi Ahişar. „Să organizez o procesiune, maiestatea ta?"

Solomon râse. „Nu, Ahişar, dar voi face un anunţ pentru toţi conducătorii strânşi în Ierusalim pentru înmormântarea lui Abba – comandanţi, judecători, capi de familii. Sunt cu toţii bineveniţi să mă însoţească la Gabaon, să-l caute pe Iehova la altarul din bronz dinaintea Domnului din Cortul întâlnirii".

„Da, desigur. Cum doreşti, domnul meu". Ahişar îşi scoase peniţa şi tăbliţa de lut şi se pregăti să noteze următoarele cuvinte ale împăratului. „Presupun că vei dori să porneşti după ce trec restricţiile primei săptămâni de doliu. Din a doua săptămână doliul este mai puţin sever. Poate că atunci ambasadorul egiptean şi noua ta soţie se vor fi obişnuit puţin cu locul şi chiar ar vrea să te însoţească, domnul meu. Ce anume doreşti să pregătesc pentru egipteni, când vor ajunge?"

Pe când înfigea Ahişar peniţa de fier în tăbliţa de lut umed, Solomon spuse: „Plec mâine dimineaţă, Ahişar. Îi voi saluta pe ambasador şi pe prinţesă când va ajunge caravana lor în cetate, după ivirea zorilor, şi îi voi invita să încheie postul împreună cu mine".

Mâna dregătorului începu să tremure.

„Îi voi prezenta prinţesei Sekhet regretul meu profund faţă de moartea tatălui ei şi o voi invita să mi se alăture pentru consolare la altarul lui EI Şadai din Gabaon. Dacă vor refuza să ne însoţească, refuzând astfel să onoreze moartea regelui David şi doliul fiului său, pot rămâne în Ierusalim până când mă întorc eu, peste treizeci de zile". Solomon văzu zâmbetul aprobator al lui Benaia. „Când voi intra iarăşi

MESII ANDREWS

I „porţile Ierusalimului, voi discuta despre acordul nostru comercial nnbasadorul Egiptului, iar, dacă termenii acestuia sunt favorabili i „ntru ambele părţi, voi încheia acordul şi mă voi căsători cu prinţesa. khet".

Ahişar arăta de parcă ar fi înghiţit un peşte mare. Lăsă tăbliţa şi pl mia să-i atârne într-o parte. „Aş putea măcar să-ţi prezint Fiicele I nisalimului, care aşteaptă s-o întâmpine pe prinţesa ta egipteană şi

O ajute să se obişnuiască cu viaţa la Ierusalim?"

Solomon zâmbi. Ar fi trebuit să ştie că destoinicul său dregător se

1 pregăti deja de nuntă. „Sigur că da!", spuse, bătându-l pe umăr pe Mn. şar. „Sunt aici? Pofteşte-le înăuntru".

I a semnul lui Ahişar, gărzile deschiseră uşile grele de cedru. În i – i ugul lor, stăteau două apariţii identice în forme şi frumuseţe. Solomon

IC trezi icnind şi observă că şi Benaia îşi îndreptă ţinuta. Lumina lămpii trfilucea prin hainele femeilor dezvăluind forme perfecte sub hainele

11 acordinar de bine croite.

„Fiicele gemene ale lui Betuel, croitorul regelui", spuse Ahişar, iar Solomon înţelese de unde venea ciudăţenia acelor veşminte de doliu unice.

I a prezentarea făcută de marele dregător, femeile se apropiară. Erau \ H lent obişnuite cu protocolul curţii. Părul negru ondulat curgea în i.i. cadă pe umerii lor pe sub învelitorile din ţesătură dură, dar ochii lor i fiprui de nuanţa mierii îndulceau întreaga lor înfăţişare.

„Fiţi binevenite la palat", spuse Solomon, privindu-le îngenunchind în faţa lui, dorindu-şi să le poată mângâia obrajii de alabastru. „Marele dregător v-a ales pentru o slujbă importantă".

Cele două chipuri se înălţară, iar el se minună din nou de asemănarea lor desăvârşită. Erau identice întru totul cu excepţia unui mic semn de Iniinuseţe pe care una dintre surori îl avea deasupra

buzei şi a unui dinte din faţă strâmb care ieşea la iveală la cealaltă când zâmbea.

„Eu sunt Şi fra, regele meu", spuse sora cu dintele strâmb, înclinându-şi capul.

„Iar eu sunt Şeera", spuse cealaltă fată, ca şi când n-ar fi vrut să fie uitată.

„Eu sunt geamăna mai în vârstă şi mai înţeleaptă", spuse Şi fra, reducând-a la tăcere pe sora ei cu o privire, înainte să se întoarcă din nou spre rege. „Şi suntem onorate că am fost alese să slujim în haremul

81

Bosumflarea îi scotea Şeerei în evidenţă semnul de frumuseţe de] deasupra buzei, iar el încercă să-şi imagineze frumuseţea lor aleasă când nu erau îmbrăcate în haine de doliu. „Ei bine, se pare că vom avea I nevoie de serviciile voastre mai repede decât ne-am aşteptat", spuse el, aruncând o privire spre cei doi sfătuitori ai săi. „Aş vrea să îi arătaţi ospitalitatea voastră prinţesei egiptene, Sekhet, de îndată ce va sosi – mâine dimineaţă în zori".

Fecioarele înclinară din cap în semn de supunere tăcută.

„Nu ştiu dacă vorbeşte ebraică". Solomon se uită la Ahişar, care dădu din umeri. „Va trebui să faceţi tot ce vă stă în puteri..."

„Domnul meu", interveni Şi fra, eu şi sora mea am fi încântate să învăţăm câteva expresii egiptene de la curierul pe care l-am văzut ieşind din odaia ta. Prinţesa ta s-ar simţi poate mai puţin singură dacă noul său popor s-ar arăta interesat de moştenirea ei". Îşi ridică privirea – doar o clipă, o clipă seducătoare, ispititoare. „Poate că am putea chiar învăţa nişte expresii pe care apoi regele le-ar putea învăţa de ia noi, ca s-o cucerească pe noua sa mireasă".

Solomon simţi cum îi bate inima mai tare şi gâtul i se face roşu. Ahişar le alesese într-adevăr cu înţelepciune pe aceste aşa-zise Fiice ale Ierusalimului. Ce lin ar fi început celelalte căsătorii cu femei străine, 1 dacă le-ar fi avut pe Şi fra şi Şeera s-o liniştească pe prinţesa amonită, Naama, sau pe moabite sau edomite? „Mi-ar plăcea asta foarte mult", spuse el, cedând dorinţei de a le atinge obrajii. Îşi ridică

mâinile ca să atingă uşor chipul celor două fete, dar se retrase repede – deşi amândouă zâmbeau, nu se dădeau înapoi. „Ridicaţi-vă, prietene. Împreună vom crea armonie în haremul meu".

Îşi întinse mâinile ca să le facă pe fete să se ridice. Ele se prinseră de mâna întinsă, o întoarseră şi sărutară palma – la unison. Lui Solomon i se făcu părul măciucă şi un fior îl străbătu.

De data aceasta vorbi Şeera. „Suntem într-adevăr prietenele tale, regele nostru, şi vom face tot ce ne stă în putere să creăm un harem care să facă cinste lui Iuda".

10

82

2 Cronici 1: 6 – 8, 10 – 12

Solomon şi adunarea au căutat pe Domnul. Şi acolo, pe altarul de aramă care era înaintea cortului întâlnirii, a adus Solomon Domnului o mie de arderi de tot.

În timpul nopţii, Dumnezeu s-a arătat lui Solomon şi i-a zis „Cere ce vrei să-ţi dau".

Solomon a răspuns lui Dumnezeu… „Dă-mi înţelepciune şi pricepere ca să ştiu cum să mă port înaintea acestui popor".

Dumnezeu a zis lui Solomon „Fiindcă dorinţa aceasta este în inima ta, fiindcă nu ceri nici bogăţii, nici averi, nici slavă, nici moartea vrăjmaşilor tăi, nici chiar viaţă lungă… înţelepciunea şi priceperea îţi sunt date. Îţi voi da, pe deasupra, bogăţii, averi şi slavă, cum n-a mai avut niciodată niciun împărat înaintea ta şi cum nici nu va mai avea după tine".

Renala, du-mă acasă". Solomon aruncă distrat o piatră peste apele limpezi ale marelui bazin din Gabaon, un gest care îi devenise reflex în timpul celor treizeci de zile de odihnă. „Iehova a vorbit, iar BU L-am auzit, prietene". Îşi simţi glasul sugrumat. „Nu mai conduc datorită promisiunii făcute lui Abba David. Acum conduc poporul lui Iehova cu înţelepciunea şi binecuvântarea promise de El". Mai arun că, piatră şi aşteptă câteva momente ca emoţiile să se mai estompeze

83

Înainte să vorbească din nou. „Mă bucur că egiptenii au rămas la Ierusalim. Am avut nevoie de fiecare clipă din tot acest timp ca să capăt o viziune clară asupra planului Domnului pentru poporul nostru”.

Îl auzi pe Benaia râzând. „Mai bine ai grijă ca noua ta mireasă să nu te vadă înainte să apuci să faci o baie, altfel toate acordurile comerciale sunt în pericol”.

Solomon râse şi trase de barba care-i crescuse mare. „Da, prietene. Va fi tare bine să fac o baie şi să aranjez barba asta dezordonată. Şi mai avem o săptămână ca să încheiem tratatul şi să începem reformele înainte să înceapă sărbătoarea de Paşte”.

„Şi avem o nuntă?” Benaia îşi ridică sprânceana stângă întinzând astfel cicatricea lungă de război, amintindu-i lui Solomon de vieţile deja pierdute în Ghezer pentru această căsătorie.

„Egiptul este un popor puternic, prietene, şi simplul fapt că faraonul Siamun mi-a oferit-o pe fiica sa de soţie este o dovadă a bunei conduceri şi a puterii lui Abba David”. Lăsă pietrele pe care le mai avea în mână să cadă uşor pe pământul Gadaonului. „Dar Egiptul este un popor în furtună acum, iar eu nu voi cădea pradă dezbinărilor sale interne. Dacă succesorul Psusennes va respecta termenii faraonului Siamun, voi onora înţelegerea noastră căsătorindu-mă cu prinţesa Sekhet. Dar vom fi rude îndepărtate, într-o relaţie întreţinută cu precauţie”.

„Cred că înţelepciunea lui Iehova deja începe să dea roade,

regele meu". Benaia făcu o plecăciune, adăugând prieteniei şi respect.

Solomon luă act de aprobarea căpitanului său cu privirea înceţoşată. „Cum se întâmplă lucrurile acestea, Benaia? Cum l-a ales Dumnezeu pe Abba? De ce mi-a apărut în visul acela întrebându-mă ce-mi doresc şi spunându-mi că El îmi va da? Şi, mai mult, ce mi-a venit mie să cer *înţelepciuneT1* Râseră amândoi. „De ce n-am cerut pace în harem sau o sută de fii nobili?"

Râsetele lor se stinseră într-o tăcere din aceea în care prietenii n-au nevoie de cuvinte ca să-şi vorbească. Într-un sfârşit, Soaomon spuse: „Când Domnul mi-a promis înţelepciune şi pricepere mai multă decât oricărui om înainte sau după mine, îmi amintesc că mi-am spus: *Sigur visez*. Iar când El a adăugat la binecuvântare bogăţie, slavă şi onoare, am fost copleşit. În visul meu, am stat în genunchi înaintea Lui, mi-am îngropat faţa în palme şi am plâns". Întorcându-se către căpitanul său, spuse „Aşa m-am trezit – pe jos, lângă pat, cu faţa la pământ. Plângând".

„A fost mai mult decât un vis", spuse uriaşul.

„A fost mai mult decât un vis".

Se uitară cum piaptănă vântul grâul. „Domnul meu", şopti Benaia, trebuie să pornim dacă vrem să ajungem la Ierusalim înainte de imiază".

Solomon nu se clinti. „Am hotărât să retrasez graniţele seminţiilor lui Israel". Observă expresia şocată a căpitanului, dar continuă: „Cred I.i dacă aş crea douăsprezece regiuni noi, aş estompa graniţele de până cum şi aş aduce mai multă unitate în poporul nostru".

Benaia se aplecă, smulse un fir de iarbă şi începu să-l mestece. „Şi nun ai de gând să pui în aplicare acest nou plan?"

„Voi alege doisprezece guvernatori – «prinţi» desemnaţi – care să lucreze sub conducerea mea ca administratori. Responsabilitatea lor \, i fi să supravegheze forţa străină de lucru pe care o vom folosi în i

onstrucţii şi muncitorii de rând din fiecare regiune". Se întoarse acum

I îi faţa către căpitan, plin de entuziasm: „Vom întări Haţor, Meghido chiar şi Ghezer. Prinţii regiunilor îi vor pune pe muncitorii străini în himburi să construiască templul şi alte clădiri publice". Văzând că lU-naia încă nu era convins, ezită puţin înainte să adauge: „Iar prinţii Vor avea responsabilitatea să strângă taxele de la israeliţi".

„Taxe?" cicatricea lui Benaia dansa în timp ce mesteca iarba cu poftă. „La ce fel de taxe te gândeşti?"

„Fiecare regiune va trebui să contribuie în fiecare an cu proviziile necesare în casa mea pe durata unui ciclu al lunii pline. Vreau şi să

I1 unit de îndată o cerere către Hiram, regele Tirului, ca meşterii israeliţi; i poată fi pregătiţi să lucreze cu cherestegiii lui sidonieni. Mă gândesc, i trimit la Liban treizeci de mii de israeliţi – zece mii la fiecare lună plină, rotindu-i tot la trei luni pline – să taie cedrii pe care îi vom folosi îi ridicarea templului. Apoi va fi nevoie deşi mai mulţi muncitori să în leagă recolta de grâu şi sunt convins că Hiram va cere ulei de măsline în schimbul copacilor lui".

Căpitanul îşi încleşta pumnul. „Şi Iuda va plăti aceste taxe şi va face aceste munci?" Câţi din Cetatea lui David îşi încovoaie spinarea îi plug şi taie cedri în Liban?"

Cuvintele lui Benaia îl plesniră pe Solomon ca şi când şi-ar fi folosit pumnul încleştat. Regele se uită lung la prietenul său, prea şocat ca

I se simtă ofensat. „Seminţia lui Iuda va fi scutită de acest sistem, al

85

regiunilor şi al taxelor, pentru că cei mai mulţi sunt membri ai casei mele fie prin naştere, fie prin slujire". Şocul se estompă, iar indignarea crescu. „Ce vrei să spui, Benaia? Mă acuzi chiar de trădarea pe care seminţiile de nord o folosesc ca temei al revoltei lor?"

Benaia scoase din gură firul de iarbă mestecat, îşi plecă capul şi-şi masă tâmplele. „Nu, bineînţeles că nu, dar vreau să auzi

avertismentele mele înainte să dai piept cu obiecţiile consiliului tău şi ale seminţiiloi de nord. Gândeşte-te bine cum vei câştiga încrederea oamenilor ci experienţă care nu au privilegiul să fie martori ai bunelor tale intenţii şi ai integrităţii tale". Punând o mână grea pe umărul lui Solomon, adăugă: „Şi care nici nu ţi-au văzut faţa – ca mine – când te-ai trezit din viziunea promisiunii lui Dumnezeu".

Solomon ştia că prietenul lui are dreptate. *Dar sunt atâtea de făcuţi* „Cum le câştig încrederea, Benaia?"

„Cred că şi în această situaţie, Iehova îţi va da înţelepciune, regele meu. Un zâmbet şiret îi încreţi gura. „Dar nu vei câştiga încrederea nimănui înainte să faci o baie". Făcându-i cu ochiul şi înghiontindu-l, spuse: „Acum ne putem întoarce la Ierusalim?"

După o masă bună şi o baie înviorătoare, Solomon îşi imagina că va avea energie pentru tot restul zilei ce-i stătea înainte. Totuşi, palatul i se părea apăsător, după atâtea zile petrecute în tabără pe acoperişurile luxuriante de dincolo de zidurile cetăţii Gabaon. Studie cu atenţie perdelele bogat ornamentate ce separau dormitorul său de camera de întâlniri, tapiţeriile mari de pe pereţi, dalele colorate care împodobeau podeaua. Eforturi ţipătoare de a egala grandoarea creaţiei lui Dumnezeu. O bătaie în uşă tulbură deodată dorinţa lui de a auzi cântecul de doliu al unui porumbel.

Dar doliul se sfârşise.

„Intră!" strigă, lăsându-i pe servitorii săi personali să-i înfăşoare cordonul auriu în jurul hainei sale purpurii de in

Ahişar se năpusti înăuntru, cu peniţa pregătită, mai fericit decât îl văzuse Solomon cu multe luni noi în urmă.

„Ei bine, zbârnâitorul meu mai mare dregător, cred că eşti încântat de sarcinile imposibile din programul meu de astăzi".

De abia ascunzându-şi încântarea, omul zâmbi, scuturând peniţa de

MEST ANDREWS

Înspre rege. „O, domnul meu, după ce am auzit despre întâlnirea are ai avut-o la Gabaon şi despre reformele pe care le pregăteşti, nu

nuloiesc că întrunirea de astăzi a Curţii va fi cea mai memorabilă im isiona Israelului".

Solomon se întrebă dacă Ahişar îşi alesese cu atenţie cuvintele să line ca o falsă ameninţare sau era într-adevăr de acord cu reformele propuse. „Atunci citeşte-mi ordinea sarcinilor ca să-mi pregătesc Riintea şi inima".

I) regătorul scoase un papirus din haină şi începu să recite. „Mai întâi o întâlnire privată cu membrii consiliului tău. Apoi vom deschide H iile sâlii tronului şi-i vom întâmpina pe reprezentanţii popoarelor care în vizitează şi care vor să-l felicite pe noul rege al Israelului".

„Dar cum rămâne cu mulţimea de israeliţi", îl întrerupse Solomon, i lire aşteaptă judecata de dinainte de moartea lui Abba? Când vor fi uitate cauzele lor?"

Ahişar se foi puţin iritat, dar îşi păstră zâmbetul plăcut. „Bineînţeles l i vor fi ascultate, domnul meu, de îndată ce aplicăm legile ospitalităţii

„Uvernează popoarele". Se închină supus, dar Solomon nu era împăcat. Ca secretar al Curţii, Ahişar avea multă putere – puterea de a hotărî cine şi când avea să îi vorbească regelui.

„Continuă", spuse Solomon, în timp ce i se punea pe cap coroana l n frunze de aur. „Grăbeşte-te, sunt aproape gata". Ahişar continuă să îl incănească în timp ce Solomon îşi studia chipul în scutul de bronz llefuit. *O săptămână. O săptămână am până la zilele de odihnă ale \> uluitorii Paşte/ui, să dovedesc că promisiunea lui Dumnezeu de la i mhaon n-a fost doar un vis.*

Vocea lui Ahişar se stinse, iar Solomon privi faţa plină de aşteptare.1 marelui său dregător.

„Gata, domnul meu?"

Ca şi când ar fi auzit întrebarea prin pereţii încăperii, Benaia intră îmbrăcat în toată armura sa, urmat de un contingent din gărzile sale de elită. Solomon era evident surprins.

„Egiptenii le-au dat clar de înţeles contingentelor celorlalte popoare că vor să se adreseze regelui înaintea oricui altcuiva". <

icatricea lui Benaia pulsa atunci când i se adresă lui Ahişar. „După l e regele Solomon se întâlneşte cu consiliul său, anunţă-i imediat pe i.1 pteni, apoi încearcă să găseşti cât mai repede o scuză". Încuviinţară

86

cu toţii din cap şi se îndreptară la unison spre uşa acoperită din colţ.

Păşind peste prag, Solomon ajunse în sala sa de judecată din spatele perdelelor grele care ascundeau intrarea. Nicio trompetă nu anunţă sosirea lui, doar plecăciunile de întâmpinare ale membrilor consiliului, stând lângă scaunele lor cu perne.

„Aşezaţi-vă, vă rog", spuse Solomon, arătând spre locurile lor comode. „Sper că fiecare a primit înştiinţarea pe care am trimis-o dimineaţă. Am explicat acolo în mare termenii reformelor propuse pentru poporul nostru". Sfetnicii schimbară între ei priviri îngrijorate, dar Solomon continuă, arătând acum spre locul gol al trădătorului, preotul Abiatar, şi spre un loc nou, pregătit în rândul din stânga. („Am înfiinţat o funcţie nouă în consiliu şi am găsit un om pentru ea. Adoniram va coordona eforturile naţionale legate de forţa de muncă străină. Iar Zadoc îl va înlocui pe Abiatar ca mare preot".

Cei doi bărbaţi îşi făcură apariţia de după uşa ascunsă a odăii regelui şi îşi luară locurile în consiliu în timp ce ceilalţi membri îi felicitau dând din cap. Solomon vorbi în continuare, peste agitaţia generală, trecând la următorul subiect.

„Sunt sigur că aveţi întrebări şi îngrijorări; însă ordinea de zi este lungă, de aceea aş vrea să amânăm discuţia despre reforme pentru altă dată".

După ce aşteptă un moment, Ahişar, aflat la dreapta regelui, spuse: „Cum nimeni nu are nicio obiecţie, propun să-l lăsăm pe regele nostru să conducă!"

Zâmbete largi şi încuviinţări din cap liniştiră sufletul neliniştit al lui Solomon. Fără îndoială, bărbaţii aceştia vor avea obiecţii în privinţa reformelor propuse de el, dar cel puţin sunt dispuşi să respecte dorinţa lui de a avea răbdare.

„Gărzi!”, răsună cu ecou glasul lui Ahişar în încăperea aproape goală. „Puteţi deschide uşile sălii de judecată a regelui Solomon!”

Uşile mari se deschiseră, iar priveliştea care se ivi îi tăie lui Solomon respiraţia. Femei negre, mlădioase, acoperite cu untdelemn I şi nimic altceva dansau şi săreau pe coridorul central, în fruntea unui grup de şase soldaţi nubieni de mărimea lui Benaia. Piepturile goale ale soldaţilor străluceau, braţele lor erau acoperite de aur, feţele şi antebraţele crestate artistic. Un bărbat maiestuos, cu pielea de culoarea nisipului, îmbrăcat într-o haină albă, lungă, se afla în fruntea unei

MESU ANDREWS

88

1

mi. i trăsuri împodobite, purtate pe umeri de patru bărbaţi. Dincolo i perdelele diafane ce adăposteau acest transport, stătea întins un mai foarte interesant. O femeie. Sau poate un leu?

Solomon zâmbi. *Să fug sau* s-*o* vâwe? z? Aplecându-se spre Ahişar. spuse: „Se pare că prinţesa Sekhet şi-a schimbat veşmintele de când îi. mi întâlnit în dimineaţa când am plecat eu la Gadaon”.

I) regându-şi glasul şi punându-şi mâna la gură, Ahişar răspunse: fi înţesa Sekhet o onorează pe zeiţa sa Sekhmet după care a fost numită. Imaginea care o reprezintă pe zeiţă este un trup de femeie şi un cap de leu”. Solomon sesiză mulţumirea din glasul înaltului său lirigător. „Foarte nimerit pentru o înţelegere cu fiul lui David, al cărui Uzon este cel mai adesea recunoscut ca fiind leul lui Iuda, nu crezi?”

„Hmmm”. Solomon nu spuse nimic, iar Ahişar îşi reluă poziţia. Dedusese din numele prinţesei că se închina zeiţei vracilor şi vindecătorilor, dar etalarea aceasta în Curtea lui Solomon i se părea totuşi prea mult.

În dreptul locurilor în care şedeau membrii consiliului, delegaţia i „ipteană se împărţi în două grupuri şi numai ambasadorul se apropie de tronul regelui. Nubienii puseră jos trăsura acoperită cu voal, din i ine ieşiră la iveală şase preotese înveşmântate în aur, care până atunci

fuseseră ascunse. Perucile lor voluminoase care imitau coama de leu icmânau cu cea a prinţesei, făcându-le pe toate cele şapte femei să pară iimi mult sălbatice decât domestice.

Ambasadorul se înclină, odihnindu-şi fruntea de podeaua de marmură. „Eu sunt Bakari, umil slujitor şi aducător al darurilor trimise de marele preot al lui Amun-Re, zeu pe pământ, faraonul Psusennes".

Pe Solomon îl trecură fiorii, parcă aşteptându-se ca un fulger să despice acoperişul palatului. Oare va îngădui Iehova ca un muritor i încerce să îi fure divinitatea? Spectatorii se strânseseră, dar erau perfect nemişcaţi.

Întinzându-şi sceptrul, Solomon spuse într-un târziu „Poţi să te i idici, Bakari".

Regele avu impresia că alţi oameni intrau în sala tronului, în timp ce ambasadorul i se adresa în ebraica sa şubredă. „Rege magnific, i conducător al lui Israel, fiu al puternicului rege David, faraonul nostru Siamun şi-a dat viaţa în bătălie pentru ca zestrea cetăţii Ghezer să devină. i fiicei sale, prinţesa Sekhet". Se opri ca pentru a primi mulţumiri.

89

Solomon nu spuse nimic. În schimb, regele se uită la prinţesă pentru a-i vedea reacţia. Faţa ei era ca de piatră. Elegantă, dar rece.

Când privirea lui Solomon reveni asupra lui Bakari, ambasadorul continuă „Ultimele cuvinte ale faraonului Psusennes, înainte să ne luăm rămas bun la porţile Ghezerului, au fost acestea «Voi respecta înţelegerea făcută de faraonul Siamun cu Israel atâta timp cât fiul lui David o onorează pe prinţesă cu privilegiile care i se cuvin unei soţii egiptene»".

Solomon ridică o sprânceană, schimbând o privire cu Benaia, care îşi plasase gărzile peletite şi cheretite între nubieni şi tron. „Şi la ce privilegii se referă concret noul tău faraon, Bakari?" Ar fi vrut să-i reamintească acestui lăudăros că prinţesa va deveni o soţie israelită din momentul în care se va căsători cu el, dar se abţinu.

Bakari îşi desfăcu braţele şi-şi înălţă capul de parcă ar fi explicat

unui copil. „Divinul nostru faraon Psusennes nu vrea decât ca prinţesa Sekhet să-şi păstreze preotesele şi altarele personale câtă vreme va locui în Ierusalim. Slujitorii şi preotesele ei îi vor îndeplini toate dorinţele. Astfel, ea nu va fi o povară pentru rege. Încheie cu un zâmbet stingher care arăta cu totul străin pe chipul său.

Inima lui Solomon începu să bată mai tare în timp ce pendula între indignare şi triumf. Abba David se străduise ani de zile să cultive relaţii de prietenie cu faraonul Siamun. Acum Psusennes îndrăznea să propună condiţii noi? Totuşi, un acord cu Egiptul ar extinde influenţa Israelului în lumea comercială, oferindu-i acces la cai, care, mirodenii, fildeş, aur. Posibilităţile erau nesfârşite.

Se uită din nou la fascinanta prinţesă aflată în cuşca ei de aur şi deodată atenţia îi fu atrasă de alte două siluete de femei. Fiicele Ierusalimului apăruseră în mulţime şi stăteau în colţul din spatele trăsurii prinţesei. Nici urmă acum de veşmintele lor de doliu bine croite şi vălurile din pânză. Erau împodobite în rochii roşii purpurii, croite să dea la iveală un V perfect în jurul gâtului. Lui Solomon aproape i se tăie respiraţia.

„Şi fra, Şeera, veniţi aici”. Porunca sa produse agitaţie în sala acum aglomerată. Frumuseţile gemene se înclinară până când Solomon îşi întinse sceptrul şi i se adresă ambasadorului egiptean. „Prinţesa Sekhet va fi onorată mai mult decât oricare dintre soţiile mele de până acum”, spuse el arătând spre Fiicele Ierusalimului, „pentru că va fi slujită de un-SU ANDREWS

le minunate fecioare care o vor învăţa obiceiurile femeilor israelite.

Îmbetul de pe faţa ambasadorului dispăru, dar Solomon continuă, tind apăsat următoarele cuvinte. „O voi onora pe viitoarea mea *soţie* iiluind ca preotesele să rămână în slujba ei, dar ea va învăţa voia lui II Şadai chiar dacă se închină zeilor Egiptului”. Mulţimea se foi.

olomon observă privirea îngrijorată pe care Benaia o aruncă peste uni. Îi.

„Fiul regelui David este înţelept”, spuse ambasadorul,

înclinându-şi i ipul, dar fără să facă o reverenţă completă. „Faraonul Psusennes mi-a lini puterea să leg popoarele noastre pentru binele general al comerţului uns şi al unor dinastii nemuritoare. Divinul faraon o dăruieşte pe prinţesa Sekhet, al cărei nume înseamnă «cea care este puternică», i „niru a uni popoarele noastre într-o prietenie fermă, de nezdruncinat".

Solomon încuviinţă şi el din cap şi chiar atunci nişte urale asurzitoare i lălinară grinzile de cedru ale sălii de judecată. Cercetă faţa lui Benaia i I văzu zâmbind, şi amândoi dădură uşor din umeri. Egiptul prieten?

Numai timpul va putea spune.

Linişti mulţimea ridicând sceptrul şi spuse „O primesc de soţie pe prinţesa Sekhet. Ea este de acum regina Sekhet, iar eu o voi trata cu onoarea şi privilegiile pe care le cere legea lui Iehova. Mai mult. Îi invit!" noii noştri prieteni egipteni să mi se alăture mâine pe vremea asta, l mtl voi sta înaintea chivotului Domnului şi voi aduce arderi de tot şi

I îi ni i mai multe decât au fost aduse oricând altcândva".

(hipul bronzat al ambasadorului se făcu deodată alb precum laptele ilr capră.

„De vreme ce aţi cerut, iar eu am acceptat, să cinstesc ritualurile de lui lunare ale noii mele soţii", explică Solomon, abia străduindu-se să-i ascundă înşelăciunea, mâine încep primele lecţii de închinare către I I Şadai ale noii mele regine!"

(hipul lui Bakari prinse iar culoare, de data aceasta un roşu aprins. I.1 strânse buzele, care deveniră astfel o linie subţire, se înclină, apoi îi<În câteva porunci pe un ton aprins. Cuvintele sale egiptene eraul nu fuze, dar intenţia lor clară. Gărzile nubiene ridicară pe umeri lectica, l n leoaica ce-şi arăta dinţii de parcă ar fi fost gata să atace. Plecarea în îi. ihă a egiptenilor fu foarte diferită de parada lor la venire.

Solomon îşi înălţă glasul peste agitaţia generală şi-i anunţă pe i raeliţii care mai aşteptau dincolo de uşile curţii „Daţi această veste

90

91

În cetate. Invit toată casa mea – pe cei ce fac parte din ea prin naştere şi pe cei ce fac parte din ea slujind – să sărbătorim credincioşia lui Dumnezeu după ce aducem jertfe la chivotul lui Dumnezeu. Fiecare familie din Ierusalim va primi o pâine din partea regelui la sărbătoarea de mâine!"

Urale noi răsunară din rândurile neamurilor venite în vizită şi ale israeliţilor deopotrivă. Lui Solomon i se păru că Benaia chicoteşte, iar Ahişar se aplecă spre el, încercând din nou să ascundă discuţia acoperindu-şi gura cu mâna.

„Prima ta sărbătoare ca rege al Israelului cu siguranţă va avea succes la mulţime, dar îndrăznesc să spun că Elisheba, bucătăreasa palatului, îşi va frânge mâinile când va auzi că trebuie să coacă pâine pentru întreaga seminţie a lui Iuda".

Lui Solomon i se strânse stomacul când auzi pomenindu-se de Iuda ca fiind casa sa. Ahişar era în mod evident de acord cu hotărârea sa. *Dar pot oare într-adevăr să susţin că Iuda este seminţia mea – scut*indu-*i de taxele şi de împărţirea în regiuni la care vor fi supuse celelalte seminţii*? Va trebui să caute înţelepciunea lui Iehova în legătură cu această problemă. Acum, însă, avea câteva înţelegeri şi mirese la care să se gândească.

„Ahişar, cheamă-l pe următorul ambasador".

11

Exod 12: 1 – 3, 5 – 6

Domnul a zis lui Moise şi lui Aaron în ţara Egiptului: „L*nna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună… în* ziua *a zecea a acestei luni, fiec*are *om să ia un miel* de *fiec*are *famil*ie*… să fie* un *miel fără cusur, să-l păs*traţi p*ână în ziua a paisprezecea a lunii acesteia… şi să-l ju*nghiaţi *seara".*

Ia treizeci de zile după moartea regelui David, semnele exterioare ale doliului au încetat în partea de nord a Israelului. Hainele uzate i prăfuite din pânză de sac fură spălate şi folosite drept cârpe. Bărbile neîngrijite ale bărbaţilor fură aranjate şi pieptănate, iar femeile

din sate I mai acoperiră feţele. Suntem fremăta de activităţi, iar Iosafat se; ătea pentru a doua călătorie la Ierusalim de la moartea prietenului clui său. David nu-l convocase des pe judecătorul Sunemului, dar ni timp inimile se împletiseră în prietenie, pe temelia devotamentului loi lată de EI Şadai şi a suferinţei pricinuite de fiii lor îndărătnici.

(hemuel!" Iosafat îl zări pe fiul său mai mare şi îl ajunse din urmă în îi după ce acesta trecuse de porţile cetăţii. „Vrei să vii cu mine la iaon să sărbătorim acolo Pastele?" Voia să includă sfânta sărbătoare im e ălătoria pe care avea s-o facă la Ierusalim pentru treburile pe care

I. ivea de discutat cu regele. „Poate tu sau fratele tău vreţi să alegeţi

Hliclul de jertfă pentru familia noastră". Glasul îi suna prea forţat, prea

Ililocat, dar nu se putea abţine. Inima îi tânjea după un nou început eu îi cu ocazia celei mai sfinte sărbători. Dar speranţele sale se loviră de o privire moartă şi de binecunoscutul

92

93

XO cttdispreţ. „Nu, domnul meu. Nu am familie", spuse Chemuel. „Sunt doar mână de lucru tocmită în câmpurile stăpânului meu". Se întoarse, iar Iosafat îl privi dispărând în ceaţa uşoară ce se ivea peste dealul More.

Reu ajunsese chiar la timp ca să audă schimbul de vorbe. „Poate că inima lui se va înmuia în timpul îndelungat în care vei lipsi de acasă".

Zâmbetul veştejit al lui Iosafat găsi viaţă nouă în optimismul lui Reu. „Poate", spuse el, bătându-l pe umăr pe băiat. Cei doi se întoarseră şi se îndreptară spre casă. Tânărul mesager se întorsese la suntem după înmormântarea regelui David la invitaţia neoficială a lui losafal în perioada de linişte a doliului. „Mă bucur că eşti aici, Reu", spuse Iosafat. „Prezenţa ta a adus o bucurie nouă în casa mea".

Picioarele scurte ale lui Reu trebuiau să facă un efort dublu ca să] ţină pasul cu Iosafat. „Îţi sunt recunoscător pentru ospitalitate,

domnul meu. Nu mi-am imaginat niciodată că voi ajunge în suntem cu vestea morţii regelui David şi că apoi voi fi invitat înapoi ca oaspete în casa ta. Mulţumesc pentru prietenie. Sunt onorat".

„Noi am învăţat iar să râdem". Iosafat privea înainte, fără a îndrăzni să se uite la tânărul care fusese ca un balsam pe inima frântă a unui abba.

Se porni o ploaie uşoară, iar Reu întinse mâna să prindă stropi de ploaie. Acest gest copilăresc îi dădu ideea lui Iosafat. „Reu, nu vrei să vii cu mine la Gabaon pentru sărbătoarea de Paşte?"

Iosafat simţi stinghereala în tăcerea care se lăsă. Deşi David îi unise pe israeliţi făcându-i să i se închine numai lui Iehova, sărbătoarea de Paşte încă era împărţită. Iudeii sărbătoreau în Ierusalim, la chivotul lui Dumnezeu, iar seminţiile din nord sărbătoreau la Gabaon, la cortul întâlnirii. Discriminarea la Ierusalim împotriva celor din nord cu ocazia sărbătorii Paştelui era la fel de obişnuită ca şi bârfa femeilor la fântână, Aşa era obiceiul seminţiilor. Era tradiţia. Nu era legea lui Moise, dar era scrisă în inima Israelului.

„Mulţumesc, domnul meu", spuse într-un târziu Reu, „dar trebuie să mă întorc la palat. Acum, că doliul oficial a încetat, reîncep treburile palatului".

Iosafat îşi strânse buzele, hotărât să nu insiste. *Doamne Iehova*, se rugă, *dă-mi înţelepciunea să ridic o punte peste prăpastia care împarte poporul nostru*.

Picături mari de ploaie cădeau acum şi se scurgeau de pe barba lin Iosafat. „Ei bine, Reu, dacă nu mi te poţi alătura pentru sărbătoare.

MESU ANDREWS

poate mă ajuţi să aleg mielul de Paşte pentru familia noastră? Un miel! un an, fără cusur?"

Reu se opri, uimit. „Aş fi onorat, doamne Iosafat". Se uită în jos indalele sale şi trase în noroi un mic canal în care să se scurgă

Iropii de ploaie. Părea să-şi adune gândurile, aşa că Iosafat aşteptă. 1 mkl tânărul îşi înălţă în sfârşit privirea, şi din ochii lui curgea ploaie întocmai ca din cer. „Nu l-am cunoscut pe abba meu. Am avut

norocul i I iubesc şi să-l respect pe omul care a ajutat la creşterea mea. Dar" mi întâlnit niciodată pe cineva ca şi tine". Înainte să poată răspunde Io în lat, Reu îşi ştersese deja ochii şi o luase înainte spre stână.

Ariela îl auzi pe abba foindu-se prin casă. Îl aşteptase în curte cu inului de Paşte dinainte de ivirea zorilor. După ce Reu alesese mielul ră, îl adusese în curte, astfel încât toată familia să se poată îngriji i I aşa cum cerea legea.

Ţinând în mâna ei botul mic şi negru al mielului, îi şopti „Abba va i grijă de tine în călătoria spre Gabaon".

[şi aminti de călătoriile pe care familia le făcuse în anii trecuţi, când i unel sau Igual fuseseră aleşi să îngrijească mielul. Alegeau un miel H.i cusur în a zecea zi a lunii noi, îl hrăneau, îl îngrijeau, îl apărau.

Îi, în a paisprezecea zi, când ajungeau la Gabaon, la apusul soarelui, i iniilia privea cum preotul omoară mielul cel drag. De aproape cinci lili de ani, acesta era felul în care îşi aminteau israeliţii că scăpaseră lin robia egipteană, comemorând bucuria libertăţii lor şi trecerea i ului morţii care în cele din urmă a schimbat inima faraonului ca i i elibereze pe israeliţi din robie.

Bună dimineaţa, mieluşeaua mea", spuse Iosafat, întrerupându-i Irul gândurilor. „Nici n-a apucat cocoşul să dea bună dimineaţa şi tu i îi îl răsfeţi pe cel mai nou membru al familiei".

I) a. Şi este flămând. Îmi ciuguleşte haina". Ariela se cocoţase pe

Ciotul bătrân al unui trunchi de măslin căruia îi ieşeau lăstari. Mielul se iiiruirise lângă picioarele ei, iar ea îi mângâia botul. „Este bine că Reu

Iles un miel îmblânzit. Nu mi-ar fi plăcut să te văd alergând de unul iM iir după o bestie mică pe dealurile astea".

bba rămase tăcut câteva clipe. Nu îndrăznea să se uite la el de nfi să n-o podidească plânsul.

94

95

MESU ANDREWS

„Înţelegi de ce nu poţi veni cu mine de data aceasta, da?”

Îi simţise dezamăgirea, deşi ea nu vorbise despre asta. Arida şi ridică, iar mielul îşi behăi protestul faţă de faptul că i se luase pumn moale. „Da, Abba, înţeleg”, spuse ea, mergând înaintea lui în timp < t! ieşeau din curte. „Nu mai sunt fetiţa de şapte ani care implora sa în luată la Ierusalim pentru prima oară. Ştiu că Iehova lucrează fără… i mă amestec eu şi că trebuie să aştept timpul ales de El”. Încerca să i curajoasă. Oare îi auzea glasul tremurând?

Iosafat zâmbi. „Cum se face că ai învăţat această lecţie atât d devreme?”

„Învăţ, Abba. Îl luă de braţ. „*Învăţ* lecţia asta chiar acum”.

El îi deschise poarta şi-o lăsă să treacă înaintea lui. Ea se înclini precum o prinţesă şi aşteptă până când Abba încuie poarta. „Hai la hambar să aducem nişte boabe pentru noul nostru prieten”. spuse ni luându-l iarăşi de braţ.

Hohotul de râs al lui Iosafat răsună în aerul dimineţii. „Chiar r; i îi răsfeţi pe micuţul acesta!”

Ariela încercă să îşi stăpânească lacrimile, dar erau tare încăpăţâiiili în această dimineaţă, aşa că o luară în jos pe obraji. „Când te gândeşti ce scurtă va fi viaţa lui, cred că măcar atât trebuie să fac pentru el” Zâmbind slab, lăsă să-i scape un oftat dezgustat şi-şi frecă înciudam lacrimile care nu voiau să se oprească.

Iosafat îi strânse braţul. „Voi lua cu mine grăunţe ca să-l hram pe mieluşelul nostru în drum spre Gabaon”. Cei doi merseră o vivnu în linişte, bucurându-se de timpul plăcut pe care de obicei îl aveau împreună.

„Abba”, spuse Ariela, oprind mersul lor agale şi întorcându-se ca să i întâlnească privirea, „Am vrut să-ţi spun…” Se bâlbâi şi, ca niciodată nu-şi găsi cuvintele. „Înainte să pleci, vreau doar… adică…” Îşi leii privirea. Cum să dea glas la tot ce-i clocoteşte în inimă? Dragostea < i inexplicabilă faţă de Solomon. Teama de Chemuel şi Igual atunci canei Abba va lipsi de acasă. Dorinţa de a vedea Israelul unit.

Cu un deget, el îi întoarse bărbia spre el şi o încuraja cu un

zâmbol

„Te iubesc, Abba".

Iosafat o strânse în braţe. „Da, mieluşeaua mea. Regele Solomon y.1 şti ce premiu câştigă în persoana faimoasei mele mirese de pace şi deşi fraţii tăi nu s-au căit de răzvrătirea lor, eu tot sper".

11 era posibil ca el să-i citească inima de parcă ea ar fi fost un iar el un scrib? Se cuibări în braţele lui şi mai dădu glas unei îngrijorări. „Când te întorci, Abba?"

jinindu-şi bărbia pe vârful capului ei, numără zilele de călătorie.

de până la Gabaon, apoi o săptămână Sărbătoarea Paştelui şi

11 IInurca Azimilor. După aceea, la Ierusalim. Nu ştiu ce mă aşteaptă

În Nu am idee cât va trebui să-l aştept pe rege, dar Iehova îmi va alea".

ocoş se auzi în depărtare, iar cântecul lui risipi intimitatea iim îi ului. Ea se eliberă din braţele lui, îşi trase nasul şi îşi şterse hil 111 colţul hainei. Suntem prindea viaţă şi, deşi sunamiţii ştiau ce pecială este între abba şi fiică, o asemenea etalare a afecţiunii

Îl îi fost nimerită. Pornind iar la pas, trecură pe lângă bătrâna Rut, îndrepta spre fântână, şi pe lângă Dodo, care mergea şontâc

1 şi hrănească porumbeii.

Ia şopti în timp ce treceau pe lângă ei: „După ce mă voi căsătorile, asta îmi va lipsi cel mai mult".

I-ai închise strâns ochii, iar Ariela văzu durerea curgându-i pe la unic ochilor. Îi oferi colţul vălului ei ca să-şi şteargă lacrima. „De H huie să se schimbe lucrurile, Abba? De ce îngăduie Iehova să

1111 ceva atât de mult, pentru ca apoi să ne ceară să ne jertfim?" 1 I mieluşeaua mea dragă. Iehova ne cere să ne jertfim numai ca să îi cască inimile pentru daruri mai mari pe care El vrea să ni le nlK itoarea Paştelui din acest an era deosebită pentru Iosafat. Făli imiul spre sud cu o caravană de săteni din nord, ca de obicei, şi se de camaraderia călătoriei anuale. Dar anul acesta situaţia era I 1 lin Israeliţii se temeau de schimbare, iar în calitate de conducător mintiile

nordice, s-a simţit obligat să-i liniştească.

Iele a însemnat întotdeauna un nou început", spuse Iosafat în a icară în jurul focului. „Iar acest Paşte promite nu numai un an

1 o eră nouă în istoria Israelului!"

„Sfii acul Iosafat", spuse un sunamit cu un licăr în ochi. „Unul dintre m şi lovit în cap".

Irânşi în jurul focului râseră, iar Iosafat li se alătură. „Bine.

96

97

prieteni", spuse el, prefăcându-se jignit. „Este limpede că mă credeţi prea optimist, dar Pastele ne dă şansa să ne naştem din nou".

Oamenii încuviinţară serioşi din cap şi un murmur fericit se auzi) în tabără. Bărbaţi din diferite seminţii de nord vorbiră despre temerile! lor, iar Iosafat ascultă mult şi bine. După ce auzi îngrijorările lor şi le, dădu sfaturi, entuziasmul lui se dovedi contagios, iar în curând fiecare, oricât de pesimist ar fi fost înainte, avea aşteptări mari de la sărbătoarea; Paştelui de la Gabaon.

Când ajunseră la locul sfânt, un levit în vârstă cunoscut îl întâmpină pe Iosafat cu veşti. „Jalea regelui Solomon a dat naştere la jertfe, prietene". Faţa levitului încă strălucea de uimire. „Arderi de tot şi daruri pentru Iehova – o cercetare cum nu este alta de care să-şi amintească nici cel mai bătrân dintre slujitorii lui Iehova". El descrisei un rege puternic, un fiu împuternicit al lui David, acum uns cu dedicare, adevărată şi înţelepciunea promisă de Dumnezeu.

La apusul celei de-a paisprezecea zile a lunii noi, Iosafat duse mielul de Paşte la altar şi i-l dădu preotului. *Doamne Iehova*, se rugă, *fă ca\ îngerul morţii să ocolească poporul tău, Israel. Încă o dată. Fă ca sângele mielului să ne salveze de noi*.

Seara aceasta sobră fu urmată de Sărbătoarea de şapte zile a; Azimilor, care reuni familii de la Dan până la Beer-şeba. La sfârşitul sărbătorii, pelerinii credincioşi îşi încărcară animalele de povară şi se pregătiră pentru drumul spre casă.

Nu şi Iosafat. După ce le făcu cu mâna prietenilor mai vechi şi

mai noi, îşi încarcă bagajele pe măgăruş şi încalecă pe un catâr pe care îl împrumutase de la unul dintre sunamiţi. Deşi îi era dor de suntem, viitorul lui îl aştepta la Ierusalim – un viitor pentru poporul său şi pentru fiica sa.

12

98

1 Împăraţi 3: 16, 28

Atunci au venit două femei curve ia împărat şi s-au înfăţişat înaintea lui… tot *Israelul a auzit de* hotărârea *pe care o rostise împăratul. Şi s-a*u t*emut de împărat, că*ci *au văzut că înţelepciunea lui Dumnezeu era în* el*, povăţuindu-l î*n j*udecăţile lui*.

ustia scurtă, dar dură, de la Gabaon la Ierusalim era o mare de pietre şi dealuri. „Nu ştiu ce este mai rău", îi spuse măgăruşului. ni. „Faptul că doar cu tine pot vorbi sau chinul de a călări pe spinarea în osoasă". Biata creatură replică alungând cu coada o muscă.

După ce ocoliră o grămadă mai mare de bolovani şi ajunseră pe Inima culme, Iosafat văzu Ierusalimul sus, pe Muntele Sionului. „Ah, Ioana lui David", suspină el. Văzuse prima oară cetatea pe când i. i copil de doisprezece ani, chiar după ce David cucerise cetatea neînvins a iebusiţilor. Dintr-un oraş neîngrijit, cu străzi murdare locuinţe cu o singură încăpere, Ierusalimul devenise coroana de necuvântări a lui Dumnezeu peste domnia lui David. Iosafat îşi împinse călcâiele în măgăruş şi începu urcuşul încet cărarea îngustă ce ducea către noul Ierusalim, cel fără ziduri îi onjurătoare. Observă că regele Solomon continua într-adevăr himbările pe care le începuse regele David. Construcţiile de la zidul

1 nord aveau să facă Ierusalimul de mai mult de două ori mai mare i cât era acum cetatea lui David, aflată la sud de palat. Stâlpii înfipţi pământ arătau evoluţia proiectului pentru templul lui Dumnezeu, în

I1 liber, la nord de palat. Fără îndoială, cetatea lui David din partea de

99

t fritit-A t* tit*
Mtăl1 ANDREWS

sud a fortăreţei rămânea un adăpost pentru atât de devotata seminţie a lui Iuda.

„Domnul meu, mătase fină din est", spuse un negustor întinzându-se sfios spre măgăruşul încărcat de bagaje al lui Iosafat. Acesta din urmă strânse mai tare hăţurile, ţinând bagajele mai aproape, ca nu cumva să se piardă ceva în mâini şmechere ce puteau sta pe aproape.

Vânzători din toate colţurile lumii stăteau de o parte şi de alta a drumului, oferind mirodenii, vase şi tot felul de mărfuri. Când în sfârşit intră în oraş prin noua poartă de nord, Iosafat descăleca şi trase mai aproape de el celălalt animal, scrutând zona. Templul lui Dumnezeu avea să se odihnească chiar în acest punct.

Încredinţa animalele unui tânăr ca să le ducă la grajd şi se apropie de partea de nord a palatului. Descoperi şi mai mulţi vânzători pe străzi, meşteşugarii mai de soi ai Israelului, care îşi câştigaseră locul prin talentul lor, prin calitatea mărfurilor şi prin diplomaţie. Pe judecătorul Sunemului nu-l interesau brăţările şi fleacurile lor, dar discuţia banală dintre doi negustori îi atrase acestuia atenţia.

„Niciodată n-am fost mai fericit că sunt iudeu", spuse unul dintre ei, gustând dintr-o prăjitură cu stafide.

Un negustor de la o tarabă vecină îşi trecu mâna prin barba mare şi apoi luă de pe raft o lampă de lut. „Şi eu mă bucur că n-o să-mi m^2 spatele ca să umplu burţile casei regelui. Când seminţiile de nord vor afla despre planurile regelui Solomon de împărţire pe regiuni *şi* despre taxa lunară pentru casa lui, atunci o să vedem în sfârşit război în Israel". Negustorul îşi analiză lămpile de parcă ar fi inspectat pietre etiopiene rare şi se uită la brutar cu un zâmbet şiret. „Lămpile mele de lut vor fi mai de preţ decât prăjiturile tale cu stafide".

„Shalom, şi iertaţi-mă că vă întrerup, fraţilor", spuse Iosafat, „dar mi se pare că v-am auzit spunând că regele va reîmpărţi pe regiuni seminţiile lui Israel".

„Nu suntem *fraţii* tăi, galileanule”, mormăi brutarul, şi-şi aruncă în coş prăjitura cu stafide care dintr-odată nu-l mai ispitea. „Accentul tău nordic îmi spune că ar trebui să te întorci acasă şi să le spui prietenilor tăi că lucrurile se schimbă în Israel şi că probabil într-un fel care nu le va plăcea”. Bărbatul scuipă în ţărână, aproape nimerind coşul în care era prăjitura cu stafide.

Iosafat era stupefiat de grosolănia omului şi alese să creadă căisivitatea acestuia se datora scăderii profitului în afacerea cu pl. Mituri cu stafide. Salută dând paşnic din cap şi-şi continuă drumul pic palat.

I se la poarta cetăţii până la tumul de pază al palatului, cerşetori şi istori deopotrivă vorbeau în şoaptă despre reformele lui Solomon.

sorbea ba despre schimbări în calendar, ba despre proiecte de construcţie, guvernare centralizată, şi, da – reîmpărţirea pe regiuni mintiilor lui Israel. Tosafat se gândi la aceste noutăţi, analizândire detaliu ca o femeie care ţese lână. Deşi la început fusese îngrozit, întrezări ceva bun. Poate că anihilarea vechilor bariere dintre seminţii îi duce la unitatea poporului lor.

După ce trecu de colţul de nord-vest al palatului, judecătorul Sunemului iuţi pasul. Poate că renaşterea Israelului pe care o preamărise li I aste era mai adevărată decât îşi imaginase. Acum, cu aceste schimbări, I îi opunerea legată de mireasa de pace era mai importantă decât oricând.

„Ce treabă ai cu regele?” Paza impozantă a palatului îl trezi din yzinduri pe Iosafat. Armura din piele pe care o purta bărbatul indica l. iplul că este conducător în armata regelui. Totuşi, cicatricea groaznică l e luase locul unui ochi dezvăluia un soldat a cărui carieră militară se încheiase abrupt.

„Sunt reprezentantul seminţiilor de nord şi doresc să-l văd pe regele Solomon”.

Un scrib timid apăru din spatele soldatului masiv şi spuse ceva din >.11 e însă nu se deslușea niciun cuvânt. Limba lui era la fel de absentă <.1 şi ochiul stâng al gărzii. Totuşi, făcu un gest spre soldat, iar

cei doi părură să se înţeleagă perfect.

„Cum te numeşti?" întrebă soldatul nerăbdător. „Scribul mai marelui HLste palat are nevoie de nume pentru procedurile Curţii".

„Losafat, fiul lui Paruah, din suntem". Se uită în stânga şi-n dreapta şi observă mai mulţi soldaţi de pază în jurul perimetrului pătrat al palatului. „Se pare că aţi întărit paza de data trecută când am vizitat Ierusalimul".

Paznicul cu un singur ochi îl ţinti cu privirea. „Am închis toate Celelalte intrări în palat şi stăm în alertă". Nu dădu alte explicaţii. Nu era nevoie.

Iosafat înţelese că atunci când sunt mai multe de pierdut, sunt mai multe şi de apărat. Dovada puterii şi bogăţiei crescânde a Israelului mărşăluia în jurul perimetrului palatului cu suliţe şi arcuri în spate.

100

101

Stâlpii mari ai palatului, gravaţi cu rodii, struguri şi ramuri de palmieri erau o faţadă minunată pentru închisoarea prosperităţii în care se transforma Ierusalimul.

„Poţi intra". Garda încuviinţă din cap, iar Iosafat trecu pragul în sala de primire cu pereţii de piatră reci şi solizi. Aşteptă acolo împreună cu ceilalţi solicitanţi din acea după-amiază, în timp ce fără îndoială regeld îşi savura masa şi pauza de prânz.

Ascultând cu atenţie, Iosafat îl auzi pe soldatul cu un singur ochi repetând „Ce treabă ai cu regele?" Şi de fiecare dată, un alt solicitant era admis în sala de primire şi-şi începea aşteptarea în faţa uşilor de cedru care aveau să lase şuvoiul de oameni să intre în sala tronului. Mulţimea crescu până când se transformă în ceva viu, zumzăind şi îmbrâncindu-se, strânsă în spaţiul tot mai mic al sălii de primire.

Nu peste mult timp se auzi un şofar şi o voce răsună din sala de judecată: „Veniţi toţi cei ce aveţi pricini de judecată la regele Israelului, regele Solomon!"

Uşile masive de cedru se deschiseră, iar Iosafat căscă gura ca un

copil. În celelalte vizite ale sale la Ierusalim nu văzuse niciodată faimoasa sală de judecată. Se întâlnise cu regele David în fortăreaţa Sionului sau se plimbaseră în jurul zidului de sud al cetăţii lui David. Acum, ochii lui devorau flecare detaliu al maiestuosului spectacol. Aproape o sută de oameni se înghesuiau să stea lângă balustrada balconului de care atârna o minunată tapiserie. Aerul era plin de mirosul înţepător al cedrului fenician.

Un al doilea coridor făcea la dreapta, ducând la tronul magnific al lui Solomon. De o parte şi de alta a coridorului erau aliniate divanuri împodobite. Mulţimea tăcu. Nu sunase nicio trompetă. Nu fusese nevoie. Oamenii se dădeau la o parte, semn că intrau membrii consiliului lui Solomon. Îmbrăcaţi în haine albastre şi roşii, aceştia îşi luară locurile pe taburetii cu perne ca nişte păuni coloraţi cocoţaţi pe stinghii.

Zgomotul mulţimii crescu, iar Iosafat trase cu urechea la cei din jur. Solicitanţii din ţările vecine vorbeau în limbi străine, dar israeliţii pălăvrăgeau despre deciziile judecătoreşti luate de Solomon în intervalul de şapte zile de după întoarcerea lui din Gabaon până înainte de sărbătoarea Paştelui în Ierusalim.

În mod curios, discuţiile lor nu aveau nimic de a face cu chestiunile de stat despre care auzise Iosafat vorbindu-se în piaţă. Vorbeau în

MLSU ANDREWS

despre tratatele sale, miresele sale şi despre judecăţile sale „il unde. De fapt, cea mai faimoasă decizie judecătorească a regelui i legată de un bebeluş şi două prostituate.

„Fiecare târfă spunea că bebeluşul este al ei", strigă bătrânul peste u va generală. „Regele Solomon a rezolvat situaţia cerând ca bebeluşul i ţie tăiat în două cu sabia". Cei din jurul bătrânului fură şocaţi, iar

lui înceţoşaţi ai acestuia luciră. „Da, exact reacţia mulţimii care a islat la judecată în ziua aceea. Dar când adevărata ima a renunţat i cererea ei ca să salveze viaţa copilului, şiretlicul înţeleptului rege i măr

a scos la iveală adevărul". Bătrânul ştirb zâmbi larg auzind

Hatul aşteptat al mulţimii, iar Iosafat se gândi la tânărul rege al cărui ni mie însemna „pace". Solomon îmbrăcase haina puterii prin mantia înţelepciunii.

Uitându-se atent la marea de feţe pe care era întipărită aşteptarea

hi jurul lui, Iosafat se întrebă cât va trebui să aştepte până va fi primit.

1 *Himne Iehova*, *fiecare om din această încăpere doreşte un moment*

a timpul regelui. De abia termină acest gând, că trompetele anunţară

Irea regelui.

Un murmur de respect trecu prin mulţime, iar Iosafat îl recunoscu

Ahişar, mai marele peste palat, dând la o parte tapiseria grea din ialele tronului. Inima i se făcu grea. Când se întâlniseră ultima oară, n aproape un an în urmă, în suntem, Iosafat bănuise că Ahişar pune va la cale şi încercase să-l oprească s-o ia pe Abişag la Ierusalim. El

mai marele peste palat nu se despărţiseră tocmai în termeni amiabili.

M; cum Ahişar, ca păzitor al porţilor regelui, va decide când, sau dacă, îi salat va vorbi cu noul regent al Israelului. *Te rog*, *Iehova*. *Lucrează în*

Iiina lui Ahişar să-mi acorde o audienţă la rege – curând.

l'e când se ruga, regele Solomon urcă podiumul spre tron. Era îmbrăcat în haine regale, purta o coroană cu frunze de aur, păr ca pana orbului. Barba sa bine îngrijită era un semn al unei vieţi de privilegii cale, iar el avea acele trăsături masculine care îl făcuseră pe abba ui, David, atât de dorit de orice fecioară din Israel. Totuşi, ochii şi i irlea de culoare închisă erau moştenire a frumuseţii reginei Batşeba, îi graţia cu care se mişca ea se transmisese în pasul hotărât al acestui

măr rege încrezător.

Iosafat îi urmări pe mai marele peste palat şi doi soldaţi extraordinari luaudu-şi poziţiile în timp ce regele se aşeza pe tronul său împodobit.

102

103

oot\ o

Solomon îşi puse mâinile pe capetele celor doi lei încrustaţi pe cele două părţi ale jilţului. Iosafat auzise că braţele tronului erau împodobite cu pietre preţioase pe care David le câştigase în bătăliile sale: onix, carneol, topaz, ametist şi multe altele.

Ahişar se aplecă să-i şoptească ceva regelui, iar Iosafat se întrebă dacă darul înţelepciunii lui Solomon despre care se vorbea atât era însoţit de discernământ. Sigur, fiul lui David nu avea anii de experienţă necesari dezvoltării unei intuiţii capabile să descifreze caractere, dar poate că Iehova l-a avertizat în legătură cu faptul că mai marele peste palat nu este de încredere. Se întrebă dacă…

„Toţi cei ce au venit la curtea regelui Solomon să se apropie ca să audă înţelepciunea Domnului", bubui Ahişar, întrerupându-i lui Iosafat gândul.

Judecătorul Sunemului se uită la cei din jur, observând reacţiile la cele spuse de înaltul dregător. Îndrăzneşte oare Solomon să pună în balanţă judecăţile sale cu însăşi înţelepciunea lui Dumnezeu? Dar chipurile din jur aşteptau cu sufletul la gură. Nimeni nu părea să pună la îndoială declaraţiile despre înţelepciunea divină.

„Vino acum să fii ascultat, Iosafat, drept judecător al Sunemului!" răsună cu ecou glasul lui Ahişar, iar picioarele lui Iosafat deveniră de plumb lichid pe podeaua de marmură.

Zumzetul mulţimii ajunse la culme în timp ce toţi aşteptau ca solicitantul să se prezinte înaintea regelui. Ochii negri ai lui Ahişar îl descoperiră pe Iosafat şi îl provocară să iasă în faţă.

Mintea lui Iosafat se puse în mişcare. *Ce pune la cale vulpea asta*? Deşi se rugase pentru şansa de a-i vorbi regelui, nu se aşteptase să-i vină rândul atât de repede. Dar încrederea în cauza sa bună îi

dezlegă picioarele şi-şi croi drum prin mulţime ca să se închine înaintea regelui lui Israel.

„Aduc salutări, regele meu, din partea celor din nord". Ridicându-şi capul foarte încet, întâlni privirea regelui. „Reprezint regiunile din nord care vor beneficia de noua rânduială a poporului nostru". Într-un moment crucial, Iosafat se decisese să evite să exprime condoleanţele care, de fapt, îl aduseseră la Ierusalim. Se concentra în schimb doar pe noul plan al regelui şi pe felul în care acesta ar putea aduce în discuţie propunerea legată de mireasa de pace.

Atitudinea dezinteresată a lui Solomon se transformă îndată i

MESU ANDRBWS

Interes viu. „Salutări, credincioase Iosafat. Te rog, ridică-te. Abba mi-a irbit frumos despre ţine de multe ori".

Văzând interesul trezit ai regelui, Iosafat fu inspirat să-şi prezinte llll el planul. „Vin cu o propunere care trebuie cântărită în particular.

ol icre o audienţă personală cu regele mâine dimineaţă?" Solomon

Inibi puţin strâmb, cu o sclipire nedumerită în privire. „Da, Iosafat, i îi încântat să ascult propunerea ta şi să încheiem postul împreună ni. ime dimineaţă în particular – în odaia mea". Regele păru că vrea să pună mai mult, dar ezită şi îi şopti ceva lui Ahişar.

Iosafat aşteptă cu inima bătându-i cu putere, urmărindu-i pe cei doi. e linişti puţin când îl văzu pe dregător încruntându-se.

Ie invit să rămâi la palat peste noapte", spuse regele. „Mai marele palat va pune un slujitor la dispoziţia ta".

Iosafat se închină adânc. „Sunt onorat peste măsură, regele meu", I usc. „Pe mâine, deci, rege Solomon". Se retrase observând provocarea im privirea lui Ahişar. O noapte la palat… Poate că va dormi cu uşa Inimată.

Soarele se cufunda în spatele dealurilor din vest, în timp ce Ariela număra pentru ultima oară turma, înainte să o ducă acasă.

„Douăzeci a se, douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt, douăzeci şi nouă…” Unde *mielul Ednei? Oa*ia dificilă pe care o numise astfel după peţitoareani. Îioasă fătase ieri un miel. „A fost aici la ultima numărătoare. Unu, trei, patru…” începu din nou, sperând că nu văzuse mielul din cală. Dar behăitul Ednei, care se auzise ocazional, era acum continuu

11 (infirmă numărătoarea înainte s-o încheie Ariela. „Douăzeci şi nouă.

I nul lipsă”. Scrută cărarea ce urca pe dealul pietros, gândindu-se la

lui are pas pe care îl făcuseră. „Unde te-am pierdut, mieluşel drag?”

Mintea începu să-i fiarbă. Abba o avertizase înainte de ultimul mbat să fie foarte atentă la urşii care se trezesc din lunga hibernare de 11111, 1. La vest, cerul avea o strălucire tot mai portocalie. Leii aveau să im. râpă să-şi caute prada. Dacă ar fi dus restul turmei acasă, la stânele din suntem, ar fi fost prea întuneric să se întoarcă şi să caute mielul duc. Dar nu putea nici să lase turma nepăzită şi să meargă să caute mielul – nu-i aşa?

Iehova, *ce să fac*? Uitându-se de la orizont la cărarea pietruită din

104

105

spatele şi dinaintea ei, Ariela aşteptă să audă acel glas din interior. Simţi binecunoscuta furnicătură pe şira spinării, iar palmele începură să-i transpire, Iehova o avertiza astfel adesea în legătură cu pericole ca acesta. Unii ar fi spus că era doar propria ei frică; în orice caz, trebuia să găsească mielul.

„Apără-ţi femeile, Samson”, îi spuse ea berbecului aflat între oi. Acesta clipi din ochii săi negri, umezi, şi clefăi un nou fir de iarbă verde, liniştit în mijlocul pericolului necunoscut.

Merse înapoi pe urmele ei pe cărarea ce urca pe muntele Horeb, se duse la stânga, la dreapta, verifică după stânci, atentă la orice urmă

de luptă ar fi putut descoperi. Sânge. Smocuri de blană neagră. Un animal de pradă ar fi luat mielul de pe potecă ca să-l mănânce într-o peşteră sau după o stâncă. Din fericire, nu găsi niciun semn de violenţă, dar, din nefericire, nici urmă de miel.

Soarele devenise deja roşu şi săruta pământul. *Iehova*, *ajută-mă să găsesc mieluşelul*! înnebunită, Ariela luă fluierai prins în cingătoarea ei şi cântă ceea ce cânta adesea turmei ia amiază. Cântă din tot sufletul şi lăsă briza de seară să ducă sunetul mai departe.

Apoi aşteptă.

Până şi behăitul îndepărtat al turmei ei se potoli. Un *behehe* slab şi veni de după o grămadă de pietre aflată mai jos. Alergă la margine şi se uită în jos, unde îşi văzu mielul cel drag. Piciorul stâng îi era sucit, evident în urma unei căzături. Ariela coborî cu grijă şi îl luă în braţe. „O, micuţule", spuse ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji, „am crezut că te-am pierdut". Boticul lui negrii se cuibări pe gâtul ei. Ea îi sărută botul, îl ridică deasupra capului şi-l puse pe umerii ei. Mielul behăi când îi mişcă piciorul accidentat. „Ştiu că doare, dar ştiu sigur că n-o să te mai apropii niciodată de margine".

Cu o mână ţinându-l pe micul ei prieten şi cu cealaltă ajutându-se la căţărare, se întoarse la poteca pietroasă, înapoi spre turma ei. Soarele era acum pe jumătate ascuns, iar cerul se întuneca rapid. „O să stai mult timp în braţele mele, micuţule", spuse feţişoarei negre, blănoase care-i behăia în ureche. „Uneori durerea aduce mai multă mângâiere din partea păstorului". Cuvintele îi străpunseră inima, iar adevărul lor răsună în conflictele pe care le avusese cu fraţii ei şi în mângâierea pe care o primise de la Abba şi de la Iehova. „Te voi numi *Arie*, căci, ca şi mine, vei fi iubit în suferinţa ta".

13

t 1 Împăraţi 4: 7

Solomon avea doisprezece îngrijitori peste tot Israelul. Ei îngrijeau de hrana împăratului şi a casei lui, fiecare timp de o lună din an.

yJ egale te cheamă să i te alături la masă pentru a încheia

împreună I V postul". Vocea ascuțită a mesagerului îl trezi pe Iosafat din omnu-i adânc, iar bătăile insistente în uşă aproape că o scoaseră din balamale.

„Ce? Unde sunt? Cine-i acolo?" Cu privirea înceţoşată, Iosafat percetă locul străin în care se afla.

() voce lipsită de griji repetă invitaţia: „Regele te cheamă..."

„Reu, prietene, tu eşti?" Iosafat se dădu jos din pat împiedicân – li i se „M-am întrebat dacă te voi vedea în timpul şederii mele la palat". Mesagerul regelui, pe care familia lui Iosafat îl îndrăgise atât de mult, îi găsise. Străduindu-se să deschidă zăvorul, judecătorul Sunemului illâi uşa de cedru. „Nu ştiu de ce am închis blestemăţia asta". Auzi i nicotitul lui Reu de cealaltă parte. „N-o pot deschide!"

„Domnul meu, trebuie doar să..."

Iosafat dădu uşa de perete şi se trezi într-o plecăciune, de parcă ar fi fost cel mai ospitalier slujitor. „Te rog, prietene, intră".

Reu chicoti din nou, dar lui Iosafat i se păru că observă o umbră de tristeţe pe chipul prietenului său. „Nu pot sta mult, domnul meu. \ 111 adus o cupă înviorătoare de apă îndulcită cu miere ca s-o bei înainte să închei postul împreună cu regele". Trecând pragul uşii, Reu lâlcu eforturi să ţină în echilibru cupa pe tava de argint din mâinile lui un inurătoare. Se întoarse apoi şi închise uşa.

106

107

— *T%6 dt-i*

MESLI ANDREWS

Văzând neliniştea tânărului, pe Iosafat îl cuprinse din nou groaza pe care o simţise ieri când avusese acel schimb de priviri pe tăcute cu Ahişar în sala tronului. „Cum m-ai găsit atât de repede, prietene? Cine ţi-a spus că sunt aici?"

Reu abia şopti: „Ima mea Clişeba este bucătăreasă şefa, iar bucătăria ei a fost mereu centrul bârfelor de la palat. Niciun lucru – mare sau mic – nu-i scapă, domnul meu". Se opri, uitându-se la stânga şi la dreapta ca şi când un conspirator ar fi putut pândi de sub covorul

din piele de capră. „Şi, crede-mă, tu eşti un lucru mare”. Reu duse la gură cupa de argint şi bău cu sete din băutura răcoritoare de dimineaţă a lui Iosafat.

Pe Iosafat îl amuză gestul reflex al prietenului său.

„Şi de ce sunt un lucru mare?”

Reu făcu ochii mari şi înghiţi, apoi îşi şterse gura de nectarul cel dulce. „Pentru că ai sosit la Ierusalim cu o zi mai devreme!” spuse, punând cupa la locul ei.

Cu totul nedumerit, Iosafat întrebă: „Cum adică am venit cu o zi mai devreme din moment ce regele nu ştia că vin?”

„Te rog, domnul meu, ia loc”. Reu străbătu rapid cei câţiva paşi de la uşă la un jilţ cu perne. „Îţi voi spune totul, dar trebuie să mă grăbesc s-o fac înainte să ajungă mai marele peste palat, care te va conduce la odaia regelui”. Aşezându-se greoi alături de judecător, Reu trase aer adânc în piept şi începu: „Sunt unul dintre mesagerii ce au fost însărcinaţi aseară să ducă vestea edictelor de reformă ale regelui în cele douăsprezece noi regiuni din Israel. Porunca regească şterge graniţele dintre seminţii instituite de Moise, impune o taxă pe muncă prin care fiecare regiune aprovizionează casa regelui timp de o lună pe an şi împuterniceşte forţa de muncă israelită să-i asiste pe cherestegiii sidonieni la tăierea cedrilor din Liban”.

„Am auzit despre unele dintre aceste reforme ieri în piaţă”, spuse Iosafat în timp ce Reu mai luă o gură din apa îndulcită cu miere. „Dar nu înţeleg ce legătură au cu mine”. Se opri şi deodată un gând îi făcu inima să se strângă. „Reu, nu ar trebui să-mi spui toate acestea”. Se uită la uşa închisă şi se rugă ca nimeni să nu fie dincolo de ea să tragă cu urechea. „Dacă te aude cineva?”

Faţa prietenului său era indescifrabilă. „Îmi fac datoria cu credincioşie”, spuse acesta. „Îi transmit decretul guvernatorului celei de a zecea regiuni a regelui Solomon”.

I acere. O tăcere dureroasă în timp ce cei doi, cu ochii închişi, întăreau greutatea acestei afirmaţii.

…Şi asta nu e totul", spuse Reu abia şoptit. Iosafat încuviinţă dând lin cap, iar prietenul său continuă. „O sectă veche de zeloţi iudei Imiţi Fiii lui Iuda a pus în acţiune un plan care va scinda Israelul în buă, făcând din Iuda coroana, iar din seminţiile de nord sclavii săi… ui infiltrat în consiliul regelui, iar armata iudee…" Se opri, cu ochii îi ceaţă. „Au găsit chiar două fecioare pe care le-au pus în haremul I gelui, Fiicele Ierusalimului, ca să controleze influenţa politică a. inlor străine ale lui Solomon".

I a pomenirea haremului regelui, Iosafat îşi simţi inima bătându-i n. Îi tare. „Ariela". Şoptirea numelui ei îi aduse lacrimi în ochi. „Va ni ia într-un vas fierbând de intrigi mai mari decât mi-am imaginat".

Reu încuviinţă cu tristeţe: „Şi va lupta împotriva celui de-al doilea un clin împărăţie". Chipul cu obraji trandafirii, în mod normal, al uvialului curier arătă deodată răzbunător şi dur. „Ahişar este liderul belilor şi a găsit o cale să se debaraseze de prinţul Adonia. Nu se va

În lături de la nimic ca să îi fure lui Solomon tronul".

Judecătorul Sunemului se simţea de parcă i s-ar fi scurs orice natură de sânge din obraji. „Eşti sigur, Reu? Cum poate fi ima ta Igură de toate acestea?"

„Îţi aminteşti când ţi-am spus că abba meu a fost ucis în armata lui avid şi un alt om bun a ajutat-o pe Ima Clişeba să mă crească?"

Iosafat răspunse dând din cap.

„A fost scribul lui Ahişar, Mahlon, care mi-a fost ca un abba, iar hişar i-a tăiat limba pentru că i-a spus lui ima despre Fiii lui Iuda".

Lui Iosafat i se întoarse stomacul pe dos. „Iehova, ajută-ne", şopti I, ştergându-şi faţa de parcă astfel ar fi putut şterge mizeria

acelor o veşti. „Cum a scăpat ima ta mâniei lui Ahişar, dacă el ştie că ea a aflat de existenţa Fiilor lui Iuda?”

Ochii tânărului se umplură de lacrimi. „Ahişar le-a spus şi unei mele, şi lui Mahlon, că, dacă informaţia ajunge mai departe, mă va iresta şi mă va tortura”.

„O, Reu!” spuse Iosafat îngrozit. „Ce coşmar”. Îl strânse zdravăn în braţe pe tânărul curier. Ţinându-l strâns, îşi dădu seama dintr-odată i m^3 este bărbatul despre care îi vorbise. „Cred că l-am întâlnit pe prietenul tău la intrarea în palat. Este scribul care lucrează împreună

cu soldatul cu un singur ochi la alcătuirea listei de solicitanţi la Curte?”

Reu se trase deoparte şi îşi şterse faţa cu mânecile hainei. „Este încă în slujba lui Ahişar, înregistrează numele pe o tăbliţă de lut, apoi le trece pe papirusul folosit la curte. Ahişar îl ţine aproape, pentru că Mahlon ştie multe secrete ale mai marelui peste palat”.

Iosafat îşi trecu degetele prin păr, oftând lung. „Ei bine, prietene, noi…”

O bătaie în uşă îi făcu să tresară pe amândoi. „Un moment”, strigă Iosafat. Întorcându-se spre Reu, îi şopti: „Roagă-te, prietenul meu. Roagă-te ca Iehova să-mi dea înţelepciune şi bunăvoinţă înaintea regelui”. Îl durea inima pentru Ariela. Ar trebui oare să o dăruiască pe mieluşeaua lui în condiţiile în care jertfa devenise atât de periculoasă? „Cum pot să-ţi trimit vorbă dacă trebuie să te văd înainte să plec din Ierusalim?”

Încă o bătaie în uşă. „Domnul meu Iosafat”, se auzi un glas de bărbat tânăr de cealaltă parte a uşii. „Te rog, trebuie să ne grăbim. Regele te aşteaptă în odaia sa”.

„Trimite vorbă printr-un mesager la bucătăria unei mele, dacă ai nevoie de mine, domnul meu”, spuse Reu. Şi adăugă cu un zâmbet trist: „Guvernatorul căruia a trebuit să-i duc vestea ştie deja că este unul dintre noii prinţi ai regelui. Probabil că voi avea ziua liberă”.

Deschizând uşa, Reu îl salută pe slujitorul care aştepta în faţa ei. „Fii bun cu el, Yoşim. Omul acesta mi-e prieten bun".

Iosafat merse alături de tânăra! slujitor tăcut, Yoşim, şi îşi dădu seama că iarăşi căsca gura la grandoarea palatului. „Să ai grijă să nu mă pierzi!" glumi el. „Aş putea să hoinăresc pe aici săptămâni în şir fără să-mi găsesc odaia". Slujitorul îi aruncă un zâmbet timid peste umăr, apoi îşi feri capul, continuându-şi dramul pe holul lung de marmură.

Ajunşi aproape de intrarea împodobită cu mozaic din faţa uşiij duble, Iosafat admiră bucăţile de pietre de mărimea degetului mare aranjate în forme frumoase. Modele complexe reprezentând palmieri! rodii şi heruvimi erau gravate pe uşă şi pe cadrai ei, iar lei de piatră odihnindu-se aşezaţi jos stăteau ca nişte sentinele de o parte şi de alta. Lângă fiecare leu, garda formată din soldaţi de elită ai regelui păzea uşa – fiecare bărbat era de două ori cât un israelit obişnuit. Yoşim păşi

10

În între ei, de parcă ar fi fost şi ei nişte statui. Ridicându-se în vârful pil ioarelor, bătu cu cercul mare de fier de pe uşă o dată – poc! apoi din im îi i – poc!

Se auziră paşi grăbiţi, apoi uşile de deschiseră larg. Regele Solomon llfitea în uşă. „Vino, Iosafat, eşti binevenit la masa mea".

Judecătorul Sunemului fu din nou uimit de luxul din lumea regelui, t luat în faţa lui se afla o masă mare din lemn de măslin la care ar fi încăput douăzeci de oameni, ridicată la două palme de la podea prin patru picioare minunat sculptate. Iosafat era obişnuit cu masa lui de a – o bucată de piele pusă pe podea, apoi împăturită după fiecare masă ca să rămână destul spaţiu în încăpere.

Solomon îl pofti pe oaspetele pe lângă splendida masă, la o măsuţă mai mică, din fildeş, aşezată în colţ. Ahişar aştepta în picioare, cu o i npresie forţat amabilă pe chip. Patru covoare din piele de capră erau aşezate înjurai mesei, semn că încă un oaspete era aşteptat.

„M-am gândit să mâncăm aici", spuse regele, invitându-l pe Iosafat.1 ia loc.

Chiar pe când îşi încrucişau picioarele ca să se aşeze jos, Benaia

ilădu buzna pe uşă. „Vă rog să mă iertaţi, domnii mei. Îmi pare rău că l. un făcut să mă aşteptaţi".

Regele Solomon îi aruncă o privire cu reproş căpitanului său, apoi întoarse cu un zâmbet forţat către oaspetele său. „Iosafat, care în I urând vei fi prinţ al Sunemului, aş vrea să ţi-l prezint pe comandantul. uniatei noastre". Iosafat era cu gândul tot la „prinţ al Sunemului" în iiinp ce Solomon continuă. „Benaia este cel mai de încredere sfetnic de îi moartea lui Abba".

Ahişar încercă să ascundă o tresărire, fără îndoială invidios pe Itatutul privilegiat al căpitanului.

Simţind tensiunea dintre cei doi sfetnici ai regelui, Iosafat îi întinse mâna căpitanului. „Este o onoare să te cunosc în sfârşit. Când te-am zărit Ieri în curtea palatului, am sperat că un om de statura ta este prietenos!"

Benaia încuviinţă scurt din cap strângând încheietura mâinii lui Iosafat, apoi îi dădu drumul şi aruncă o privire suspicioasă către Ahişar. Jar când *eu* te-am văzut ieri în curtea palatului, Iosafat, am sperat că mai marele peste palatul nostru nu a încălcat confidenţialitatea şi nu a pus nimic despre decizia regelui nostru unui membru al seminţiilor noastre de nord".

111

A fi i

MESU ANDREWS

„Nu-i voi îngădui să-mi vorbească astfel în faţă..." strigă Ahişar.

„Destul!" spuse Solomon, ridicându-şi mâinile ca să facă linişte. După ce-i mustră aspru din priviri pe amândoi, regele îşi îndreptă atenţia spre Iosafat. „Îmi cer iertare pentru ieşirea prietenului meu, dar suntem cu toţii surprinşi de venirea unuia dintre prinţii regiunilor mele sosind aici cu câteva ore bune înainte să apuc eu să fac cunoscută consiliului poziţia ta şi cu o zi înainte să trimit vestea prin curier la suntem".

Iosafat înţelese în sfârşit titlul „prinţ al Sunemului". Regele Solomon folosise pe rând termenii *prinţ* şi *guvernator*, o etichetă

pentru administratorii noilor lui regiuni. Judecătorul Sunemului fusese confuz şi îngrijorat, deşi auzise veştile dimineaţa de la un prieten. Îşi putea imagina cum ar fi primit cei din seminţiile de nord decretul regal printr-un curier impersonal.

„Trebuie să mărturisesc, regele meu", începu Iosafat, făcându-se mai comod pe covorul alb. „N-am avut nicio idee că urmează să fiu numit guvernator sau prinţ, iar vizita mea la Curtea ta a fost planificată în noaptea în care a murit regele David". Cei trei bărbaţi de la masă schimbară priviri nedumerite, cântărind pe faţă încrederea lor în oaspetele venit din nord. „Te asigur că tot ce ştiu despre reîmpărţirea regiunilor am aflat dintr-un zvon pe care l-am auzit ieri în piaţă de la un iudeu destul de dezagreabil".

„Un zvon?" întrebară deodată regele şi comandantul, ridicând amândoi o sprânceană.

Scepticismul lui Benaia era mult mai intimidant, mai ales prin felul în care îi întindea cicatricea lungă din partea stângă a feţei. „Ai cerut o audienţă la rege bazându-te pur şi simplu pe un zvon?"

Liniştea se lăsă deodată în încăpere.

„Ei bine, am… am auzit şi despre alte reforme pe care le are în vedere regele şi m-am gândit…"

Comandantul se ridică, iar lui Iosafat i se puse un nod în gât. Va fi arestat? Torturat?

Şi atunci se dezlănţui cel mai straşnic hohot de râs pe care îl auzise Iosafat vreodată. „Ridică-te, domnul meu", îi spuse Benaia. „Dă-mi voie să strâng mâna celui mai deştept dregător pe care l-am întâlnit vreodată!"

Tensiunea dispăru din încăpere precum apa dintr-un vas răsturnat.

I betele şi ghionturile prietenoase deschiseră inimile bărbaţilor care utară apoi de la egal la egal.

„Deci nu ai ştiut nimic despre intenţia mea de a te numi prinţ al celei îi i zecea regiuni?" întrebă Solomon.

„Nu, domnul meu", spuse Iosafat. „Nimic până în această

dimineaţă, nul mesagerul pe care l-ai trimis a bătut la uşa mea". Din nou, râsetele liniştiră sufletele precauţilor lideri.

Solomon îl bătu zdravăn pe umeri pe Iosafat. „Hai să mâncăm. Mi-e foame. Slujitorul tău aşteaptă porunca ta, *prinţe* Iosafat".

„Ei bine, Yoşim", spuse Iosafat, „voi servi ce serveşte regele. I desigur, dacă nu ai o idee mai bună, prietene".

Zâmbetul lui Solomon se topi, iar faţa lui Ahişar străluci. Iosafat îşi llădu seama că greşise, dar nu ştia cu ce.

„Cum se face că cineva din seminţia de nord este atât de bun prieten cu un slujitor de la palat?" întrebă Ahişar. „Eu îi instruiesc pe majordomii de la palat să fie invizibili, *prinţe* Iosafat, să nu fie nici

Mii, nici auziţi de cei pe care trebuie să îi slujească. Deci cum ai nul că numele lui este Yoşim?" Pe când se pregătea Iosafat să tragă li i în piept şi să explice că Reu îi spusese numele tânărului, Ahişar îi puse noi întrebări. „Şi cum a ştiut un curier regal să-ţi aducă mesajul îi palat în această dimineaţă? Ai spioni printre noi, Iosafat? Sunt lunamiţi răzbunători care conspiră să-l lovească pe rege din cauza lui \hişag?" Se înclină în faţă, provocator: „Întreabă-l pe Benaia ce facem i u trădătorii în Ierusalim".

Înainte să apuce Iosafat să alunge acuzaţiile lui Ahişar, Benaia oftă adânc printre buzele închise strâns, iar cicatricea sa impozantă începu i danseze. Ochii lui Yoşim se făcură rotunzi ca lămâile de pe masă.

I Iar chipul lui Solomon era ca o tăbliţă curată de lut, în timp ce aştepta i i. punsul lui Iosafat înainte să-şi facă o părere.

Scopul lui Ahişar era clar. Avertismentele lui Reu fuseseră îndrep-i iiite. Mai marele peste palat voia să creeze o separare între Solomon şi halii săi din nord în speranţa că astfel va izbucni un război civil. Iosafat încă nu înţelegea cum avea să folosească Ahişar haremul în acest scop, ilar ştia sigur că a o dărui pe Ariela ca mireasă de pace însemna să-i m. ic viaţa.

Liniştit, Iosafat îi răspunse direct regelui: „L-am întâlnit pe Yoşim prima dată în această dimineaţă şi, dacă n-ar fi fost el şi

mesagerul

112

113

MEStl ANDREWS

regesc Reu, probabil că n-aş fi reuşit să-mi deschid uşa odăii, după cum I probabil n-aş găsi de unul singur drumul până la odaia mea". Atitudinea; lui calmă şi umorul îndulci trăsăturile regelui. Iosafat nu avea nimic de câştigat devenind defensiv sau acuzator faţă de Ahişar fără să aibă vreo dovadă. Regele trebuia să-l judece singur pe noul său prinţ. „Deci ce mănâncă un rege la micul dejun?"

„Sunt destul de previzibil", spuse Solomon cu o privire leneşă.] „Am o preferinţă pentru laptele de capră, pâine şi brânză". Îşi întinse 1 mâna după o smochină uscată şi începu să o rostogolească sub mâna sa pe masă. „Şi pentru smochine, proaspete, uscate sau zaharisite – nu contează. Îmi plac smochinele şi mănânc acelaşi lucru în fiecare dimineaţă".

„Ei bine, atunci", spuse Iosafat, „voi servi lapte de capră, pâine şi brânză". Întinse mâna după o smochină şi o aruncă în gură. „Şi smochine".

Solomon dădu uşor din cap, aruncă în sus o smochină şi o prinse în gură. Iosafat aplaudă. Până şi faţa lui Benaia se relaxa şi un zâmbet fisură înfăţişarea lui dură. Yoşim şi ceilalţi slujitori se grăbiră spre o uşă aflată în colţul mai îndepărtat al odăii regelui, iar Iosafat încercă să-şi imagineze ce aveau să-i raporteze unei lui Reu, bucătăreasa palatului.

„Spune-mi", spuse Solomon când se lăsă liniştea între cei patru bărbaţi, „dacă nu ai ştiut nimic despre reformele mele când ai venit la Ierusalim, ce te-a făcut să porneşti în această călătorie?" Sprâncenele îi făcură o cută pe frunte. „Te-am auzit oare spunând că ai plănuit să faci călătoria chiar în noaptea în care a murit abba?"

„Da, domnul meu". Inima lui Iosafat bătea mai tare în timp ce se ruga: „*Iehova*, *dă-mi înţelepciune*. *Cât să spun*? *Să ofer mieluşelul meu pentru pacea poporului*? îşi ridică privirea şi cercetă feţele bărbaţilor

care stăteau la masă. „Pot să vă întreb ceva pe fiecare înainte să răspund?”

Solomon zâmbi, încuviinţând din cap.

„Înţeleg că ai un fiu, Roboam, aşa este?” îl întrebă pe Solomon.

„Da, este întâiul meu născut”.

Regele era vizibil rezervat, dar Iosafat continuă. „Şi tu, Ahişar? Ai copii?”

„Nu, n-am fost niciodată căsătorit”, spuse cu un ton complet plictisit. „Mi-am dedicat viaţa slujirii regilor mei”.

„Dar tu, Benaia?”

Comandantul păru destul de stingherit şi se uită mai întâi la rege, ipoi înapoi la Iosafat. „Da”, spuse abia şoptit. „Am avut cândva un u”.

„Ce?”, atitudinea rezervată a lui Solomon dispăru. „Benaia, n-am tini că ai fost căsătorit”.

Adâncit în rugăciune tăcută, Iosafat presă şi mai mult: „Vrei, te rog, i ne spui ce s-a întâmplat cu fiul tău, căpitane?”

„Cum de ştii despre fiul meu?” întrebă Benaia venind primejdios de aproape, cu cicatricea dansându-i pe chip.

Iosafat trase o gură de aer liniştitoare. „Nu am avut habar că ai avut i findva un fiu, dar m-am rugat ca Iehova să-mi călăuzească discuţiai Apitane”. Cei doi se priviră în ochi. Cântărindu-se. Aşteptând. „Poate 1.1 ceea ce ai să ne spui va avea o anumită influenţă asupra propunerii pe care vreau să i-o fac regelui”.

După ce sprânceana stângă i se mai zbătu o dată, uriaşul începu să i investească: „Eram un comandant tânăr în armata regelui David când lor ia mea a murit la naşterea fiului nostru. Numele lui era Amizabad. i And s-a făcut mai mare, David m-a făcut mai mare peste Uriaşi, iar eu I am pus pe fiul meu comandant peste divizia mea. A fost ucis în ziua următoare, când s-au răsculat edomiţii”. Întorcându-se spre Solomon spuse: „Îmi pare rău că nu ţi-am spus, regele meu, dar erai prea tânăr l i să-ţi aminteşti acele zile. M-am gândit că trecutul nu are nicio însemnătate pentru poziţia mea de acum”.

„Ei bine, toate acestea sunt foarte emoţionante", rupse tăcerea îi încetul nazal al lui Ahişar. „Dar ce legătură au cu noaptea morţii lui David şi cu sosirea lui Iosafat aici, care pare să fie mai mult i li – cât o coincidenţă?"

„Au legătură pentru că îmi ofer copilul să lupte pentru rege", spuse's lat aproape înainte ca Ahişar să-şi termine întrebarea. „Iar bătălia l casta ar putea costa viaţa copilului meu".

Solomon schimbă priviri nedumerite cu cei doi sfetnici ai săi. i iinţe Iosafat, Israel nu este în război", spuse el amabil. „Dacă fiul i.în are douăzeci de ani sau mai mult, a fost deja numărat printre cei opt mii de bărbaţi luptători ai Israelului. Şi nu va fi nevoie de el în Iuda. Soldaţii noştri sunt deja în număr de cinci mii". Dând uşor din cap, spuse: „Nu aveai nevoie de o audienţă la mine ca să ceri ca fiul tău să le înscris în armată".

114

115

l-WIQŞ

Când Iosafat zâmbi larg, se aşteptă ca cei trei bărbaţi să cheme, doctorii, pentru că ce avea să le spună friza nebunia: „Nu un fiu ofer! ca să lupte pentru Israel, rege Solomon. Este vorba despre iubita mea fiică".

14

1 ÎMPĂRAŢI 4: 7 – 19

Solomon avea doisprezece îngrijitori peste tot Israelul… iată *numele lor*: *fi*ul *lui Hi în… fiul* lui *Dec*h*er… fiul lui* Hes*ed… fi*ul *lui Abi*nada*b… Baa*n*a… fi*ul *lui Gh*eber*… Ahina*dab… A*himaaţ… Baana… I*osaf*at, fiul* lui *Paruah* – î*n Isa*har*; Şimei*… Gh*eber*.

116

S

olomon îl cercetă pe prinţul celei de a zecea regiuni. Oare ce punea la cale? Omul acesta, pe care Abba David îl lăudase pentru inicgritatea şi înţelepciunea pătrunzătoare, trebuia să ştie că nu ajută la nimic să ofere armatei o femeie.

„Domnul meu”, bolborosi Ahişar, „probabil va trebui să te mai Mndeşti pe cine vrei să numeşti guvernator al celei de a zecea regiuni. Ie pare că Iosafat a suferit un accident de vreme ce crede că fiica sa ar Butea lupta în armata Israelului”.

Un zâmbet lent, sarcastic, îşi făcu loc pe buzele lui Solomon. „Spune-mi, prinţe Iosafat, în ce fel va sluji poporul fiica ta?”

„Propun ca fiica mea să lupte pentru unitatea Israelului devenind mireasă de pace pentru tine”. Rostise cuvintele cât se poate de repede îi simplu. Nici nu clipise. „Ca şi în cazul tratatelor de pace pe care le închei luând de soţii mirese străine, fiica mea va aduce pacea Israelului”.

La început, Solomon crezu că nu auzise bine, dar zâmbetul larg al lui Henaia şi forăitul dispreţuitor al lui Ahişar îi dădură timp să înţeleagă„L) cei să clarific”, spuse el, observând scânteia din ochii lui Iosafat. Vrei pur şi simplu să mă căsătoresc cu fiica ta”.

„Da, domnul meu. Unica mea fiică”.

Buna dispoziţie a lui Solomon scăzuse. „Îţi era mai slobodă gura când vorbeam despre lapte de capră şi smochine, prietene”.

Iosafat zâmbi, dar nu spuse nimic.

„Iartă-mă dacă par grosolan, Iosafat, dar fiica ta are două nasuri sau douăsprezece degete la picioare şi o ţii ascunsă în timp ce îi cauţi un soţ?”

„Nu, domnul meu”, spuse amabil Iosafat. „Are un singur nas şi zece degete la picioare – cel puţin atâtea erau când am numărat ultima oară”.

Solomon îşi dădu capul pe spate şi râse. „Haide, trebuie să-mi spui mai mult! Are un nume?”

„O cheamă Ariela”. Iosafat tăcu iar şi ridică din sprâncene.

„Este ca şi când am urmări un joc al câinilor de vânătoare cu şacalii”, spuse Benaia chicotind încântat. „Trebuie să arunci osul de la încheietură ca să te apropii de şacal, rege Solomon. Dă-i lui Iosafat

informaţii despre reformele tale ca să obţii în schimb ce te interesează".

„Este de-a dreptul ridicol!" izbucni Ahişar, în timp ce pete roşii apăreau pe gâtul şi obrajii lui. Aruncându-şi nemulţumirea asupra lui Iosafat, îi spuse „Ai idee câţi regi şi nobili doresc ca fiicele lor să se căsătorească cu regele Solomon? Cum îndrăzneşti să ajungi prin înşelăciune la rege..."

„Cum ai îndrăznit să înşeli seminţiile de nord şi s-o furi pe Abişag ca s-o pui să încălzească pântecul regelui David?" Mânia lui Iosafal îl reduse la tăcere pe mai marele peste palat şi-l făcu pe Solomon să tresară. Benaia era deja în picioare, dar regele îl linişti cu o privire. Benaia îşi reluă locul, iar Solomon îşi cercetă oaspeţii. Mânia lui Iosafat fusese îndreptată doar către Ahişar. Asta era clar. *Înseamnă că cei doi* s-*au certat când Ahişar a fost în suntem anul trecut*.

„Regele meu", tăcu Ahişar stupefiat, „îi îngădui să-mi vorbească astfel?" Ca şi când teama sa ar fi dat un semnal slujitorilor odăii, în acel moment apăru micul lor dejun pe tăvi de aur şi argint.

În pauza în care fură servite pâinea, brânza şi fructele, Solomon îi studie pe cei trei bărbaţi de la masa lui. „Cred că vom vorbi cu toţii deschis în această dimineaţă". Îi ţintui pe toţi trei cu o privire impunătoare. „Şi propun să vorbim respectuos, dacă dorim să fini respectaţi. Întârziind cu privirea asupra lui Ahişar, observă că este nemulţumit. Benaia încuviinţă şi rămase ager, din moment ce nu aveau încă de unde să ştie dacă acest judecător din suntem era de încredere sau nu.

118

Solomon întinse nişte brânză de capră pe pâine şi i-o dădu lui Iosafat. convinge-mă, prinţ al Sunemului, că prin căsătoria cu fiica ta se va fi unoli mânia seminţiilor de nord. Dovedeşte-mi că, dacă accept această în îi casă de pace, Israelul de nord va accepta cu bucurie reîmpărţirea i i iunilor, plata taxelor şi munca aşa cum o poruncesc eu. Pe scurt, convinge-mă că vii cu intenţii onorabile şi că poţi ajuta noua guvernare".

Luă o altă bucată de pâine, puse pe ea brânza iute şi muşcă din u poftă, sperând că gestul lejer va masca neliniştea. *Doamne, fă i lucreze acum în mine înţelepciunea Ta*. Bătrânul Sunemului era

11 msiderat cel mai înţelept bărbat din Israel. De ce ar mai fi avut nevoie de darul nou al înţelepciunii de la Dumnezeu la această negociere?

Privirea lui Iosafat exprima bunătate, dar era concentrată. „Onorând Uli contract de căsătorie cu o fecioară sunamită, vei domoli mânia celor din nord cauzată de ce s-a întâmplat cu Abişag. Gestul ar fi un semn de bunăvoinţă, un pas plin de respect către fraţii din nord care astfel face măcar efortul de a-şi deschide inimile pentru a discuta despre reforme şi taxe".

Solomon îl cercetă cu atenţie. „Ai uitat să pomeneşti preţul miresei îi pace, prinţ al Sunemului. Cât din comorile regelui va ajunge în buzunarele tale?"

Iosafat îl cercetă pe Solomon până în adâncul sufletului. „Pot să te instesc, rege Solomon, cu aceeaşi sinceritate pe care ai avut-o faţă de nune?"

„Desigur", spuse Solomon. „Se pare că am trecut de la jocul de-a ilii şi câinii de vânătoare, de care pomenea Benaia, la negocieri de Dace". Solomon fu intenţionat distant.

„Aş prefera s-o dăruiesc pe fiica mea unui sunamit", spuse sec Iosafat. „N-am nevoie de bogăţia ta, şi, sincer, aş vrea ca nepoţii meirească sub ochii mei în liniştea şi siguranţa dealurilor din suntem".

„Ha!" râse Ahişar mustrător. „Să nu te laşi păcălit de acest şiretlic, domnul meu".

Dar Solomon văzu numai sinceritate în ochii umeziţi de lacrimi. „Nu înţeleg, Iosafat. Eşti un om puternic în regiunea de nord. De ce îi la şi pe cei de acolo să o ofere pe fiica ta drept mireasă de pace?"

În loc de un răspuns direct, Iosafat se întoarse spre Benaia, careificuse în tot timpul acestor negocieri. „Te-a forţat cineva pe tine sau pe hui tău, Amizabad să lupte pentru Israel?"

119

fjOMT i
Z-o cât Cwină Se
MESUANDREWS

„Losafat!" Solomon era revoltat. „Să nu îndrăzneşti să compari…"

Dar Benaia ridică mâna, domolind apărarea regelui. În loc de indignare, Solomon citi respect pe faţa căpitanului. „Aşa cum l-am dat eu pe fiul meu de dragul lui Israel, domnul meu", spuse el, întorcându-se spre Solomon, „tot aşa prinţul Sunemului o pune pe fiica sa într-o luptă pentru unitatea poporului ei".

„Ce?" Solomon se simţi de parcă îl lovise ceva. „Aţi băut amândoi prea mult?" Se uită la Ahişar care-şi dădu ochii pe spate, arătând acelaşi cinism pe care îl simţea şi el. „Cum puteţi sugera că o nuntă şi un război sunt acelaşi lucru? Benaia, fiul tău şi-a dat *viaţa* în luptă. Fiica lui Tosafat ar fi regină a Israelului, ar trăi în luxul haremului meu".

„Şi unde au început cele mai multe ameninţări la domnia lui abba al tău?" Benaia întrebă liniştit, respectuos. Nu aşteptă răspuns, ci replică: „În casa regelui David, inima tuturor răzvrătirilor a fost în haremul său".

Nu! Solomon respinse această posibilitate. Întâiul născut al lui Solomon, Roboam, nu şi-ar viola niciodată sora, aşa cum a făcut fiul lui Abba, Amnon. Un fiu al lui Solomon nu şi-ar trăda tatăl, aşa cum în trădat Absalom pe Abba David. Dar chiar în timp ce-l asaltau amintirile, îşi dădu seama că Benaia are dreptate. Haremul era şi inima, şi loviturii de moarte pentru împărăţie.

„Regele meu". Glasul blând al lui Iosafat alungă dureroasa descoperire. Solomon îşi ridică privirea şi întâlni ochii plini de bunătate. „Fiul lui Benaia a purtat o platoşă de piele în război. Armura de luptă a Arielei mele va fi rochia de mireasă de pace a Israelului". Arătă spre pumnalul căpitanului şi spuse „Fiul lui Benaia a luptat cu sabia şi suliţa, dar fiica mea va aduce propria ei armă la palat".

„Îmi pare rău, Iosafat", spuse Ahişar. „Trebuie să trag linie aici.

Soţiile regelui nu au voie să poarte arme în odăile lor personale". Vocea lui era puţin ridicată, iar Solomon se uită uimit la dregătorul său care bătea astfel câmpii. „Ai habar ce anarhie ar fi dacă femeile haremului ar avea arme? Există o singură intrare la fiecare harem al regelui, iar paznicii iudei sunt acolo tot timpul, deşi nimeni nu ar voie să intre..."

„După cum spuneam, rege Solomon", interveni Iosafat, ignorându-l pe dregător, „fiica mea aduce cu ea cea mai puternică armă de pe pământ – dragostea".

Ahişar îşi dădu ochii peste cap, iar Solomon nu-şi putu stăpâni

120

Un chicotit scurt. „Aha, deci eşti un romantic, cu inima la versurile I i. lorilor şi la psalmi, ca şi abba David".

Judecătorul Sunemului îşi înclină capul, fiind de acord, dar în puţine I minte – după cum era obiceiul celor mai mulţi înţelepţi.

„Spune-mi, prinţe Iosafat, face dragostea din căsnicie un parteneriat, este căsnicia un aranjament de afaceri între parteneri?" Nu plănuise libă o asemenea discuţie, dar acum voia să afle ce avea să spună bătrânul înţelept din nord.

„Poate viţa să crească fără să fie curăţată?" întrebă Iosafat.

Solomon râse. „A, un adevărat învăţător. Unul care pune întrebări şi nu dă răspunsuri".

Iosafat încuviinţă şi zâmbi.

„Bineînţeles", răspunse Solomon. „Viţa poate creşte fără să fie l urâţată, dar rodul ei este mult redus în cazul acesta".

„Am descoperit că şi căsnicia este la fel, domnul meu", spuse bătrânul. „Poate exista fără dragoste, dar vieţile noastre rodesc cea mai ni. ne binecuvântare atunci când relaţia este curăţată prin dragoste".

(*urâţat prin dragoste*, râsul lui Solomon se topi. Dragostea era un ((And fantezist, un subiect bun pentru discuţii lejere, dar să te gândeşti l. i curăţarea ei, la tăiere, la durere...

„Soţia mea, Ioşeba, îmi este la fel de necesară ca şi aerul pe care îl n pir", spuse Iosafat, tară îndoială observând schimbarea dispoziţiei lui Solomon. „O căsnicie plină de dragoste adâncă şi devotată nu numai

t'fi este posibilă, regele meu, dar cred că este cel mai mare dar din partea lui Iehova". Iosafat puse în gură o smochină şi-şi fixă privirea lucra regelui care acum nu se mai simţea tocmai în largul lui.

Cum ajunseseră cu discuţia aici, la trăinicia dragostei, când fusese

„Iha de o simplă negociere? „Căsătoriile unui rege nu sunt ale de cred", spuse Solomon, luând un strugure şi încercând să pară dezinteresat. „Când a murit Abba, am moştenit responsabilitatea celor douăzeci de soţii şi concubine ale sale. Aveam zece soţii eu însumi, iar îi întoarcerea de la Gabaon m-am căsătorit cu…" Se opri, uitându-se la khişar pentru ajutor.

„Cinci, domnul meu", interveni dregătorul cu un interes proaspăt.

„Da, alte cinci femei – toate reprezentând popoare străine care promit noi tratate comerciale. Darul înţelepciunii de la Iehova a mlus mult rod în haremul meu, prietene". Solomon se lăsă pe spate.

aşteptând felicitările lui Iosafat. Acestea nu veniră. De fapt, văzu… era oare compasiune pe faţa bărbatului?

„Nu poţi schimba trecutul sau deciziile lui abba al tău, domnul meu", spuse el, punându-şi mâna pe umărul lui Solomon. „Dar îţi poţi alege *viitorul* cu grijă şi cred din toată inima că Ariela va fi soţia ta – probabil ultima ta soţie".

Solomon simţi cum îl străbate un fior rece. *Ultima mea solie*. Gândul era absurd. Un rege în acest climat politic era obligat să aibă multe soţii – nu numai să negocieze tratate şi înţelegeri comerciale, ci şi să construiască o moştenire durabilă.

Încercând să ducă discuţia într-o zonă mai uşoară, Solomon replici „Asta înseamnă că voi plăti preţul pentru ea tot restul vieţii?"

Chipul lui Iosafat era blând, dar nu se alătură chicotitului lui Solomon. În schimb, se întoarse spre Benaia. „Căpitane, ce preţ ţi-ar putea plăti regele ca să-ţi înlocuiască fiul?"

„Iosafat!” spuse Solomon.

Dar înainte să se supere mai mult, Benaia se aplecă în faţă şi-l bătu pe umăr pe Iosafat. „Bine jucat, prietene. Bine jucat”.

Solomon se uită când la unul, când la celălalt. Îşi dădu seama că din nou emoţiile îi fuseseră manevrate cu măiestrie.

Expresia de bunătate de pe chipul lui Iosafat deschise inima regelui. „După cum am spus mai devreme, domnul meu, nicio bogăţie nu mi-ai putea înlocui fiica. Totuşi, trebuie plătit un preţ corect pentru o mireasa de pace pentru a construi în continuare bunăvoinţa în nord”. Ochii îi străluciră. „Preţul acesta este între tine şi Iehova”.

Solomon se minună de abilitatea lui Iosafat de a îndoi voinţa unui oponent şi de a lăsa în acelaşi timp intactă demnitatea rivalului. Era un aliat incredibil şi un om onorabil. *Cine ştie*? *Poate va fi chiar un abbu-socru minunat*. Gândul îl amuză şi întinse mâna. „Bine jucat, într-adevăr, prietene”, spuse, repetând cuvintele lui Benaia – şi spunându-le din inimă.

Combinaţia de integritate şi diplomaţie din Iosafat era uimitoare şi dădu naştere unui nou concept în tranziţia lui Solomon pentru seminţiile din nord. „După ce am căzut victimă negocierilor tale pentru mireasa de pace”, spuse el, încă ţinând mâna lui Iosafat în a sa, „am o rugăminte, prietene”.

Prinţul Sunemului încuviinţă, relaxându-se din nou pe covoraşul din piele de capră. „Spune, domnul meu. Sunt dornic să te slujesc”.

Solomon ridică o sprânceană, sperând că nu va trebui să-i reamin-i… iscă acest jurământ după ce va auzi cererea. „Toţi cei doisprezece guvernatori ai mei vor avea aceleaşi responsabilităţi. Vor organiza forţa de muncă străină şi vor colabora cu forţa de muncă israelită la proiecte naţionale, iar fiecare regiune va asigura hrana pentru casa mea timp de o lună pe an”. Înainte să continue, Solomon aşteptă ca Iosafat să încuviinţeze. „Dar tu, Iosafat, ai înţelepciunea şi diplomaţia i influenţezi toate regiunile în calitate de ambasador al bunăvoinţei inele”.

Chipul lui Iosafat era un papirus imposibil de citit. „Şi ce

înseamnă, mai precis, «ambasador al bunăvoinţei» domnul meu?"

„Ei bine", răspunse Solomon, „să călătoreşti printre seminţiile de nord, să asculţi îngrijorările şi să modelezi părerile legate de reformele inele".

„Să modelez păreri? Mmmm". Sprâncenele încruntate ale lui Iosafat formau un V ce părea străin de chipul acela plăcut. „Pot să întreb când.11 vizitat ultima oară un sat din nord, domnul meu?"

Solomon se luptă cu un val de indignare. *Cine este el să insinueze*…

„Regele l-a jelit pe regele David la Gabaon", se strecură Ahişar în discuţie, „care este, desigur, cel mai înalt loc din nord".

Dar pe când Ahişar încă avea pe faţă expresia aceea încrezută, Solomon auzi mesajul lui Iosafat de parcă i-ar fi sunat în ureche un ofar. „N-am petrecut timp printre seminţiile de nord de când eram copil şi am vizitat viile lui abba la Baal-Hamon". Îi ardeau de ruşine obrajii. Se obişnuise cu viaţa la palat şi uitase că cei mai mulţi din împărăţia sa nu văzuseră niciodată o podea cu mozaic. „Ce propui, Iosafat?" în timp ce aştepta reacţia lui Iosafat, Solomon nu mai auzi nimic în afară de bătăile inimii sale.

Când auzi răspunsul, îl trecu un val de uşurare. „Te invit la suntem, e Solomon, să-ţi întâlneşti mireasa de pace. În timpul călătoriei, vei putea sta de vorbă cu călătorii, te vei reobişnui cu fraţii din nord".

Lui Solomon i se puse un nod în gât la gândul de a părăsi siguranţa puţului său bine păzit şi de a se amesteca printre cei care ar putea să nu i agreeze edictele. „Dar eu…"

„Nu te poţi aştepta ca regele Israelului să se amestece printre leminţiile ostile din nord!" Ahişar părea indignat şi continuă.

122

123

MBSU ANDREWS

Întorcându-se spre Benaia „Spune-i, comandante. Să asiguri protecţia i regelui în călătoria în sălbăticie ar fi un coşmar. Nici nu

intră în discuţie". Ahişar îşi încrucişa braţele, îşi ridică bărbia şi se lăsă pe spate ca şi când problema ar fi fost rezolvată.

Regele Solomon înălţă din sprâncene, puţin surprins – şi uşurat – că mai marele peste palat exprimase atât de vehement grijile sale. Aştepta şi el tăcut ca noul guvernator să răspundă acestor îngrijorări.

Cu un calm uimitor, Iosafat părea dornic s-o facă. „După ce ajungi în suntem, rege Solomon, vei face cunoştinţă cu încântătoarea mea fiică. Vom semna un acord de căsătorie, iar eu voi deveni ambasador al bunăvoinţei tale, voi călători printre seminţiile de nord, voi asculta problemele, îngrijorările şi voi explica reformele tale naţionale". Se aplecă înainte, iar privirea lui păru că ajunge până în străfundurile sufletului lui Solomon. „Amândoi ne vom risca viaţa ca să asigurăm poporul că fiul lui David este pentru ei, nu împotriva lor. Şi prin înţelepciune şi putere de la Iehova, Israel va trăi în pace". Oprindu-se un moment, întinse mâna ca să pecetluiască legământul. „Tu, regele meu, vei câştiga inima poporului tău şi vei descoperi dragostea fiicei mele".

Voi câştiga inima poporului meu. Solomon contemplă acest vis măreţ. Să îndrăznească să spere că Israel l-ar putea iubi aşa cum îl iubise cândva pe Abba David? Solomon strânse mâna lui Iosafat. „Ne vedem în suntem, prietene".

„Ha, ha!" Benaia bătu din palme şi se ridică atât de rapid, încât aproape că răsturnă masa. „Israel are un ambasador, iar regele va avea o nouă soţie!"

„Regele are multe soţii noi", murmură Ahişar.

Solomon râse şi-l bătu pe umăr pe mai marele peste palat. „Nu-ţi face griji, Ahişar. Dacă Benaia este atât de încântat de această călătorie, poţi pune rămăşag pe trei monede de aur că va lua măsuri de siguranţă suplimentare ca totul să meargă bine".

Ahişar răspunse scoţând tăbliţa de lut şi notând pe ea. „Va trebui să le chemăm pe Fiicele Ierusalimului pentru călătoria la suntem. Sunt sigur că fiica lui Iosafat nu are habar ce se cere de la o regină".

„Ariela mea s-a născut regină”, îi răspunse Iosafat mai marelui peste palat, iar Solomon observă scânteile reaprinse dintre cei doi.

Dregătorul îşi ridică privirea de pe tăbliţă ca să-l înfrunte pe eniator. „Dacă unitatea Israelului depinde de succesul acesteiitorii, trebuie să fiu sigur că Şi fra şi Şeera sunt gata s-o pregătească pl I i ca ta pentru obiceiurile curţii”.

„Sunt sigur că, dacă Ariela este pe jumătate atât de încântătoare pe cât este tatăl ei de înţelept”, interveni regele, „mă căsătoresc cu o idevărată comoară”.

Privirea lui Iosafat mai întârzie puţin asupra dregătorului, iar. itlomon îşi drese glasul atrăgând atenţia celor prezenţi. „Trebuie să nu jurământul lui Iosafat în privinţa unei chestiuni înainte să semnez st tratat”. Deodată se făcu linişte, iar în aer se simţea tensiunea. Solomon aproape regretă acest impuls năstruşnic.

„Iosafat, spune-mi sincer, eşti sigur că fiica ta are un singur nas şi «i e degete la picioare?”

Cei patru bărbaţi râseră zdravăn. Până şi încruntătura rigidă a lui Miişar se transformă într-un zâmbet în timp ce masa de dimineaţă bducea o nouă zi pentru Israel.

124
125
H
m

15

Deuteronom 21: 18 – 19, 21

Dacă un om are un fiu neascultător şi îndărătnic, care nu ascultă… tată*l şi* m*a*m*a să*-l *i*a *şi să*-l *d*ucă *la* b*ătrânii cetăţii lui şi* l*a* p*oarta locului în* c*are locuieşte… Şi to*ţi *oa*m*enii din ce*t*atea lui să*-l *ucidă c*u *pietre… to*t *Israe*lul *să audă şi să se teamă*.

Ariela se ghemui ca să dea jos încă un bulgăre de pământ de pe sapă, iar pământul se amesteca acum cu sângele de pe mâinile ei. Fraţii

ei îi porunciseră să sape canale la baza viţei-de-vie. Toată lumea ştia că este prea devreme pentru curăţarea viţei, dar nimeni nu îndrăznea să se amestece. Era problema familiei. O situaţie pe care Abba şi Ima trebuiau s-o rezolve cu bătrânii cetăţii.

Inima Arielei era sfâşiată între milă şi dreptate. Ima insista să-i pună lui Abba la întoarcere despre cruzimea lui Chemuel. Ariela mai prea că fraţii ei se vor căi, dar durerea şi teama îi fărâmiţau credinţa.

I acrimile îi ardeau obrajii, stropii săraţi făceau băşici adânci, pe care

În săruta soarele. Puse deoparte sapa şi-şi inspecta palmele crăpate şi

Ingerânde de la toată osteneala din perioada în care Abba fusese plecat.

Înainte să plece în călătoria de Paşte, îi instruise pe băieţi „Continuaţi lucrul cu mână de lucru plătită. Pregătiţi-vă pentru recolta de orz şi aveţi grijă de turme până mă întorc".

Nu făcuseră nimic din toate acestea. În schimb, le porunciseră slujitorilor să supravegheze recolta şi turmele, iar pe Ariela o lăsaseră doar două zile pe dealurile păstorilor. În celelalte dimineţi o împinseseră la muncă în vie, iar ei prădaseră rezervele de vin ale lui Abba. Apoi o

luaseră către partea de sud a cetăţii să combine vinul cu femeile.

„Ar fi bine să te găsim lucrând când ne întoarcem, surioară". Ameninţarea lui Chemuel îi ţinuse Arielei spatele aplecat toată ziua.

Se uită la palmele ei umflate, tot deschizându-le şi închizându-le. O înţepau de parcă luase în ele un cuib de viespi. Dar ştia că durerea din inima unei ei o întrecea cu mult pe aceasta, atunci când bârfitoarele de la fântână vorbeau despre fiii Ioşebei.

Îşi întinse braţele către cer şi-şi îndreptă spatele ca să guste o clipă de uşurare, apoi se uită repede la dreapta şi la stânga. Ascultă. Nicio urmă de fraţii ei beţi. Cerul era senin. Intensitatea crescândă a

soarelui de primăvară va face rodul viţei să se coacă în curând, dar deocamdată îi făcea ei băşici pe faţă şi pe braţe, fel dădu pe spate şuviţele negre cir pe frunte şi se uită spre sud. *Abba*, *te rog vino repede*. *Cruzimea lor nu este aşa de mare atunci când eşti aici să mă aperi*.

Simţi o adiere uşoară atingându-i faţa şi zâmbi cu buzele crăpate. *Vântul a venit să mă salute*. Se mai uită o dată să se asigure că fraţii ci nu sunt prin preajmă, apoi puse jos sapa. Îşi lăsă braţele să plutească mai întâi în sus, apoi în jos, se legănă uşor mai întâi, dansând după un ritm din mintea ei. Aerul începu să se mişte. Vântul venise să danseze, Marginea de jos a hainei curgea dintr-o parte în alta, iar durerea i se mai potolise.

Îi veni în minte un cântec de păstori pe care îl învăţase de la Abba, un cântec al lui David, regele păstor. „Laudă fie Domnului, căci El mi-a auzit strigătul şi s-a îndurat". Îşi întinse mâinile mult deasupra capului, apoi le duse cu repeziciune la pământ. Repetă mişcarea mereu şi mereu, dansând pe o muzică tăcută, cântându-i vântului şoptitor „Domnul este tăria mea şi scutul meu; inima mea se încrede în El şi primesc ajutor. Inima îmi tresaltă de bucurie şi îi voi mulţumi în cântec". Vântul îi răcori obrajii arşi de soare şi se juca cu şuviţele dă păr cu care îi mângâie faţa. Era din nou copil, dansa pentru abba, ca atunci când cântau împreună.

Muşchii din braţe şi picioare o dureau, dar nu-i păsa. Sorbi puţin din apă şi-şi luă fluierul. Trase adânc aer în piept, apoi suflă delicat viaţă şi bucurie izvorau din micul instrument de lemn. Degetele ei se mişcau încet peste găurile mici, apoi mai repede, cu mai multă suflare, mai mult sunet, mai multă bucurie. Deodată, trilul fluierului plutea pe aripile vântului în timp ce ea dansa şi se legăna prin viţa-de-vie. Nimic

130

Illeeva nu conta. Cânta pentru Iehova, iar numai se înălţase la cer. I Impui se scurse… până când închinarea el fu spulberată de un zgomot lip al de importanţă – behăitul unei oi, tuşea unui păstor. Şi astfel lumea dădu năvală din nou.

Se uită la fluier. Era pătat de sânge.

Întinse mâna după apă să-l spele, dar fu distrasă de freamătul din i elate. Via lui Abba era poziţionată pe panta de sud-vest a dealului ore, chiar la nord de suntem. Îi auzi strigând pe păzitorii cetăţii, dar nu înţelese ce spuneau. Uitându-se la orizont în partea de sud, văzu trei «llmie coborând de pe coama Ghilboa, în fruntea unei caravane care-l>mia însemnele regale. Alergă la poarta viei şi pândi să se asigure că hain ei nu erau în preajmă. Lăsă sapa acolo şi alergă spre cetate cât Utu de repede, unde ajunse tocmai la timp ca să audă…

„Se apropie o caravană", striga păzitorul de pe parapetul de sud al Sunemului. „Are steagul regelui şi – stai, da, este Iosafat!"

Inima Arielei tresări. Intră pe poarta cetăţii şi o găsi pe ima în curte, rgătind masa de seară. „A sosit, Ima! în sfârşit este acasă!" ţipă ea, acum făcea când era mai tânără.

„Da, mieluşeaua mea", spuse Ioşeba, cu lacrimi strălucindu-i în ochi. „Poate că acum cruzimea fraţilor tăi va înceta".

Ariela o sărută scurt pe obraz şi trecu în fugă pe lângă ea spre vasele în apă. „Ima, trebuie să-mi acopăr cu ceva băşicile, ca Abba să nu le vadă chiar imediat. Nu vreau să-i stric sosirea". Îşi stropi faţa cu apă, corindu-şi arsurile provocate de razele nemiloase ale soarelui.

Ima îi întinse un ştergar curat. „Ariela".

Ariela pălăvrăgea în continuare, în timp ce-şi atingea uşor faţa. „Vine însoţit de oamenii regelui, Ima. Asta trebuie să însemne veşti

bune”.

Ioşeba o luă de mâini, iar când Ariela îşi ridică privirea, văzu lacrimi pe obrazul unei. „Nu poţi ascunde băşicile acelea, mieluşeaua mea. \liba trebuie să afle cât de cruzi şi neascultători sunt fiii lui”.

Cu inima bătându-i tare, Ariela o îmbrăţişa strâns pe ima. „Abba iie cât de împietrite sunt inimile fraţilor mei. Singurul fel în care mă 01 răni ei este dacă eu las amărăciunea să prindă rădăcină în mine. Itaşicile se vindecă. Ura nu”. Îi dădu drumul Ioşebei din îmbrăţişare, o Nfliută pe obraz şi-i şterse lacrimile cu ştergarul ei umed. „Haide, totuşi 1 mi acopăr măcar mâinile”.

131

MESU ANDREWS

Lucrând în tăcere, rupseră ştergarul în fâşii lungi şi înfăşurară mâinile Arielei ca să-i mai potolească durerea. „Ce curaj îţi umple inima, micul meu leu al lui Dumnezeu”, spuse în cele din urmă ima, făcând uşor un ultim nod.

„Se întoarce judecătorul nostru”, strigă un alt păzitor către mulţimea reprezentanţilor cetăţii. „Vine cu un grup mic şi chiar Uriaşii regelui formează ariergarda!”

Ariela şi Ima loşeba râseră fericite şi se alăturară celorlalţi sunamid care se grăbeau spre porţile cetăţii să-l întâmpine pe iubitul lor Iosafat. Mulţimea aflată în aşteptare fremăta în timp ce procesiunea înainta în vale. Un copilandra se întoarse din câmpie, în fruntea păstorilor pe care îi anunţase despre sosirea judecătorului lor.

Ariela cercetă fiecare chip, dar nu-i văzu pe fraţii ei. Să se fi întins oare sub un măslin, beţi pe o păşune îndepărtată? Inima i se frânse din nou gândindu-se cât va suferi Abba când va afla de trădarea lor. Fiecare sunamit părea nerăbdător să afle veştile pe care le aducea Iosafat – fiecare în afară de propriii lui fii.

Tocmai când pierduse orice speranţă, observă două siluete singuratice care coborau împiedicându-se de pe cel mai înalt vârf cenuşiu al dealului More. Mersul împleticit al fraţilor ei îi confirma suspiciunile. Se uită la mâinile ei bandajate şi atunci îşi dădu seama că

ruşinea pe care fraţii ei o aruncaseră asupra lui Abba era mai usturătoare decât rănile ei.

„Abia aştept să-mi cunoşti familia", îi strigă Iosafat lui Benaia peste gălăgia de pe cămila sa ce protesta scuipând. „Iar Reu poate depune mărturie despre ospitalitatea din suntem. A fost bine hrănit şi îngrijit cât a stat cu noi în perioada de doliu de după moartea regelui David".

Replica scurtă îl făcu pe Reu să-şi amintească pe îndelete zilele petrecute în suntem şi-i dădu răgaz lui Iosafat să se gândească la iminenta sosire acasă. Plecase din suntem singur, cu un miel de jertfă, înainte de Paşte. Acum se întorcea ca guvernator al celei de a zecea regiuni a lui Solomon, călărind între noul său asistent regal şi comandantul armatei israelite. *Sper că ospitalitatea din suntem se va extinde şi asupra nou administraţii a regelui*.

Regele Solomon insistase să-i trimită pe Benaia şi pe Uriaşi *a* escortă ca să-l păzească de tâlhari pe noul guvernator, în timpul ftlătoriei prin pustiu. Dar înţelepciunea regelui mergea mai departe de tâlharii pustiului. Se întrebase – ca şi Iosafat, de altfel ce vor spune lunamiţii despre preţul miresei de pace a lui Iosafat şi despre poziţia lui importantă în noua conducere. Fără îndoială, unii aveau să-l acuze pe Iosafat că a trădat seminţiile de nord pentru câştigul personal, iar în 11 est caz Uriaşii ar putea fi singura salvare a lui Iosafat.

„Nu-i de mirare că te grăbeai aşa de tare să ajungi acasă", spuse Benaia, întrerupând şirul gândurilor lui Iosafat. „Şi uită-te la pomii iceia! N-am văzut nicăieri atât de mulţi în acelaşi loc!" Arătă spre dealurile împădurite, unde portocali, lămâi, rodii, smochini şi măslini le mândreau cu florile şi aromele lor de primăvară. Pieptul lui Iosafat IC umflă când trase adânc în piept parfumul şi se simţi mândru de casa Im.

După ce coborâră muntele Ghilboa, cei trei bărbaţi îşi conduseră i uravana peste valea lui Izrael, unde îşi croiră drum prin desişul de flori sălbatice.

„Se pare că ne aşteaptă o mulţime!" strigă Reu, arătând spre

suna-uiii care se strânseseră în faţa porţii de sud. La pasul înfiorător de încet al cămilei, Iosafat scrută mulţimea în căutarea celor de acasă, încercând să-şi astâmpere setea subită după cei din familie.

„Bine ai venit, Iosafat!" strigă o bătrână, întinzându-şi mâna după a Im, când cămila trecu pe lângă ea.

„Salutări, Rut!" răspunse el. „Unde e loşeba?" Dar presiunea mulţimii îi împinse spre poarta cetăţii înainte să poată auzi răspunsul ei.

„Bun venit căpitanului regelui!" spuse un bărbat, ferindu-se speriat de animalul pe care călărea Benaia. „Te-am văzut când am fost cu Iosafat la înmormântarea regelui David. Ce te aduce în mica noastră Mtate?"

Benaia schimbă repede o privire cu judecătorul Sunemului şi răspunse pe un ton politicos, dar nu exagerat de prietenos: „Vin la porunca regelui".

Iosafat ajunsese să-l respecte şi mai mult pe comandantul lui Solomon în timpul acestei călătorii de trei zile. Simpatia pe care o avusese faţă de el din prima clipă în care îl văzuse se adâncise într-o prietenie solidă.

Procesiunea intră în cetate, iar mulţimea se strânse pe lângă fiecare

132

133

MESU ANDREWS

animal şi călăreţ. „Ce veşti aduci? Ce veşti?" psalmodiară câţiva, întinzându-şi mâinile ca să atingă mâna lui Iosafat.

El se uită în spate la Rău şi observă cu mândrie cum sunamiţii îl întâmpinau ca pe un fiu rătăcitor. „Am sperat că te vei întoarce să mai guşti din curmalele mele cu miere", spuse bătrâna văduvă Sara. Reu o ascultase ore în şir povestind despre cum slujise bărbatul ei în armata lui David.

Caravana se opri chiar la poarta cetăţii. Iosafat, Benaia şi Reu dădură semnalul, iar cămilele îngenuncheară. Cei trei coborâră în

mijlocul gloatei care îi aştepta.

În mijlocul confuziei, Benaia îl prinse de braţ pe Iosafat şi îl călăuzi prin mulţime. „Te însoţesc, domnul meu". Comandantul îi saluta dând din cap pe oamenii entuziasmaţi, aplecându-se mult ca să vorbească. „Am văzut genul acesta de emoţii trecând rapid de la bucurie la revoltă".

„Mulţumesc, prietene". strigă Iosafat pe deasupra zgomotului mulţimii. „Să ne croim drum spre fântâna din mijlocul cetăţii". Purtat de marea de oameni, Iosafat aproape uită de tânărul său însoţitor credincios. „Staţi! Reu!"

Iosafat se uită în urmă şi-l văzu pe Reu care deja le spunea servitorilor să se ocupe de animalele obosite. *N-aş fi putut spera să am un ajutor mai competent*! Când îl văzu pe judecătorul Sunemului privind în direcţia sa, Reu îi făcu senin cu mâna. Bâzâitul mulţimii devenise un zgomot greu de descris, fiecare glas întreba acelaşi lucru, iar fiecare pas spre fântână era o împlinire a promisiunii pe care el o făcuse în Ierusalim.

Mulţimea se linişti când el păşi pe bordura fântânii. Cercetând marea de feţe, îi zări pe fiii săi şi i se tăie respiraţia.

Chemuel şi Igual încercaseră să se ascundă în mulţime. Dar văzându-le privirile nesigure şi felul în care se sprijineau de cei din jur, Iosafat înţelese că băuseră iarăşi. *Doamne, oare îmi voi pierde fiica la datorie şi fiii la răzvrătire*? I se frânse inima la gândul acesta. Se pregătise pentru suspiciunile Sunemului faţă de noul său titlu. Se pregătise pentru soarta Arielei ca mireasă de pace a lui Israel. Dar crezuse – sperase – că fiii săi se vor schimba într-o zi. În cele din urmă, le zări pe soţia şi fiica lui la capătul mulţimii, departe, aproape de poarta curţii lor.

„Ariela, vino la mine", strigă zâmbindu-i. Nu plănuise să anunţe acordul pentru mireasa de pace în public, înainte de a vorbi cu Ariela, dar ceva în spiritul lui îi spunea că trebuie să-i vorbească Arielei în

t cadru.

Ea ezită.

Ciudat, se gândi el. *Pare aproape speriată*. O presimţire îl cuprinse deodată văzând cum loşeba o împinge uşor în faţă.

Ariela se uită în spate la ima, apoi se întoarse şi întâlni privirea lui Iosafat. Odată pornit, pasul ei nu se oprea. Era ascultătoare. Mulţimea îi făcu loc să treacă.

„Uită-te la faţa ei, roşie şi arsă", şopti peţitoarea Edna.

„Ce s-a-ntâmplat cu mâinile ei, ima? De ce sunt bandajate?" întrebă îi fetiţă când Ariela trecu pe lângă ea. Mama îi dădu fetiţei o palmă ste gură, dar glăsciorul acela nu făcuse decât să rostească întrebarea N care mulţimea întreagă o murmura.

Când o văzu, Iosafat simţi că se clatină. *O*, *Doamne Iehova*, *nu*! Plivirile mânioase ale mulţimii aruncau pumnale spre Chemuel şi Igual. Chemuel îi sfida. Igual îşi feri privirea, prea speriat sau prea i urinat să înfrunte adevărul.

Benaia era stoic, dar confuzia sa evidentă. Încercă să-l liniştească pe Iosafat: „Ce se întâmplă, prietene?"

Iosafat nu-şi putu opri lacrimile care-i curgeau pe obraz şi scăpă un camăt.

Ariela îngenunche la picioarele lui şi-şi plecă capul. „Cum te pot sluji, Abba?"

El coborî de pe bordura fântânii şi-o luă cu blândeţe de mâini. Ea tresări. O ajută să stea şi începu să-i dezlege bandajele. Rănile adânci în palmele şi degetele ei mărturiseau împotriva fiilor lui. Îi ridică I'irbia ca să vadă mai bine băşicile de pe faţa ei. Cei doi statură o clipă în lacere, Iosafat cufundat în ochii frumoşi ai fiicei lui.

Era prima oară când Chemuel şi Igual dovedeau o asemenea cruzime. [şi bătuseră joc de disciplina pe care încercase s-o facă cu ei, fuseseră neascultători în mod repetat. Îi blestemaseră pe el şi pe loşeba cu vorba şi cu fapta, iar toată îndurarea care le fusese arătată o aruncaseră cât I»lo ca pe o haină murdară. Legea era clară în această privinţă.

„Facă-se voia lui Dumnezeu", murmură Iosafat. Dădu drumul mâinilor Arielei şi se întoarse spre Benaia.

„Abba?” strigă fiica lui.

Desluşea în glasul ei confuzia, suferinţa. Imaginea mâinilor ei

134

135

dezvelite, bălăbănindu-se, avea să rămână întipărită pe veci în mintea lui. *Nu pot face ceea ce trebuie să fac, dacă mă opresc să-ţi explic, mieluşeaua mea*. Iosafat ignoră rugămintea pe care i-o simţise în glas.

Plecă de la fântână şi se duse la Benaia, care deveni alert de parcă 1 ar fi fost gata de luptă. Făcându-i semn uriaşului să se aplece, îi şopti: „Cei ce i-au făcut asta fiicei mele trebuie pedepsiţi. Vreau să ai grijă să nu părăsească cetatea”.

Chipul lui Benaia se înăspri pe dată. Era un bărbat înfricoşător, mai înalt decât oricare altul din suntem. Încleştându-şi fălcile, plecă de la fântână şi-şi făcu loc prin mulţime ca să îşi strângă soldaţii. Aceştia aşteptau la poarta cetăţii.

Peste mulţime să lăsă o linişte de mormânt, în care s-ar fi auzit şi o pană căzând la pământ, Iosafat se întoarse spre Ariela şi o sărută pe obraz. „Este bine, mieluşeaua mea. Iehova va face toate lucrurile bune”.

Apoi, reluându-şi locul la fântână, spuse: „Voi rosti pentru voi, fraţi sunamiţi, legea lui Moise: «Dacă un om are un fiu neascultător şi răzvrătit, care nu ascultă de părinţii săi şi nu-i ascultă nici chiar după ce l-au pedepsit, tatăl şi mama sa să-l ia şi să-l ducă la bătrânii cetăţii şi la poarta locului în care locuieşte.»”.

Un murmur neliniştit străbătu mulţimea ca un vas care dă în clocot. Ariela se uită înspăimântată la mia, care stătea tot la poarta curţii.

Inima îi bătea lui Iosafat să-i sară din piept, iar stomacul îi era numai noduri, dar trebuia să meargă până la capăt. Îşi înghiţi emoţiile crescânde şi continuă brav: „Să spună bătrânilor cetăţii lui «Iată, fiul nostru este neascultător şi răzvrătit, nu ascultă de glasul nostru şi este lacom şi beţiv.» Şi toţi oamenii din cetatea lui să-l ucidă cu pietre.

Astfel să cureţi răul din mijlocul tău, pentru ca tot Israelul să audă şi I să se teamă".

Iosafat se uită la chipurile familiare ale prietenilor şi vecinilor săi, cei care vor executa pedeapsa fiilor lui. Îl cuprinse o panică ce pornea din stomac şi care îi strânse beregata. *Respiră*! *Trebuie să respir*! se disciplina el, cu capul plecat. *Doamne Iehova*, *dă-mi putere să te ascult şi să-ţi conduc poporul în neprihănire*. Îşi recapătă stăpânirea de sine abia după câteva guri de aer adânci. Când în sfârşit se simţi în stare să-şi ridice capul, se uită la mulţimea de feţe, îi privi pe fiii săi şi îşi sfâşie haina.

„Chemuel şi Igual, veţi fi judecaţi la poarta cetăţii".

16

Exod 21: 17

Cine va blestema pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea.

Iosafat văzu cum se scurge sângele din obrajii fiilor săi. Chemuel şi Igual stăteau în spatele mulţimii lângă poarta de sud a cetăţii, înconjuraţi de un grup de bătrâni, chiar sub un coviltir de piaţă. Judecătorul Sunemului se îndreptă spre fiii săi nesupuşi.

Chemuel era ca o fiară. „Fugi, Igual!" O luă la goană spre poartă, dar iiKiinte să facă încă un pas, mâna zdravănă a lui Benaia îl prinse de partea de sus a hainei. Chemuel îndreptă un pumn în direcţia oponentului său, dar se trezi cu pumnul prins în strânsoarea de menghină a labei uriaşe; i lui Benaia.

Igual îl măsură pe comandant de la înălţimea capului său mândru până în vârful picioarelor ce purtau sandale de mărimea unor bărci, apoi se făcu mic şi începu să scâncească.

Iosafat ajunse lângă ei – ca şi Ioşeba şi Ariela – la timp pentru a vedea falca lui Benaia scrâşnind şi cicatricea sa pulsând de la buză la sprânceană. Un fior de groază îl străbătu văzând ferocitatea prietenului tău războinic.

Îl puse în picioare pe Igual ca pe o zdreanţă şi-l puse la punct: „Vei Sta în picioare la poarta cetăţii ca un bărbat, în timp ce părinţii tăi

te nouză aşa cum cere legea". Alţi doi Uriaşi îl puseră pe Chemuel faţă în faţă cu Igual. „Cum îndrăzneşti să-l faci astfel de ruşine pe abba tău?"

Câţiva din mulţime îşi bătură joc şi strigară să se facă dreptate, dreptatea mult amânată, cu fiii lui Iosafat.

136

137

% & *eh it* & *i*

MESUANDREWS

Ioşeba îşi lăsă bărbia în piept. Stătea tăcută lângă soţul ei. Iosafat o luă de mână şi-şi întinse uşor cealaltă mână spre bandajele ce încă atârnau la încheieturile Arielei. „Scumpa mea soţie, fiii noştri au sfidat disciplinarea noastră. Acum trebuie să fim copii ascultători ai lui Iehovn şi să îi acuzăm în faţa bătrânilor la poarta cetăţii".

Ioşeba îşi privi soţul în ochi şi dădu din cap. Femeia aceasta puternică şi tăcută îşi iubea mult fiii, dar Iosafat ştia din privirea ei că era] de acord cu judecata lui – judecata lui Dumnezeu. Chemuel şi Igual îşi aleseseră singuri distrugerea.

Iosafat îşi îndreptă spatele şi îl privi pe comandantul regelui. Ochii care mai devreme scânteiaseră de mânie erau acum porţi de bunătate pentru inima prietenului său. Judecătorul Sunemului nu găsi cuvinte în faţa uriaşului, însă Benaia îi făcu semn cu capul că nici nu este nevoie de ele.

„Unde este locul în care se aruncă cu pietre, Iosafat?" întrebă Benaia.

Mintea lui Iosafat era un papiais gol. O linişte sinistră se lăsă în mulţime când iminenţa judecăţii lovi ca o explozie. Iosafat se uită la ceilalţi şase bătrâni strânşi în jurul lui. Doi dintre ei nu aruncaseră niciodată cu pietre la judecată. Aproape o întreagă generaţie trecuse fără să aibă loc o asemenea judecată în suntem şi foarte probabil că cei mai mulţi dintre cei care strigau să se facă dreptate ar da înapoi dacă ar trebui să arunce ultimele pietre ale morţii.

„Nu... nu avem un asemenea loc. Avem o terasă de piatră pe dealul More. Este de două ori înălţimea unui om, aşa cum cere legea".

„Losafat”, spuse Paltiel, bătrânul conducător în locul lui Iosafat, „cal necaz aduci înaintea bătrânilor Sunemului?”

Doamne Iehova! Iosafat îşi strânse tare ochii*. Începe judecata*. Se ragă cu disperare pentru liniște, o puse pe Ariela să-şi ocupe locul lângă ima ei, astfel ca toţi trei să stea cu faţa către fiii săi. Cei doi membri ai casei lui care nu primiseră disciplinarea – şi nici îndurarea – aveau să privească chipurile îndurerate ale celor care ar vrea să-i iubească, nu să-i judece.

Iosafat îşi drese glasul: „Bătrâne Paltiel, fiii mei, Chemuel şi Igual, sunt răzvrătiţi, încăpăţânaţi şi neascultători. Au devenit rebeli şi beţivi”.

Paltiel încuviinţă grav: „Ioşeba, ce ai de spus?”

Iosafat o simţea cum tremură din tot trupul, cum li se ating umerii, cum spiritele le sunt împletite în aceeaşi agonie.

138

1

Închise ochii, iar lacrimile îi căzură de pe barbă. Apoi, deodată, din ulfincul sufletului, sentimentele izbucniră într-un strigăt sfâşietor: „II Iubesc! Ahhh!” Iosafat căzu în genunchi înaintea bătrânilor.

Ioşeba cea tăcută scoase un ţipăt de jale şi se prăbuşi în braţele

Arielei. Niciun alt sunet nu se auzi în mijlocul sunamiţilor. Până i I îi iaşii, înăspriţi de ani lungi în războaie, tăcură eforturi să-şi

Împânească lacrimile în timp ce prinţul Sunemului hohotea de durere.

În cele din urmă, când Iosafat fu din nou în stare să stea în picioare.

O strânse în braţe pe Ioşeba şi împreună statură cu faţa spre Paltiel. Spune-le, soţia mea. Spune-le ce mi-au spus fiii mei noaptea când a murit regele David. Noaptea în care ultima noastră încercare de a-i face a ne asculte a dat greş”.

Ea se uită cu ochi întrebători la soţul ei şi păra să ezite să repete în Iuta mulţimii acele cuvinte lipsite de respect. Când Iosafat o încuraja ilnnd din cap, vorbi cu glas tremurat: „Chemuel, fiul nostru... Abba...

Nlab… bătrân".

„Oh, vorbeşte să audă toată lumea", strigă Chemuel. „Abba meu este un bătrân slab şi prost! Dă din gură mereu despre dragoste şi milă, llm dincolo de toate astea este doar un laş care vorbeşte frumos".

Dosul mâinii lui Benaia aproape că îi reteză capul lui Chemuel, care e prăbuşi la pământ. Mulţimea scoase un strigăt de groază, apoi un murmur de aprobare trecu printre toţi. Când în sfârşit se putu mişca im, Chemuel întinse mâna după ajutor spre Igual. Pentru prima oară, Iosafat îl văzu pe fratele mai mic respingându-şi fratele mai mare.

„Chemuel şi Igual", spuse Iosafat cu glas ferm, dar lipsit de mice răutate, „deşi vă iubesc, trebuie să-i dau ascultare lui Iehova şi

1 ondamnându-vă la moarte pe voi doi, tot Israelul va afla şi se va teme".

Chemuel se ridică singur, deşi încă nu avea privirea limpede.

„Am sperat că veţi sluji Israelului prin vieţile voastre", continuă Iosafat, „în schimb, îl veţi sluji prin moartea voastră".

„Nuuu!", urlă Chemuel. „Nu vei face din asta o cauză nobilă, tu, purtător de steag frânt. Şi tu…" Ca un vultur la prada sa, se aruncă e hemuel asupra surorii lui. „Aici este mâna ta!"

Benaia îşi strânse la timp mâna pentru a-l opri pe Chemuel, dar îi ista continuă să verse venin asupra Arielei: „Tu ai adus răul acesta usupra mea şi a lui Igual! Dacă n-ai fi furat dragostea lui Abba, noi niciodată…"

139

MESUANDREWS

„Stop!" O voce de bărbat întrerupse tirada – nu Iosafat sau vreun bătrân. Nici măcar Benaia sau vreunul dintre soldaţi. „Destul, Chemuel! Am dat destul vina pe sora noastră". Era Igual. Cuvintele lui aveau o pasiune cu totul străină acestei umbre de om. „Nu este ea de vină pentru băşicile de pe faţa ei sau pentru rănile de pe mâinile ei. Nu este ea vinovată de cicatricile de sub învelitoarea ei de păr, şi pentru cele de sub rochie, pe care ceilalţi nici nu le pot vedea".

Fiul cel mai mic şi tăcut al lui Iosafat îşi găsise glasul, iar

mulţimea era uimită. Benaia îşi mijise ochii şi-l privea suspicios, iar Iosafat se întreba şi el dacă fiul său este într-adevăr sincer.

Numai Chemuel îl crezu pe fratele său – iar râsul lui răutăcios îl făcu până şi pe abba lor să dea înapoi. „Crezi că vei scăpa de judecată întorcându-te împotriva mea, Igual? Mi-ai fost părtaş în toate. Nu vei găsi milă la marele judecător al Sunemului după ce ai rănit-o pe nepreţuita lui Ariela".

Igual rămase tăcut, cu bărbia în piept. În cele din urmă, se uită la Ariela şi atunci Iosafat îşi dădu seama că o vede *cu adevărat* pentru prima oară.

„Îmi pare rău pentru durerea pe care ţi-am pricinuit-o", spuse el. „Întotdeauna ai fost bună cu mine, iar eu ţi-am răsplătit bunătatea cu cruzime. Nu merit, dar te rog să mă ierţi". Încercă să îngenuncheze în faţa ei, dar soldaţii de la stânga şi dreapta lui îl ţinură.

Iosafat privi uimit cum Ariela se apropie de el. Benaia întinse mâna s-o oprească, dar ea luă mâna mare a comandantului într-a ei, tresărind când bătăturile lui zgâriară rănile ei. Îşi închiseră amândoi ochii şi între ei avu loc un schimb. Benaia se potoli, iar Ariela se apropie de fratele ei pocăit.

Igual îngenunche. Ariela îi puse mâna pe cap şi vorbi, dar nu condamnatului, ci lui Iosafat: „Abba", începu ea, „cred că fiul tău Igual s-a căit cu adevărat de păcatul lui. Vezi schimbările din inima lui. L-ai auzit vreodată vorbind împotriva fratelui lui sau să-şi spună părerea în public?" Când îşi luă mâna de pe capul lui Igual, lăsă în urmă o mică pată de sânge. Întorcându-se spre părinţi, continuă: „Israel trebuie să audă despre răul curăţat din sânul său, dar poate că mila ar răsuna cu putere în urechile sale".

Regină deja, îşi spuse Iosafat privind-o pe frumoasa lui fiică. Dai înainte să poată spune ceva, se auzi glasul lui Chemuel.

140

„Aşa, vrăjitoareo! Ai venit din Endor într-o formă nouă ca să ademeneşti cetatea cu argumentele tale frumoase?" Râsul lui era ca un muget, întunecat, din altă lume.

Înainte ca Chemuel să aducă şi mai multă ruşine familiei, Iosafat, irigă acoperindu-i delirul. „Bătrâni ai Sunemului, pentru că Iehova are milă faţă de o inimă ce se căieşte cu adevărat, îl iert pe fiul meu Igual. Îl acuz numai pe fiul meu răzvrătit, Chemuel, fiu rătăcitor şi beţiv, care a respins toată învăţătura şi toate încercările de disciplinare". Cu hotărâre nestrămutată, încheie: „Legea cere ca pedeapsa să fie executată în ziua ui care este dat verdictul. Soarele este trecut de amiază. Plângerea mea e află înaintea voastră".

Chipul lui Igual se schimonosi într-un amestec de emoţii greu de descris, când Ariela îl ajută să se ridice şi când se îmbrăţişară. Iosafat îi strânse în braţe pe amândoi, bucurându-se de căldura copilului său mijlociu pentru prima dată de când acesta fusese copil.

Chemuel răcni, iar de data aceasta Benaia avu nevoie de ajutorul a doi soldaţi ca să-l ţină sub control.

Iosafat îi luă sub aripile sale ocrotitoare pe Ioşeba, Ariela şi Igual, în tlmp ce bătrânii deliberau.

În calitate de conducător al sfatului bătrânilor, Paltiel anunţă verii totul. Nu le luase mult timp. „Noi, judecătorii Sunemului, rostim o hotărâre comună. Chemuel, fiul lui Iosafat, eşti condamnat la moarte pl în aruncare cu pietre, după legea lui Moise". Niciun strigăt de triumf. I fiecare om din cetate trebuie să se alăture procesiunii la locul judecăţii".

Apoi se adresă lui Iosafat şi soţiei lui cu voce şoptită: „Ioşeba va fi ingura femeie care are voie să participe la procesiune. Fiind cei doi martori împotriva fiului vostru, unul dintre voi vă trebui să-l arunce pe Chemuel de la locul judecăţii de pe muntele More, iar celălalt va. islepta jos ca să arunce ultima piatră în pieptul lui". Se opri văzând cum tremură Ioşeba, apoi se adresă cu glas tare mulţimii „Dacă ştie cineva un motiv de anulare a pedepsei, să vorbească acum sau în drum ipre locul de judecată".

Ioşeba începu să tremure din tot trupul, iar Iosafat o strânse în braţe i o sărută pe frunte. „Va fi gata în curând, dragostea mea", şopti el. Apoi îi dădu drumul, dar îşi ţinu braţul pe după mijlocul ei ca s-o

poată prinde dacă ar cădea.

Văzând agitaţie undeva în spatele unuia dintre bătrâni, Iosafat icni de

141

*> *d-vx*

MESUANDREWS

uimire. Era Reu. Ochii i se umplură iar de lacrimi presimţind răspunsul lui Iehova la rugăciunea pe care nici măcar nu o rostise. „Bătrâne Paltiel", spuse el, încă ezitând să facă o asemenea cerere, „legea cere ca părinţii să îl acuze pe fiul răzvrătit înaintea bătrânilor cetăţii, ceea ce s-a şi întâmplat deja". Reu îşi făcuse drum prin mulţime şi se afla deja în spatele Arielei. Compasiunea caldă a tânărului îl îmboldi pe Iosafat să ceară imposibilul: „Vă cer cu umilinţă ca soţia mea să fie eliberată din funcţia de martor şi un alt martor să-i ia locul".

Mulţimea fremăta ca un roi de albine.

Ioşeba luă mâna soţului ei şi o strânse cu putere. „Iosafat?" O podidi un plâns plin de speranţă.

Văzând-o plângând, atenţia i se mută de pe figura uimită a lui Reu. „Da, draga mea. Reu a fost de faţă atunci, a auzit blestemele lui Chemuel şi a văzut răzvrătirea lui. Rugămintea mea este ca sângele fiului tău să nu-ţi păteze mâinile". Când îşi ridică privirea, Iosafat văzu ochii mari ai lui Reu şi faţa lui de culoarea laptelui de capră.

Bătrânul Paltiel urmărise totul în linişte, dar acum îşi drese glasul ca să facă atentă mulţimea. Înţelegându-se din priviri cu ceilalţi bătrâni, locţiitorul conducătorului bătrânilor din suntem anunţă decizia luată pe loc: „Mesagerul regal, Reu, poate sluji ca al doilea martor dacă este gata să confirme vinovăţia lui Chemuel şi îşi asumă această responsabilitate".

Bătrânii se dădură deoparte când Iosafat se apropie de tânărul său prieten: „Confirmi că Chemuel a sfidat adânc şi în mod public disciplinarea pe care am vrut să i-o fac şi a devenit un răzvrătit şi un beţiv?"

Privirea lui Reu, concentrată pe chipul lui Iosafat, înota în

lacrimi. „Confirm", spuse el fără să se uite nici la stânga, nici la dreapta.

Ridicându-şi mâna, Iosafat rosti ultima cerere, cu inima plină de regret: „Vei sluji ca al doilea martor împotriva fiului meu, Chemuel?"

Voiosul mesager tânăr din Ierusalim stătea incapabil – sau nevrând – să facă vreo mişcare. Braţul lui Iosafat atârna în aer, aşteptând răspunsul lui Reu. Secundele se scurgeau în chip dureros.

În cele din urmă, ca şi când deja ridica piatra aducătoare de moarte, Reu prinse mâna lui Iosafat. „Să-mi dea Iehova putere. Da".

Plânsul Ioşebei punctă parcă acest moment, în care Iosafat dădu aprobator din cap la răspunsul tânărului său prieten.

Mulţumire?

Nu. Nu mulţumirea era sentimentul care îl inunda. Poate că uşurarea v.1 veni cu timpul, ştiind că au ascultat de Abba lor din cer.

Iosafat văzu cum Ariela o ia în braţe pe Ima consolând-o şi-l văzu pe Igual care-şi ţinuse mâinile la gură, iar acum le lăsase să-i atârne Kiinghere. „Vino, fiul meu", spuse Iosafat îmbrăţişându-l şi sărutându-l!" obraji. „Vom trece prin greutatea aceasta împreună, apoi vom lua jurul de la capăt".

Chemuel urlă din nou, dar privirea ameninţătoare a lui Benaia [năbuşi orice tentativă de violenţă.

După cum cerea legea, Iosafat păşi înaintea procesiunii ca prim martor. Reu, al doilea martor, mergea la dreapta lui. Igual se alăturase bittrânilor, iar Benaia îl conducea pe Chemuel, alături de câţiva oameni de ai lui, pentru siguranţă. Chemuel mergea cu mâinile legate, capul sus, sfidător, dar nu mai era atât de ameninţător.

Unul dintre bătrâni luă de pe stâlpul porţii papirusul şi-l ţinu sus, în timp ce altul citea cuvânt cu cuvânt poruncile pe care le încălcase e hemuel. Alaiul gărzilor regale din caravana lui Iosafat, care urmăriseră groaznicul ritual, se dădură la o parte când marşul morţii trecu prin faţa lor. Cuvinte de încurajare şi mâini prietenoase întinse către el, îi uşurară Im Iosafat ruşinea în timp ce se uita în ochii acestor străini veniţi de la palat, oameni apăruţi pe neaşteptate în cel mai cumplit moment din Viaţa lui. Dar nu mai erau nişte străini. Erau

prieteni de acum, legaţi de el prin sentimentele pe care le vedea strălucind pe obrajii lor.

Fiecare sunamit în vârstă de peste douăzeci de ani se alăturase procesiunii. Femeile îi urmau de la poarta de sud la partea vestică a ridului cetăţii, unde bărbaţii deja o apucaseră pe poteca şerpuitoare către locul de judecată de pe dealul More. Urechile lui Iosafat erau într-o aşteptare dureroasă, în speranţa că măcar o persoană va vorbi în favoarea fiului lui răzvrătit. Aerul după-amiezii târzii era la fel de tăcut la şi pietrele pe care călcau.

Iosafat urcase de multe ori dealul More, dar niciodată nu îi păruse. Îi. it de departe. Procesiunea se opri chiar la prăpastia cenuşie, iar Paltiel începu să rostească sentinţa. „Cum nu au fost aduse niciun fel de irgumente în favoarea ta, fiu al lui Iosafat, vei fi pedepsit cu moartea, l'oţi să îţi mărturiseşti acum păcatele, dacă doreşti".

În ochii lui Chemuel nu se citea decât dispreţ. Scuipă pe pământ la picioarele tatălui lui. „Nu mărturisesc nimic".

142

143

Iosafat nu reacţiona în niciun fel.

Paltiel reaminti procedura.

„Vei primi o amestecătură de vin cu tămâie pentru alinarea durerii". Paltiel îi făcu semn unuia dintre bătrâni să îi dea lui Chemuel amestecul, şi păru mulţumit când Chemuel îl refuză. „Ţi se va lua haina şi vei rămâne acoperit doar în partea din faţă. Apoi, unul dintre martori te va arunca în prăpastie".

La auzul acestor cuvinte, Iosafat închise strâns ochii.

Paltiel continuă: „În cazul în care căzătura nu va cauza moartea, al doilea martor te va lovi în piept cu o piatră mare. Dacă nici aceasta nu va pune capăt suferinţei tale, sunamiţii vor arunca cu pietre până la i producerea decesului. Ai înţeles?"

„Înţeleg perfect". Vocea lui Chemuel era joasă, măsurată, dar în sfârşit îşi lăsase bărbia în piept.

Paltiel se întoarse spre cei doi martori. „Cine urcă dealul să-l

împingă pe Chemuel în prăpastie – Iosafat sau Reu?”

Tot sângele se scursese din obrajii lui Reu când Iosafat făcu un pas înainte. „Eu voi urca dealul cu fiul meu. Mâna mea va judeca păcatele lui”.

17

3 Cântarea cântărilor 1: 2

[*Mireasa*] *Să mă sărute cu sărutările gurii lui*.

O furtună puternică măturăSunemul. Nori negri, dâre de fulgere şi bubuituri de tunete dezvăluiau mânia lui Iehova. Iosafat fu luat prin surprindere în timp ce-şi păstorea turma şi-şi găsi repede un adăpost într-o peşteră mică de pe dealul More. Uitându-se la cer în timp ce trecea furtuna, auzi un glas purtat de vânt. *Ea este a mea*. Un Iniger brăzda văzduhul şi lovi un copac din apropiere, despărţindu-l în două. Îi răsuna în cap zgomotul tunetului. Îşi acoperi urechile şi se uită ipre cer. Acolo era. *Viaţa ei pentru Israel*, scria cu fulgere pe cer.

Iosafat se ridică din pat ca un arc, cu sudoarea picurându-i în ochi.

Ioşeba era lângă el şi începu de îndată să-l liniştească, să-l mângâie. Iarăşi visul acela?” întrebă ea.

Iosafat dădu din cap, încă neavând suflare să poată vorbi. Devenise mai frecvent de când murise Chemuel. Îl avusese prima oară în ziua de dinaintea naşterii Arielei şi sperase că fusese o coincidenţă. Dar apoi a ivut visul în fiecare noapte din prima lună de viaţă a Arielei, aşa că îşi dăduse seama că Iehova îi vorbea.

„Mi-ai spus că fulgerele nu înseamnă că ea va muri”, şopti Ioşeba ni liniştea de dinaintea zorilor. „Spun doar «Viaţa ei pentru Israel»”.

Iosafat se întinse pe spate şi o luă în braţe pe soţia lui. „Aşa este”.

„Astăzi fiica noastră îl va întâlni pe cel pe care l-a iubit toată viaţa, Iosafat. Igual devine un fiu ascultător şi iubitor. Iar vecinii noştri au acceptat noul tău rol de prinţ al celei de a zecea regiuni a Israelului”. Ridicându-şi capul de pe umărul lui, îi întâlni privirea în umbrele

144

dimineţii „Lehova ne-a binecuvântat, dragostea mea. Visul este o promisiune din partea unui Dumnezeu iubitor, nu o ameninţare de la vreo zeitate răzbunătoare”. Era o fântână adâncă de înţelepciune.

Lacrimi curseră din colţurile ochilor lui în amândouă urechile. „Ştii, nu-mi place deloc când mă faci să plâng dimineaţa”. Iosafat o strânse mai tare în braţe.

În liniştea care se lăsă, îşi aminti reacţia lui Paltiel când aflase măsura de reîmpărţire pe regiuni hotărâtă de Solomon şi de noile responsabilităţi ale lui Iosafat ca prinţ al Sunemului. „Suntem onoraţi, prinţe Iosafat”, spusese conducătorul bătrânilor. „Regele a văzut în tine ceea ce noi ştim de mulţi ani”.

Iosafat era copleşit de încrederea pe care i-o arătase prietenul său. \ Temerile sale că sunamiţii îl vor privi ca pe un trădător al seminţiilor şi se vor împotrivi măsurilor lui Solomon pe care el le sprijinea dispăruseră în chip ciudat. Mulţi sunamiţi mărturisiseră că, pentru că respectase legea lui Dumnezeu în cazul lui Chemuel, Iosafat se dovedise fără cusur în ochii lor. Câştigase pe veci sprijinul şi adânca lor simpatic. Cei care poate înainte îi puseseră la îndoială motivaţiile, au dat la o parte orice suspiciune atunci când Chemuel a fost aruncat de pe dealul More. *Căile lui Iehova sunt de nepătruns*, îşi spuse Iosafat în această dimineaţă. „Ţi-e dor de el?” întrebă el, rupând în sfârşit tăcerea. Două sabaturi trecuseră de la ziua aceea îngrozitoare.

„Nu cred că ne-a aparţinut vreodată”, spuse cu tristeţe loşeba, „dar, da, mi-e dor de el. Mi-e dor să sper pentru el”. Lacrimile ei căzură pe corul lui, de care îşi sprijinea capul. „Nu-mi place când mă faci să plâng dimineaţa”, spuse ea, şi amândoi încercară să râdă un pic. Simţi cum îl strânge mai tare în braţe. „Oare familia lui Abişag va fi printre cei care îl întâmpină astăzi pe rege?”

Inima lui Iosafat se strânse puţin. „Aşa sper. Am vorbit cu abba ei, iar el mi-a spus că se bucură pentru Ariela, dar…”

„Dar?”

„Dar m-a avertizat să fiu atent şi să pun în scris orice lucru,

oricât de mărunt, care ţine de această înţelegere”.

O tăcere lungă se lăsă.

Îşi puse braţele în jurul ei şi o acoperi cu sărutări. Ea chicoti ca o copilă, iar el se uită în ferestrele sufletului ei. „Eşti gata s-o pregătim pe fiica noastră să-l întâlnească pe regele Israelului?”

HHH

MESU ANDREWS

Sunetul copitelor de cai anunţară apropierea regelui Solomon scu-Ilirând pământul de sub picioarele Arielei. Parfumată şi împodobită cu bijuterii, se simţea puţin ridicolă în haina de in albastră şi coroniţa cu pietre scumpe adusă în zori de mesagerul regelui.

Fusese trezită de un ciocănit puternic în uşă, la primele ceasuri Hlc dimineţii. „Regele Solomon trimite un dar pentru fiica prinţului Sunemului!” ţipase slujitorul regelui, mai tare decât orice cocoş. Ima loşeba primise cu amabilitate darul, în timp ce Ariela trăgea cu ochiul de pe rogojina ei din spatele pietrelor de gătit. Ima o trimisese degrabă în odaia de dormit, o pusese să dezbrace haina de lână şi-i aruncase niii-un colţ sandalele ponosite.

„Este nevoie de o zi întreagă de pregătiri pentru o logodnică ce are.1 devină soţie”, spusese Ima.

„Nu suntem logodiţi *oficial*, *1* îi reaminti Ariela, „decât atunci i rând regele mă acceptă şi semnează înţelegerea”. Ima dădu din mână llungându-i vorbele cum alungi o muscă de pe aluatul pus la crescut şi l untinuă s-o dichisească. Când în cele din urmă îi puse în faţă oglinda. le uită din bronz, imaginea reflectată i se păru Arielei de nerecunoscut.

! urmă de păstoriţa în zdrenţe pe care o văzuse de atâtea ori în oglinda apelor de pe deal. Se vedea pe ea, dar mai frumoasă. Până şi băşicile de pe obraji dispăruseră aproape cu totul. Era o păstoriţă gătită pentru un rege.

O readuse cu picioarele pe pământ zgomotul carelor care se apropiau, şi atunci văzu caravana străbătând valea Izrael, de un verde luxuriant. Un car acoperit îşi făcea loc pe cele patru roţi de aur. „Abba! I iile! Parcă patru sori de aur uriaşi poartă carul peste vale!”

Râsul relaxat al lui Iosafat o linişti. „Da, mieluşeaua mea, este n. isura lui Solomon”. Aplecându-se către ea, vorbi acoperind zgomotul din jurul lor. „Regele mi-a descris-o săptămâna trecută, dar recunosc i, şi nu m-am putut imagina ceea ce văd acum. A spus că este din lemn de salcâm şi că fiecare piesă – până la ultima spiţă – este acoperită cu un forjat”.

„O, Abba! N-am văzut niciodată ceva atât de frumos”.

Iosafat o sărută pe creştetul capului şi îi ridică bărbia. „Eu da”. Îi l. nu cu ochiul, apoi îi dădu drumul.

Ea chicoti, se uită la dreapta şi la stânga, apoi îl sărută repede pe

146

147

x-o ffi-tobraz. Sunamiţii trecură generoşi cu vederea manifestarea aceasta de afecţiune, ştiind că abba şi fiica sa aveau o legătură specială.

Familia lui Iosafat aştepta în fruntea întregului sat. Fiecare bărbat, fiecare femeie şi copil stăteau în spatele lor – fizic şi sufleteşte – strânşi dincoace de barierele de cactuşi care înconjurau zidul cetăţii. La nord şi la est de tufişurile ţepoase şi ascuţite creşteau însă viţă-de-vie frumoasă şi crânguri de pomi fructiferi. Peisajul din suntem părea la fel de contradictoriu ca şi emoţiile locuitorilor săi. Sigur, erau onoraţi că Ariela va deveni mireasa de pace a Israelului, dar nu uitaseră ruşinea lui Abişag.

Uitându-se peste umăr, Ariela văzu chipurile pline de aşteptare ale celor din familia lui Abişag. Pentru a mia oară se întrebă dacă o nuntă-armistiţiu le va vindeca rănile sau dimpotrivă, le va redeschide. Bârfele negustorilor despre propunerea de căsătorie a prinţului Adonia aduseseră ceva speranţă, dar groaza îi luase locul la vestea despre execuţia lui. Se presupunea că Abişag se află în haremul lui David. *Se presupunea*. Nimeni nu putea spune că a văzut-o în palat.

Concentrându-se din nou la procesiune, Ariela observă că Uriaşii regelui veneau în urma trăsurii lui Solomon. „Abba, este normal ca o procesiune de logodnă să aibă o asemenea pază militară?”

El o bătu uşor pe mână şi dădu din umeri. „Ce este normal pentru un rege?" îşi mută din nou atenţia asupra procesiunii, dar Arielei i se păru că simţise o undă de îngrijorare în răspunsul lui.

Parada îi fură din nou atenţia – de data aceasta turmele şi cirezile. Alergând şi sărind în urma păstorilor regelui, lăsau în urmă contribuţia lor mirositoare la îngrăşarea solului bogat din valea Izraelului. Ariela aruncă o privire furişă spre Abba. Era responsabilitatea – şi privilegiul – gazdei să pregătească masa pentru oaspeţi. *Atunci de ce îşi adusese regele propriile turme şi cirezi*? Din nou, aşa era normal sau turmele regelui vor fi o insultă la adresa ospitalităţii lui Abba?

„Uită-te la trăsura aceea!" strigă Edna peţitoarea, întrerupându-i Arielei şirul gândurilor.

Văluri puipurii şi albastre curgeau prin inele de aur ce înconjurau cadrul exterior. Ariela ar fi vrut să alerge la trăsură şi să-i deschidă uşa. *Solomon*, *eşti al meu*! Se trezi chicotind. Abba o auzi şi-i zâmbi, iar ea se bucură că el nu-i putea citi gândurile.

Ariela nu sărutase niciun bărbat, dar tandreţea pe care o văzuse

A

MHSU ANDREWS

Li părinţii ei o făcea să tânjească după aşa ceva. Vedea cum li se îmbrăţişează privirile, cum o ia Abba de mână pe Ima şi cum în fiecare rară închide încet în urma lor uşa odăii. Se lăsă dusă de vârtejul nesocotinţei tinereşti şi-şi plimbă degetul pe conturul buzelor. *Să mă sărute cu sărutările gurii lui*! îşi spuse cu un zâmbet jucăuş.

De data aceasta se uită la Ima şi descoperi că o privea încruntată. *Vai*\ Poate că unele puteau citi gândurile fiicelor lor.

Ariela puse timidă bărbia în piept în timp ce goana animalelor se m/ea tot mai aproape. Îl luă de mână pe Abba. Câteva clipe mai târziu simţi mâna Imei cuprinzând-o delicat pe a ei. Ţinându-i strâns de mâini pe cei doi părinţi, Ariela îşi simţi mâinile tremurând – sau poate tremurau şi ale lor?

Solomon aproape ajunsese.

Acordul în privinţa miresei de pace chiar avea să se întâmple lU-adevăratelea.

„Fii liniştită, mieluşeaua mea", îi şopti Abba la ureche. „Inima ta îi va câştiga devotamentul. Ai fost într-adevăr creată pentru acest moment din istoria Israelului". O strânse mai tare de mână, iar tremuratul încetă.

Procesiunea regală încetini în sfârşit, apoi un călăreţ pe un armăsar \ cât o luă înainte şi se opri când ajunse în dreptul Arielei şi al părinţilor ei. Se poziţiona drept în faţa trăsurii regelui, blocând complet raza vizuală a Arielei. După ce descăleca, lovi uşor animalul trimiţându-l înspre tânărul grăjdar ce părea speriat. Solul îşi drese glasul, apoi strigă mândru: „Locuitori ai Sunemului, regele Israelului, Solomon, fiul lui I >; ivid, a sosit!"

Se opri. În absenţa aplauzelor furtunoase, îşi înăbuşi nemulţumirea. I îi alt slujitor puse un scăunaş în faţa trăsurii, iar marele dregător urcă pe acesta ca să deschidă uşa.

În sfârşit! Ariela fremăta în tăcere. Cercetând interiorul trăsurii, ochii ei văzură preţ de o clipă pernele şi inul frumos înainte să întâltu ască dispreţul feroce al uneia dintre cele mai frumoase femei pe care Ivăzuse vreodată. Se auzi icnind. Se aşteptase să vadă trăsăturile masculine ale lui Solomon şi când colo o a doua fecioară ieşea acum îi iveală! Cele două coborâră din trăsura regelui învăluite m şi podoabe, privirile lor aruncând către Ariela pumnale.

Fiicele Ierusalimului. Ariela ar fi trebuit să se aştepte la asta. Abba o avertizase în privinţa planului lui Ahişar de a le „instrui" pe Fiicele

Ierusalimului. Abba înţelesese mesajul sinistru al dregătorului. Nu numai că gemenele aveau să-l însoţească pe rege în această călătorie, dar îl vor ajuta pe Ahişar în încercarea de a diviza Israelul.

Ariela le întoarse gemenelor privirile şi le declară pe loc

vrăjmaşe. Stăteau lipite de parcă una s-ar fi rostogolit dacă cealaltă s-ar fi mişcat din loc. Purtau rochii purpurii la fel, cu fir de aur ţesut în modele fine. Eşarfe diafane de in şi centuri le accentuau formele frumoase. Femeia din dreapta se uită la Ariela cu un zâmbet de superioritate, scoţând la iveală un dinte puţin strâmb. Cea din stânga se mândrea cu singurul semn fizic distinctiv – un semn de frumuseţe chiar deasupra zâmbetului ei fals. Amândouă purtau lănţişoare de aur, inele şi brăţări, machiaj puternic la ochi şi voaluri uşoare. Erau uluitoare şi totul la ele era atent calculat să aibă efect asupra bărbaţilor.

Iosafat se înclină astfel încât să-l poată auzi doar Ariela: „Sunt frumoase, mieluşeaua mea, dar nu-ţi fie teamă de ele. Încă nu li-înţelegem jocul, dar Iehova ne va lumina". Abba îi atinse obrazul, iar inima ei se încălzi. Închise ochii simţindu-se recunoscătoare. O cunoştea atât de bine. În prezenţa lui Abba, temerile ei cele mai mari erau date la iveală şi învinse, iar dragostea lui o învăluia ca o pătură de lână.

Fiicele Ierusalimului se apropiară. Cea din dreapta scoase un uşor strigăt: „Păstoriţa aceasta de capre nu poate fi mireasa de pace!" Alunecând ca o salcie în vânt, îi întinse cu dispreţ mâna: „Salutări, mică păstoriţă".

Înainte ca Ariela să poată răspunde, cealaltă geamănă se apropie pe nesimţite. „Vai, dar ce dureros trebuie să fi fost dacă ţi-au rămas pe faţă cicatricile acestea".

Iosafat păşi înainte, atingând uşor călcâiele gemenelor.

„Mă scuzaţi", spuse prima dintre gemene, „nu am făcut cunoştinţa cum se cade". Îi aruncă dregătorului o privire usturătoare, făcu un pas înapoi şi se înclină la unison cu sora ei.

Dregătorul îşi drese glasul din nou şi se supuse poruncii tăcute: „VI prezint Fiicele Ierusalimului. Frumoasa din dreapta este Şi fra, iar cea din stânga este drăgălaşa Şeera".

Ariela se simţi expusă brutal şi copleşită de cusururi. Un zâmbi-l arogant se lărgi pe chipul perfect al Şi frei. „Datoria noastră este să îl

pregătim pentru haremul regelui, mică păstoriţă". Apoi, cu glas scăzut.

150

«.1 s-o audă doar Ariela şi familia ei, spuse batjocoritor: „Nu cred să fi livut vreodată vreo sarcină mai imposibilă".

Fruntea lui Abba se încreţi de furie. Se aplecă şi spuse apăsat: „Fiicei inele trebuie să-i vorbiţi cu respect. Va fi regina voastră".

Ochii Şi frei scânteiară, se apropie de Tosafat şi-i şopti pe un ton icducător: „Aşa spui tu". Ariela prinse crâmpeie, dar ultimele cuvinte le auzi clar. „Ahişar îţi transmite salutări, prinţ al caprelor". Şi fra făcu un pas înapoi, alăturându-se surorii ei, înclinându-se cu umilinţă ca şi când i-ar fi arătat lui Iosafat supunere deplină.

Ariela fierbea! Cum îndrăznea să-i vorbească astfel lui abba! Dar luspinul mulţimii îi atrase atenţia asupra trăsurii regelui. Fiicele Ierusalimului încheiară fără voie duelul verbal, renunţând la atenţia de care se părea că au atâta nevoie.

Inima Arielei bătea cu putere! îl văzu. Chipul ce locuia în visele ei ipăru acum în pragul uşii splendidei trăsuri.

151

MESU ANDRKWS

18

Cântarea cântărilor 1: 2 – 6

[*Mireasa*] *Toate dezmierdările tale sunt mai bune decât vinul*… de a*ceea te* i*ubesc pe* t*ine fetele! Tr*a*ge-mă* du*pă tine! Şi* h*aide să* a*lergăm! împă*r*atul mă* duc*e în* o*dăile lui*.

[*Corul*] *Ne vom veseli şi ne vom bucura de tine*; *vom lăuda dezmierdările tale mai mult decât vinul*!

[*Mireasa*] *Sunt neagră*, *dar sunt frumoasă*, *fiice ale Ierusalimului*… fiii *mam*e*i mel*e *s-a*u m*âni*a*t pe* m*ine şi* m-*a*u p*us păzitoare la* v*ii*.

ţ. olomon aştepta în trăsură. Ar fi trebuit să iasă în momentul în care IJJ îl prezentase crainicul, dar teama îl ţintuia locului. Şi fra şi Şeera îi sugeraseră să rămână înăuntru până când ele o vor pregăti pentru salut pe fiica lui Iosafat. Erau politicoase. Când se gândea că

teama lui putea fi atât de evidentă!

Auzi paşi apropiindu-se de uşa trăsurii şi simţi un roi de albine agitându-i-se în stomac.

Chipul lui Benaia apăru în cadrul uşii, iar în privirea lui caldă, plină de încredere nu se citea nici urmă de batjocură… Vino, domnul meu. Prietenii tăi aşteaptă să te salute".

Solomon dădu din cap şi suspină. Călătoria aceasta în inima ostilităţii nordului sunase atât de logic când i-o sugerase Iosafat, dar Ahişar venise cu obiecţii argumentate după ce judecătorul Sunemului părăsise Ierusalimul. Mai marele peste palat îi spusese despre opoziţia

152

Ifetnicilor regelui David faţă de alegerea lui Abişag ca fecioară de însoţire. Atunci decisese Solomon să dubleze paza şi să rămână în în & sură pe toată durata călătoriei în nord – fiul lui David nu se amestecă printre călătorii nordici.

Se aplecă să iasă şi dădu cu ochii de sunamiţii care aşteptau la distanţă de trei cămile. Îl vor învinovăţi de soarta lui Abişag oare? < oborî pe scăunelul aşezat lângă trăsură şi se opri. Benaia se tot ducea, itr Solomon nu părea deloc grăbit să-l urmeze.

Şi fra şi Şeera stăteau în faţa mulţimii, iar Solomon îi fu recunoscător lui Ahişar pentru că le trimisese să-l însoţească. În a doua zi de hurducăială prin pustiu, şi fra se aventurase cu o întrebare interesantă: „Dacă fiica lui Iosafat este urâtă ca o broască?" întrebase ea, făcând Ichii mari. „Atunci ţi-ai riscat viaţa pentru nimic!"

Solomon zâmbi aducându-şi aminte de acest moment.

„Rege Solomon, eu…", începu Benaia, dar se opri când îşi dădu

<. una că Solomon rămăsese lângă trăsură. Se reîntoarse la trăsură din paşi mari şi păru iritat – dar apoi chipul i se înmuie. „Solomon".

I ipţi, „nu te-aş escorta într-o ambuscadă. Iosafat este prietenul nostru".

Regele îl cercetă pe soldatul său cel mai bun. Oare se împrietenise prea mult cu acest prinţ al Israelului? Benaia părea

schimbat de când IC întorsese din suntem. După doar cinci zile de absenţă de la palat, toleranţa lui faţă de Ahişar scăzuse drastic. Ori de câte ori marele dregător amintea de agresiune din partea regiunilor din nord, Benaia îi acuza de bigotism şi dorinţa de a agita lucrurile. Poate că apărarea li II Benaia era motivată de simpatie. Spusese că în singura zi pe care o petrecuse în suntem, fusese martor al omorârii cu pietre a fiului lui Iosafat. Poate faptul că amândoi pierduseră un fiu le adâncise prietenia mai mult decât îşi dădea seama Solomon.

„Eşti gata, domnul meu?" în privirea lui Benaia nu era nici urmă de dezaprobare sau nemulţumire.

„Porunceşte, te rog, să mai vină un soldat să ne însoţească", şopti lolomon. „Aş vrea să fiu flancat de ambele părţi când mă apropii de cel mai ostil sat din Israel". Spera că Benaia va simţi uşoara sa dezaprobare. Nu era gata să-şi rişte viaţa pentru o prietenie începută cu doar un Sabat mi urmă, nici măcar pe baza cuvântului lui Benaia. Comandantul se înclină şi făcu semn unui soldat să se apropie.

Între cei doi, Solomon puse piciorul pe scăunel. Continuă să se uite

153

la stânga şi la dreapta şi rămase atent la orice posibil semn de atac, şi se opri la doi paşi înaintea mulţimii.

„Rege Solomon", începu Benaia, „ţi-i prezint pe prinţul Iosafat, pe fiul său, Igual, pe fiica sa, Ariela, şi pe soţia sa, Ioşeba". Apoi le făcu acestora semn să înainteze ca să-l salute pe rege.

În timp ce ei se apropiau, Solomon îşi permise în sfârşit un moment de curiozitate. *Aaa*, *păstoriţa*. Încurajat de prezenţa soldaţilor de pază, făcu un pas înainte, dar nu reuşi s-o vadă pe fata care stătea în spatele tatălui ei. „Şalom, prinţe Iosafat, guvernator al celei de a zecea regiuni a Israelului". Un murmur uşor străbătu mulţimea şi lui Solomon i se făcu teamă că stârnise ostilitate cu acest simplu salut. Se uită să vadă dacă nu cumva străluceşte undeva în mulţime vârful vreunei săbii sau dacă nu se apropie vreun rebel, dar în locul acestor lucruri auzi un glas blând.

„Şalom, regele meu”. Iosafat se înclină şi stătu înaintea lui cu un zâmbet cald şi cu mâna întinsă într-un gest prietenesc.

Concentrându-se la omul pe care îl întâlnise cu doar două sabaturi în urmă, văzu ospitalitate autentică în privirea lui – nu ostilitate sau motive ascunse, cum îl avertizase Ahişar. Când Benaia se întorsese cu veştile cumplite despre omorârea cu pietre din suntem, nu oferise amănunte – doar că Iosafat este un abba corect care judecase un fiu răzvrătit. Văzându-l pe tânărul bine făcut ce stătea în spatele lui Iosafat, Solomon se întrebă dacă nu cumva Iosafat suporta atât de bine situaţia pentru că mai avea totuşi un moştenitor. Linii fine în jurul gurii şi ochilor guvernatorului trădau tristeţea, dar schimbările produse în caracterul lui Benaia erau mult mai pronunţate decât cele produse în omul care îşi pierduse fiul. Comandantul nu mai avea deloc răbdare cu Ahişar de când se întorsese la Ierusalim şi iscase un adevărat război civil între cei doi sfetnici de bază ai regelui.

Păşind înainte pentru a da mâna cu Iosafat, Solomon se încălzi în sfârşit la gândul acestei călătorii, o scurtă pauză de la haosul din palat

Şi chiar în spatele tatălui ei… era Ariela.

„Ai ales… zi frumoasă… întâlneşti… promisă în căsătorie”. Iosafat vorbea – chiar tare, de fapt, probabil ca să poată fi auzit de întreaga adunare. Dar Solomon auzea prea puţin, concentrat cum era la tânăra ce stătea lângă abba ei.

Fata era foarte diferită de Abişag. Sunamita lui Abba David avea

O frumuseţe egalată numai de cea a Fiicelor Ierusalimului. Dar fata. h casta… Ce *s-a întâmplat cu faţa ei? în*cercă să nu se uite prea insistent l. i bucăţile de piele ce se duceau de pe nasul şi obrajii ei. Mica păstoriţă avea o demnitate naturală.

Iosafat tocmai încheia o propoziţie „… atât de onoraţi să te avem…”

„Se poate?” spuse Solomon îndreptându-se spre Ariela.

Pe chipul lui Iosafat se văzu surpriza, iar Solomon se blestemă în mea lui. Trebuie să fie mai politicos.

Amabil, Iosafat zâmbi şi se îndepărtă puţin de fiica lui. Fruntea ei le încruntă, iar în ochi îi străluci o scânteie. Solomon puse la bătaie cel mai încântător zâmbet al său, iar scânteia din ochii ei se preschimbă nitr-o strălucire frumoasă. *Ochii aceştia*! *Ochi minunaţi de porumbiţă*.

Îşi puse mâinile la spate şi începu să se plimbe în jurul Arielei. [şi inspecta mireasa din creştetul capului până la vârful picioarelor. Adecvat, îi *vom da odaia mamei mele*, se gândi. *Asta ar trebui să fie*

O onoare suficient de mare pentru a mulţumi seminţiile de nord. Fiind păstoriţă, îi va plăcea cu siguranţă grădina personală ce se întindea din faţa uşii ei. Se gândi în continuare la alte aspecte care ar îndulci negocierile cu noul său prieten Iosafat.

Îşi încheie plimbarea circulară în jurul Arielei şi-şi ridică privirea pentru a-i vedea încă o dată faţa. În locul supunerii tăcute la care le aştepta, fata îi întoarse cu îndrăzneală privirea. De fapt, părea să-l plivească direct în adâncul sufletului. Dar nu era supărător. Deodată simţi

1 a ci este cel evaluat. Când încercă să-şi mute privirea, ochii ei îl ţintuiră. era la ea iradia un soi de frumuseţe pe care n-o mai întâlnise până atunci. *Spune ceva – te uiţi la o viitoare soţie*, *nu la un cal pentru grajdul iau*. Solomon îi întinse mâna şi-şi înclină capul, invitând-o să accepte.

Ea zâmbi, îi luă mâna şi alese acel moment pentru a vorbi prima oară: (red că a te iubi pe tine va fi mai plăcut decât vinul". Glasul ei era moale, dar limpede, ca un pârâiaş înviorător. Tonul ei era ademenitor, ilar nu indecent sau grosolan. „Plăcut este mirosul parfumului tău, iar numele tău, Solomon, „închise ochii şi rosti încet, „este ca parfumul «are se revarsă".

Vorbele ei îl învăluiră cu căldură şi-l făcură să se simtă în siguranţă, a simtă pacea până în adâncul fiinţei lui.

Uitându-se peste umăr la Fiicele Ierusalimului, şopti jucăuşă:

„Nu-i de mirare că te iubesc fetele!”

155

XesOtă. lt t – & $> e

Surprins de îndrăzneala ei şi încântat de candoarea ei, Solomon rămase cu gura căscată. Pentru o clipă, regele Israelului rămase fără cuvinte. În cele din urmă, absorbind farmecul pur ce-i stătea înainte, râse cu o libertate şi o bucurie care veneau din adâncul sufletului.

Iar Ariela râse împreună cu el.

El îi întinse mâna şi văzu o scânteie încântătoare în ochii ei, care se potrivea de minune cu inima lui jucăuşă. Poate că nu era la fel de frumoasă ca şi Abişag şi nu egala splendoarea Fiicelor Ierusalimului, dar sunamita aceasta ageră îl intriga. Era cucerit. Şi, deşi nu ştia de ce, se gândea la Ima Batşeba. Şi ei i-ar plăcea fata aceasta.

„Spune-mi, te rog, numele tău”, şopti el.

„Sunt Ariela, leul lui Dumnezeu”.

„Într-adevăr eşti”.

Nu mai era nevoie de cuvinte când privirile lor se prinseră într-un joc surprinzător de-a v-aţi ascunselea. Captivaţi de-a binelea, ajunseseră într-un loc numai al lor chiar în mijlocul mulţimii de demnitari şi oameni de rând. Solomon nu întâlnise niciodată o femeie atât de onestă, nepretenţioasă şi atât de încântătoare. Niciodată nu-i spusese vreo femeie atât de puţine cu buzele, dar atât de multe cu ochii şi cu inima. Era o schimbare reconfortantă după sobrietatea de la palat şi, după aceste puţine momente ştia deja că viaţa i se schimbase definitiv.

Apoi, fără veste, ea – şi mută privirea şi se uită în spate la mulţime şi la Fiicele Ierusalimului care îi aşteptau. Când îi întâlni iar

privirea, văzu o schimbare în ea. Umbra de tristeţe din zâmbetul ei îi făcu inima să se zbată cu nişte sentimente pe care nu le înţelegea. Deodată, erau atât de multe lucruri pe care nu le înţelegea.

Întâlnirea din această după-amiază avea să fie o înţelegere politica, nu o chestiune de suflet. *Dar tu*… O privi deschis, fără nicio reţinere. Tu e*şti mul*t *mai mul*t. *Er*a minunată, îţi lua răsuflarea, şi îşi simţea inima atrasă de Ariela nu din pricina bijuteriilor şi hainelor pe care i le adusese mesagerul său în acea dimineaţă. Fata avea o frumuseţe înrădăcinată în adâncul ei.

Licărirea jucăuşă reapăru în ochii ei. „Pot vorbi cu şi mai mulţii îndrăzneală, domnul meu?”

Şi mai multă îndrăzneală? Sentimentele lui Solomon se reaprinserfli iar el se miră de cutezanţa ei. „Desigur, sunamita mea. Poţi vorbi cal de îndrăzneţ doreşti”.

m

MESU ANDREWS

Ea îi atinse obrazul, iar gestul îl făcu să se apropie. „Pot şopti?” întrebă.

Solomon râse. Creatura aceasta fermecătoare era îndrăzneaţă, dar inoasă? „Desigur, dacă doreşti”.

Ariela se ridică în vârful picioarelor şi se sprijini cu mâinile ei delicate de braţul lui. Căldura atingerii ei îi încălzi dintr-odată trupul„L şti Solomon, rege al Israelului, fiul lui David, aşa este?” Se lăsă jos îi aşteptă zâmbind replica lui.

Hmmm. *Un joc*. „Da, sunt”.

Apoi ea se ridică din nou în vârful picioarelor şi-i şopti la ureche: „Ca rege, te poţi căsători când şi cu cine vrei – aşa este?” Se lăsă iar jos II să-i vadă privirea.

„Da”. Zâmbi, în timp ce foamea după ea creştea cu fiecare şoaptă Uldă.

Ea ezită o clipă înainte să se ridice iar ca să-i sufle uşor în ureche: „Atunci ia-mă astăzi de soţie, regele meu. Visez să devin soţia ta de e; ind eram copil. Fie ca regele să unească acum poporul lui

Dumnezeu, înainte de apusul soarelui".

Solomon rămase nemişcat, pierdut în ochii ei, fermecat de apropierea i-i, învăluit în simplitatea dragostei ei. Nu mai era niciun joc. Îi citea. meeritatea din priviri. Sentimentele care îl făceau să se simtă bărbat îi îmboldeau să spună da. Responsabilităţile de rege îl făceau să spună nu. Îşi dăduse cuvântul lui Iosafat, iar această perioadă de logodnă era menită să-i ofere lui Iosafat timp să viziteze regiunile din nord şi să tletensioneze lucrurile. După stingerea ostilităţilor, Solomon avea să se reîntoarcă în suntem, iar apoi să conducă procesiunea de nuntă la Ierusalim, unde avea să se căsătorească cu Ariela. Cu siguranţă Iosafat îi explicase fiicei lui termenii înţelegerii lor.

Uitându-se în ochii de porumbiţă ai Arielei, voia să uite că este rege. *Dar stai*. *Sunt regele Israelului*. Gândul acesta conduse la un altul. *De ce nu m-aş putea căsători cu ea astăzi*? Mintea începu să întoarcă pe toate feţele toate posibilităţile. Ar putea fi îndrăzneţ ca şi abba, să ia ce vrea şi când vrea.

Ima Batşeba. Chipul ei îi apăru în minte. *Dar Dumnezeu i-a iertat lui Abba impulsivitatea şi David a rămas rege după ce a păcătuit*. Solomon n-ar încălca nicio lege căsătorindu-se acum cu Ariela. Sigur, promisese să respecte tradiţiile legate de logodnă, dar a-şi încălca

156

157

propriul cuvânt nu era acelaşi lucru cu a încălca legea lui Moise.

„A fost o călătorie atât de lungă", spuse Şi fra, întrerupându-i gândurile, „şi trebuie să ne pregătim pentru banchetul de diseară". Solomon se uită în ochii căprui, intenşi, ai însoţitoarelor lui şi deodată se trezi din lumea de vis a Adelei. Şi fra şi Şeera se îndepărtaseră de mulţime şi stăteau acum lângă el, încruntate, nerăbdătoare, cu buzele lor roşii bosumflate.

Uitându-se peste umărul Arielei, Solomon se concentra la sunamiţi şi-şi dădu seama cât de atentă fusese întreaga mulţime la fiecare mişcare a sa, la fiecare cuvânt, expresie a feţei. Aproape că le dăduse un prilej de revoltă. Aproape că-şi lăsase sentimentele să preia

frâiele ţării. Se întoarse spre Ariela, care încă aştepta răspunsul lui.

Vulnerabilitatea ei îl lăsă fără cuvinte, dar tot nu putea face ceea ce îi ceruse. Aşa că făcu ceea ce părea cel mai bun lucru.

Râse.

„Locuitori ai Sunemului", spuse pe un ton festiv, întinzându-i Arielei mâna, „fiica lui Iosafat este o încântare pentru inima unui rege". O conduse spre mulţimea care aştepta, preferând să dea ochii cu sunamiţii decât să nege sentimentele ei lipsite de orice ascunziş Alesese laşitatea ignorând cererea ei, însă pur şi simplu nu se putea căsători cu o fecioară din nord fără să respecte perioada de logodnă Doar pentru că soţiile sale străine şi cele din Iudeea intraseră astfel în haremul său, nu însemna că şi seminţiile conservatoare din nord ar fi tolerat aşa ceva. El şi Iosafat făcuseră o înţelegere, iar diseani va fi semnat acordul de căsătorie. Solomon se va ţine de cuvânt şi va rămâne în amintirea oamenilor ca un rege înţelept – chiar dacă nu era un războinic precum Abba David.

Ariela se luptă cu lacrimile care ameninţau să-şi dea drumul Văzuse un moment de hotărâre în ochii lui Solomon. Apoi văzuse uşa inimii lui închizându-se brusc exact în momentul pe care Şi fra l-a ales foarte bine pentru a interveni. Propunerea ei de căsătorie se dorise a fi o încercare de a câştiga un avantaj în faţa Fiicelor Ierusalimului. Dacă Solomon ar fi acceptat să se căsătorească cu ea înainte să plece din suntem, ar fi putut da o ripostă femeilor ce complotau în harem. Acum nu-i rămânea decât să se roage ca Solomon să fie suficient de înţelept

158

MESU ANDREWS

Încât se descopere înşelăciunile pe care Ahişar avea să le pună la cale în timpul logodnei lor.

„Ai răbdare, păstoriţa mea". Solomon se aplecă spre ea în timp I e sunamiţii strigau bucuroşi. „Într-o zi te voi duce în odaia nunţii noastre".

Ariela se înroşi şi-şi feri privirea. Înţelese că el interpretase cererea ei ca pe un joc al dorinţei. Şi de ce nu? Dragostea pe care Ariela

dorea l-o împărtăşească îi era atât de străină lui Solomon, pe cât îi era de intră în aşternutul unui cerşetor. Singura dragoste pe care o ştia venea iluitr-un harem aglomerat, unde femeile şopteau ademenitor pentru a-i câştiga favorurile. Realitatea acestei diferenţe între lumi o străpunse ca nu pumnal.

Înlemnită de umilinţă, stătea nemişcată şi mută. Probabil că Şi fra a sesizat aceasta, pentru că făcu un pas între ei. „Ne bucurăm şi suntem neîntate de tine", spuse, maimuţărind salutul de bun-venit al Arielei.

„Şi vom lăuda dragostea ta mai mult decât vinul", Şeera se alătură de îndată, şi amândouă râseră cu poftă.

„Într-adevăr, Ariela", spuse Şi fra, luându-i mâna din mâna regelui… liebuie să te învăţăm expresii mai bune cu care să vrăjeşti un rege".

Arielei îi ardeau obrajii. Făcuseră din pietrele preţioase ale inimii ei „ grămăjoară de ţărână pe plugul unui ţăran.

„Şi fra, Şeera, tăceţi", spuse Solomon şuierând printre dinţi, iar iiuina Arielei prinse aripi văzând că el îi ia apărarea. Dar entuziasmul i se stinse rapid când el arătă cu capul spre mulţimea sunamită. „V-iii putea auzi". Gâtul lui se făcuse roz. „Prinţe Iosafat, îmi cer iertare pentru Fiicele Ierusalimului. Sarcina lor este să le ajute pe soţiile mele a se obişnuiască cu obiceiurile curţii…" Glasul i se stinse, iar tensiunea creştea pe măsură ce tăcerea se prelungea.

Mulţimea, deşi nu auzise schimbul de replici, trebuie să fi simţit mânia lui Iosafat. Şoapte îngrijorate începură să freamăte. Ariela văzu leama pe chipul lui Solomon şi-l văzu uitându-se la comandantul lui.

„Desigur, au dreptate să vrea ce este mai bine pentru tine". Ariela Vorbise aproape fără să-şi dea seama. Dând la o parte voalurile uiigătoare şi trupurile parfumate, îşi făcuse iar loc lângă Solomon. „Au dreptate să te adore". Cuvintele ei voiau să consoleze, să aline, să liniştească, dar îl văzu tresărind. O pată de dispreţ de sine se încăpăţâna a rămână dincolo de coroana de aur de pe fruntea lui încruntată. Totul

159

În fiinţa ei voia să strige „*Eşti vrednic să fii iubit, Solomon*!”. Dar nu Solomon era cel pe care trebuia să-l certe.

Întorcându-se către Fiicele Ierusalimului, le înfruntă zâmbetul prefăcut cu o poruncă aprinsă: „Încetaţi să vă holbaţi la mine”.

Cuvintele le atraseră urgent atenţia.

„Poate că faţa mi-a fost arsă de soare”, continuă, înfuriindu-se tot mai mult la fiecare cuvânt, „dar am o frumuseţe despre care voi nu ştiţi nimic. În timp ce voi vă îmbăiaţi în parfumuri şi loţiuni, ura fraţilor nici mă trimitea la lucru în vie”. Îşi deschise palmele şi le arătă rănile. „După cum vedeţi, propria mea vie a rămas neîngrijită, dar rodul muncii mele este o conştiinţă curată şi o inimă iubitoare. Fără aceste răni, poate aş fi la fel de urâtă ca şi voi”.

Ariela auzi uimirea mulţimii şi simţi cum Solomon o prinde de încheietura mâinii. Până şi vântul uşor păru să stea în loc în timp ce Solomon se uita la rănile ei. Când în sfârşit o privi în ochi, nu mai văzu dispreţ de sine în privirea lui. Văzu mânie.

19

Cântarea cântărilor 1: 7 – 9

[*Mireasa*] *Spune-mi tu, pe care te iubeşte inima mea, unde*… te odihneşti *la amiază. De ce să umblu ca o rătăcită pe la turmele tovarăşilor tăi*?

[*Corul*] *Dacă nu ştii, o, tu, cea mai frumoasă dintre femei*… paşte*-ţi iezii lângă colibele păstorilor.*

[*Mirele*] *Cu iapa înhămată la carele lui Faraon te asemăn eu pe tine, scumpa mea*.

Tremurând, Solomon se uită la faţa îndurerată a Arielei. Era conştient de murmurul nervos al mulţimii, dar îşi dădu seama est nu mai erau ei acum focul central al răzvrătirii de care se temea. I Hveniseră spectatori în sala lui de judecată improvizată. Cineva avea.1 plătească pentru rănile Arielei.

Îşi îndreptă iar atenţia asupra ochilor ei de porumbiţă, văzu în ei durere şi atunci realiză că îi strângea prea tare de încheieturi. „O!”

Slăbi strânsoarea şi-i legănă mâinile. Sute de întrebări îi treceau prin minte. Aveau fraţii ei vârsta la care putea fi aplicată pedeapsa? Ştia Iosafat cum se purtaseră cu ea? O abuzaseră şi în alt fel?

„Nimeni nu-ţi va mai face rău”, îi şopti, mângâindu-i rănile din palme. O mai strânse o dată uşor, apoi îi dădu drumul. Se întoarse către l comandantul său şi cu glas calm, deşi mânia fierbea pe dinăuntru, îl intrigă: „Benaia!”

„Da, domnul meu”. Uriaşul veni în faţă şi se închină înaintea regelui… ui.

160

161

„Ia loc, te rog, între Iosafat şi soţia lui”. Comandantul păru puţin nesigur, dar se supuse. Solomon îşi aminti cu câtă loialitate îl executase Benaia pe generalul loab la altar şi se întrebă dacă loialitatea lui ai trece peste prietenia lui cu Iosafat. Dacă prinţul Sunemului o rănise şi el în vreun fel pe Ariela – fie şi trecând cu vederea abuzul – Solomon avea să-l aresteze.

Ariela se uită nedumerită la el. Evident neliniştită, se uită la el speriată aşteptând s-o liniştească.

„Te rog, Ariela”, spuse Solomon conducând-o atent. „Vino aici, la dreapta mea”. Îl cuprinsese o furie protectoare cum nu mai simţise niciodată. Îndaimând-o delicat, o aşeză puţin mai departe de familie. Ştia deja din recentele negocieri de căsătorie că Iosafat şi fiica sa erau foarte apropiaţi. *Doamne Iehova*, *fă te rog ca acest om să fie nevinovat în toate privinţele*.

Odată aranjată sala de judecată improvizată, Solomon îşi înalţi glasul spre mulţime: „Ca rege al Israelului, aud tot felul de plângeri Astăzi îi voi judeca pe cei vinovaţi de rănile Arielei, cei care mi-au rănit mireasa de pace”.

Mulţimea scoase un uşor strigăt de uimire, însă chipul lui Iosalai rămase neschimbat. Un nod de mărimea dealului More îl strângea de gal pe Solomon. *Sigur că*, *dacă este nevinovat*, *va vorbi acum*. Neauzind nimic, Solomon continuă: „Ariela şi-a acuzat fraţii de o fărădelege, dai,

în ultimă instanţă, păcatele unei case sunt responsabilitatea unui abba" Străduindu-se să-şi păstreze stăpânirea de sine, întrebă: „Iosafat, prinţ al Sunemului, ai ştiut de abuzurile comise asupra fiicei tale de cei din casa ta?"

Un murmur furios se răspândi în mulţime, întrebări răutăcioase ti batjocuri strigate ici, colo. Ca un copil care a lovit un stup de albine, Solomon înfuriase roiul. Îl trecu un fior de teamă, dar nu avea de gând să se dea bătut când dreptatea trebuia înfăptuită.

„Te rog, domnul meu". Benaia veni în faţă, cu mâna pe mânerul sabiei.

Solomon şuieră printre dinţi: „Dacă trec cu vederea asemenea atrocităţi, nu merită să se numească Israel îţi".

Benaia oftă adânc, dar, spre meritul său, se pregăti de apărare fără altă vorbă. Solomon se aşeză înaintea Arielei, completând astfel cercul de apărare din jurul ei.

Mulţimea începu să se înfoaie, iar Ariela îl trase de haină pe nlomon: „Te rog, opreşte-te!"

„Nu!" strigă Iosafat, cu mâinile ridicate spre mulţime. „Nu, prieteni.

vem niciun motiv să ne mâniem". Sunamiţii se liniştiră suficient cât să-l audă pe judecătorul lor respectat. „Astăzi trebuie să fie o zi a bucuriei, iar bunul nostru rege merită un răspuns. Cum ar putea şti, dacă nu îi spunem?" Mulţimea se linişti şi mai mult, iar Iosafat se întoarse, i I privi pe Solomon. „Da, domnul meu, am ştiut".

Nodul din gâtul lui Solomon se rupse, precum şi credinţa lui în acest om evlavios. „De ce, Iosafat?" întrebă, şi închise ochii gândindu-se l. i ceea ce va fi nevoit să facă. „Cum ai permis ca Ariela să îndure asemenea suferinţe din partea celor ce ar fi trebuit s-o iubească?"

„Solomon..."

Surprins să-şi audă numele, regele se uită în ochii înlăcrimaţi ai lui Iosafat.

„N-am ştiut cât de cruzi au fost fiii mei cu Ariela”.

„N-ai ştiut?” întrebă. „Dar rănile de pe faţa şi mâinile ei, Iosafat. i um ai putut să nu…?” Lăsă întrebarea în aer, sceptic.

„Când m-am întors de la întâlnirea noastră în Ierusalim, am descoperit cât de departe ajunsese brutalitatea fiilor mei”. Se opri, iamdevărul începu să-şi facă loc în mintea lui Solomon. „Legea cere să iupedepsim fiii răzvrătiţi”. O singură clipire din ochi dădu drumul lacrimilor în barba sa. „Am respectat legea”.

Înţelegând în sfârşit adâncimea suferinţei în familia lor, Solomon se întoarse spre Ariela şi-i văzu lacrimile pe obraji. Amintirea relatării lui Uenaia îl lovi ca un pumnal: fiul lui Iosafat fusese ucis prin aruncare i u pietre. Solomon presupusese că este vorba de o crimă. *O*, *Iehova*! i e *am făcut*?

„Fiul lor a fost ucis pentru răzvrătire”, şopti Benaia, confirmându-i regelui gândul.

Mulţimea devenise tăcută, iar Solomon respiră adânc, îşi îndreptă umerii şi vorbi cu glas tare, să fie auzit de toţi: „Iosafat, te-am acuzat pe îndrept. Poţi să mă ierţi?” Când se întoarse către Iosafat, mâna întinsă i acestuia îl aştepta deja.

„Eşti iertat deja, regele meu”. Căldura din glasul şi de pe chipul lui Iosafat îi alungă orice teamă şi aproape la fel de repede dezamorsa icnsiunea mulţimii şi a soldaţilor regelui. Încă ţinându-i mâna într-a

163

MESU ANDREWS

să Iosafat continuă să-l laude în public: „Pasiunea cu care o aperi pe fiica mea este o trăsătură nobilă, rege Solomon. Astăzi ai fost eroul ei, Ai apărat-o cu curaj, iar eu mă rog să nu mai fie niciodată nevoie să fii eroul ei”.

Strigăte aprobatoare se auziră din mulţime şi până şi soldaţii de e! il; i cheretiţi şi peletiţi ai lui Benaia îşi permiseră să zâmbească.

Solomon era copleşit. „Cum poţi ierta atât de uşor, Iosafat?” şopti trăgându-l spre el de încheietura mâinii.

„Am învăţat de la Ariela, atunci când a avut milă de fiul nostru

ma tânăr, Igual, în ziua judecăţii". Se aplecă puţin şi arătă cu capul spre un bărbat mare care stătea în spatele loşebei. Semăna cu Iosafat, dai privirea îi era abătută.

Solomon îi dădu drumul mâinii şi se sili să păstreze un ton normal „Unul dintre fiii tăi a fost cruţat?" Simţea cum furia îi colorează gâtul „Nu văd îndurarea ca o opţiune în aplicarea legii, Iosafat".

Igual îşi înălţă deodată capul, plin de teamă.

„La un moment dat, regele meu, toţi avem nevoie de îndurare", spuse Iosafat. „Aşa cum, cu câteva clipe în urmă, şi tu ai avut nevoie de îndurarea mea". Solomon rămase pe gânduri. Era adevărat, dar... „Cum pot şti că Ariela este în siguranţă în casa ta?"

„Cum pot şti că va fi în siguranţă în a ta?" Cuvintele lui Iosafat tio erau dure sau tăioase, dar îl usturară.

Îşi aminti îngrijorarea pe care şi-o exprimase Iosafat în timpul negocierilor şi-l bătu liniştitor pe umăr. „Doar pentru că Benaia şi-a pierdut fiul în război, nu înseamnă că Ariela ta se va pierde la palat, prietenul meu". Zâmbetul de abba mulţumit îi confirmă că lucrurile se liniştiseră, iar Solomon se adresă cu glas tare sunamiţilor: „Sunt onorai s-o primesc pe Ariela, fiica lui Iosafat, ca mireasă de pace! Disearfi semnăm acordul!"

Mulţimea izbucni în asemenea urale, încât Solomon avu impresia că zidurile cetăţii se vor dărâma. Iosafat, cu faţa strălucind, îl bătu pe spate pe Igual şi-i întinse Arielei mâna, chemând-o lângă el. Ea se uitfl sfioasă la Solomon, înainte să se îndrepte către ai ei. El se simţi ciudat de singur, cumva dezgolit şi înfrigurat în partea în care stătuse ea. Voi să întindă mâna şi s-o ia în braţe, dar pierduse ocazia asta când refuzase s-o ia de soţie în acea zi.

Inima Arielei aproape exploda – tandreţea lui Solomon, apoi mânia lui, puterea lui, iar acum această vulnerabilitate ce i se citea pe chip. I; u putea oare iubi mai mult de atât? El se întoarse şi o văzu privindu-l. h Imca cu ochiul, iar ea se înroşi.

„Iosafat, prietenul meu", strigă Solomon peste zgomotul mulţimii în sărbătoare, „am adus, cum ne-am înţeles, darurile de zestre

pentru Inimoasa ta fiică".

Pomenirea plăţii pe care regele trebuia să o facă pentru mireasa lui reduse zgomotul mulţimii la un murmur. Toţi – inclusiv Ariela – erau curioşi să afle cât oferea regele pentru unica fiică a lui Iosafat. Ariela îşi lui inse gâtul şi pentru prima oară observă cămilele încărcate.

„Unde să îţi lase oamenii mei turma de animale? Şi unde să descarce poverile de pe animale?" Mulţimea uimită murmură aprobator, iar viiela văzu înflorind încet un zâmbet larg pe chipul frumos al lui Solomon.

Sunamiţii prinseră viaţă, ducând sârguincioşi la îndeplinire diversele Niircini pe care li le încredinţau Inia şi Abba. „Igual îi va îndruma pe pastori către păşunile mele", spuse Abba Iosafat, punându-şi protector luatul pe după umărul fiului său.

Solomon se uită la fratele ei înalt, îndesat, iar ea îşi dădu seama că igual păleşte.

„Într-o zi va fi un foarte bun administrator", spuse Abba.

Văzând că faţa lui Solomon rămâne de piatră, Iosafat îi dădu drumul fiului său cu o uşoară bătaie pe umăr. Inima Arielei se strânse la gândul i-a abuzul suferit de ea iscase o fisură între Igual şi rege, dar Abba Iosafat părea netulburat, iar acum era pe cale s-o prezinte pe Ima. loşeba a vorbit cu câteva femei să ne ajute să descărcăm bagajele care vor fi duse acasă".

„Loşeba". Regele înclină capul, cu o atitudine caldă acum. „Văd de unde vine frumuseţea fiicei voastre".

Obrajii Imei se colorară, iar ea se plecă în faţa regelui ei. Fără l cuvinte, doar cu zâmbetul ei dulce şi cu ochii aceia scânteietori care mângâiau inima.

Cămilele şi măgarii se tot perindară prin faţa lor până când murmurul imamiţilor se transformă în aplauze. Pietre preţioase, lazulit, şi în ulei şi mirodenii, pietre de ascuţit, fusuri şi stofe – o zestre de mireasă

164

165

dincolo de imaginaţia Arielei. Dar imediat behăitul turmei de oi îi atrase atenţia.

Pe câmpie, în spatele escortei regelui, veneau mai multe turme şi cirezi – cu mai puţine animale decât cele ce fuseseră aduse ca plată pentru mireasă şi ţinute separat. Fiicele Ierusalimului trebuie să fi observat întrebarea nerostită a Arielei, pentru că Şi fra se grăbi să răspundă: „După cum vezi, micuţă păstoriţă, un rege trebuie să aibă propriile provizii când călătoreşte pe un tărâm ostil". Uitându-se la Abba Iosafat, adăugă: „Chiar şi un simplu judecător de sat poate înţelege că este înţelept ca regele să aibă o masă sigură când se află într-o ţară străină".

Ariela simţi că abba este tensionat, dar când îi cercetă privirea, aceasta era blândă – şi concentrată asupra regelui. „Cred că este responsabilitatea şi privilegiul tatălui miresei să se ocupe de masa de logodnă, domnul meu". Solomon îşi studie intens sandalele în timp ce Iosafat se adresă apoi fecioarelor: „Şi vreau să vă reamintesc amândurora – Suntem nu este nici ostil, nici străin regelui Israelului".

La veninul din tonul lui Abba, regele replică: „Te rog, prietene, nu te supăra. Trebuie să fiu atent. Ahişar a făcut o observaţie justă înainte să plecăm din Ierusalim".

Sângele Arielei fierbea în ea la auzul numelui marelui dregător.

„A insistat să mă protejez nu numai pe mine, ci şi pe slujitorii şi gărzile mele mâncând numai din proviziile aduse de la palat". Se opri şi se uită la Benaia înţelegându-se cu el din priviri. „Slujitorii mei se vor amesteca printre cei sunamiţi diseară la banchet şi nimeni nu va observa proviziile separate, prietenul meu".

Ariela nu vedea decât compasiune pe chipul lui Abba. „Arăţi obosit, regele meu".

Observaţia neaşteptată păru să-l surprindă pe Solomon. „Ei bine… eu… cred că…"

„Nimeni nu-ţi vrea răul în suntem. Eşti în siguranţă aici, Solomon".

Pomenirea numelui lui îi dădu parcă răgaz să se gândească.

Ariela se întrebă cât de des îşi auzea el numele. /// *mai spune cineva Solomon sau auzi doar «domnul meu» şi «regele meu»*?

„Iosafat, prietenul meu", spuse cu un oftat adânc, „în ultimele săptămâni am învăţat că trădarea se poate ascunde în spatele oricărui zâmbet şi stă la pândă la orice colţ. Aşa că am devenit prudent – extrem de prudent".

166

MESU ANDRBWS

„Înţeleg". Iosafat arătă cu capul spre frumoasele însoţitoare ale regelui: „Sper că şi voi sunteţi la fel de prudente în privinţa celor pe care îi aveţi în casa voastră".

Şi fra făcu un pas în faţă ca pentru a se apăra, dar privirea aprigă a lui Abba le făcu pe cele două surori să dea înapoi. Solomon îşi lăsă capul în jos, ascunzându-şi zâmbetul aproape imperceptibil din colţul gurii.

„Ai grijă, regele meu". Tonul lui Abba era blând, dar insistent. „Suspiciunea permanentă poate sufoca o inimă ce are nevoie disperată de pace. Un rege are nevoie de sfetnici cu frică de Dumnezeu, care să-i reamintească planul lui Iehova pentru poporul său, Israel – şi dragostea lui Dumnezeu pentru Solomon, omul".

Ariela văzu cum obrajii regelui se fac roz. „Îmi ştii numele?" întrebă cu glas şoptit. Se uită la stânga şi la dreapta, cu ochii mari ca ai unui copil care fusese prins cu degetele în borcanul cu miere.

Zâmbetul blând al lui Abba părea perfect liniştit, dar Arielei îi venea să strige: *Numele tău*? *Numele tău este Solomon*! *Bineînţeles că-ţi ştie numele*!

Dar înainte ca nedumerirea ei să se adâncească, Abba şopti: „Probabil că Natan ţi-a spus despre numele dat de Iehova în noaptea în care te-ai născut".

Ariela văzu lacrimile din ochii regelui. „Cum ai aflat?"

Abba îşi puse prietenește mâna pe umărul lui: „Abba tău şi cu mine ne-am întâlnit de puţine ori, dar am împărtăşit lucruri adânci despre Dumnezeul nostru şi despre fiii noştri". Oprindu-se doar o

clipă, adăugă: „Ştia că eşti iubit de Dumnezeu, Iedidia".

Arielei i se făcu pielea de găină, în timp ce o briză caldă învălui momentul. *Iedidia*, îşi repeta în sinea ei, în timp ce Abba continuă: „Şi Ariela mea s-a născut cu o binecuvântare asemănătoare, rege Solomon. Şi ea este iubită. Este aleasă. Iar anul viitor va fi a ta". Cei doi se înclinară, fără îndoială lui Iehova, nu unul în faţa celuilalt. „Alege orice pajişte din suntem pentru turmele tale", spuse Abba. „Păşunile noastre liniştite au multe de oferit unui om care caută pacea prezenţei lui Dumnezeu".

„Mulţumesc, prietene", spuse Solomon. „Am nevoie de puţin timp în care să simt prezenţa liniştitoare a lui Dumnezeu". Îşi înclină capul spre Iosafat şi Ariela şi-i salută: „Pe diseară, la banchet".

„Înainte să pleci…", răsări timidă vocea Arielei în toată vânzoleala

167

slujitorilor ce descărcau darurile de pe cămile. „Pot să-i cer ceva regelui înainte să se retragă în tabăra sa?"

Privirea lui caldă o învălui ca o pătură groasă de lână, invitând-o să vorbească.

„Trimite te rog un mesager să-mi spună unde îţi paşti turmele, ca să te însoţesc mâine la masă când oile se odihnesc la amiază".

El râse, iar umilinţa coloră pe loc obrajii ei. Îşi feri privirea, dar el îi prinse delicat bărbia şi îi întoarse faţa spre el. „Frumoasă Ariela, nu sunt un rege păstor ca şi abba David. Păstorii mei pasc turmele mele, dar mi-ar plăcea să te întâlnesc la amiază". Îi dădu drumul bărbiei, apoi privi departe. Le arătă slujitorilor o pajişte în partea de sud, cu mintea evident la treburile ce trebuiau rezolvate. „Cortul meu nu va fi greu de găsit. Poţi întreba gărzile când vei veni mâine, iar ele te vor îndruma".

Fiicele Ierusalimului zâmbiră triumfătoare. „Da, micuţă păstoriţă. Poţi hoinări printre păstori până vei da de noi".

„*Nu* voi hoinări printre corturile tale, domnul meu!" Veninul replicii Arielei îi atrase dintr-odată regelui atenţia. „Nu sunt

împodobită şi parfumată ca o regină, dar nici nu voi umbla din cort în cort ca o femeie în văl roşu în preumblările ei de noapte".

Solomon păru şocat de răspuns, dar Şi fra vorbi înainte să apuce el să deschidă gura: „Dacă nu reuşeşti să găseşti cortul regelui, o, frumoasă sunamită, de ce n-ai aduce câinii de pază ai turmelor tatălui tău? Ei cu siguranţă sunt destul de deştepţi să dea de urma turmelor regelui Solomon".

„Destul", spuse Solomon, încruntându-se dezaprobator către toate. „Şi fra şi Şeera, îi veţi vorbi respectuos Arielei, cu onoarea ce i se cuvine unei viitoare mirese a regelui". Se uită scurt la Iosafat şi spuse: „Nu mai spun nimic, pentru că am învăţat să nu mă amestec în treburile femeilor. Am văzut atacuri verbale în haremul lui Abba transformându-se în adevărate masacre cu tras de păr şi zgârieturi".

Fiicele Ierusalimului îşi aplecară capetele, prefăcându-se spăsite. Dar o ameninţare tăcută îi promitea Arielei şi mai multe necazuri în zilele ce aveau să vină.

Cu un oftat adânc, Solomon îşi îndreptă toată atenţia spre Ariela: „Nu vreau să fiu nerespectuos, dar vreau să te rog să vii la mine fără escortă". Tăcu, aşteptând cu nerăbdare răspunsul ei. Oare îi pasă cu *1*

MESU ANDREWS

Idevărat de faptul că s-ar putea simţi ofensată? „Nu vreau să fiu lipsit de respect, Ariela. Te rog să mă ierţi".

În liniştea acelui moment, Ariela nu auzea decât bătăile inimii ei. „Te iert, regele meu".

Când îi mângâie obrazul cu dosul palmei lui, simţi căldura lui, văzu tandreţea din ochii lui căprui adânci. El strigă către sunamiţii care rămăseseră locului: „Ariela este ca o iapă dintre cele înhămate la carele lui faraon". Şi fra şi Şeera îşi încrucişară braţele cu aroganţă, iar Ariela se întrebă dacă avea să fie umilită din nou. „Când faraonul mi-a dat cea mai de seamă iapă a sa cu carul de luptă, mi-a explicat ce strategie de luptă minunată este această combinaţie. Când iapa egipteană duce carul în luptă, armăsarii duşmanului o iau razna". Apropiindu-se de ea,

şopti: „Aşa cum se pare că mi-ai aruncat tu inima şi casa într-o nebunie, preaiubita”. Parfumul şofranului rămase şi după ce el se îndepărtă.

„M-ai numit *preaiubită*”. Rosti cuvântul cu reverenţă.

El râse iar, dar de data aceasta ea râse împreună cu el. „Ţi-am adus toate bogăţiile cuvenite ca plată a miresei de pace, şi totuşi tu preţuieşti un simplu cuvânt mai mult decât aurul”. Apoi către Iosafat: „Fiica ta este adevărata comoară, Iosafat, prinţ al Sunemului”. Îşi trecu jucăuş degetele prin lanţurile ce atârnau de la tâmplele ei. Rubinele răsunară în vântul ce sufla uşor. „Eşti frumoasă, Ariela, cu învelitoarea pe cap, dar aceasta este nimic pe lângă cerceii de aur şi argint pe care ţi-i voi da. Vei avea safire, topaz, smaralde şi onix – giuvaere din orice neam”.

Vorbele menite s-o încânte sau cel puţin s-o impresioneze, o lăsară rece după atingerea lui caldă. „N-am nevoie de asemenea belşug, domnul meu”. Se închină cu respect, iar când se ridică observă uimirea lui Solomon.

„Ce înseamnă asta?” îl întrebă pe Iosafat, prefăcându-se nemulţumit. „O numesc *preaiubită* şi mă adoră. Îi ofer giuvaere şi ea amână?”

„Te previn, rege Solomon”, vorbi Abba cu o licărire în priviri. „Ariela nu seamănă cu nicio femeie pe care ai cunoscut-o. Mieluşeaua mea are inimă de leu”.

Solomon o învălui cu privirea. „Abia aştept să dau curs acestei provocări, prinţe Iosafat”, spuse zâmbind. „Femeile din lumea mea sunt mirodeniile care dau gust vieţii”.

168

169

20

Cântarea cântărilor 1: 12, 2: 2 – 3, 6 – 7

[*Mireasa*] *Cât stă împăratul la masa lui, nardul meu* îşi *răspândeşte mirosul*…

[*Mirele*] *Ca un crin în mijlocul spinilor, aşa este iubita mea între*

fete.

[*Mireasa*] *Ca un măr între copacii pădurii, aşa este preaiubitul meu între tineri…* să-şi p*u*nă *mâ*n*a stâ*n*gă sub cap*u*l meu şi* să m*ă îmb*r*ăţişeze cu* d*reapta lui*. *F*i*ice ale Ierusalimului… nu s*târni*ţi, nu treziţi dragostea, până n*u *vine ea*.

Ar nela avea să-şi amintească ultima seară pentru tot restul vieţii. JI VSoarele acestei dimineţi arunca raze de aur pe papirusul pe care îl ţinea întins. Zilele acelea grele în care exersase cuvintele pe tăbliţa de lut cu Chemuel şi Igual se dovedeau acum folositoare. Mângâie cu duioşie papirusul pe care familia ei îl avea în grijă până în ziua nunţii.

În această a opta zi a celei de a doua luni a anului, Iyar, în cetatea suntem, onorabilul rege Solomon – Iehova să-l binecuvânteze şi să-l păzească – încheie tratatul de căsătorie cu Ariela, fiica preacinstitului Iosafat, bătrân al Sunemului şi prinţ al celei de a zecea regiuni a Israelului. Fie ca Solomon, fiul lui David, cu ajutorul cerului, s-o cinstească, s-o sprijine şi s-o îngrijească. Acest tratat pecetluieşte logodna noastră, promisiunea mea

170

MESU ANDREWS

de a mă întoarce în suntem nu mai târziu de un an, când o voi lua de soţie pe Ariela, după legea lui Moise şi a lui Israel. După obiceiurile soţilor israeliţi, care îşi asumă pe deplin responsabilităţile poziţiei lor, mă voi îngriji de îmbrăcămintea ei, de zestrea ei şi de înmormântarea ei. Mai mult, eu, regele Solomon, voi da turme, stofe fine, bijuterii de aur şi argint şi orice fel de pietre preţioase ca plată către casa lui Iosafat, totalul acestora fiind trecut mai jos…

O usturau ochii de lacrimi. Lacrimi de fericire. Lacrimi de teamă. Se uită la picurii transparenţi şi se minună că arată la fel – indiferent de sentimente. *De ce nu vărs lacrimi albastre de tristeţe şi galbene de bucurie*? De ce nu poate fi o nuntă simplă ca lacrimile? Neîmpodobită, simplă, transparentă. De ce nu îşi pot face ea şi Solomon jurămintele de dragoste pe o câmpie? în schimb, bijuterii de aur şi argint garantau o

logodnă de un an, haine scumpe aveau să-i lege într-o nuntă publică în Ierusalim. Oftă prelung. Apoi râse. Încântarea luă repede locul nerăbdării de proaspătă logodnică şi rămase în aşternutul ei mult după cântatul cocoşilor.

În zori, Ima trase cu ochiul de după pietrele de gătit la culcuşul Arielei. „Poţi să te mai odihneşti, mieluşeaua mea". Apoi începu să se audă sunetul familiar al lingurilor şi vaselor, în timp ce Ima îşi vedea de treburile zilnice. Aromele rezultate în urma eforturilor ei se amestecară cu amintirile de la banchetul din seara dinainte, învăluind-o pe Ariela în visări plăcute şi mângâierea pe care i-o dădea căminul ei drag.

Regele Solomon! îşi înăbuşi strigătul. *Mă voi căsători cu regele Solomon*! îşi amintea fiecare unghi şi amănunt al chipului lui bărbătesc, liărul lui ca pana corbului revărsându-se pe gulerul din blană de vulpe al hainei sale regeşti.

„Stau în faţa Prinţului Iosafat şi a locuitorilor din suntem ca să jur că mă voi întoarce în suntem cu procesiunea regală pentru a o lua de soţie pe Ariela". O numise soţia sa.

Dar următoarele cuvinte o făcuseră să încremenească şi chiar şi în această dimineaţă o treceau fiori pe şira spinării: „În eventualitatea nefericită a unui divorţ între noi doi", era scris în tratat, „mă angajez să o încredinţez în siguranţă casei tatălui ei, cu zestrea întreagă". Solomon se înclinase, iar uralele asurzitoare ale sunamiţilor ar fi trebuit

171

s-o asigure pe Ariela că acel comentariu al regelui era doar o simplă formalitate inclusă în aranjamentele de nuntă. Dar cuvintele încă îi răsunau în urechi. *Divorţ*.

Soarele de dimineaţă strălucea prin fereastră deasupra rogojinii ei. Îşi ridică mâna ca să vadă cum străluceşte în razele soarelui inelul de aur de logodnă. Simbolul acesta simplu al promisiunii lui Solomon îi întări inima. Îl strânse la piept şi râse, amintindu-şi expresia săracului Benaia când Solomon îl alesese ca prieten al mirelui. Şocat, dar onorat.

Bărbatul uriaş păşise în faţă să-şi pună semnătura pe tratat. Expresia feţei lui Reu o oglindise întocmai pe cea a lui Benaia atunci când Abba îl rugase să semneze documentul ca martor al familiei miresei.

Apoi îşi aminti ochii căprui calzi ai lui Solomon şi vocea lui duioasă: „Iosafat, îi dăruiesc fiicei tale acest inel ca mărturie a logodnei noastre, a contractului nostru de căsătorie". Scosese din buzunar inelul simplu de aur şi o chemase în faţă.

În sfârşit, îşi amintea că se gândise, *ceva simplu ca şi mine*.

În cortul negru, luxos al regelui se tăcuse o linişte de mormânt. Ţinând în aer inelul, spusese: „Ariela, preaiubita mea, primeşti acest inel ca plată ce va pecetlui logodna noastră?"

„O, da!" strigase aproape înainte ca el să termine întrebarea.

Râsul bogat, profund al lui Solomon a umplut cortul, iar oaspeţii i s-au alăturat. „Pentru un inel simplu de aur te bucuri de parcă ţi-aş fi dat lumea întreagă!" Apoi a mângâiat-o pe obraz cu dosul palmei făcându-i trupul să ia foc.

„Dacă mai visezi mult cu ochii deschişi la seara trecută, mâncarea regelui se va răci". Faţa dulce a unei se ivi de după pietrele de gătit.

„Doar nu este deja amiază!" Ariela sări din culcuş, cu obrajii arzând. *Of*! Spera că ima nu-i citea iar gândurile!

Ioşeba chicoti şi-i întinse un coş plin cu mâncare. „Chiar că este amiază, mieluşeaua mea, iar tu ai visat la Solomon toată dimineaţa – aşa cum se cuvine să facă o proaspătă logodnică".

Jucăuşă, o sărută pe Ima pe obraz, îşi dădu cu apă pe faţă şi-i mulţumi în şoaptă. Străbătu în grabă curtea casei cu coşul în mână şi trecu pe lângă peţitoare şi bătrâna Rut chiar pe când cele două discutau de zor.

„Ai văzut podoabele minunate de nuntă pe care le-a adus regele pentru Iosafat şi Ioşeba, Edna?" Inima lui Rut era bună ca o smochină bine coaptă. „Daruri bune pentru oameni buni".

„Eu am purtat o rochie simplă de in cu o cingătoare brodată la nunta fiicei mele", se plânse Edna. „Şi a trebuit să cos chiar eu broderia pe cingătoare!"

Tot Sunemul se minuna de răbdarea pe care o avea Rut faţă de arţăgoasa peţitoare. Ariela ascultă cu o jumătate de zâmbet. Ştia că întotdeauna se găsesc nemulţumiţi în orice sărbătoare. Trase adânc în piept aerul proaspăt al Sunemului şi chicoti simţind aroma de boboci de henna amestecându-se cu balegă de oaie. *Ca bucuria şi gelozia*, *inseparabile în orăşelul meu*. Râsul ei atrase atenţia celor două bătrâne, după ce trecu grăbită pe lângă ele.

Dealurile verzi şi rotunde de dincolo de zidul cetăţii explodaseră în flori sălbatice, iar oamenii lucrau de mult la recolta de orz şi în După ce trecu de pajiştile binecunoscute, inima începu să-i bată mai tare la gândul vizitei ei tăcute la rege. Abia aştepta să-i vadă chipul luminându-se la vederea coşului cu bunătăţi – prepeliţă friptă cu lapte bătut, lipie proaspătă, prăjitură cu stafide caldă, tocăniţă de linte, brânză de capră, smochine şi alte bunătăţi de la ţară.

Îşi făcu drum prin tabăra regală şi îl zări pe Solomon sub un smochin, lângă păşunea de est. Privea în depărtare, şi văzându-l astfel, dispoziţia veselă a Arielei făcu loc îngrijorării. *Arată ca un miel rătăcit*.

Ca şi când ar fi răspuns grijii ei nerostite, Solomon îşi ridică privirea şi o văzu. Ariela îi făcu cu mâna, iar bucuria pe care o anticipase se ivi. „Vrei să plecăm plutind pe un nor, regele meu?" strigă ea de departe.

El se ridică să o salute şi – oare era doar imaginaţia ei? – păru să o soarbă din priviri. Oare toate viitoarele mirese credeau asemenea lucruri despre bărbaţii lor?

Fiicele Ierusalimului stăteau la distanţă de o cămilă în spatele lui, pe o bucată de tapiserie ce părea bătătoare la ochi pe pajiştea bogată a Sunemului. Ariela dădu grăbită din cap înspre ele. *Sunt ca umbrele*, *neobosite şi întunecate*. Se întoarse şi se înclină în faţa logodnicului ei: „Salutări de la casa lui Iosafat. Prinţul Sunemului a trimis regelui delicatese". Gluma îi scăpă înainte să apuce să se

cenzureze. „Îţi trimite şi acest coş cu mâncare”.

Râsul lui Solomon răsună printre dealuri. Îşi deschise larg braţele şi răspunse glumei ei: „Te rog, arată-mi *delicatesele* tale, fiică a lui Iosafat”. Privirile lor se întâlniră şi dansară – era deja un obicei al lor.

„Într-o bună zi, rege Solomon, delicatesele mele vor împlini orice

dorinţă a inimii tale”. Se opri şi ridică o sprânceană. „Până atunci, însă, va trebui să te mulţumeşti cu ce a gătit ima”.

El îşi duse mâna la piept ca şi când ar fi fost rănit. „Femeie, mă simt ca Moise. Îmi oferi Ţara Promisă, dar nu mă laşi să intru în ea!” Se lăsă să cadă pe covor, prefăcându-se rănit.

Ariela zâmbi când el îngenunche şi începu să despacheteze prânzul, dar amintirea refuzului lui de a se căsători cu ea încă îi împungea inima. „Nu eu am ales să aştept, regele meu”, spuse, zâmbind şi ea jucăuş. „Poate *că eu* sunt Moise şi *tu* eşti Ţara Promisă”.

Îl şoca şi de data aceasta. Cu ochii mari, râse până când lacrimile îi curseră pe obraji. „Cred că ai dreptate, preaiubita mea, dar vei fi a mea după ce abba al tău va face călătoria de pace printre seminţiile de nord”. Privirea îi deveni pătrunzătoare, cercetătoare, iar Ariela îşi simţi obrajii arzând.

Se uită într-o parte şi dădu cu ochii de privirile dezaprobatoare ale Fiicelor Ierusalimului. Fără îndoială, încălcase toate regulile nescrise ale femeilor de la curte, iar ochirea ei scurtă părea să le fi alertat.

Din trei paşi rapizi, şi fra se afla deja la stânga lui Solomon, în genunchi lângă bucatele proaspete, încă nedesfăcute. „Deşi sunt sigură că mâncarea pe care ai adus-o este potrivită, trebuie, desigur, să-ţi amintim că regele nostru nu are încredere decât în proviziile alese din câmpurile şi turmele sale”.

Ariela o ignoră, însă Şi fra o prinse de mână atunci când se

pregătea să aranjeze fructele. „Te ajutăm să pui mâncarea înapoi în coș, micuță păstoriță”. Geamăna mai în vârstă vorbise rar, ca și când Ariela ar fi fost o oiță neștiutoare, apoi luă farfuriile de lemn pe care Ariela le aranjase pe covorul împletit al regelui.

Solomon își drese glasul, iar mâna Și frei încremeni.

Ariela își ținu respirația. Va refuza oare mâncarea trimisă de Ima sau va opri intervenția Fiicelor?

„Și fra, Șeera, sunt sigur că belșugul oferit de Ariela mă va mulțumi la fel de mult ca și proviziile aduse de la Ierusalim”.

Ariela își ridică încet privirea, încercând să-și înghită nodul din gât. „Ceea ce îți ofer va mulțumi orice dorință a inimii tale, regele meu, dacă îmi promiți în schimb inima ta întreagă”. Fără glumă, de astă dată, fără tachinări. Voia să-i spună de la început că îl voia cu totul, nu doar porția cuvenită unei soții din harem.

Văzu cum îi piere zâmbetul și cum i se răcește privirea. Glasul îi era cald, dar poruncitor, atunci când vorbi: „Și fra și Șeera, lăsați-ne acum”. Privirea lui Solomon o slei de puteri în timp ce Fiicele Ierusalimului își luară tapiseria pe care șezuseră și se îndepărtară la o aruncătură de piatră – chiar mai mult decât îngăduia eticheta.

Ariela se uită în jos, neputând să suporte intensitatea privirii lui.

„Vrei inima mea întreagă”, spuse el.

Ea își ridică privirea, plină de speranță. Dar fața lui era de piatră.

„Spui că vrei să împlinești orice dorință a inimii mele. Nu-i așa?” îi mângâie obrazul cu dosul palmei, apoi mâna îi coborî pe gâtul ei. Același gest îi încălzise inima ieri, însă astăzi o umplea de teamă. Cu o mișcare rapidă, o cuprinse cu un braț, iar cu cealaltă mână îi cuprinse ferm fața. Buzele li se apropiară primejdios de mult, apoi mâna lui alunecă pe gâtul ei, pe umăr, pe braț.

O cuprinse panica, un fior rece pe șira spinării, așa că începu să scâncească.

El mijii ochii și o strânse mai tare. Îi duse mâna la buzele lui, îi sărută vârfurile degetelor și zâmbi mulțumit.

Ea tremura din tot trupul, iar peste chipul regelui trecu o umbră

de indignare. Deodată o prinse zdravăn de umeri şi o făcu să stea în picioare. Apoi se lăsă puţin pe spate, ca şi când tocmai ar fi ajuns la o concluzie. „Cum îţi poţi imagina că o singură femeie poate astâmpăra dorinţele mele", întrebă sec, „când nimeni nu poate şti ce-l mulţumeşte pe un rege?"

Ariela privea în ochii unui străin. Sperase să-i câştige loialitatea cu acea propoziţie simplă. În schimb, trezise în el o cruzime pe care nici nu şi-o putuse imagina. Poate că aceasta era problema. Îl iubea pe Solomon de când se ştia, dar de fapt de-abia îl cunoştea. Se îndrăgostise oare de un vis ţesut în jurul lui?

Niciodată nu-l influenţase atât de puternic o simplă propoziţie – şi nici vreo simplă fecioară. *Dacă-mipromiţi în schimb inima ta întreagă*. I se făcuse pielea de găină. Cum se transformase joaca lor în asemenea pretenţii exagerate? Şi Iosafat făcuse un comentariu asemănător în timpul negocierilor. „Ariela va fi, poate, ultima ta soţie". Ariela şi abba ei păreau să aibă o viziune total nerealistă despre obligaţiile unui rege.

174
175
ce *dt*.
& *QV*

Dacă fata aceasta credea că regele Israelului o putea iubi aşa cum ar fi iubit-o un tânăr păstor sunamit, greşea amarnic. Singura formă de apărare pe care o putuse găsi pe loc împotriva farmecului ei nevinovat fusese să se prefacă a fi un filistin de la curte şi să se poarte cu ea ca şi când ar fi fost o femeie oarecare în odaia lui de dormit. Multe fecioare îi şoptiseră dornice în ureche, fiecare având propriul interes pentru a-i câştiga afecţiunea. Nu se temuse niciodată că va ceda dorinţelor lor – până acum.

Ariela stătea tremurând, ochii ei frumoşi de porumbiţă aşteptau ca el să vorbească.

Lui Solomon i se făcu ghem stomacul, sentimente tulburi îi tăiaseră pofta. Îşi mută atenţia pe mâncare şi se sprijini într-un cot.

Distragerea era deseori cea mai bună soluţie. „Ce avem aici, prepeliţă? îmi place mult prepeliţa”. Auzi un uşor pufăit dispreţuitor, dar nu avu curaj să se uite la ea.

„Da, domnul meu”, răspunse ea încet.

Răceala din glasul ei fu ca o lovitură în piept. Cum s-o facă iar bucuroasă fără să-i dea false speranţe în legătură cu devotamentul lui? Trebuia să spună ceva! „Şi fra şi Şeera nu sunt chiar aşa de rele. Când vei veni la Ierusalim, te vor răsfăţa cu parfumuri şi creme de la curte”. Auzi un alt pufăit şi, când îşi ridică privirea, văzu lacrimi în ochii ei. „Nici ima mea nu le place”, izbucni disperat.

Bârfa aceasta picantă îi smulse păstoriţei un chicotit. „Chiar?” întrebă. „Reginei Batşeba nu-i plac Fiicele Ierusalimului?”

Uşurat să-i vadă iarăşi ochii scânteind, răspunse: „Nu, dar nu trebuie să le spunem şi lor. Sunt sigur că Ima Batşeba le va anunţa în curând”. Ariela zâmbi, iar el se simţi de parcă razele soarelui l-ar fi încălzit până-n adâncul inimii. „Mă bucur că ai venit cu mâncarea, Ariela”.

Ea înmuie o bucăţică de prepeliţă în lapte bătut şi i-o duse la gură. „Nici carele faraonului nu m-ar fi putut împiedica să vin”. Scânteia jucăuşă revenise.

El râse tare şi primi mâncarea din mâna ei, observându-i bandajele de pe palme. Când numai oasele de prepeliţă mai rămaseră din tot festinul lor, Solomon îşi sprijini spatele de un smochin şi-şi mângâie pântecele rotund. „Ariela, cred că a fost cea mai bună masă pe care am avut-o vreodată”.

„Îi voi transmite mamei complimentele”, spuse ea cu emfază. „Cred

176

MHSU ANDREWS

că mâncarea pe care aş fi pregătit-o *eu* nu ţi-ar fi plăcut la fel de mult”. Se uită la pistruii răspândiţi pe faţa ei sărutată de soare şi-i cercetă ochii care îi câştigaseră întreaga atenţie. Un amestec unic de alună cu fărâme de gri, ochii ei străluceau de viaţă şi pasiune.

Aşezându-se pe o parte, Solomon se sprijini într-un cot şi-şi întinse mâna să-i mângâie uşor obrazul. Se simţi uşurat când ea nu-l refuză, dar era mai mult decât uşurare. Îl durea inima în piept, şi se întrebă dacă era dragoste sau prea multă prepeliţă.

Ariela savura căldura atingerii lui Solomon. Nu mai era atingerea lascivă a unui străin, ci redevenise darul lui Iehova care credea ea că este. Obrajii i se încălziră amintindu-şi silueta lui puternică.

„Mi te alături?", întrebă el, arătându-i iarba de lângă el. „Aduc tapiseria..."

„Nu, mulţumesc. Ariela îl opri punându-i o mână pe braţ. „Îmi place să stau pe iarbă. Ai uitat? Sunt păstoriţă". Îşi cufundă capul între umeri şi-şi aranja învelitoarea capului aşa încât să-i ţină cald la urechi. Cu siguranţă erau roşii ca trandafirii din grădina Imei. „N-am nevoie de tapiserie, domnul meu".

El se aşeză iar lângă ea, făcându-şi de lucru cu firele de iarbă. „Trebuie să mărturisesc, nu-mi dau seama de ce ai nevoie". Ea observă cum se formează un mic V la baza nasului lui, cum stătea aşa, căzut pe gânduri. „Femeile sunt o parte importantă a vieţii mele. Aduc culoare şi mireasmă unei existenţe altfel plictisitoare". Se opri, aşteptând reacţia ei.

„Vorbeşti de parcă am fi flori de şofran şi scorţişoară".

Un zâmbet larg apăru pe chipul lui. „Cred că, în unele privinţe, aceasta este o descriere bună a femeilor. Unele sunt dulci, altele picante". Deveni îngândurat. „Am cunoscut multe femei, Ariela, dar niciuna ca tine. Nu pari complicată, dar eşti complexă. Eşti păstoriţă, dar elegantă ca o regină". Aruncă firul de iarbă cu care se juca şi o privi în ochi. „Mă provoci mai mult decât toţi înţelepţii Persiei la un loc".

„Nu sunt atât de complicată", şopti ea. „De fapt, mă înţelegi mai bine decât îţi dai seama".

„Ei bine, va trebui să mă convingi de asta". Privirea lui savura fiecare detaliu al chipului ei. „Convinge-mă, preaiubito. Dovedeşte-mi că te înţeleg bine".

177

oSf & i

La auzul acelui cuvânt, inima ei se opri. *Preaiubită*. „Bine”, răspunse. „Îţi aminteşti când am venit astăzi cu coşul cu mâncare? Ai simţit mirosul mâncării sau prezenţa mea?”

„Cred că ţi-am mirosit parfumul”.

„Nu mă parfumez”, spuse ea, cercetând firele de iarbă pe care le aruncase el.

„Cum să nu! Ai un miros natural, un amestec de lavandă şi muguri de henna”.

Ea îşi simţi iar obrajii arzând. Să păstreze oare discuţia la un nivel superficial? „Şi fra şi Şeera ar spune că miros a piele învechită şi a ţarc de oi”.

Ecoul râsului puternic al lui Solomon înconjură dealurile. Apoi el se uită peste umăr şi le făcu cu mâna Fiicelor Ierusalimului. „Acesta-i pur şi simplu felul în care se poartă femeile din ludea cu alte femei”.

Îl luă de bărbie şi-l apropie de ea, captându-i întreaga atenţie şi susţinându-i cu îndrăzneală privirea. „Ei bine, acesta-i felul în care se poartă cu un bărbat o păstoriţă sunamită”. Cu inima bătându-i puternic, cu mintea în fierbere, îi recită un vers dintr-un poem pastoral. „Pe când regele se desfăta la masa lui, parfumul meu îşi răspândea mireasma”. Ariela căută în legătura de piele de la gâtul ei şi scoase de sub haină un pacheţel cu parfum dulce. „Preaiubitul meu este cu mine mereu, ca un săculeţ cu mir şi muguri de henna din viile din En-Ghedi”.

Nu îndrăzni să-i spună adevărul – că îl visase în fiecare noapte şi că în vis el luase locul acelui săculeţ la pieptul ei. Poemul pastoral era intim, stârnea simţurile după cum rânduise Dumnezeu, dar ea trebuia să fie discretă până după nunta din Ierusalim.

Solomon zâmbi nedumerit. „Frumoase cuvinte. Îmi spui că eşti simplă, dar îmi spui ghicitori. Ţi-am spus că parfumul tău seamănă cu amestecul de lavandă şi muguri de henna. Dar poemul tău pastoral descrie parfumul de muguri de henna şi mir – un amestec de

înmormântare?" înainte să apuce ea să răspundă, adăugă: „Vezi? Eşti mai provocatoare decât perşii".

Încântată că îi prinsese subtilitatea, spuse: „Cum aş putea fi altfel decât provocatoare cu un nume ca Ariela – leul lui Dumnezeu?"

El întinse mâna şi îi mângâie bărbia, iar inima ei bătu deodată mai tare. Trebuia să fie atentă. Chiar dacă locul era plin de slujitori, iar Fiicele Ierusalimului stăteau la pândă, el era totuşi rege al Israelului, iar ei doi erau doar logodiţi.

178

MI-şi; ANDREWS

„Mirul simbolizează durerea, iar henna bucuria". Urmări cum vorbele pătrund încet în conştiinţa lui. „Descopăr că adevărata dragoste le cuprinde pe amândouă – suferinţă şi bucurie".

Mâna lui se opri pe chipul ei, iar el miji ochii. „De ce? De ce trebuie ca dragostea să fie însoţită de suferinţă? De ce nu se poate ca dragostea să fie pur şi simplu plăcere?" Arăta ca un băieţel care se târguia pentru nişte dulciuri în plus după masă.

„Dragostea care dăruieşte plăcere adevărată merită sacrificiu", spuse ea. Apoi adăugă în şoaptă: „Rege Solomon, fiu al unui rege păstor, vorbeşte-i păstoriţei tale pe limba creaţiei".

Un fior de teamă îl trecu pe Solomon înainte să-i apară un zâmbet şovăitor pe faţă. „Eşti cu adevărat frumoasă, preahibita mea. Atât de frumoasă! Ochii tăi sunt două porumbiţe".

Ea aplaudă încet: „Regele Israelului tocmai a compus primul său poem pastoral! Acum este din nou rândul meu". Ariela se întinse pe partea dreaptă, atentă să nu se apropie prea mult de el. Se sprijini în cot, imitând astfel poziţia lui. Chipul lui se însenină, iar el întinse mâna spre ea. Ea îi prinse mâna şi i-o puse la loc pe iarbă. El zâmbi timid.

Ariela îşi drese glasul ca şi când s-ar fi pregătit pentru o recitare lungă, dar cu privirea mângâind sufletul lui: „Cât eşti de frumos, regele meu! Cât de încântător!" îşi trecu mâna peste iarba bogată şi se uită la ramurile copacilor ce coborau până jos şi formau un baldachin pentru ei doi. „Patul nostru este bogat şi verde, iar bârnele casei noastre sunt

cedrii. Brazii sunt acoperişul nostru".

Solomon îi răspunse rapid, cu ochii scânteind: „Bârnele casei noastre sunt într-adevăr cedrii, preaiubito! Iar acoperişul nostru a fost ridicat cu brazi!" Apropiindu-se, adăugă cu voce joasă: „Palatul meu este plin de aroma ţinutului tău nordic. Cedrii Libanului umplu toate odăile în noua ta casă. Vei avea mai multe grădini în Ierusalim decât îţi poţi imagina". Apoi, ca şi când următoarele lui cuvinte ar fi fost cea mai generoasă promisiune pe care o făcuse vreodată, spuse: „Vei fi cea mai frumoasă floare a mea, iar eu voi fi singurul tău grădinar".

Ariela închise ochii ca să-şi ascundă durerea. *O*, *Solomon*, *eu visez să fiu singura ta floare*, *nu doar cea mai frumoasă*. Inima i se frânse – pentru ea şi pentru el. Nu ştia nimic despre dragoste. Un bărbat şi o femeie devotaţi unul altuia pe viaţă. Pe câmpiile din suntem, ar fi putut

179

uita de harem, de bătăliile ce o aşteptau în Ierusalim. Aproape că ar fi putut uita.

„Nu sunt decât un trandafir din Şaron", spuse ea cu vocea tremurândă. „Un crin din vale, cea mai mică floare din grădina ta".

Ca sunetul unei trompete în liniştea zorilor, regele sări în sus ca să se aşeze pe covoraş mai aproape de ea.

„Solomon?"

Stătea cu genunchii îndoiţi, cu palmele încleştate pe ei. Privirea lui rece îi îngheţă sângele. „Ca un crin printre spini eşti tu între celelalte fete, Ariela. Şi bine te numeşti, leul lui Dumnezeu. Căci eşti tenace precum o leoaică la vânătoare". Se uită în zare şi murmură: „Desigur, regele Israelului este prada ta, câştigarea dreptului de întâie soţie este cel mai important scop al tău".

Cuvintele lui o străpunseră. Nu urmărea deloc niciun „drept", cum spunea el. Solomon interpretase dorinţa ei de devotament mai profund drept un joc politic pentru putere şi răspunsese ridicând un zid invizibil, dar impenetrabil, în jurul inimii lui. Dar era hotărâtă să-i dezvăluie minunile iubirii adânci şi statornice. „Ca un măr între copacii

pădurii este regele meu printre ceilalţi bărbaţi". Când el nu răspunse în niciun fel, îşi întinse mâna să-i atingă braţul. Nici ghiontul ei jucăuş nu produse nicio reacţie, aşa că îi şopti la ureche „Mă desfăt stând la umbra ta, iar fructul tău este mai dulce decât orice bunătăţi".

Un zâmbet apreciativ apăru în sfârşit pe buzele lui Solomon, îndulcindu-i expresia dură. „Ce aiureală mai este un măr într-o pădure?" întrebă. „Sunt doar un proaspăt învăţăcel în limbajul păstorilor, dar până şi eu ştiu că merele n-au ce căuta în pădure".

„Eşti unic, rege Solomon, şi, aşa cum un măr în pădure este un lucru neobişnuit, dar productiv, tot aşa şi tu vei aduce rod unic pentru Israel".

El zâmbi şi i se alătură iar Arielei în poziţia lor familiară, stând pe o parte, cu faţa la ea – de data aceasta la distanţă de o palmă doar. „Explică-mi ce înseamnă să stai la umbra mea şi..."

„Ca să stau la umbra ta, rege Solomon", îl întrerupse Ariela, „trebuie să te odihneşti într-un singur loc!" Chicoti şi el întinse mâna spre ea, dar reuşi să-i prindă mâna înainte s-o poată atinge. Îi ghidă iar mâna spre covorul verde bogat dintre ei, apoi se retrase un pic mai departe. „Ei bine", spuse cu obrajii arzând, „voiam să spun că prezenţa ta este fructul dulce care îmi desfată inima. Ne-am bucurat

de banchetul gălăgios şi mi-ai dat daruri preţioase. Ai ridicat în faţa tuturor steagul iubirii pentru mine". Îl atinse uşor pe gât, lângă barbă. „Dar aceste momente liniştite sunt cele în care, regele meu, dragostea şi devotamentul nostru pot creşte şi pot aduce rod".

Solomon o prinse de mână, îi întoarse în sus palma bandajată şi o sărută. Apoi îi puse uşor palma pe iarba dintre ei, îi mângâie bărbia şi coborî încet pe gât. Ea îi prinse mâna şi i-o puse înapoi pe iarbă.

„Aaa!", spuse el, rostogolindu-se pe spate. Dar de data aceasta, cu un chicotit jucăuş. „Toate aceste vorbe despre dragoste mă fac flămând din nou".

Inima Arielei se strânse. *Este bine că se întoarce la Ierusalim*, se

gândi. *Nu știu dacă m-aș putea păstra pură timp de un an întreg, dacă am petrece fiecare zi pe câmpie*. Lăsându-se pe spate lângă el, își puse teatral mâna pe frunte: „Întărește-mă cu stafide. Răcorește-mă cu mere, căci leșin de dragoste". Cu ochii la norii care treceau deasupra lor, nu auzea decât sunetul râsetului ei, iar deodată își dădu seama că regele se apropiase.

„Ariela", șopti el în melodia râsetului ei. Printr-o mișcare rapidă și ușoară, îi acoperise trupul, iar buzele lui le acopereau pe ale ei, pline de dorință. Cum de nu se gândise că atingerea ei va aprinde tăciunii lui?

„Nu!" spuse ea cu răsuflarea tăiată. „Așteaptă! Trebuie să așteptăm!" îi împinse la o parte pieptul, se luptă și-și întoarse fața.

El se rostogoli înapoi pe covor lângă ea. „Nu?" făcu el. „Să așteptăm?" Mintea nu părea să-i fie capabilă de a închega mai mult de două sau trei vorbe.

„Suntem logodiți", spuse ea, ridicându-se în șezut și aranjându-și rochia și învelitoarea capului.

„Logodiți?" Din nou, un singur cuvânt! Solomon își scutură capul ca să-și limpezească mintea.

„Este o ofensă ce se pedepsește prin uciderea cu pietre să te culci cu o femeie logodită, domnul meu". Ochii ei îl priveau rugător în timp ce-i vorbea: „Dacă ai fi ascultat ieri, înainte să fie semnat tratatul… când te-am rugat să mă iei în odaia ta…"

„Cum îndrăznești să mă înveți pe mine cum este legea?" Solomon

181

sări în picioare. „Sunt regele Israelului și pot lua în odaia mea o fecioară oricând doresc. Pot avea o duzină de soții dacă vreau!"

Deodată, mica sunamită era și ea în picioare, plină de furie. „Încă nu sunt una dintre soțiile tale!"

„Într-adevăr, nu ești!" se auzi vocea stridentă a Și frei. „Și cu un temperament ca acesta, putem să presupunem că nici nu vei fi!"

Șeera, sprintenă ca o pisică egipteană, se ivi la stânga lui

Solomon. „Vino, regele meu, să lăsăm aceste turme neruşinate de capre la păşunile lor”.

Înainte să apuce Solomon să-şi tragă răsuflarea, Ariela se apropie de faţa Şi frei la distanţă de doar o palmă. „Ascultaţi-mă bine, Fiice ale Ierusalimului, vă jur pe gazelele şi căprioarele câmpului: mă voi înfăţişa înaintea lui Solomon ca mireasă pură şi sfântă. Dragostea adevărată este gata să se jertfească, să aştepte, să primească binecuvântarea lui Iehova la vremea cuvenită – nu mai devreme!”

„Destul!” strigă Solomon. „Ţi-am ascultat destul vorbele despre dragoste ce se jertfeşte şi crâmpeiele de poezie! Promiţi dragoste, dar îmi refuzi pasiunea. Îndepărtează-te de mine, femeie!” Ariela întinse mâna spre el, dar el o respinse. Toate vorbele ei dulci nu-i aduseseră decât frustrare.

Fiicele Ierusalimului plecară la pas cu el, aruncând săgeţi din priviri către Ariela. „Să-i trimitem un mesager prinţului Iosafat să-l înştiinţeze că mireasa lui de pace nu este potrivită?” întrebă Şi fra, scuturând firele de iarbă de pe haina regelui.

„Nu”, spuse el apăsat. Nu putea risca să rupă tratatul cu seminţiile de nord – sau să n-o mai vadă niciodată pe fată.

Şi fra nu mai spuse nimic.

Solomon dădu colţul cortului său şi-l întâlni pe Benaia, care vorbea cu un grup de soldaţi. „Pregăteşte o gardă care să mă însoţească imediat la trăsură!”

Pe chipul lui Benaia se citea confuzia, îngrijorarea. „Domnul meu, festivităţile de diseară… te vei întoarce la timp pentru…”

„S-ar putea să nu mă mai întorc niciodată în acest loc uitat de lume!”

Benaia se uită spre câmpie. Solomon îi urmări privirea.

Ariela alerga spre casă, iar resturile mesei lor erau un adevărat haos pe covoraşul de sub smochin. *Întocmai ca şi acest blestemat tratat de pace*. Îl duru inima în piept. „Pregăteşte întreaga caravană;

ne întoarcem la Ierusalim!" strigă. „Eu şi Fiicele Ierusalimului plecăm acum cu trăsura mea, cu o escortă mai mică!" Benaia se înclină scurt, iar Solomon îi dădu restul instrucţiunilor: „Să ai grijă ca restul caravanei să plece din suntem înainte de lăsarea serii. Trăsura şi escorta mea vor merge destul de încet ca să ne ajungeţi din urmă până dimineaţă".

Nu aşteptă răspunsul lui Benaia. Ştia că nu i se pare înţelept să călătorească noaptea prin pustiu. *Probabil că darul de înţelepciune de la Dumnezeu are de a face doar cu treburile ţării, mi şi cu problemele inimii*.

Solomon se îndepărtă ţanţoş, adunându-şi toate puterile să-şi ţină umerii drepţi. Peste câteva clipe, regele stătea pe băncuţa lui frumoasă, faţă în faţă cu Fiicele Ierusalimului, urmărind de la fereastra trăsurii cum se pierde în zare pajiştea verde a Sunemului.

„Ei bine, cel puţin nu mai trebuie să te întorci niciodată în această gaură uitată de lume", spuse Şi fra, făcându-şi vânt.

„Tăcere", mârâi Solomon. Se supuse. Dar dorinţa lui nu putea fi supusă la fel de uşor. Cum putuse o simplă păstoriţă să-i arunce inima într-o asemenea frământare? Mânie. Tristeţe. O durere cum nu mai simţise nicicând. Totul trebuia să fie un simplu aranjament, un târg. Cum îndrăznise să-l refuze? Şi cum îndrăznea să pretindă să fie *singura* lui femeie? Asta voise să spună atunci când îi spusese că vrea inima lui întreagă, nu-i aşa?

Suspinul lui adânc atrase atenţia Fiicelor, dar, spre cinstea lor, acestea nu spuseră nimic. Solomon rămase pe gânduri în tot timpul călătoriei lor lungi şi zdruncinate spre Ierusalim. *Poate că nişte soţii noi mă vor ajuta să uit ochii cenuşii de porumbiţă ai miresei de pace a Israelului*.

183

21

1 Împăraţi 5: 13 – 18

Împăratul Solomon a luat din tot Israelul oameni de coi-voadă, în număr de treizeci de mii. I-a trimis în Liban, câte zece mii pe lună, cu

schimbul; *o lună erau în Liban*, *şi două luni erau acasă*. *Adoniram era mai mare peste oamenii de corvoadă*. *Solomon mai avea şaptezeci de mii de oameni care purtau poverile* şi *optzeci de mii care tăiau pietrele în munţi*, *afară de căpeteniile*, *în număr de trei mii trei sute*, *puse de Solomon peste lucrări şi însărcinate cu privegherea lucrătorilor*, *împăratul a poruncit să se scoată pietre mari şi măreţe*, *cioplite pentru temeliile casei*. *Lucrătorii lui Solomon*, *ai lui Hiram*, *şi Ghibliţii*, *le-au cioplit*, *şi au pregătit lemnele şi pietrele pentru zidirea casei*.

11 văd, domnul meu!" strigă Reu plin de entuziasm, sărind agitat pe spatele cămilei din mijloc. „Ierusalimul, asemenea unei coroane pe dealul acela. Parcă şi simt mirosul prăjiturilor cu stafide ale Imei".

Iosafat râse. „În astea nouă luni, te-ai subţiat de eşti doar umbra bărbatului care erai cândva". Se aplecă înainte, străduindu-se să-l vadă pe Benaia, care era de cealaltă parte a lui Reu.

„Dacă o lăsăm pe maică-sa să-l hrănească din bucătăriile palatului", îi ţinu comandantul isonul, „va ajunge să fie de trei ori bărbatul care era cândva!"

Şi alţii din convoi intrară în joc, glumind pe seama lui, iar Iosafat se bucura de gălăgia lor. Era o adevărată uşurare după strigătele

panicate ce se auziseră la Silo în urmă cu două zile. Legăturile cu cetăţile din pustia din centrul Israelului se stricaseră căci familiile erau împovărate de dările în grâne şi animale în timp ce bărbaţii le erau plecaţi să îndeplinească planurile de construcţie ale regelui. La Silo, nemulţumirile au crescut de la tensiune la violenţă, iar una dintre gărzile lui Iosafat a fost rănită. Cu siguranţă vestea s-a dus până la Ierusalim, căci a doua zi a sosit Benaia cu garda lui de elită pentru a-i escorta pe Iosafat şi suita lui. Regele dorea să ştie cum mergea călătoria de pace şi voia să afle asta de la Iosafat.

„Reu, prietene", spuse prinţul Sunemului, „mama ta va trebui să te îngraşe iute. Vom rămâne la Ierusalim mâine, pentru Sabat, dar apoi

trebuie să pornim din nou la drum dacă vrem să ţinem pasul şi să ajungem în toate satele din nord înainte să se încheie anul de logodnă". Adăugă, zâmbind către Benaia: „N-aş vrea ca Solomon să aştepte prea mult pentru mireasa de pace a Israelului".

Comandantului îi pieri zâmbetul. Îi evită privirea. Se lăsă tăcerea.

„Ce e, Benaia?" spuse ceva mai încet Iosafat. „Ce-mi ascunzi?"

Reu stătea între ei arătând foarte stânjenit şi străduindu-se să o ţină în loc pe Dalila, îndărătnica lui cămilă, ca cei doi vârstnici să i-o poată lua înainte şi să discute stând unul lângă celălalt. Animalul încăpăţânat refuza să încetinească. Părea la fel de nerăbdătoare ca Iosafat să afle veştile lui Benaia.

Faţa lui Benaia fu umbrită de un aer aproape vinovat. „Solomon şi-a luat mai mult de douăzeci de soţii de când a plecat din suntem".

„Poftim?" Iosafat simţi că i se întoarce stomacul pe dos. „Cum? Niciun israelit nu i-ar permite fiicei lui să renunţe la perioada logodnei..."

„Familiile din ludea nu ţin cont de perioada logodnei în cazul căsătoriilor regale". Benaia oftă. „Dar nu e vorba de soţii din Israel ori din ludea". Gălăgia veselă a gărzilor încetă şi se mai auzi doar tropăitul copitelor cămilelor.

„Regele Solomon şi-a luat douăzeci de *soţii din neamurile străine*?" Vorbele lui Iosafat fură abia şoptite.

Comandantul dădu din cap şi îşi frecă faţa cu palmele lui enorme.

„Cum rămâne cu porunca lui Dumnezeu ca regele lui Israel să nu-şi ia mai multe soţii, Benaia?"

Bărbatul solid nu răspunse.

185

„Cum rămâne cu porunca lui Dumnezeu ca israeliţii să nu-şi ia soţii din neamurile vecine, ca nu cumva acestea să le întoarcă inimile către dumnezei străini?"

Benaia îşi ridică respectuos capul iar pe faţă i se citi teama.

Lui Iosafat aproape că i se oprise inima în loc. „Spune-mi că Solomon n-a început să se închine la idoli”.

„Nu”. Răspunsul lui Benaia fu rapid şi hotărât. Întoarse capul, privind spre gărzile lui formate din peletiţi şi cheretiţi, şi vorbi astfel încât să-l audă cu toţii: „Nu, regele Solomon nu se închină la dumnezeii soţiilor lui”.

Cât Iosafat şi-a tras suflarea pregătindu-se să continue cu întrebările, comandantul îl avertiză aproape imperceptibil din priviri. Era evident că avea multe de spus, dar nu dorea să continue discuţia aici.

„Douăzeci de soţii?” întrebă Reu, părând că i-a scăpat esenţa discuţiei. „Cum ar putea un bărbat să-şi ia douăzeci de neveste în mai puţin de nouă luni?”

Benaia îşi drese glasul, ignorând întrebarea pe deplin justificată a tânărului mesager. „Căsătoriile sunt rodul răspândirii faimei lui Solomon. Regi şi ambasadori, astronomi şi doctori din locuri neştiute de noi vin ca să-i afle înţelepciunea, iar după ce îi uimeşte cu cunoştinţe ce depăşesc orice revelaţie pământeană, ei îi oferă fiicele lor în dar”.

Iosafat strâmbă din nas, clătină din cap şi încercă să pătrundă contradicţiile acestui rege tânăr şi ager la minte. „Mă vei ierta de vorbele mele sunt prea directe, dar mi se pare că regele nostru profită de darul lui Iahve, iar dacă aşa stau lucrurile, mă tem pentru el, prietene”.

Benaia începuse să clatine din cap încă înainte ca Iosafat să-şi termine de rostit gândul. „Nu, nici vorbă. Regele nostru nu-i ştirbeşte gloria lui Iehova. El le arată acestor neamuri idolatre cunoştinţe pe care doar EI Şadai i le putea dezvălui şi apoi le vorbeşte despre Creatorul tuturor lucrurilor. Până să plece, mesagerii au aflat despre Dumnezeul lui Solomon şi au consimţit ca fiicele lor să înveţe despre Iahve”.

„Înseamnă că aceste femei renunţă la zeii lor păgâni când intră în casa lui Solomon?” Iosafat simţi o licărire de speranţă, asta până

observă avertizarea din privirea lui Benaia, pricinuită de întrebarea sa.

„N-am spus că au renunţat la zeii popoarelor lor", şopti acesta – după care tăcu. Nu mai era nimic de adăugat. Iosafat îi citi adevărul pe chip.

186

MESU ANDREWS

Ajungând la poarta de est a Ierusalimului, Benaia îşi lovi uşor cămila şi trecu în fruntea convoiului. Una dintre străji îl salută: „Bun venit, comandante! Regele vă aşteaptă".

„Mulţumesc, Oliab. Ai grijă ca oamenii prinţului Iosafat, cu animalele lor, să fie îndrumaţi spre grajdurile regelui".

Benaia trecu de poartă, dar Iosafat auzi una din străji bombănind, „N-am să mişc un deget ca să slujesc un câine israclit din nord". Reu făcu ochii mari de uimire, însă părea că nimeni altcineva nu auzise. Iosafat trecu cu vederea obrăznicia paznicului şi îl urmă pe Benaia spre palat.

Aruncând o ultimă privire peste umăr, observă că tânărul său ajutor întâmpina la poartă unele probleme din partea străjilor. Nu se îndoia că Reu va rezolva lucrurile cu voioşia lui obişnuită, *Iehova*, *dă-mi o inimă milostivă ca a lui Reu*, *să-i pot vorbi regelui meu cum se cuvine*.

I

Ariela, ca toate tinerele israelite, sperase ca logodnicul ei să-i trimită din când în când câte un mesaj plin de dragoste, prin prietenul ales de el. Prea multe zile de Sabat trecuseră însă şi nouă luni întregi se împliniseră, fără să primească vreun semn de la Benaia. Suind pantele stâncoase ale dealului More, Ariela se întreba dacă logodna ei nu fusese doar un vis – încheiat cu coşmarul de pe câmpie. Covorul verde bogat pe care ea şi Solomon luaseră masa fusese pârjolit de soarele verii şi acum zăcea acoperit de giulgiul palid al iernii. Răceala ploii îi pătrunsese Arielei până la oase, iar zilele cenuşii dinaintea primăverii oglindeau mâhnirea din sufletul ei.

Descoperise că păstorirea turmelor familiei îi alina inima rănită

iar îngrijirea animalelor îi făcea bine. Conducând oile tatălui ei pe culmile din nord ale dealului More, Ariela căută ultimele petice de vegetaţie şi se aşeză în scobitura unui bolovan ca să-şi examineze mâinile şi picioarele zgâriate. Păstoritul era o muncă grea, dar durerea pe care o simţea în inimă făcea orice altceva să pălească.

„Solomon", spuse ea unui berbec peste măsură de încăpăţânat pe care-l numise după regele ei cel tăcut, „vei veni înapoi ca să onorezi tratatul de pace?" Animalul îi răspunse cu o privire goală. „Hm, ciudat. Exact asta spune şi regele Solomon".

Îşi duse turma spre un mic pâlc de verdeaţă, se aşeză pe o piatră netedă şi întrebă pe cea mai apropiată dintre oi: „Oare inima lui a fost

cu adevărat răscolită sau fiorul ce i se citea în ochi a fost doar rodul închipuirii mele?" Drept răspuns oaia behăi, iar Ariela pufni în râs. „Ştiam că o femeie mă va înţelege".

Soarele se topea iute la orizont, aşa că Ariela începu să coboare dealul îndreptându-se spre casă. Trecând cu turma pe lângă un pârâu de munte, simţi promisiunea lui Iehova în aerul care se încălzea pe zi ce trecea. Ah, de ne-am putea bizui pe rege ca pe anotimpuri.

Fără îndoială, era tristă şi pentru că-i era dor de Abba. El şi Reu porniseră în călătoria de pace imediat după plecarea lui Solomon din suntem. Îşi începuseră campania în zonele cu populaţie numeroasă din Galilea, iar apropierea de casă le permitea să vină des în vizită. De patru luni însă, Abba şi Reu se aventuraseră în pustia din centrul Israelului şi nu mai trecuseră pe acasă. Abba trimisese vorbă, prin diverşi mesageri, că cetăţile din pustie se împotriveau mai tare reformelor lui Solomon. Negustorii ambulanţi au adus veşti despre o răscoală ce avusese loc la Silo cu câteva zile înainte de ultimul Sabat. De atunci nu mai ştiau nimic de Abba şi în fiecare seară, după ce Ima închidea uşile de la odaia de dormit, Ariela îi auzea plânsetul înăbuşit.

Împingând uşor cu cotul ultima crupă din lână în ţarcul oilor, ridică privirea şi-l văzu pe Igual apropiindu-se. Uitându-se atent la bărbatul tânăr din faţa ei, care fluiera vesel, se minuna de roadele

îndurării revărsate asupra celui dornic să o îmbrăţişeze. Verifică încuietoarea porţii şi era gata să-l salute când Igual spuse: „Vino repede, surioară! Ima are nevoie de ajutorul tău pentru a pregăti cina".

Ciudat, îşi spuse Ariela. *De obicei Ima pregăteşte singură toată mâncarea*. Dădu însă din cap cu un oftat şi se gândi că Ima fusese probabil peste măsură de ocupată în acea zi. Din cauza supărării, mâinile mamei Ioşeba nu mai lucrau la fel de repede, iar ea nu mai reuşise să ţină pasul de la ultimul Sabat, din urmă cu trei zile. Igual o duse spre casă înghiontind-o, de parcă ar fi fost una din oile lui Abba. O băgă în curte, apoi deschise larg uşa grea a casei.

„Bună ziua, mieluşeaua mea", spuse Abba, aşezat pe o piele de capră lângă covoraşul de piele ce servea drept masă. Suspină adânc şi rămase cu gura căscată. Surprinsă peste măsură. Bucuroasă peste măsură. Nu se putea mişca. Nu putea rosti o vorbă. În cele din urmă, alergând spre Abba, căzu în genunchi şi dădu drumul lacrimilor pe care le ţinuse sub zăgaz atâta timp.

w-m

MESU ANDREWS

„Sst, mieluşeaua mea", şopti el. „Iehova lucrează chiar şi atunci când noi nu ne dăm seama de acest lucru".

„N-am primit nicio veste de la Solomon sau de la prietenul mirelui. Să se fi răzgândit? Cum rămâne cu înţelegerea noastră? îl iubesc, tată".

O îmbrăţişa şi ea îşi descarcă sufletul în faţa lui.

Din colţul odăii, ascuns de uşă, se auzi un smiorcăit necunoscut şi Ariela ţâşni în picioare. „Benaia!" Lăsă capul în jos, simţind cum

I se aprind obrajii şi întrebându-se cât de mult auzise. „Ce faci aici?" întorcându-se spre tatăl ei, îi puse din priviri aceeaşi întrebare.

„Ariela, vino şi aşază-te. Eu şi Benaia trebuie să-ţi spunem ceva".

O cuprinse groaza şi se temu că o vor lăsa genunchii. Se uită din nou la Benaia, iar de această dată el veni spre ea cu un zâmbet binevoitor, oferindu-i braţul lui puternic drept sprijin.

Se aşeză lângă Abba, în timp ce el îi explica: „Benaia şi un

detaşament al Uriaşilor au fost trimişi de urgenţă la Silo, unde călătoria noastră de pace a întâmpinat împotrivire".

Ariela privi temătoare prin cameră şi îşi dădu seama că Reu nu era acolo. „Reu!" Spaima o străpunse ca un pumnal. Văzând ochii roşii şi înlăcrimaţi ai mamei ei, întrebă: „Unde este Reu?"

Abba îi răspunse calm, fără grabă. „Doar una dintre gărzi a fost uşor rănită în timpul revoltei, dar Reu a suportat nişte răutăţi din partea unui străjer în Ierusalim. Acum se odihneşte în dormitorul nostru". Iosafat îi făcu un semn lui Igual, îndemnându-şi fiul să iasă din încăpere, iar fratele Arielei dădu din cap aprobator, încercând să o liniştească pe aceasta. Iosafat îi atinse Arielei uşor braţul, pentru a-i recâştiga atenţia: „Igual va avea grijă de Rău, iar tu îl poţi vedea dimineaţă. Acum însă te rog să ne asculţi, căci trebuie să-ţi vorbim de unele schimbări ce-au apărut la Ierusalim".

Îşi auzea inima bătând iar odaia fu cuprinsă de întuneric, mai puţin chipurile celor doi bărbaţi din faţa ei. Abba arăta îngrijorat, iar Benaia, îmbătrânit. Părul încărunţit de la tâmple, care le dădea un aer distins, le acoperise aproape pe jumătate creştetele, iar feţele lor amabile erau brăzdate de semnele îngrijorării.

„Ariela, mă asculţi?" spuse Abba.

Ochii i se umplură de lacrimi dintr-odată. „Da, Abba, dar înainte să începi, poţi să-mi răspunzi la o singură întrebare?"

Bărbaţii se priviră încurcaţi.

188

189

„Mai sunt mireasa de pace a lui Israel?"

Abba întinse mâna şi o mângâie pe obraz. „Doar dacă vei mai vrea, după ce vei auzi ce am să-ţi spun".

„Abba!" Nu-i venea să creadă că se îndoise de ea, chiar şi numai pentru o clipă. „Bineînţeles că vreau să mă căsătoresc cu Solomon. Îl iubesc!"

El tresări ca şi când ar fi primit o palmă, iar pe faţă i se citi un amestec de tristeţe, furie şi nedumerire.

„Spune-mi ce se întâmplă, Abba. Mă sperii”.

Din ochii lui izvorâră lacrimi iar buzele i se strânseră într-o linie subţire.

„Ariela, de când a plecat din suntem, Solomon şi-a luat mai multe soţii din neamurile străine”. Benaia vorbea cu o voce blândă, dar fără ocolişuri. „Ahişar se ocupă de cei care vin cu cereri la curtea regelui Solomon şi are grijă ca demnitarii care aduc în dar mirese să fie primiţi în audienţă printre primii”.

„*Mirese străine*?” spuse ea cu o voce pierită.

Abba dădu din cap aprobator. Benaia continuă: „Ahişar aranjează căsătoriile cu străinele, iar Fiicele Ierusalimului stârnesc discordie în haremuri. Gemenele le fac pe soţiile israelite să creadă că Solomon acordă favoruri mireselor străine, iar soţiile din nordul Israelului se plâng familiilor lor, deja pline de mânie, că regele îşi favorizează soţiile din ludea. Bineînţeles, nu am nicio dovadă a ticăloşiilor Fiicelor pe care să o pot arăta judecătorilor, iar singurele veşti din harem care ajung la rege sunt rapoartele înfrumuseţate ale lui Ahişar”.

Ariela simţea că-şi pierde capul de groaza vieţii care o aştepta. Bârfele din suntem erau ca o plimbare prin poiană pe lângă clevetirile din harem. Îşi adună curajul şi puse întrebarea care o înspăimânta cel mai tare: „Câte soţii străine şi-a mai luat?”

Cei doi bărbaţi se priviră încurcaţi.

„Douăzeci”, spuse Ima, ieşind din locul ei de lângă pietrele de gătit.

Instinctiv, Ariela îşi acoperi iute gura cu palma, înăbuşind un suspin.

„Fiica noastră trebuie să afle tot ceea ce s-a întâmplat ca să poată lua o hotărâre, dragul meu”, îi spuse Ioşeba soţului ei, blând, dar ferm. „Şi trebuie să-i spunem şi despre poruncile lui Iehova”.

Abba se întinse şi luă mâna Imei, invitând-o să şadă alături de ei trei lângă covoraşul de piele ce servea drept masă. Ariela se străduia

din răsputeri să nu se mai gândească la cele douăzeci de soţii noi ale lui Solomon.

Abba îi captă atenţia privind-o insistent în ochi. „În vremea lui Moise, Iahve le-a poruncit israeliţilor să nu se căsătorească cu canaaniţii care trăiau în ţara pe care le-o făgăduise lor".

Ariela ştia că era adevărat, dar întotdeauna se întrebase… „Oare David a păcătuit când s-a căsătorit cu Maaca, mama lui Absalom, care era fiica unui rege al gheşuriţilor?"

Abba şi Benaia se priviră, căutând sprijin unul la celălalt. De astă dată, fu rândul lui Benaia să explice. „Iahve le-a interzis categoric israeliţilor să se căsătorească cu femei din cele şapte seminţii canaanite, dar apoi le-a cerut ca femeile amonite şi moabite să nu fie aduse în adunarea israeliţilor decât după zece generaţii, iar femeile edomite, după trei generaţii".

Ariela se încruntă. „Vrei să spui că Dumnezeu aprobă căsătoriile lui Solomon cu femei străine – atât timp cât se căsătoreşte doar cu amonite, moabite sau edomite?"

„Vreau să spun că Solomon s-a îngrijit să respecte litera legii", răspunse Benaia. „Ca tatăl său, David, el nu s-a căsătorit cu nicio femeie din cele şapte seminţii canaanite, dar *spiritul* legii era să-i ferească pe bărbaţii lui Israel să cadă în ispita de a se închina la zei străini".

Ariela începu să clatine din cap. „Solomon nu s-ar închina la zei străini. Înţelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu îl va feri să facă aşa ceva".

Abba îi luă mâna ca să o liniştească; privirea lui era blândă, dar glasul cumplit: „Regele Solomon, mieluşeaua mea, este un bărbat cu inimă iubitoare. El se căsătoreşte cu mirese străine pe care le învaţă despre Iehova".

Simţi puţină uşurare, care dispăru imediat ce el începu din nou să vorbească.

„Însă în timp ce învaţă despre Iehova, ele se închină în continuare la zei străini. Femeile cu frică de Dumnezeu au povestit asta

familiilor lor din ludea şi din nordul Israelului şi tot poporul e în fierbere".

„Vai, Abba. Nu". Întorcându-se spre Benaia, îl întrebă: „Nu-l poţi convinge să le oprească? Pentru binele Israelului, trebuie să le ceară soţiilor lui să înceteze a se închina la idoli".

Comandantul înghiţi greu. „Ahişar m-a dat la o parte şi el este acum

191

consilierul favorit al regelui şi – „Vocea i se frânse şi întoarse capul, dregându-şi glasul.

Iosafat continuă, parcă ar fi preluat ştafeta: „Ahişar l-a convins pe Solomon ca dacă misiunea mea de ambasador al păcii dă greş, soldaţii din ludea să folosească forţa pentru a înăbuşi orice revoltă din ţinuturile din nord".

„Nu", şopti cu greu Ariela. Bărbatul la care visase ea n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. „Benaia, n-ai încercat să vorbeşti cu el? E de acord cu amestecul oştirii?"

„Un rege nu dă socoteală nimănui, doamna mea". Benaia îşi plecă ochii în semn de respect. Tăcu. Văzându-l, i se frânse inima. Acest bărbat milostiv şi pios îi mărturisea ce ajunsese viaţa lui. Un prieten drag se înstrăinase de el.

Când ridică privirea, Benaia avea ochii umeziţi de lacrimi.

„Cât priveşte amestecul oştirii, regele Solomon mi-a spus că speră ca prietenia ce mă leagă de tatăl tău să nu mă împiedice să conduc trupele iudee când va veni vremea să-i zdrobim pe rebelii din nord. L-am asigurat că nu va fi o problemă".

Ariela simţi un fior pe şira spinării. Nu era de mirare că cei doi bărbaţi din faţa ei păreau îngrijoraţi şi îmbătrâniţi. Duceau pe umerii lor problemele unui neam întreg.

„Ariela", vocea blândă a Imei străpunse tristeţea şi le atrase atenţia. „Ai aflat cum stau lucrurile. Hotărârea e în mâinile tale. Crezi că poţi să te legi prin jurământ faţă de Solomon şi să-ţi trăieşti toată viaţa într-un harem alături de femei care se închină la idoli?" în

încăpere se lăsă tăcerea, iar Ima îi luă mâna într-a ei.

„Nu ne îndoim de dragostea ta pentru Solomon. Te rugăm doar să asculţi ce-ţi cere Dumnezeu în acest moment şi să cântăreşti bine urmările".

Să cântărească urmările. Ariela cugetă la vorbele Imei şi măsură din priviri îngrijorarea ce se citea pe chipurile părinţilor ei. Se gândise că vor fi unele probleme la Ierusalim, dar niciodată nu-i trecuse prin minte că închinarea la idoli ar fi una dintre ele. Ce alte bătălii nebănuite o mai aşteptau? Le va face faţă, va ieşi învingătoare? Sau va da greş, dezamăgindu-şi familia, poporul şi pe Dumnezeu? închizând ochii, se rugă: *Iehova*, *ce ar trebui să fac*?

„M-am gândit bine", întrerupse Reu brusc tăcerea, ieşind vijelios

din odaia de dormit. „Nu e bine să lăsăm să se afle că un paznic din ludea mi-a nenorocit faţa. Ahişar abia aşteaptă să pună paie pe foc între..."

Ariela scoase un ţipăt mut când zări vânătaia de culoarea purpurei ce acoperea ochii şi nasul lui Reu. Vederea tânărului ei prieten şi veştile despre prefăcătoriile lui Ahişar o făcură pe Ariela să se gândească la legământul făcut. Văzu în potrivirea lucrurilor răspunsul lui Iehova că trebuia să respecte tratatul de pace. Îi mulţumi, rugându-se în tăcere.

Igual apăru şi el din odaia părinţilor lor, iar uimirea ce i se citea pe chip creştea pe măsură ce tăcerea se prelungea.

Reu privea de la unul la altul, cu obrajii în flăcări. „Îmi cer iertare. Probabil că am întrerupt..."

„Din contră, Reu. Cuvintele tale au fost de fapt şoapta lui Iehova". Văzându-i privirea nedumerită, Ariela le făcu semn lui şi lui Igual să ia loc lângă covoraşul de piele ce servea drept masă. „Văd pe faţa lui Reu urmările hotărârii mele, dar cred că ascultarea cântăreşte mult mai greu decât ele. Mă voi pregăti să fiu soţia regelui Solomon. După aceea, depinde de el dacă – „Arielei îi pieri glasul şi nu mai spuse

nimic.

Abba o mângâie pe obraz, iar ea îşi puse palma peste mâna lui. Zâmbetul lui iubitor era o confirmare a şoaptei blânde a lui Iehova şi îi dădea Arielei siguranţa de care avea nevoie pentru a vorbi despre viitorul ei nesigur. Întorcându-se spre cel care-l cunoştea cel mai bine pe rege, Ariela întrebă: „Benaia, şi dacă Solomon consideră că are destule soţii? Dacă rupe tratatul de pace şi nu se mai întoarce după mine?”

În ochii comandantului se citea compasiunea. „Nu cred că Solomon va avea vreodată destule soţii”. Apoi adăugă, zâmbind crispat: „Din fericire, cred că regele nostru nu şi-a mai găsit liniştea de când a plecat din suntem. Orice-ai fi făcut sau spus în acea după-amiază pe câmpie, l-a făcut pe tânărul meu prieten să-şi piardă odihna. Nu l-am mai văzut bucuros de când s-a uitat în ochii tăi”.

Ariela abia putu vorbi din cauza nodului pe care-l simţea în gât.

„Păi, eu am de gând să-i dăruiesc bucurie… dacă el va dori s-o primească”.

Un zâmbet lumină faţa comandantului oştirii israeliene, care făcu un gest pe care Ariela nu avea să-l mai uite vreodată: îi trase cu ochiul. De parcă ar fi încheiat o înţelegere pe tăcute, era sigură că el va fi întotdeauna susţinătorul ei la Ierusalim.

193

„Se pare că dimineaţă pornim la drum”, spuse Abba lovindu-se cu palmele peste genunchi.

Ariela se uită nedumerită la cei doi bărbaţi. „Cum adică se pare că porniţi la drum dimineaţă? De ce trebuie să plecaţi atât de repede? Te gândeai *să nu mai plecaţi*, tată?”

Chipul lui Benaia fu umbrit de compasiune, în timp ce Abba îi explica: „Când am vorbit cu regele Solomon la Ierusalim, a insistat să mă opresc câteva zile într-una din cetăţile din nord şi să chibzuiesc asupra suspendării călătoriei de pace. Se întreba dacă nu sunt prea mari riscurile faţă de avantajele discuţiilor cu aceşti «nordici îndărătnici», cum le spunea el, pentru a continua cele trei luni rămase

din campania noastră”.

„În ultimul timp, a folosit cam des aceste vorbe ale lui Ahişar, «nordici îndărătnici», şi asta a înteţit nemulţumirea celor care oricum erau în fierbere”, o lămuri Benaia.

„De aceea a venit Benaia cu mine”, adăugă Abba. „Comandantul şi un detaşament al Uriaşilor ne vor însoţi convoiul în restul călătoriei de pace. Trebuia să ne oprim la Izrael ca să luăm o decizie, dar eram prea aproape de casă ca să rămânem acolo”.

Inima Arielei bătea să-i sară din piept. Încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului puternic al comandantului, ea îl îmbrăţişa strâns. „Mulţumesc, Benaia. Nu mulţi bărbaţi ar purta grija dorinţelor unei tinere păstoriţe prostuţe şi l-ar conduce acasă pe tatăl ei”.

Benaia o mângâie stângaci cu palma lui enormă. „Nici eu nu port de grijă unei tinere păstoriţe *prostuţe*”.

Ariela îi dădu drumul din îmbrăţişare şi îşi plecă întrebătoare capul într-o parte.

Ochii lui se umplură de duioşie. „Port grija celei mai de preţ dintre miresele regelui, care-l aşteaptă în suntem”.

Ariela îi ridică mâna uriaşă şi îi studie urmele rănilor. Dându-şi brusc seama de pericolul pe care-l aveau de înfruntat aceşti bărbaţi, simţi cum o gâtuie emoţia. „Şi dacă cetăţile din nord se răzvrătesc? E mult trei luni pline să ţii piept mâniei lor. Şi dacă iudeii se întorc împotriva lui Solomon iar Benaia nu e acolo ca să – „Se opri, privind la Abba şi la Benaia, dându-şi seama cât de caraghioase erau prevestirile ei.

Abba chicoti. „Se pare că toţi suntem chemaţi să ne dăm viaţa pentru Israel, mieluşeaua mea. Îmi vine în minte o tânără femeie foarte

Înţeleaptă care spunea «Numai Iehova mă mai poate apăra acum.» Avea dreptate”. Se întinse să ia mâna loşebei, iar Ariela observă abia acum lacrimile din ochii mamei ei. Vor înfrunta cu toţii împreună teama de necunoscut. „Că vor fi trei luni sau treizeci, că vom avea de

înfruntat câteva străji sau o armată întreagă, în cele din urmă numai Iehova ne va îndruma pe toţi".

195

MESI. I. ANDREWS

22

Cântarea cântărilor 2: 8 – 9, 15 – 17

[*Mireasa*] *Aud glasul preaiubitului meu*! *Iată-l că vine*…

Iată-l că este după zidul nostru, *se uită pe fereastră*, *priveşte printre zăbrele*…

[*Mirele*] *Prindeţi-ne vulpile*, *vulpile cele mici*, *care strică viile*; *căci viile noastre sunt în floare*.

[*Mireasa*] *Preaiubitul meu este al meu*, *şi eu sunt a lui*; *el* îşi *paşte turma între crini*. *Până la răcoarea zilei*, *şi până la lungirea umbrelor*, *întoarce-te*!… Iubi*tule, sa*ri *ca* o *căprioară sau ca* pui*ul de cer*b, *peste munţii ce* ne de*spart.*

Reu se dovedise foarte rezistent, iar ieşirea lui din odaia de dormit, exact la momentul potrivit, fu începutul unei cine plăcute alături de Iosafat, Benaia şi Igual. Ariela o ajută pe Ima să adune mâncarea şi vasele, iar bărbaţii îşi continuară conversaţia amicală. Igual îl informă pe Abba despre turme şi despre vie, ca şi despre situaţia servitorilor şi a angajaţilor. Cu toate că nu avea mintea ageră a lui Chemuel, onestitatea lui i-a câştigat repede respectul şi devotamentul tuturor celor din gospodăria tatălui său. Devenise un conducător eficient în timpul cât Abba fusese departe.

Aruncând pe furiş o privire peste umăr, Ariela şopti: „Oare rănile lui Reu se vor vindeca de tot, mamă?" Tăietura adâncă pe care o avea între ochi părea că va lăsa semn.

„Sigur, mieluşeaua mea. Până se vor vindeca, vânătăile lui vor trece prin toate culorile frunzişului de primăvară – purpuriu, albastru, verde, apoi galben, dar va avea din nou obrajii rozalii până va veni Solomon să-şi ia soţia, la adunatul grâului". Arătă spre pielea delicată din jurul ochilor Arielei. „Urmele astea întunecate însă nu sunt binevenite indiferent de anotimp. Spun că ai nevoie de odihnă,

mieluşeaua mea". O împinse cu blândeţe pe Ariela spre spaţiul ascuns privirii din spatele pietrelor de gătit. Nu avea uşă sau încuietoare, cum avea odaia părinţilor ei, dar era locul Arielei.

Se prăbuşi istovită pe rogojina ei. Simţindu-se ocrotită în micul ei adăpost, Ariela începu să numere stelele prin fereastră. Cerul de seară strălucea, abanos şi cristal. *Zorile vin întotdeauna prea devreme*, gândi ea în timp ce căsca larg. Căutându-şi locul pe rogojină, simţea cum i se îngreunează pleoapele iar respiraţia i se linişteşte. În răgazul dintre trezie şi somn, zgomotele din casă deveniră din ce în ce mai slabe.

Pe neaşteptate, un sunet de copite în galop o trezi din somn pe Ariela. Se ridică brusc, încercând să-şi despăienjenească mintea. *Visez oare*? Nu. Zgomotul copitelor se apropia. Aşeză un scăunel sub fereastră şi privi printre zăbrele. Cum casa lui Iosafat era construită în zidul cetăţii, Ariela văzu un armăsar puternic cu un singur călăreţ gonind de-a lungul văii. Puţini erau călătorii care se aventurau în sălbăticia din ludea pe timpul nopţii şi cu atât mai puţini îndrăzneau să călătorească singuri. Cu viteza aceea, calul putea veni doar din două oraşe, din Izrael, de la sud sau din Meghido, de la vest. Călăreţul acesta venea dinspre sud – din Izrael.

Poate e un sol regal. Gândul o încânta. *Poate vine tocmai de la Ierusalim*, *schimbând caii în cele trei cetăţi pentru trăsuri de pe drum*.

Stând în picioare pe scăunelul ei, văzu calul şi călăreţul încetinind pasul. Mai să-i sară inima din piept Arielei când îşi dădu seama că străinul se apropia de fereastra ei! Se uită în jur căutând o armă. L-ar putea trezi pe Abba, dar dacă acest călăreţ se va dovedi a fi un cunoscut, ea ar părea un copilaş prostuţ şi speriat. Întrebându-se dacă Benaia dormea în odaia comună, se gândea să-l trezească pe comandant, dar decise să vadă mai întâi dacă era vreun pericol. Adunându-şi curajul, se uită din nou cu atenţie pe fereastră.

Norii se împrăştiară, iar lumina lunii îi dezvăluia un bărbat – acum pe jos – înalt, lat în umeri, cu un mers ferm. Ţinea frâul calului cu

197

& – & *Gltipi-l-că*

O singură mână şi cu cealaltă mătura peretele, ca şi când ar fi căutat ceva. Ariela îl văzu aplecându-se şi ridicând o ladă rătăcită pe acolo. Continuă să meargă privind insistent peretele şi lăsă din mână frâul pentru a arăta ferestrele una câte una. Le număra!

Drumul îl duse pe sub un măslin şi abia când ieşi de acolo, Ariela îi văzu faţa. „Regele Solomon!" ţipă ea în şoaptă. Din cauza entuziasmului se dezechilibra, mişcând scaunul. Alunecă de-a lungul peretelui, aterizând pe spate cu o bufnitură. Of, trebuia să aibă grijă să nu trezească toată casa! Ţinând ochii strânşi, ea se bucură în tăcere. „A venit după mine! Sărind peste munţi, săltând pe dealuri!"

Îşi aranja din nou scaunul şi privi printre zăbrele, cu mai mult curaj acum. „Ah, uită-te la el, atât de sigur şi de hotărât!" Nu-i venea să creadă. Se rugase să vină după ea iar acum el stătea sub fereastra ei, după ce tocmai trecuse prin câmpia unde se întâmplase cu atâta timp în urmă nenorocirea lor din miez de zi.

Ariela îi urmări lui Solomon fiecare mişcare, până când îi veni brusc un gând care o lăsă fără aer. De ce venea regele Israelului singur – în toiul nopţii – să-şi revendice mireasa? *încalcă înţelegerea venind cu trei luni mai devreme. De ce ar pune poporul în pericol*? *Şi de ce n-a venit măcar cu o escortă regală*? Dar toate întrebările se risipiră când un nou gând îi frânse inima. *Poate se ruşinează să mă revendice pe mine – o biată păstoriţă*. Privi în jos la braţele ei pline de vânătăi şi la genunchii ei cu bătături.

Sfâşiată între bucurie şi tristeţe, urmări atentă umbrele nopţii. El era la doar câţiva paşi de fereastra ei. Ariela aştepta abia respirând, iar în sufletul ei îndoiala şi dezamăgirea se luptau cu bucuria şi dorinţa.

Cum va afla ce-i dragostea dacă nu-l voi învăţa eu? Gândul o făcu să ameţească. Îşi aminti cum îşi spuneau Abba şi Ima „Te iubesc" doar din buze, când credeau că nu-i vede nimeni. Oare regele David spusese aceste cuvinte vreuneia dintre soţiile lui? I le spusese vreodată lui

Solomon?

Îşi atinse cu drag vânătăile şi bătăturile, care îi aminteau de clipele frumoase petrecute împreună cu Abba, ducând turmele la păscut sau cu Ima, la măcinat grânele. Câte momente petrecuse Solomon împreună cu părinţii săi? Fusese crescut ca un fiu de rege, iar asta îi răpise cu siguranţă momentele simple, pline de dragoste, ale vieţii, dar ea era hotărâtă să-l înveţe ce e dragostea.

Indiferent care fuseseră motivele acestei călătorii în miez de noapte prin deşert, arăta că inima lui este dornică. Zâmbi la gândul că regele Israelului se uita în odaia ei printre zăbrele, ca un hoţ, în toiul nopţii. Rugându-se în tăcere, *Iehova*, *dă-i răbdare să mai poată aştepta*, ea deschise grilajul ferestrei şi se aplecă în afară.

Solomon venise călare din Izrael ca şi când vrăjitoarea din En-Dor călca pe urmele sale. Plecase din Ierusalim imediat după ce caravana lui Iosafat pornise la drum, păstrând suficientă distanţă între ei ca să nu fie văzut. Ahişar fusese primul care-i sugerase un complot pentru a-şi recupera mireasa de pace, iar după ce s-a gândit puţin, Solomon a văzut că avea dreptate. *De ce să aştept trei luni pline pentru a revendica o femeie care oricum este deja a mea prin tratat*? Violenţele din nord escaladaseră şi dacă nu acţiona rapid, Solomon putea să n-o mai vadă niciodată pe Ariela.

Nu putea accepta aşa ceva.

Fata asta îl vrăjise. Îi bântuia visele – zi şi noapte – cu faţa ei, vocea ei, mirosul ei.

Nu conta câte soţii îşi mai luase, niciuna dintre ele nu umplea golul lăsat de Ariela.

„Iată-ne ajunşi”, şopti el calului său de încredere, care-l trecuse prin pădurile adânci de pe Ghilboa. „Vei fi martor fie la ceva incredibil de romantic fie la o mare prostie”. Animalul dădu din cap ca şi când l-ar fi aprobat, aproape smulgându-i mâna lui Solomon. Liniştind calul, se uită în urmă la creasta muntelui Ghilboa, unde lăsase patru soldaţi

din garda regală.

După ce a ajuns cu întreaga companie la Izrael în ziua aceea, Solomon şi-a ales patru bărbaţi de încredere, cărora le-a spus de planul său secret. Nu rupea, de fapt, tratatul de pace cu cei din nord. Îşi lua pur şi simplu premiul înainte de împlinirea termenului stabilit. Niciunul dintre soldaţi nu ştia ce voia să facă regele, iar când le-a spus celor patru gărzi de încredere, aceştia au considerat că era o nebunie să rişte izbucnirea unei răzmeriţe doar pentru a fura o fată de păstor.

Dar ei nu o cunoşteau pe Ariela.

Ferindu-se de bariera de cactuşi care urma zidul cetăţii, el aşează o ladă şubredă sub cea de-a patra fereastră din zidul Sunemului. Trebuia

să-i câştige inima Arielei în această seară dacă voia să redobândească pacea pe care o simţise alături de ea înainte de nenorocirea de pe câmpie. Urcând pe lada şubrezită, îşi fixă mâna pe marginea ferestrei şi se aplecă spre fereastră.

Îl întâmpină o privire uimită.

„Ah!” Luat prin surprindere, aproape căzu în tufele de cactus. În timp ce îşi regăsea echilibrul, o urmări pe Ariela înăbuşindu-şi râsul şi văzu lumina lunii care-i lucea în priviri. Durerea cu care era deja obişnuit se adânci. *Ce este acest sentiment pe care-l simt acum*? Trebuia neapărat să priceapă de unde venea puterea ei asupra lui. De ce o dorea – nu, de ce *avea nevoie* de ea – atât de mult? întinzându-se prin fereastră, o prinse de mână.

„Vino cu mine, Ariela. Vino acum, în noaptea asta, la Izrael. Apoi, mâine dimineaţă, vom merge degrabă la Ierusalim să anunţăm căsătoria noastră înainte ca cineva să-şi dea seama că ai plecat”.

Ochii ei cenuşii de porumbiţă vorbeau o limbă pe care el nu o înţelegea încă. „Ce faci aici, regele meu? De ce ai venit acum? Unde îţi este alaiul?”

Nu era pregătit pentru o discuţie. Şi fra şi Şeera îi spuseseră că

orice femeie va fi fermecată de o vizită la miezul nopţii. *Trebuia să mă gândesc că Ariela nu e ca orice femeie*. „Alaiul ne aşteaptă de cealaltă parte a văii", spuse el, încercând să-şi aducă aminte ce-l mai întrebase. Tristeţea din ochii ei îl reduse la tăcere.

„Mi-am dorit să am veşti de la tine, regele meu". El înţelese reproşul implicit.

„Ştiu că ar fi trebuit să-ţi trimit vorbă prin Benaia, dar acum sunt aici". Nu voia să recunoască că de la plecarea din suntem el şi Benaia schimbaseră prea puţine vorbe amabile. Relaţia lor fusese redusă la schimburi de replici politicoase şi treburi oficiale. Solomon simţi din nou o durere în piept.

„Solomon", spuse ea, întrerupându-i gândurile. Zâmbetul ei, privirea ei îl cuprindeau ca într-o îmbrăţişare, iar el era fermecat de sunetul vocii ei. „Nu vreau să stric tratatul de pace pe care l-am încheiat pentru unificarea Israelului", şopti ea, „şi nu vreau să-i frâng inima tatii plecând pe furiş în toiul nopţii".

„Poftim?" Nepotrivirea dintre blândeţea chipului ei şi răceala vorbelor îşi făcu loc cu greu în mintea lui. Solomon rămase nemişcat.

Se gândise că ţinuturile din nord erau periculoase, dar niciodată nu-i trecuse prin cap că Ariela l-ar fi putut refuza. Îndoiala făcu loc furiei, înfierbântându-i grumazul şi obrajii. „*Nu vrei*?" întrebă nevenindu-i să creadă. „Îl acuzi pe regele Israelului că încalcă tratatul?" Ridicase vocea ca un copil răsfăţat. *Aminteşte-ţi cât eşti de singur fără ea*, *de disperarea ultimelor nouă luni*. *Soţiile fără nume*. *Privirile goale*.

„Solomon, te rog, vorbeşte cu Abba când se crapă de ziuă şi fă-i cinstea de a-i adresa rugămintea ta".

„Rugămintea mea? Un rege nu roagă pe nimeni!" spuse el.

Ea tăcu, dar nu cedă. El voia să o apuce prin fereastră, să o arunce pe un umăr şi să pornească călare spre Ienisalim în aceeaşi noapte. *Trebuie să-i vorbesc cu înţelepciune*. Încerca să se calmeze, amintindu-şi că înţelepciunea cerea să-i spună vorbe despre care

Fiicele Ierusalimului îl asiguraseră că vor cuceri inima oricărei păstorițe.

Încercând să se stăpânească, îi vorbi pe un ton liniştit: „Rugămintea mea este să vii la Ierusalim, Ariela. A trecut iarna. Ploile au încetat iar florile îmbobocesc. Turturelele gânguresc. Oraşul meu s-a umplut de culoare aşteptând venirea ta. Smochinul dă în rod; viile înflorite îşi răspândesc parfumul. Vino cu mine în cetatea mea aurită, frumoaso". Ridică întrebător din sprâncene, sperând că vorbele atent alese ale poemului său pastoral îi vor cuceri inima.

Ea întinse mâna pentru a-i da de pe frunte o şuviță rătăcită, cercetând din priviri fiecare detaliu al chipului lui. „Meşteşugite vorbe, regele meu", spuse, cuprinzându-i obrajii în palmă. „La Ierusalim însă mă aşteaptă multe încercări, care-mi sunt mai vii în minte decât frumusețea pe care o descrii".

Aşadar îi e teamă. Simți o durere în piept, o pasiune atât de puternică încât abia putea respira. „Dar, porumbița mea, frumoasa mea", şopti el, „vizuinele din munți şi dealurile voastre stâncoase sunt mult mai periculoase decât palatul meu cel atât de bine păzit".

Ochii ei se umplură de lacrimi şi îl mângâie pe obraz; atingerea ei era mai tandră decât a oricărei femei pe care o cunoscuse. Brusc din discursul lui bine ticluit n-a mai rămas nimic – dat de gol de onestitatea ei fără pată.

Înainte ca el să mai apuce să rostească vreun cuvânt, fața ei dispăru de la fereastră. Plecase.

Îl cuprinse panica. „Ariela!" Nu-l putea lăsa aşteptând! „Porumbița

201

mea, „şopti el, „te rog, vino înapoi! Spune-mi de ce ți-e teamă la Ierusalim sau ce te face să te simți în siguranță aici, în crăpăturile dealului More". Văzând că nu apărea, insistă: „Spune ceva, iubita mea. Am nevoie să-ți aud glasul dulce şi să-ți văd chipul fermecător".

Trecură câteva clipe chinuitoare. În cele din urmă, ea reapăru. „Pot să-ți pun o întrebare, domnul meu?"

Inima lui Solomon bătu cu putere. Nu voia să mai vorbească, întrebările ei săpau prea adânc. Se părea însă că doar vorbind putea fi alături de ea acum. „Întreabă-mă", spuse el, întinzându-se să apuce mâna pe care ea o sprijinise pe marginea ferestrei.

„Când Iehova l-a ascuns pe Moise în crăpăturile stâncii, a stabilit şi limitele relaţiei lor, nu-i aşa?"

Solomon încuviinţă din cap.

„Oare pentru că-l iubea sau pentru că-l ura pe Moise", întrebă ea prudentă, „i-a pus Dumnezeu limite şi i-a dat voie să-l vadă doar spatele?" Aşteptă răspunsul în tăcere. O vedea cum tremură.

Solomon însuşi începu să tremure când înţelese intenţia ei. „Cum îndrăzneşti să-mi dai mie lecţii despre iubire?" Ridicase vocea. Se aştepta să o vadă plecându-se supusă. În schimb, ea ridică bărbia şi privi drept în sufletul lui cu ochii aceia, ochii ei de porumbiţă. „Of!" strigă el. „Ai să vii cu mine la Ierusalim, femeie, cu voie sau fără voie!"

Ea stătea în lumina lunii, arătând – ei bine – ca o regină. Lacrimile se prelingeau pe chipul ei îngeresc şi picurau pe pervazul ferestrei, iar vocea îi era atât de firavă că Solomon a trebuit să se aplece spre ea ca să o audă. „Într-adevăr, dragostea mea, voi merge cu tine la Ierusalim să fiu mireasa ta, dar nu în această noapte. Nu pot înfmnta ceea ce mă aşteaptă acolo fără să primesc binecuvântarea tatălui meu înainte de plecare".

Cuvintele ei îl loviră drept în inimă, îmblânzind-o, modelând-o. Durerea pe care o simţea în piept era deja aproape insuportabilă.

Solomon simţi cum îi cad umerii; se recunoscu pe deplin învins. „Pe cuvânt, Ariela, nu înţeleg de ce te temi atât de tare să mergi la Ierusalim". Văzând durerea din ochii ei, îndrăzni să-i mai spună un vers de poem pastoral, încercând să o bucure. „Prindeţi-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile; căci viile noastre sunt în floare".

Un zâmbet aprobator lumină chipul ei, iar inima lui Solomon prinse aripi. Ea ridică mâna spre obrazul lui şi speranţele lui Solomon renăscură. *Poate că totuşi va veni cu mine*.

202

MESU ANDREWS

„Aştept cu nerăbdare ziua în care voi deveni soţia ta la Ierusalim", şopti ea. Jucându-se cu inelul de logodnă pe care-l avea pe mână, adăugă: „Chiar şi acum, eu sunt deja a ta, iar tu eşti al meu, dar..."

„Dar ce, iubita mea?"

Ridicând spre el privirea înlăcrimată, ea şopti: „Vulpile ne strică viile pentru că tu rătăceşti printre crinii din grădina ta. Inima şi mâinile tale sunt pline cu alte flori".

Cuvintele ei îi strânseră inima ca nişte chingi. „Te temi de Ierusalim din cauza celorlalte femei ale mele?" îi împinse mâna întinsă spre el. „Am crezut că m-am făcut înţeles atunci pe câmpie!" Coborî de pe treapta lui şubredă, lovind lada cu piciorul.

„Te rog, regele meu, dă-mi voie să vorbesc!"

„Nu!" înhaţă frâul calului şi începu să urce în şa, dar unde avea să meargă?

„Aşteaptă", şopti Ariela printre suspine de la fereastră.

Solomon se opri şi făcu câţiva paşi înapoi înspre ea. „Nu, *tu* vei fi cea care aşteaptă, mireasă de pace". Cuvintele lui sunau ca o ameninţare, nu ca o promisiune. „Eu sunt regele Israelului şi voi făuri acest popor prin alianţe şi tratate! Ai fi vrut să refuz acele femei, Ariela? Cu dragostea lor cum rămâne? Cu dorinţele lor? Vrei prea mult de la mine, femeie, dar nu mă vei mai vedea vreodată implorând la fereastra ta!" Se întoarse şi porni călare spre poarta de nord.

„Te rog, Solomon, ascultă-mă!" Ariela se aplecase în afară pe fereastră, iar vocea îi suna ca o şoaptă deznădăjduită. „Vino şi vorbeşte cu abba la lumina zilei. Fă ceea ce trebuie, Solomon. Până la răcoarea zilei şi până la lungirea umbrelor, întoarce-te şi arată-ţi tăria de caracter ca un cerb nobil pe munţii stâncoşi".

„Ajunge!" strigă el. „Cuvintele tale pretenţioase sunt ca floarea ciulinului-frumoase dar dureros de atins. Nu mă voi întoarce dimineaţă, păstoriţo! Poate nu mă voi întoarce niciodată!"

Urmărindu-l cum se depărtează, Arielei îi scăpă un suspin. „Te

rog, Solomon, vino după mine în zori. Vorbeşte cu abba". Vocea ei suna tot mai stins pe măsură ce el se apropia de poarta de nord.

Ariela se întoarse şi, alunecând de-a lungul peretelui, se lăsă deznădăjduită pe podea. Privi în sus şi îşi observă părinţii stând în

203

picioare lângă pietrele de gătit, încurajând-o în tăcere. „Cât aţi auzit?" îi întrebă şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

„Destul", răspunse Ima.

„Abba, ce-ar trebui să fac?"

Iosafat intră în colţişorul ei, îngenunche şi îi sărută mâna înainte de a-i spune vreun cuvânt. „Cred că ai făcut exact ceea ce ar fi trebuit să faci, mieluşeaua mea". O privi în ochi, studiind-o câteva clipe lungi. „Vrei să merg după el? Să-i spun că te poate lua la Ierusalim acum, fără să ţinem cont de tratatul de pace?"

Un alt val de plânşete o lăsă tară glas. Abba şi Ima o îmbrăţişară şi rămaseră aşa până când ea îşi recâştigă vocea. Ştergându-şi faţa cu poalele hainei, spuse: „Nu, Abba. Venirea lui Solomon la fereastra mea pare adevărată prostie, dar trebuie să cred că înţelepciunea lui Iehova lucrează".

Văzu faţa lui Abba Iosafat luminându-se aprobator. Mângâindu-i obrazul, îi spuse: „Dragostea e ca un dans, mieluşeaua mea. Sunt o serie de paşi, un şir de decizii pe care tu şi Solomon le veţi lua. Uneori, dacă Solomon va da înapoi, va trebui să mergi tu spre el, iar alteori va trebui să stai deoparte şi să-l aştepţi să se întoarcă spre tine". Lacrimile lui străluciră în lumina lunii. „Nu uita, caracterul unui om nu este definit de o singură decizie, iar dragostea are mai mulţi paşi. Continuă să-l asculţi pe Iehova. El va decide ritmul dansului vostru".

204

23

Cântarea cântărilor 3: 1 – 2

[*Mireasa*] *Am căutat noaptea, în aşternutul meu*... l-am c*ăutat, dar nu* l-*a*m g*ăsit... M-am* sculat*, atunci*... *şi am c*ăutat *pe iubitul inimii mele*.

Mici pietricele şi crenguţe erau strivite sub paşii lui Solomon care se îndrepta hotărât de-a lungul zidului de vest al Sunemului. Plânsetul tot mai stins al Arielei rămânea în urma lui.

„Paznic al porţii Sunemului", strigă el, fără să-i pese că ar putea trezi pe cineva, „eu sunt regele Solomon. Lasă-mă să intru!" Se apropie de poarta dărăpănată din cedru de la nord. „Voi înnopta în această cetate!" Bătu cu pumnul în scândurile putrezite, făcându-le să tremure în balamalele lor ruginite.

În locul primirii politicoase la care se aştepta, din spatele porţii se auzi un bombănit: „Dacă tu eşti regele Solomon, eu sunt regina mamă. Batşeba este nume – „Poarta se deschise uşor. „Vai, stăpâne regesc!" spuse un bătrânel îndrăzneţ, cu dinţii de culoarea părului cămilelor. „Cu ce vă pot aaajuttta?" Răsuflă drept în faţa lui Solomon, umplând aerul cu miros de vin, împinse poarta deschizând-o larg şi căzu în genunchi. „Vă rog să acceptaţi scuzele mele cele mai aaadddânci. Habar nu am aaavvvut…"

Solomon trecu pe lângă el călcând apăsat, nefiind dispus să se lase asaltat de un străjer guraliv. „Unde pot găsi adăpost pentru noaptea aceasta?"

Broboane de sudoare se prelinseră pe fruntea omului, lăsând dâre negre. „Sunt sigur că prinţul Iosafat ar fi fericit să vă găzduiască.

205

stăpâne". Nedumeritsau să fi fost duşmănos? – încruntă din sprâncene. „Casa lui e lângă poarta de sud".

„Nu contează! îmi găsesc eu singur adăpost, bătrâne!" Lăsându-l în urmă pe bărbatul care bolborosea scuze, Solomon se târî spre oraş, abia trăgându-şi armăsarul în spatele lui. S-ar fi culcat în piaţă dacă ar fi fost nevoit, ar fi găsit o tarabă părăsită de negustor.

Calul îşi smuci capul, aproape ridicându-l pe Solomon în aer. „Ce e, prietene?" Uitându-se mai atent la creatură, observă că era plin de spumă pe bot şi pe spinare. „Bine. Mergem mai întâi la fântână. Cred că amândurora ne-ar prinde bine să ne răcorim puţin înainte să mergem mai departe".

Sunemul era pustiu şi întunecos pe timpul nopţii. Nu era deloc aşa cum şi-l amintea din timpul vizitei de logodnă. În această noapte străzile prăfuite şi casele din piatră arătau ameninţătoare, liniştea era asurzitoare. Fără îndoială că tirada lui trezise aproape toată cetatea, dar nimeni nu se clintise. În tăcerea nefirească, merse pe o cărare îngustă spre fântâna din centrul cetăţii. În piaţă, auzi paşi apropiindu-se din spate. Se răsuci, trase pumnalul din centură şi se încorda pentru atac.

Străjerul bătrân de la poarta de nord se clătină şi îi făcu semn cu mâna. „La zidul de sud-est al cetăţii se găseşte adăpost şi *distracţie* – dacă eşti interesat, domnia ta".

Bărbatul se întoarse brusc, lovind o piatră cu piciorul; în mână ţinea burduful pentru vin. Solomon îl urmări cu privirea cum dispărea în întuneric. *Cum poate un om să decadă atât de mult*? zâmbi dispreţuitor gândindu-se cum i-ar sta regelui în patul jegos al vreunei târfe din oraş. Mai bine dormea cu şobolanii în piaţă. Dacă planul lui ar fi funcţionat, acum ar fi dormit deja alături de Ariela!

Tăcerea aproape îl copleşise. Umbrele ascundeau o mulţime de duhuri rele care urmăreau să-i smulgă Israelul din mână. Nimic nu era simplu. Ariela îi spusese că ea era simplă, dar lucrurile „simple" pe care i le cerea erau pur şi simplu imposibile! Cum ar fi putut el să fie credincios unei singure soţii, când femeile erau chiar moneda de schimb în politica lor?

Continuându-şi drumul spre fântână, Solomon se destăinui calului său: „Eşti un animal norocos. Poţi să ai câte iepe pofteşti şi nimeni n-are o părere proastă despre tine". Chicoti amuzat de propria isteţime, după care îşi dădu seama că vorbea cu voce tare cu un cal în toiul nopţii.

fără pază, în ţinuturile ostile din nord ale Israelului. „Da, Solomon, eşti foarte deştept", spuse tare, dorindu-şi să-i fi cerut bătrânului un burduf de vin. Trebuia să se mulţumească cu apa din

fântână.

Adapă calul umplând jgheabul de două ori, îl ţesălă cu un pieptene de lemn şi-i verifică picioarele şi copitele. În timpul acesta, vorbi cu armăsarul de parcă i-ar fi fost cel mai bun prieten. „Cum ar fi fost să fiu un om de rând din suntem, să am grijă de turmă şi să lucrez pământul? Poate că aşa aş fi luat-o de soţie numai pe Ariela şi i-aş fi oferit viaţa pe care şi-o doreşte. Dar eu sunt rege şi am responsabilitatea de a conduce poporul lui Dumnezeu, de a uni acest neam într-o singură împărăţie. De ce nu poate înţelege şi ea acest lucru?”

O mână îl atinse pe umărul drept.

Solomon lăsă din mână pieptenele de ţesălat şi înşfacă din nou pumnalul. Se răsuci, ghemuindu-se pregătit de atac, cum îl învăţase Benaia.

În spatele lui stătea o fată plină de graţie, una dintre cele mai atrăgătoare femei pe care le văzuse vreodată. Un văl de culoarea lavandei îi acoperea capul. Părul lung, negru şi mătăsos, îi cădea în valuri line pe umeri. Purta o haină simplă cu o centură violet în talie, iar lumina lunii care-i venea din spate îi sublinia formele armonioase.

„Numele meu este Mara”, spuse ea, privindu-l direct, cu ochi lacomi. „Sunteţi cel care cerea la poartă adăpost?”

Solomon stătea ca un copil, incapabil să rostească vreun cuvânt.

Mara îi înfruntă privirea, îi împinse pumnalul într-o parte şi se aplecă să ridice pieptenele de ţesălat. „Mi-ar plăcea să vă ajut să duceţi calul în grajd, domnul meu”. Începu să perie calul, plimbând mâna cu pieptenele, urmată de cealaltă, pe gâtul armăsarului, pe spate şi pe părţi. Mâinile ei alunecau uşor, voalul flutura, iar părul îi strălucea în lumina lunii.

Solomon privea ca şi când ar fi urmărit un vis. Înainte ca el să-şi dea seama, ea pleca cu calul de la fântână. „Stai!” spuse el cu răsuflarea tăiată. „Unde mergi?”

Ea se întoarse, punându-şi obrazul pe gâtul calului, ca într-un leagăn: „Duc calul în grajdul meu”, spuse ea, invitându-l din priviri să o

urmeze.

„Grajdul tău?" Solomon încerca să nu fie dispreţuitor, dar cum îşi putea permite o prostituată propriul grajd? „Ai un grajd?"

207

Chicoti uşor. „Am mulţi prieteni în Sumen şi în satele dimprejur, regele meu". Mara păşi înspre el. „Mulţi bărbaţi influenţi-bărbaţi bogaţi – îmi fac daruri şi au grijă să nu-mi lipsească nimic. Ei preţuiesc patul meu moale şi braţele mele calde şi au nevoie de un grajd unde să-şi ţină animalele când vin în vizită". Se opri, ridicând o sprânceană: „La fel cum şi domnia ta are nevoie de un pat şi de un grajd în noaptea asta, rege Solomon".

Îi ardeau obrajii. Se simţea la fel de stângaci ca atunci când fusese pentru prima dată lăsat singur cu o soţie în odaia de nuntă. „Îmi pare rău, dar nu am nevoie de… hm… serviciile tale". Ea începu să chicotească încetişor iar el simţi că îl cuprinde furia. „Regele Israelului nu se va consola cu o banală prostituată!"

Făcu iute doi paşi şi îşi lipi trupul de corpul lui. „Mă bucură să aud asta, regele meu, pentru că eu nu sunt în niciun caz banală". Rămase aşa, dând răgaz răsuflării ei calde şi parfumului ei îmbietor să-şi facă datoria. „Patul meu este acoperit cu aşternuturi colorate aduse din Egipt şi parfumat cu aloe, scorţişoară şi smirnă. Bărbaţii care se bucură de tovărăşia mea plătesc bine pentru aceste plăceri".

Solomon era uimit de francheţea ei, tulburat de neruşinarea ei.

„Armăsarul tău va fi plata pentru noaptea asta", şopti ea. Înainte să-i poată răspunde, ea îl sărută intens. Pasiunea lui se înteţi, gândurile lăsară loc plăcerii. „Mara". Numele ei i se rostogoli pe buze. Ochii lui rămaseră închişi după sărutul prelungit. Avea gust dulce, nu amar, cum sugera numele ei sau cum promitea profesia ei. Mara îl prinse de mână, ademenindu-l linguşitoare: „Vino, mărite rege, să bem din cupa adâncă a dragostei până în zori".

Să bem din cupa adâncă a dragostei până în zori… Cuvintele îl făcură să se oprească. Ariela îl implorase să se întoarcă la ea în zori, să vorbească cu Iosafat. Dacă *mă bucur de plăcerile Marei în noaptea asta,*

nu mă voi putea întoarce la puritatea Arielei.

Mara îi simţi ezitarea. „Eu nu sunt vrednică pentru că nu sunt fiică de prinţ?” Când Solomon o privi surprins de intuiţia ei, ea zâmbi răutăcios: „Întregul Israel ştie că eşti logodit cu nepreţuita Ariela, fiica lui Iosafat, şi mă gândesc că eşti aici cu mine şi nu în braţele ei din cauza virtuţii ei”.

Solomon întoarse capul ruşinat.

Ochii Marei îi găsiră pe ai lui, iar buzele îi erau întredeschise de

un zâmbet periculos. Îi urmărea privirea. El se uită în jos. Ea îi găsi privirea din nou. El se uită într-o parte. Ea îi căută iarăşi privirea şi râse de fiecare dată când ochii lor se întâlneau. Un joc copilăresc, dar în cele din urmă Solomon zâmbi.

Privirea ei rămase locului şi strălucirea din ochi i se stinse.

„Nu are de ce să-ţi fie ruşine, regele meu. Cândva am mâncat la masa lui Iosafat, am împărtăşit cu Ariela secrete în copilărie. N-am putut însă să trăiesc după regulile lor sau să mă ridic la înălţimea aşteptărilor lor, aşa că am fost judecată de bătrânii cetăţii şi alungată. Am învăţat să mă descurc de una singură”.

Solomon întoarse capul, stânjenit de mărturisirea femeii.

Ridicându-i bărbia cu un deget pictat cu henna, ea vorbi mai uşor: „Acum trăiesc după regulile mele, iar bătrânii care m-au judecat odată mă caută şi îmi plătesc favorurile cu mirodenii, vin şi parfumuri”. Vocea îi deveni ascuţită ca o sabie hitită. „Spune-mi, rege Solomon. Cine e mai rău – cei care au obligat-o să fie târfa sau cea care trebuie să-şi ducă viaţa ca târfă?”

Tăcerea se prelungi, iar întunericul pătrunse în sufletul lui Solomon.

Aplecându-se spre el, Mara şopti: „Lasă-mă să-ţi arăt ce este dragostea fără reguli, fără tratate, fără cununie”.

Solomon acceptă sărutul ei, simţindu-i lacrimile pe obraz. Femeia asta nu era o târfă – cel puţin, nu semăna cu nimic din ce

credea el despre prostituate. Avea inimă, avea un suflet ce fusese frânt de oameni absurzi şi de regulile lor apăsătoare. Aceiaşi oameni care se aşteptau ca el să se poarte ca un soţ sunamit, cu toate că era rege. Niciodată n-ar fi putut să fie bărbatul pe care şi-l dorea Ariela – bărbatul pe care ea îl merita.

O ţinea pe Mara în braţe, mângâindu-i părul. Era chiar atât de diferită de el? Ea oferea plăcere bărbaţilor bogaţi. El oferea căsătorii popoarelor bogate.

„Du-mă în odaia ta", îi spuse. „Ne vom desfăta cu dragoste până…" Se opri, gândindu-se la vorbele Arielei. „Ne vom desfată cu dragoste până la răcoarea zilei şi până la lungirea umbrelor".

Un zâmbet înseninã chipul Marei. Îi conduse, pe el şi pe armăsarul lui, în jos pe o străduţă îngustă, cu voaluri roşii strălucind la ferestrele luminate. „O, un poem pastoral. Ce drăguţ".

209

Ariela aşteptă până târziu în noapte întoarcerea lui Solomon, dar nu mai auzi nimic după ce strigătele lui furioase se potoliră. Ardea de dorinţa de a fugi după el pe străzile Sunemului şi de a-şi mărturisi dragostea, acceptând orice i-ar fi cerut. Ştia însă că Solomon trebuia să se întoarcă din proprie dorinţă. Trebuia să vină spre ea ca în dansul pe care i-l descrisese Abba.

Când în cele din urmă reuşi să adoarmă, Ariela avu ocazia să cunoască somnul zbuciumat care urma după o ceartă între îndrăgostiţi. Visă că îl căuta pe Solomon în partea de sud a Sunemului, strigându-l în zadar. În ceaţa din vis, trecu pe lângă doi străjeri, deschise o uşă cu draperie roşie şi îl găsi pe Solomon privind-o pe Mara. Aceasta dansa.

Ariela se ridică brusc în capul oaselor, înfrigurată şi transpirată, tremurând în aerul răcoros al zorilor. De ce o visase pe Mara? Fuseseră ca surorile după ce, la doar cinci ani, Mara rămăsese orfană. Fetiţa a fost adoptată de familia lui Abişag, dar după ce Mara începuse să aibă un comportament necuviincios, tatăl lui Abişag a acuzat-o în faţa bătrânilor cetăţii. A fost condamnată pentru fapte contrare moralei,

care se pedepseau prin aruncare cu pietre, dar Iosafat s-a arătat îndurător şi i-a cruţat viaţa.

Ariela îşi amintea încă furia incandescentă a Marei. „Sunteţi nişte ipocriţi cu toţii, bătrânilor", le-a strigat. „Fiii cui m-au făcut astfel?" A jurat chiar să se răzbune pe judecători şi pe familiile lor.

Ariela nu se putea opri din tremurat şi nu-şi putea şterge din minte visul-Mara dansând înaintea lui Solomon. *Fără îndoială că regele Israelului n-ar fi căutat o prostituată de rând*. Dar siguranţa ei scădea pe măsură ce se gândea la ura Marei faţă de familia lui Iosafat.

Din cauza mâniei, Solomon ar fi fost vulnerabil în faţa manipulării iscusite a Marei.

Ariela se ridică de pe rogojină, îşi trase pe ea haina de lână şi îşi luă sandalele în mână, apoi trecu în vârful picioarelor pe lângă Igual şi Reu care dormeau în odaia familiei. Cuvintele lui Abba îi răsunau în minte.

Dragostea e ca un dans… uneo*ri va trebui să* m*ergi spre el… alte*ori *să stai deoparte. Când o* văzuse pe Mara dansând în visul ei, înţelesese că era momentul să meargă spre Solomon.

Aruncă o privire spre odaia de dormit a părinţilor ei şi se rugă în tăcere. *Iehova*, *dă-mi puterea să-l iert pe Solomon – indiferent unde îl*

voi găsi. Ieşi grăbită pe uşă, în curte, repetându-şi în continuare vorbele lui Abba. *Caracterul unui om nu este definit de o singură decizie*. Cuvintele o înspăimântară, dar o făcură să iuţească pasul spre partea de sud-est a cetăţii.

Strălucirea timpurie a dimineţii ameninţa să-i dezvăluie identitatea în zona rău famată a oraşului. Casa Marei nu semăna deloc cu colibele prostituatelor de rând, care supravieţuiau cu greu în zona dărăpănată şi sărăcăcioasă de lângă zidul de sud-est al Sunemului. Ele îi primeau pe cei respinşi de Mara, bărbaţi de care o prostituată respectabilă – dacă exista aşa ceva – nu s-ar fi ocupat niciodată. Clienţii Marei aveau nevoie de programare, în timp ce celelalte femei se

plimbau pe străzi după lăsarea întunericului şi îşi încheiau afacerile la venirea zorilor. Toate adăugau dragostei înţelesuri întunecate şi primejdioase, dar Mara era cea mai periculoasă dintre ele. În mâinile ei, iubirea reprezenta manipulare şi, în cele din urmă, putere. Mara se afla în fruntea breslei ei.

Aerul rece al dimineţii o trezi pe Ariela. Rouă acoperea totul şi făcea ca praful de pe străzi să se lipească de sandalele ei. O rogojină veche de paie apăru în drum şi o creatură îmblănită fugi grăbită într-o groapă. Tremura, dar îşi continuă drumul cu pas hotărât. Trecând colţul, Ariela văzu lămpile licărind la ferestre. Inima îi bătu sălbatic când văzu vălul roşu atârnat pe uşa Marei. Era semnalul prostituatei pentru alţi doritori. Mara era încă ocupată cu un client, chiar dacă soarele aproape răsărise.

Îi trecu prin minte visul ei: Mara dansând, lepădându-şi vălurile, în timp ce Solomon o privea lacom. Dacă era adevărat? Dacă Ariela îl va găsi pe Solomon în braţele Marei?

Deodată, două mâini aspre o prinseră şi o împinseră lângă zidul de piatră. Capul îi căzu pe spate şi se lovi cu putere, iar vederea i se înceţoşa. Scoase un ţipăt de teamă, pe care nu reuşise să-l înăbuşe.

„Regele Solomon are destulă companie". Cuvintele sunaseră ca un fel de mormăit, clocotind printre dinţii încleştaţi.

Ariela începu să vadă mai bine şi, ca prin ceaţă, distinse siluetele a doi bărbaţi. Unul dintre ei o recunoscu în acelaşi moment în care lacrimi de surpriză izvorâră din ochii ei. „Benaia?" spuse ea cu respiraţia tăiată. „Ariela! Te rog să mă ierţi. Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici?" îşi mută privirea spre soldatul care stătea lângă el. „Hetron, du-te înapoi şi păzeşte uşa".

211

tO itX & VI Ot cât CWVÂA & t*

MBS!) ANDREWS

Bărbatul îşi salută comandantul ducând mâna dreaptă la inimă, iar în momentul în care se îndepărtă, Ariela spuse: „L-ai văzut? Este chiar el acolo – împreună cu ea?"

Benaia ridică din umeri, oftând lung. „Îmi pare rău”.

Nu putea să-şi stăpânească lacrimile. Încercând să depăşească momentul, îl întrebă: „L-ai auzit pe Solomon azi-noapte la fereastra mea?”

El o privi blând, plin de răbdare. „De fapt, după ce v-aţi dus la culcare eu am plecat spre Meghido. Unul din soldaţii care l-a însoţit pe Solomon de la Izrael a venit la suntem şi l-a luat la întrebări pe paznicul bătrân de la poarta de nord. Un străjer a venit călare la Meghido şi m-a anunţat, iar eu am ajuns chiar când o femeie intra în vorbă cu Solomon la fântână”.

Ca şi când tocmai l-ar fi anunţat un slujitor, regele Israelului ieşi pe uşa acoperită cu văl roşu, iar lumina lămpii de lut a Marei îi lumină chipul ostenit. „Hetro”, spuse regele, bătându-l pe soldat pe umăr, „m-aţi găsit aşadar. Te-a trimis Benaia?”

„Solomon?” Ariela nu-şi recunoscu vocea, parcă altcineva rostise numele. Benaia îi puse mâna pe braţ. Puterea şi protecţia lui îi dădură Arielei curaj.

Solomon întoarse brusc capul spre ea. Păru ameţit pentru o clipă, iar apoi pe faţă i se citi clar groaza. „Benaia, cum ai putut să o aduci pe Ariela aici?”

Căpitanul o strânse de mână. „Ea v-a găsit, domnia ta, fără niciun ajutor din partea mea”.

Solomon lăsă capul în jos. Tăcerea era insuportabilă. Benaia vorbi primul: „Vino, Hetro. Îl vom aştepta pe rege la poarta de sud”. Strângând mâna Arielei, adăugă: „Voi avea grijă ca porţile oraşului să nu se deschidă până la răsărit”.

Ea închise ochii şi îi făcu semn din cap că a înţeles. Comandantul tocmai îi asigurase că vor rămâne singuri până se lumina de ziuă. Nimeni din partea asta a cetăţii nu avea să-i deranjeze. Erau cu toţii duşi la culcare, după o noapte lungă şi agitată.

Ariela aşteptă ca cei doi soldaţi să dispară după colţ, apoi privi spre hainele în dezordine ale logodnicului ei, în timp ce el stârnea praful cu piciorul. Era furioasă. Umilită. Învinsă. „De ce ai ales-o tocmai

pe *ea*?" Vocea Arielei tăia aerul dimineţii.

212

El nu ridică privirea. „Pentru că tu m-ai refuzat".

Ariela fugi spre el, ridică mâna dornică să-l plesnească. El ridică bărbia, aşteptând lovitura.

Caracterul unui om nu este definit de o singură decizie. Cuvintele lui Abba îi răsunau în minte.

Se opri la mai puţin de o palmă de faţa lui Solomon. El tresări. Ea lăsă mâna să-i cadă. El deschise ochii, iar în privire i se citea dezamăgirea. „Loveşte-mă, Ariela". Ochii lui se umpluseră de lacrimi. „Iehova ştie că merit asta – şi multe altele".

„Da, Iehova ştie!" strigă ea, iar apoi privi spre casele din jurul lor. Coborându-şi vocea, îi spuse: „Doar El ştie de ce mi-ai zdrobit dragostea şi ai înlocuit-o cu un substitut ieftin".

„Pentru că dragostea ta este imposibilă!" strigă el în şoaptă. „Este irealizabilă şi nu o înţeleg!" Prinzând-o de umeri, o trase spre el, iar buzele aproape li se atinseră. Simţi căldura răsuflării lui în aerul rece al dimineţii. „Dă-mi pace, Ariela". O împinse. „Pleacă. Îl voi despăgubi cumva pe tatăl tău. Voi găsi o cale să împac ţinuturile din nord".

„Ţinuturile din nord?" Abia putea vorbi de durere. „Asta" – spuse arătând spre uşa Marei – „nu are legătură cu ţinuturile din nord. Este rezultatul deciziei tale de a mă răni intenţionat!" Urmări pe chipul lui emoţiile cu care se lupta, apoi privi în gol spre cărarea prăfuită care-i despărţea. De câţi paşi va fi nevoie ca să treacă prăpastia pe care o crease trădarea lui? Ridicând din nou privirea, observă că Solomon plecase capul. „Vorbeşti de «despăgubire» pentru abba, dar cu mine cum rămâne, Solomon? Ce vei face ca să-mi recâştigi încrederea?"

Înainte ca ea să-şi fi adunat puterile, el se repezi din nou spre ea. Se apropie de ea, o prinse de umeri şi o scutură. „Niciodată nu voi putea răscumpăra ceea ce am făcut. Nu înţelegi? Eu am înţeles că îmbrăţişând întunericul nopţii trecute, am pierdut pentru totdeauna dreptul la lumina ta". Îi dădu drumul şi făcu un pas în spate. „Aşa ceva

nu poţi ierta, Ariela".

Ea privi în jos, la picioarele lor; distanţa dintre ele dispăruse. *Dragostea e ca un dans*, *o serie depăşi*, *un şir de decizii*, spusese Abba.

„Pot hotărî să te iert, Solomon, şi pot chiar să te iubesc în continuare". Se opri văzând uimirea de pe faţa lui. „Dacă mă laşi". Gura ei rostise cuvintele înainte ca inima ei să le simtă. O rănise adânc. Nu era Solomon din visele ei. Bărbatul acesta era real, imperfect, dificil de

Iubit. Dar Abba avea dreptate. Ca să aibă dragostea după care tânjea, şi ea şi Solomon trebuiau să ia decizii care să o făurească.

„Cum ai mai putea să mă iubeşti după ce am făcut aşa ceva?" Lacrimile i se prelingeau în barba neagră cârlionţată. „M-am culcat cu o târfă, Ariela".

Mărturisirea lui îi provocă o senzaţie de greaţă. *Doamne Jehova*, să i rugă, *are dreptate*. *Cum aş putea să-l mai iubesc*? *Dă-mi dragostea Ta pentru el*. Citind în ochii lui Solomon cât se dispreţuia, ştiu că se caia pentru ceea ce făcuse, dar pentru cât timp? Era o mâhnire de durată sau doar un regret trecător? „Ai spus că ai ales o târfă din cauză că eu te-am refuzat. Îţi spun acum", vorbi ea cu fermitate, „că eu nu te-am refuzat niciodată, Solomon. Te-am rugat doar să aştepţi, să laşi deoparte pasiunea ta trecătoare şi să accepţi dragostea care se gândeşte întâi la celălalt, apoi la sine".

Ariela văzu lacrimile izvorând din cele mai adânci cotloane ale I sufletului lui Solomon. Umerii i se scuturau şi îşi acoperise faţa cu mâna. „Dragostea de care vorbeşti nu există!" Ariela întinse mâna să-l aline, dar el rămase uluit şi se opri din plâns de parcă tocmai şi-ar fi amintit un vis de mult uitat: „Abişag". Şopti numele în aerul dimineţii iar apoi înfruntă privirea Arielei. „Am văzut acest fel de dragoste la Abişag, când îl îngrijea pe abba al meu". Tristeţea luă locul uimirii din glasul lui. „Eu nu voi fi niciodată atât de blând, Ariela. Nu e felul meu, pur şi simplu". Mâinile îi căzură moi, privirea îi era goală. Suferinţa lui lipsită de speranţă era mai greu de îndurat decât suspinele lui.

Prinzându-l cu braţele pe după umeri, îl îndepărtă de uşa Marei, recunoscătoare că femeia nu intervenise. Solomon se lăsă condus de ea şi merseră pe o altă stradă liniştită, unde se aşezară pe o bancă, la uşa din spate a casei ţesătorului.

Solomon îşi revenise puţin, dar încă refuza să o privească. „Eu sunt regele lui Israel", spuse el, „dar nu sunt ca Abba David, Ariela. El era un războinic. Eu sunt un negociator. El a făurit Israelul, poporul, câştigând bătălii. Eu ridic Israelul, împărăţia, prin înţelegeri atent chibzuite". Solomon înghiţi greu. „Ai avut dreptate să spui că noaptea trecută avea legătură cu tine, dar trebuie să înţelegi că această hotărâre îmi va afecta şi împărăţia". Acoperindu-şi ochii cu pumnii, îşi aşeză coatele pe genunchi şi suspină adânc.

„Cu fărâma de onoare ce mi-a mai rămas, voi merge la al tău abba, uni voi mărturisi greşeala şi îi voi cere sfatul pentru a menţine pacea în ţinuturile de nord". În cele din urmă, ridicând ochii înlăcrimaţi, privi plin de dor spre Ariela: „Te eliberez de datoria de mireasă de pace a tratatului cu ţinuturile din nord. Dragostea ta ar muri în haremul meu".

Ariela simţi că i se opreşte inima şi scăpă un oftat: „Nu!" Nu putea spune mai multe, avea un nod în gât şi emoţiile o copleşeau. „Nu!"

Solomon o strânse în braţe, încercând să o liniştească. „Iubito, nu suport gândul că te-aş putea răni din nou".

„Dar decizia ta de a te culca cu Mara a fost cea care m-a rănit!" încercă să se stăpânească, sperând că nimeni nu auzise strigătul ei şoptit – îşi dădea totuşi seama că până la amiază întregul oraş va fi aflat despre povestea de la fântână.

Urmări cu mâna o lacrimă de-a lungul obrazului ei. „Nu e vorba doar de Mara, Ariela. Mi-ai spus când eram pe câmpie şi din nou azi-noapte la fereastră. Vrei să fiu doar al tău, să-ţi fiu devotat numai ţie". Luând-o din nou în braţe, îi şopti: „Un rege nu poate face o asemenea promisiune, iubito".

Se agăţă de el ca şi când ar fi fost amândoi în voia valurilor pe

furtunosul lac Ghenezaret, chinuită şi frământată de gândul la haremul lui. Petrecuse atât de mult timp visând la Solomon, dar nu prea se gândise cum va fi să stea în braţele lui la câteva clipe după ce el ţinuse în braţe pe alta. Ar putea trăi astfel? Iubindu-l pe bărbatul acesta şi salvându-şi neamul – chiar dacă nu i s-ar fi arătat niciodată dragostea la care visa?

Înspre est cerul se lumina. Timpul lor se scurgea pe nesimţite, îndreptându-se, îi aplecă chipul ca să-i vadă ochii. Buzele lui scăpară un oftat. „Te rog, iubito, nu mă obliga să mă uit în ochii tăi. Nu suport gândul că trebuie să-mi iau rămas bun de la frumoşii tăi ochi". Îşi puse capul pe umărul ei ca un copil.

„Te-am iubit", spuse ea, „din primul moment în care aceşti ochi te-au zărit. Am semnat înţelegerea de căsătorie datorită acestei iubiri". Ridicându-i capul cu un ghiont uşor, îi întâlni din nou privirea. „Tu ai semnat tratatul de pace pentru că în felul acesta Israel va fi unificat. Rugăciunea mea este ca într-o zi să alegi să mă iubeşti aşa cum te iubesc eu pe tine. Cu toate acestea, dacă ziua aceea nu va veni, voi trăi în haremul tău ştiind cu certitudine că sunt iubită de Dumnezeu – Iedidia".

214

215

(% *efrl C*

El fu uimit. „Numele meu. Nimeni nu mi-a spus vreodată pe numele acesta".

Mirarea din ochii lui luă cu asalt zidul ridicat în jurul inimii ei rănite. „V-am auzit pe tine şi pe Abba vorbind despre numele pe care şi L-a dat Iehova la naştere prin profetul Natan. Dumnezeu te-a iubit de când te-ai născut, înainte să-i fi arătat în vreun fel că eşti bun sau că meriţi". Se uită la buzele lui şi îl văzu sărutând-o pe Mara. Îi veni rău şi strânse bine ochii. *Doamne Iehova*, *ajută-mă*. *Nu-mi stă în putere să-l iert singură*. „Nu ştiu ce minciuni te-au convins să accepţi întunericul când ai fi putut aştepta să primeşti lumina, dar ştiu acest lucru… Iedidia. Dragostea lui Dumnezeu iartă întotdeauna – chiar atunci când

dragostea noastră dă greş".

Urmări licărirea de înţelegere ce răsărea în ochii lui. „Am crezut că nu voi putea egala niciodată dragostea ta", spuse el, iar uimirea i se auzea în glas.

În sufletul ei înmuguri speranţa. „Vezi tu, nu dragostea mea ar trebui să o pizmuieşti sau să o imiţi, ci dragostea sfântă a lui Iehova este cea spre care ar trebui să tindem amândoi".

Cu mâna cu care o mângâiase pe Mara, o atinse uşor pe obraz. „Din toată inima mea", şopti el, „vreau să cunosc această dragoste, Ariela". Expresia feţei i se schimbase, părea că umilinţa şi speranţa dăduseră la o parte mândria şi dispreţul de sine.

Dar oare inima ta s-*a schimbat cu adevărat*?

Cocoşul cântă şi chiar în acelaşi moment ţesătorul deschise larg uşa şi ieşi să scuture un covor. „Vai mie!" spuse încurcat. „Rege Solomon! Iartă-mă… Ariela… ce?"

Ariela îşi şterse lacrimile de pe obraji şi îl luă pe Solomon de mână, făcându-l să se ridice în picioare. „Shalom, Dodo. Regele şi cu mine îţi mulţumim că ne-ai permis să-ţi folosim băncuţa în această dimineaţă minunată!"

Ţesătorul rămase cu gura căscată în timp ce Ariela îl ducea pe Solomon pe străduţa îngustă spre poarta de sud a Sunemului. Benaia aştepta împreună cu câţiva străjeri şi dădu din cap aprobator când tânărul cuplu trecu pe lângă ei în drum spre casa lui Iosafat.

Solomon încetini când înţelese încotro mergeau. „Vrei să vorbesc chiar acum cu abba al tău?" Se opri de tot la poarta curţii. „Ariela, aşteaptă. Cum să încep? Ce să-i spun?"

„Abba a auzit o parte din discuţia noastră de la fereastră de azi-noapte".

„O nu!" Solomon îşi îngropa faţa în palme, roşeaţa cuprinzându-i imediat grumazul. „Aş putea să plec spre Ierusalim chiar acum. Nu va mai fi niciodată de acord să fii mireasa mea după ceea ce am spus…"

Ariela puse o mână liniştitoare pe obrazul fierbinte al lui Solomon. „El mi-a dat următoarea povaţă: caracterul unui om nu este definit de o singură decizie, iar dragostea are mai mulţi paşi”.

Ochii lui Solomon se îmblânziră auzind că avea o şansă să-şi răscumpere greşeala.

Ariela îl luă de mână, deschise poarta şi începu să meargă spre casă. „Vino cu mine în odaia de dormit a părinţilor mei, unde putem vorbi tară a fi deranjaţi”. Deşi inima ei era încă grea ca o piatră de moară, aproape îi veni să râdă văzând şocul de pe faţa lui Solomon.

„Nu vreau să dau năvală în odaia de dormit a lui Iosafat în zorii zilei!” Vocea lui Solomon răsună în liniştea dimineţii, tocmai când uşa din lemn de cedru se deschise din balamalele de piele.

„Bună dimineaţa, rege Solomon”. Prinţul Sunemului stătea îngândurat în uşa casei sale. Solomon aruncă o privire în spatele lui, sperând că Benaia îl însoţise la întâlnirea cu tatăl Arielei. Ea îl trase de mână, îndemnându-l să intre în odaia principala a familiei ei. Salută dând din cap. „Bună dimineaţa, Iosafat. Eu, ăă… eu…”

„Vreţi nişte lapte de capră cald şi smochine?” Ioşeba se aşezase lângă pietrele de gătit, vorbind cu o voce blândă, dar nu foarte binevoitoare.

Poate că sunt otrăvite. „Nu, mulţumesc”. Solomon zâmbi cu jumătate de gură şi-şi înclină capul într-o parte, cercetând din priviri încăperea. Igual, greoiul ei frate şi Reu, mesagerul regal, erau aşezaţi lângă un covoraş de piele ce servea drept masă, în mijlocul odăii. La lumina slabă a focului şi a zorilor care se instalau, abia le distingea feţele, dar cu toţii păreau mai degrabă trişti decât furioşi.

„De ce nu mi te alături în odaia de culcare, regele meu?” îl auzi pe Iosafat spunând.

Surprins de invitaţie, se uită întrebător spre Ariela, care spuse: „Ţi-am spus, e singura odaie privată din casa noastră, domnul meu”.

Iosafat îi însoţi pe Solomon şi pe Ariela în mica odaie. Nişte

saltele umplute cu lână aşezate una peste alta într-un colţ, alături de o măsuţă de noapte şi de o piele de leu, reprezentau singuail mobilier din încăpere. Prinţul nu pierdu deloc vremea cu conversaţia de politeţe sau cu eticheta. „Solomon, fiul meu. Aş vrea să ştiu ce ai pe suflet în dimineaţa aceasta. Care este părerea ta despre ceea ce s-a întâmplat între tine şi fiica mea?”

Neliniştea iniţială a lui Solomon se transformă în panică. Cum le-ar putea explica sentimentele lui complicate pentru Ariela? Cele întâmplate pe câmpie? Viaţa fără ea de la Ierusalim? Venirea călare prin deşert de la Izrael? Noaptea petrecută în braţele Marei? tresări la acest gând. „Nu ştiu exact, ăă…” Ah, Iehova, *dă*-mi *înţelepciune!*

Atunci îi veni în minte Abişag.

„La palat am fost martorul unei iubiri pure şi statornice”, spuse, urmărind expresia nedumerită de pe feţele lor. „Am fost la fel de derutat ca şi voi, pentru că era vorba de un cuplu de la care nu mă aşteptam. Vedeţi, Abişag îl iubea pe abba al meu, iar el o iubea pe ea cu o tandreţe cum nu mai văzusem până atunci”. Întinzându-se pentru a mângâia obrazul Arielei, îi spuse lui Iosafat: „Vreau să o iubesc pe fiica voastră în acest fel. Profund. Total”. Lăsă mâna în jos şi îşi drese vocea. „Iehova m-a înzestrat cu înţelepciune ca să pot conduce poporul ales de El, dar se pare că vrea să învăţ despre dragoste pe calea mai grea”.

Urma unui zâmbet apăru pe chipul prinţului Iosafat. „Lecţiile despre dragoste sunt cel mai greu de învăţat”, spuse el, punându-şi mâna pe umărul lui Solomon. Scurtul răgaz a fost repede înlocuit de datorie. „Fiule, cred că e bine să respectăm înţelegerea iniţială şi să aşteptăm să mai treacă trei luni pline înainte de a te căsători cu Ariela la Ierusalim. Ţinuturile din pustie pot vedea în orice abatere de la tratat un viitor motiv de suspiciune”.

Regele închise strâns ochii. *Să aşteptăm*. Se pare că tot timpul trebuia să aştepte. „Bine, Iosafat. Mă voi supune înţelepciunii tale în această privinţă”.

Bărbatul încuviinţă din cap şi se întoarse spre fiica lui. „Ariela, aş vrea să vorbesc cu regele între patru ochi. Vrei, te rog, să aştepţi

afară?”

Ieşind în tăcere din cameră, Ariela închise uşa odăii de dormit în urma ei. Deşi încă o durea inima din cauza trădării lui Solomon.

218

Ivea din nou motive să spere. El văzuse – şi apreciase – un alt fel de dragoste, între Abişag şi regele David. Asta însemna şi că Abişag nu fusese batjocorită de bătrânul rege, ci avusese parte de afecţiunea lui sinceră. Inspirată de acest gând, ea păşi în odaia principală unde auzi un sunet neplăcut.

Era cotcodăcitul strident şi sumbru al gemenelor de la Ierusalim.

„Aşadar, mică păstoriţă”, spuse Şi fra, „străjerii de la poartă ne-au spus că regele a găsit plăcere în braţele unei femei acoperite cu văluri”. l privi înspre uşa închisă a odăii de dormit. „Văd însă că şi tu ai cedat farmecelor lui până la urmă”.

Râsul Şeerei îi provocă Arielei un fior pe şira spinării. „Nu-i nimic, mică păzitoare de capre. Câteva dintre soţiile regale îl vor spăla şi va fi din nou curat”.

Igual şi Reu rămaseră pe loc, dar Ima Ioşeba fu cea care se repezi la ele, tremurând din tot corpul. „Ieşiţi din casa mea!” strigă ea, alungându-le cu o cârpă jegoasă. „Voi, târfe ale Ierusalimului, nu sunteţi binevenite în casa mea!”

Ariela era la fel de uimită ca şi Şi fra şi Şeera. Niciodată până atunci una ei nu vorbise cu atâta răutate şi ardoare. Pornind de la mânia loşebei, adăugă şi ea: „Înainte să plecaţi din această casă, Fiice ale Ierusalimului, vă reamintesc ceea ce v-am spus ultima dată când ne-am întâlnit. V-am jurat pe gazelele şi porumbiţele câmpului că mă voi înfăţişa înaintea lui Solomon ca mireasă pură şi sfântă şi că dragostea noastră va fi trezită şi binecuvântată doar *după* ce ne vom căsători la Ierusalim”.

Când Igual păşi spre ele, femeile începură să tremure. Îşi regăsiră însă fanfaronada când el deschise uşa. „Veţi pleca din această casă acum”, spuse el. Zâmbind răutăcios, se întoarseră să plece şi

amândouă mângâiară faţa lui Igual în drum spre ieşire. El scuipă în urma lor şi se întoarse spre Ariela: „Sunt periculoase, surioară. Trebuie să fii atentă la Ierusalim. Am mai văzut acest fel de răutate şi înainte”.

219

MESU ANDREWS

24

Cântarea cântărilor 3: 6 – 7, 11

[*Mireasa*] *Ce se vede sui*ndu-*se din pustie*…? lata, *es*te *pataşca lui Solomon, cu şaizeci de* viteji… *Ieşi*ţi, *fetele Sionului, şi priviţi pe împăra*tul *Solomon*, *cu cun*una *cu care l*-a *încunun*at *mamă-sa în ziua cu*nunie*i lui…*

nela îşi şterse broboanele de transpiraţie de pe frunte. Soarele – dimineţii bătea deja cu putere, când ea umplea vasul de apă de la fântâna cetăţii. *Oare voi mai fi în casa lui Abba la culesul viilor*? Trecuseră cinci luni pline de la vizita de noapte a regelui Solomon. Când vorbise cu Abba între patru ochi, Solomon îi mărturisise despre trădarea sa cu Mara şi se jurase să-şi păstreze integritatea în zilele ce aveau să urmeze, începând cu tratatul şi cu mireasa de pace. Promisese să se întoarcă în luna lui Iyar, înainte să se încheie recoltarea grâului. Grâul fusese secerat, legat şi măcinat – cu aproape două luni pline în urmă. Solomon întârziase, iar cei din ţinuturile de nord erau revoltaţi.

„Poate că asta este ziua în care soseşte mirele tău”. Bătrâna Rut, cea atât de cumsecade, mângâie uşor obrazul Arielei, întrerupând-o din visare.

„Priveşte cu atenţie zările, înspre sud”.

„Mulţumesc, Rut. Voi fi atentă”.

Sezonul secetos se instalase ca o pătură groasă, plină de praf. Nici urmă de sărbători, nici urmă de ploaie – iar până acum, nici urmă de Solomon.

„Nu e un rege nobil ca abba al lui, tânărul acesta”, spuse Edna peţitoarea, agitând un deget butucănos. Vărsă o parte din apa

preţioasă

220

În praful drumului. „Dacă n-a venit până acum, limra”. Lovi aerul cu mâna de parcă ar fi făcut vânt într-o clipită tuturor viselor Arielei.

„Edna!” ochii întunecaţi ai lui Rut fulgerau. Peţitoarea deveni brusc Blentă. „Dacă regele Solomon i-a spus acestei fete frumoase că vine, Itunci vine!”

Edna îşi ridică ofensată bărbia dublă şi o luă din loc.

„Şi tu, Ariela”, spuse Rut cu o voce blândă care alina ca o mângâiere, „nu o lăsa pe morocănoasa mea prietenă să-ţi strice ziua”. O bătu uşor pe Ariela pe mână şi o trimise spre vie cu un zâmbet şi cu vasul plin de apă.

Astăzi era nevoie de toţi lucrătorii din gospodăria lui Iosafat la îngrijirea viei. Ariela se alătură celorlalte femei care săpau şanţuri şi depozitau apa adusă de la fântână, în timp ce bărbaţii făceau şi puneau Bracii, pentru ca frunzele şi strugurii să fie scăldaţi de razele soarelui ide dătătoare de viaţă. Amintindu-şi de vremurile când Chemuel o obliga să trudească de una singură, Ariela se bucura de tovărăşia celorlalţi lucrători, în podgoria lor înconjurată de ziduri de piatră, din partea de sud-vest a cetăţii.

Simţind că are nevoie de o pauză de la săpat, Ariela ridică sapa deasupra capului şi se răsuci la stânga şi la dreapta pentru a-şi odihni spatele şi braţele. Îi chiorăia stomacul, deşi abia trecuse de miezul zilei. Nu mâncase mult la masă, preferând să aţipească puţin la umbră, sub o stâncă ieşită în afară. Zilele treceau dureros de încet: muncea, se ruga, privea în zare, aştepta. Un pui de somn avea puterea să grăbească Timpui. Uitându-se lung înspre sud, până în zare, se gândi la logodnicul ei. *Oare îţi vei trăda poporul – şi pe mine – din nou*?

Ca şi când ar fi răspuns întrebării ei mute, paznicul din tumul podgoriei strigă: „Văd un nor mare de praf ridicându-se la sud!”

Ariela simţi că-i sare inima din piept şi scăpă coada sapei pe piciorul unei femei. Cerându-şi în grabă scuze, o luă la fugă spre poartă. „EI C?” îl întrebă pe Abba. Ima veni lângă ei şi toţi trei aşteptau

în tăcere, urmărind norul de praf care creştea, devenind o adevărată coloană în dreptul coamei Ghilboa.

„E el! E el!" Ariela sărea învârtindu-se pe loc. „Ce-ar mai puteandica o asemenea coloană de praf în deşert în afară de o procesiune regală?" O prinse de mână pe ima ei şi începu să danseze, învârtindu-se în cercuri. „E parfumat cu smirnă şi tămâie făcută din toate mirodeniile

negustorilor. Îi simt mirosul dulce de aici. E regele meu!" Cu lacrimi tic bucurie curgându-i pe obraji, ea lăsă mâna Imei şi îl îmbrăţişa năvălim pe Abba. „Vine după mine!"

Lucrătorii din vie se alăturară bucuriei lor şi în scurt timp întregul suntem aştepta în faţa podgoriei lui Iosafat, ca să fie de faţă la sosirea lui Solomon. Impresionanta procesiune se întindea pe coama cuhnii Ghilboa şi galopa de-a lungul văii, făcând pământul să se cutremure.

Bucuria Arielei făcu loc uimirii. „Priveşte, Abba!" şopti ea aproape temătoare. „Se vede trăsura de nuntă, dar uite ce de *armată* a adus cu el de data aceasta". Numără repede, în tăcere. „Şaizeci dintre cei mai de temut războinici ai lui Israel echipaţi ca pentru bătălie". Uimirea în înlocuită de groază. „L-au otrăvit din nou, nu-i aşa? Ahişar i-a băgal spaima în suflet şi se teme de fraţii săi din nord". Observă dezamăgirea care se citea pe chipul lui Abba. Ultimele zile ale călătoriei de pace îmblânziseră mult tensiunea dintre Israel şi regele ei, dar amânarea cu aproape două luni a căsătoriei lor a stricat iar lucrurile.

„Oare regele a venit să facă nuntă sau război?" auzi Ariela o femeie bătrână şoptindu-i soţului ei. Scena era într-adevăr un ciudat amestec de înfruntare şi încredere.

Cu un singur deget, Iosafat întoarse chipul fetei lui spre el. „Uită-te îi mine şi ţine minte vorbele mele. Dragostea lui Iehova pentru Solomon – arătată prin tine – este mai puternică decât toţi acei

războinici şi va învinge înşelătoriile care-l ţin prizonier".

Abba şi fiica, unul lângă altul, cu sufletele unite, urmăriră ţinându-se de mână apropierea procesiunii. Ariela lăsă deoparte temerile şi îşi lăsă inima să se bucure de imensa putere şi de măreţia paradei care se desfăşura în faţa ei.

Nu mult în urma forfotei armatei îşi făcu apariţia o strălucitoare trăsură de nuntă, înaintând cu greutate pe terenul accidentat. Roţile ei aurite străluceau ca şi cele ale trăsurii de logodnă, dar aceasta era şi mai minunată. Aur, argint şi pietre preţioase îi împodobeau fiecare curburi şi fiecare colţişor, iar deasupra avea un baldachin curgător din perdele fine de in Până şi caii erau acoperiţi cu ţesături drapate, albastre, roşii şi purpurii, iar o uşă din zăbrele de fildeş înfrumuseţa o parte a trăsurii

Benaia, uriaşul ei cel blând, era în primul car, având alături de el un alt bărbat. „Abba, uite! Solomon este cu Benaia în primul car! Aproape au ajuns!"

Regele avea o postură impunătoare şi era înveşmântat cu ţinuta i egală de mire. Armăsarii de la carul său loveau cu putere solul prăfos ftl Sunemului, muşchii lor străluceau de sudoare, iar o spumă albă ieşea de sub hamul de piele cu care erau conduşi.

„Nu-i aşa că e frumos?" spuse ea cu respiraţia tăiată.

Abba dădu ochii peste cap şi chicoti. „Am să presupun că vorbeşti despre armăsarul regelui". Ima o strânse de mână şi scoase un mic ţipăt de încântare.

Doi bărbaţi călare vestiră din trompetă sosirea regelui iar Ahişar îşi opri calul cu o mişcare bruscă, alunecând şi aruncând praf şi pietriş Spre Ariela şi părinţii ei. „Regele Israelului vine să-şi revendice soţia!"; inuntă strident marele dregător.

Iosafat îşi şterse praful de pe haină şi şopti: „Bine ai revenit la suntem, capră behăitoare".

Ariela chicoti iar dregătorul regal afişă o privire arogantă şi poruncitoare.

Puternica armată încetini în spatele primului car, iar la un semn

al lui Benaia traseră cu toţii hăţurile pentru a opri caii. Ahişar arătă cu un rest trufaş către aprigii soldaţi: „Uriaşii, garda de elită a regelui, se vor ocupa de toate obiecţiile privind tratatul şi mireasa de pace".

Inima Arielei bătea puternic, în ritmul respiraţiei sacadate a cailor. Nu se auzi niciun alt sunet. Nicio împotrivire. Cine ar îndrăzni?

Înregistrând tăcerea cu o figură înţepată, marele dregător desfăşură un covor roşu de la trăsura regelui până în locul unde se aflau Ariela, i părinţii ei. Ahişar păşi pe covor şi merse spre Ariela, se înclină, iar apoi ridică o sprânceană. „Fiică a lui Iosafat". Nu încerca să ascundă în vreun fel că o examina atent. Era prima dată când o vedea pe Ariela, i zâmbetul lui dispreţuitor lăsa să se vadă verdictul lui. „Mirele tău, regele Solomon, se apropie".

Benaia coborî din car şi se înclină pentru a-l îndemna pe Solomon a coboare şi el.

Regele nu se clinti. Ţinea capul drept, dar ochii săi pendulau de la l) îi aşi la sunamiţi şi înapoi.

Ahişar l-a făcut să fie complet paralizat de frică, gândi Ariela. Ea făcu un pas înainte şi auzi mulţimea fremătând. Era îndrăzneaţă? Da. Dar era obligată să forţeze limitele bunei-cuviinţe pentru a-i arăta că nu; ne a se teme de sunamiţi.

222

223

Făcând câţiva paşi spre trăsură, se înclină şi spuse: „Îţi aduc salutări, regele meu. Eşti binevenit aici".

Ochii lui Solomon o văzură, iar apoi Benaia se aplecă spre ei, şoptind ceva. Regele zâmbi şi încuviinţă din cap. Ariela simţi cum i se aprind obrajii – dar speră că, preţ de o clipă măcar, nimeni nu-i va putea citi gândurile. Trăsăturile armonioase ale lui Solomon străluceau în căldura verii, iar trupul lui era la fel de neted şi de puternic ca al armăsarilor care-i trăgeau trăsura. Totuşi, ceea ce-l făcea şi mai atrăgător era adoraţia care i se citea în priviri. Nici nu-şi închipuise ea atunci pe câmpie. Nu se mai ascundea în toiul nopţii pe lângă ziduri. Astăzi venise plin de îndrăzneală să o revendice ca mireasă.

Solomon vorbi către Iosafat, dar privirea lui rămase fixată asupri Arielei. „Salutări, prinţe Iosafat!” strigă peste capul ei, continuând să se apropie de ea. Îi luă amândouă mâinile, le apropie de buzele lui – „O, nu!” îşi trase repede mâinile.

Solomon rămase mirat şi privi spre Benaia căutându-i ajutorul. „Ce e?” întrebă el cu răsuflarea tăiată, în timp ce Uriaşii se pregăteau’s; i scoată săbiile.

Ea îşi acoperi obrajii cu mâinile murdare, privind în jos la hain; i transpirată şi la picioarele goale. „Am lucrat în vie!” Era îngrozită.

Solomon râse cucerit şi le făcu semn protectorilor săi să stea pl loc. Întorcându-şi din nou spre ea privirea plină de adoraţie, îi dădu la o parte mâinile şi-i urmări dungile de pe obraji. „Da, ai urmele astea încântătoare pe obraji”. Se opri. „Sunt lacrimi de bucurie, nu?”

Ariela suspină adânc şi îşi acoperi din nou obrajii. „Vai, nu!”

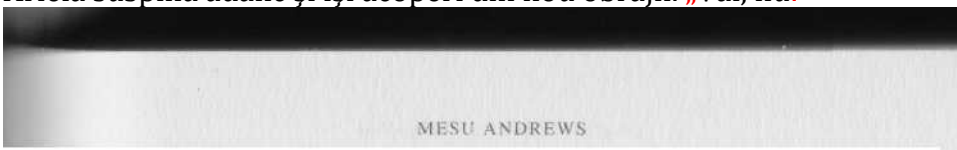

Solomon fu uimit de frumuseţea necomplicată a miresei lui de pace Nu trecuse cu vederea înfăţişarea ei răvăşită, din contră, o preţuia. *Cine altcineva din tot Israelul m-ar mai întâmpina* într-*o asemenea manieră*? Gândul îl făcu să chicotească.

Ea începu să-şi şteargă cu frenezie urmele de murdărie, cu învelitoarea pentru cap. El încercă să-i prindă mâinile, dar ea şi le feri încercă din nou să i le prindă, dar ea şi le feri a doua oară. La a treia încercare, el fu blând, dar hotărât şi ridică o sprânceană ca şi când i-ai fi spus: *Nu mă dau bătut*. De data aceasta, ea cedă şi-şi lăsă mâinile în voia lui, iar el le strânse la pieptul lui ca pe un dar preţios.

224

Palmele ei erau însă pline de băşici!

Întorcându-i mâinile, văzu doar răni şi bătături. Furia îl cuprinse imediat. „Cine a…”

Ea îi puse un deget pe buze.

„Nu, Ariela! Dacă cineva a – „Nu va mai permite ca această femeie să fie batjocorită.

„Sst, dragostea mea”, îi spuse ea, cu un amestec de linişte şi fericire în ochi. „E vremea curăţării viei. Toată lumea din suntem lucrează în vie. E modul nostru de trai – al fraţilor din nord”.

Privi mulţimea şi observă că toate feţele erau înnegrite de soare, strălucind de sudoare. Ajunsese în plin sezon de muncă în vie, într-o zi de lucru. Ce ştie un rege despre asemenea lucruri? Mai avea multe de învăţat despre ţinuturile din nord ca să poată ajunge un rege respectat şi iubit. Cine altcineva ar fi putut să-l înveţe? Ridică mâinile Arielei şi îi sărută cu blândeţe palmele. Când privirile li se întâlniră din nou, ferestrele cenuşii de porumbiţă ale sufletului ei lăsau să se vadă o urmă de zburdălnicie.

Întorcându-i mâinile, îi sărută la rândul ei palmele. „Logodnica ta s-a gătit singură pentru venirea ta”, spuse ea cu un zâmbet neastâmpărat.

Mulţimea de oameni suspină adânc; sunamiţii şi iudeii deopotrivă. Să-i sărute palmele fusese un lucru îndrăzneţ, dar să declare că ţinuta ei sărăcăcioasă fusese special pregătită pentru întâmpinarea regelui – asta era… ei bine, era Ariela fără îndoială.

Un zâmbet larg îşi făcu loc pe faţa lui. Da, o iubea. Orice ar fi fost dragostea. „Iar eu mi-am pregătit casa pentru mireasa mea cea nouă”, spuse el pe un ton jucăuş. Într-adevăr odaia de nuntă – la care se ajungea prin odăile lui, dincolo de grădina privată – fusese parfumată şi aranjată. Se aplecă spre ea şi îi şopti: „Îţi va plăcea grădina noastră”.

Chiar în acel moment, vocea lui Ahişar le zgudui lumea: „Veniţi cu toţii să vedeţi trăsura de nuntă a regelui Solomon”.

Solomon dădu ochii peste cap şi şopti: „Mai marele peste palat

respectă întotdeauna programul".

Râsul Arielei era mai duios decât acordurile unei harfe.

„Regele Solomon a făcut el însuşi această trăsură, continuă marele dregător. A făcut-o cu lemn din Liban". Ahişar trăncăni în continuare, iar mulţimea răspunse printr-o mulţime de ooh-uri şi aah-uri foarte nimerite.

„Ariela", spuse Solomon încet, „i-am cerut tâmplarului să aducă

cedru din Liban pentru trăsură ca în drumul tău spre Ierusalim să fi însoţită de mirosul dealurilor tale din nord". Faţa ei se lumină de plăcere iar inima lui tresaltă. Ea se întoarse să audă restul descrierii făcute de Ahişar, dar Solomon nu-şi putea lua ochii de la comoara frumoasă şi plină de praf care stătea alături de el.

„Stâlpii i-au fost făcuţi de Solomon din argint, iar baza din aur. Banchetele au fost îmbrăcate cu purpură, iar interiorul a fost încrustat cu drag de Fiicele Ierusalimului".

Când fu pomenită contribuţia lor, şi fra şi Şeera îşi făcură apariţia, deschizând larg uşa trăsurii, iar Ariela simţi că i se taie răsuflarea.

„Te simţi bine, preaiubita?" Solomon se gândise că ea s-ar putea supăra pentru că Fiicele Ierusalimului veniseră cu trăsura. Dar cu ce altceva să fi venit? Cu vreunul din care?

Culoarea reveni de îndată în obrajii Arielei; de fapt, ea se îmbujora brusc. Făcu un pas înainte şi se înclină de parcă ar fi fost reprezentantul oficial al Sunemului: „Bine aţi venit, Fiice ale Sionului". Solomon observă cu coada ochiului un zâmbet ascuns pe faţaei. „Veniţi, admiraţi-l împreună cu mine pe mirele meu, regele Solomon, cu coroana lui Israel pe creştet". Când se ridică din plecăciune, îşi continuă salutul, deşi Şi fra şi Şeera nu păreau dornice să mai asculte: „Negustorii ambulanţi au adus vestea că regina Batşeba îi va dărui fiului ei drept coroană de nuntă o diademă ce a fost cândva a regelui

David. Spuneau că regina mamă este fericită ca încăperile palatului să fie binecuvântate de prezenţa unei femei deprinse cu câmpurile şi cu turmele şi că aşteaptă ce nerăbdare sosirea noii lui mirese". Arătând spre cununa din pietre preţioase aşezată pe creştetul mirelui ei, întrebă: „Oare aceasta să fie coroana despre care ni s-a povestit?"

Şi fra zâmbi dispreţuitor, iar Şeera bătu din picior, demonstrând că împunsătura Arielei fusese croită pe măsura lor. Solomon râse şi sunamiţii se bucurară de victoria verbală a fecioarei lor. Gemenele păşiră înspre cuplu, dar Ariela îl făcu pe Solomon să o ia în altă direcţie: „Poate că ar trebui să-i salutăm pe părinţii mei".

Paşii grăbiţi ai Fiicelor se împleticiră în spatele lor. Ariela lăsa să-i scape un mârâit iritat iar Solomon chicoti. Viaţa la palat va fi mai interesantă decât oricând înainte.

„Şi fra şi Şeera sunt inofensive, preaiubita, şi chiar l-au ajutat pe tatăl lor, Betuel, să capitoneze trăsura noastră de nuntă". Flăcările din ochii Arielei îl informară că dăduse greş vorbind. Lovind-o uşor pe Vârful nasului, Solomon îi făcu cu ochiul, iar chipul ei se îmblânzi. Nu ar avea nimic împotrivă să-şi petreacă restul vieţii încercând să o înţeleagă pe această păstoriţă. Până acum însă, avusese la fel de mult lucces ca un porumbel care citeşte un mesaj.

Iosafat intră în vârful picioarelor în odaia lui de dormit, închizând fără zgomot uşa în urma lui. Ca abba al miresei, i se făcuse cinstea de a găzdui sărbătorirea sosirii lui Solomon, dar pentru el a se bucura alături de străini nu se compara cu a petrece timp împreună cu soţia sa şi cu fiica lor.

„Bună seara, iubirea mea", se auzi în aerul nopţii vocea liniştită şi atât de familiară.

Lui Iosafat încă îi bătea inima cu putere când se gândea la Ioşeba, soţia tinereţii lui. „Cred că e aproape «bună dimineaţa»", spuse el, instogolindu-se pe saltea. Ea se cuibări în locul ei obişnuit, la stânga lui, iar el o trase mai aproape, îmbrăţişând-o atât de strâns încât, fără îndoială, ea îi auzea bătăile inimii. „Îmi pare rău că te-am trezit, dar dacă tot eşti trează… am veşti".

Ca de obicei, tăcuta lui soţie nu răspunse nimic. El aşteptă câteva clipe, savurând jocul lor obişnuit cu secrete şi pauze. După atâţia ani de căsnicie, ştia că ea era la fel de nerăbdătoare să audă vestea pe cât era el să i-o dea.

Avea să înceapă cu lucrurile dificile mai întâi. „Regele Solomon şi-a mai luat zece soţii în cele cinci luni pline de când s-a întors la Ierusalim. Acum are şaizeci de soţii". Liniştea era asurzitoare. Respiraţia Ioşebei se înteţi iar el ştiu că era supărată. „Aşa că i-am cerut viitorului nostru ginere să o onoreze pe Ariela respectând zilele tradiţionale de căsătorie din suntem. Cum până acum n-a avut ceremonii mai lungi decât nunţilei le şapte zile ale iudeilor, nu m-am gândit că avea să fie de acord să-i ofere Arielei una de treizeci de zile". Iosafat tăcu, punând la încercare răbdarea soţiei şi bucurându-se de jocul lor.

Tăcerea deveni insuportabilă. „Şi?" întrebă ea în cele din urmă, împungându-l în coaste.

„Au!" spuse el, râzând pe înfundate şi protejându-şi locul dureros. „Regele a acceptat".

226

227

& (/ *fă-V*

Ea se ridică, privindu-l în lumina lunii. „Regele Solomon a acceptai o ceremonie de nuntă de treizeci de zile şi treizeci *de nopţi* cu o singură mireasă? Cu Ariela a noastră?"

„Ha-ha!" Iosafat îşi cuprinse soţia, trăgând-o înapoi pe saltea sub o ploaie de sărutări. „Da, dragostea mea. Regele Solomon va fi cu totul şi cu totul captivat de Ariela noastră de-a lungul unei luni pline". Oprindu-se din joacă, studie frumuseţea care stătea în braţele lui„O fi având deja şaizeci de soţii, dar eu încă mai cred că Ariela poate îi ultima lui soţie. Regina mamă pare să susţină şi ea această căsătorie, Ne-a invitat să folosim casa ei din vestul Ierusalimului ca pe a noastră proprie, să fie casa din care Solomon va veni să-şi ia mireasa în ziua nunţii".

Ioşeba îşi acoperi gura, înăbuşind parţial un ţipăt, lucru cu totul neobişnuit la ea. „Rudele noastre sunamite vor însoţi procesiunea de nuntă la casa reginei Batşeba? Ştie câţi oameni am invitat?”

Iosafat râse tare şi o înlănţui în braţele lui. „Nu ştiu dacă-şi dă seama că tribul lui Isahar îşi va aşeza corturile în pragul ei, dar Solomon în a asigurat că ima lui este deosebit de amabilă”. O sărută pe frunte şi o trase din nou mai aproape de el. „Am auzit şi că abba reginei Batşeba a fost fermier înainte să devină unul dintre Uriaşii lui David. Poate că această fiică de fermier ajunsă regină îi va da Arielei nişte sfaturi înţelepte cu privire la viaţa la palat”. Se opri o secundă, lăsând evenimentele serii să-şi găsească locul în sufletul său. Aproape şoptind, adăugă: „Benaia s-a legat să o protejeze pe mieluşeaua noastră, Ioşeba”.

„Pe Benaia cine îl va proteja?” şopti ea.

El înghiţi nodul ce-i venise brusc în gât: „Numai Dumnezeu, dragostea mea. Numai Dumnezeu”.

25

Cântarea cântărilor 4: 1

[*Mirele*] *Ce frumoasă eşti*, *iubito*, *ce frumoasă eşti*! *Ochii tăi sunt ochi de porumbiţă*, *sub marama ta*.

nela deschise ochii pe jumătate, trezindu-se dintr-un vis fer-jnecător. Un rege puternic, însoţit de care şi soldaţi, venise pe neaşteptate în suntem şi o luase cu sine, într-o trăsură de nuntă strălucitoare. Întorcându-se într-o parte, suspină şi ascultă sunetele cetăţii Sunemului, care se trezea la viaţă în zori. Visul era aievea iar astăzi urma să înceapă călătoria ei spre Ierusalim.

„Fii binecuvântată, frumoasa mea copilă”. Ima privea curioasă peste zidul care o despărţea de pietrele de gătit.

„Bună dimineaţa”. Doar atât putu rosti înainte ca emoţiile să-i gâtuie glasul. Se ridică repede în şezut şi apoi cobori privirea, lăsând o lacrimă să cadă pe colţul rogojinii ei ponosite. Îi va lipsi spaţiul acesta

înghesuit care întruchipa o viaţă întreagă de căldură.

„Vino, mieluşico". Braţele larg deschise ale Ioşebei o chemau iar Ariela se grăbi să o îmbrăţişeze. „Astăzi vei părăsi această casă, dar dragostea noastră va fi cu tine pentru totdeauna". Ima o ţinea cu aceeaşi înverşunare cu care un bărbat ţine scutul în luptă.

Ariela strângea atât de tare din ochi că nu observă apropierea lui Abba.

„Bună dimineaţa, mieluşeaua mea!" La auzul vocii lui, îmbrăţişarea Ioşebei slăbi, iar Ariela îşi şterse lacrimile, hotărâtă fiind să nu mai plângă în această zi de sărbătoare. Nu îndrăznea să jelească, deşi pleca pentru totdeauna din casa părinţilor ei, ca Solomon să nu o înţeleagă greşit.

228

229

Se grăbi să-l îmbrăţişeze de bun venit, dar el se dădu înapoi şi reuşi să-i scape. „Ce-i asta?" întrebă ea în glumă, punând mâinile în şoldui i „Nu o îmbrăţişezi pe fiica ta în această zi însemnată?"

„Vino cu abba tău la munte, micuţă păstoriţă". Înainte ca ea să aputv să-l mai întrebe ceva, el se întoarse şi plecă.

Îşi puse haina de păstoriţă şi sandalele roase şi aproape zbură ca să i ajungă din urmă. Agitaţia cuprindea străzile Sunemului căci cei mai mulţi dintre locuitorii săi se trezeau odată cu venirea zorilor. Focurile de gătit ardeau iar femeile zăboveau la fântână, şoptind şi privind pe furiş spre judecător şi mireasa regelui care treceau în grabă spre culmile stâncoase ale dealului More.

„Unde mergem, Abba?" întrebă Ariela, alergând cu spatele înaintl pe dealul pe care-l cunoştea atât de bine.

„Ai să vezi, mieluşeaua mea. Trebuie să ai răbdare". În vocea lui Şi auzi un ton jucăuş pe care ea îl iubea.

Ajungând la o crăpătură în stâncă de la jumătatea dealului, abbn şi fiică se aşezară aproape unul de altul pe nişte bolovani nekvi binecunoscuţi lor. „De multe ori ne-am spus ce aveam pe suflete în acest loc, nu-i aşa Abba?" Privi insistent la mâinile lui pline de bătătuii

Amintirile o năpădiră.

El încuviinţă din cap, dar se grăbi să spună lucrurile pe care parei că le pregătise pentru acest moment: „Îmi doresc din tot sufletul să i-o păzesc de pericolele din Ierusalim, micul meu leu al lui Dumnezeu, dai te dau lui Solomon pentru că ştiu că asta e voia lui Iehova".

„Ştiu, Abba". Ariela se întinse spre el să-l aline, dar Iosafat o opri punându-i delicat un deget pe buze. Căutând în haină, scoase o diademfl de aur bogat împodobită. O împletitură sofisticată din aur, de caic atârnau lănţişoare, monede, pietre preţioase şi perle, alcătuind un voul care îi acoperea obrajii. „E o parte din zestrea ta, unul din darurile din shiluhim. E darul meu pentru tine, mieluşeaua mea, de la abba pentru fiica sa, pe lângă plata pentru mireasă a lui Solomon".

Ariela nu putea vorbi. Gura ei părea capabilă doar să înghită < U noduri şi să respire întretăiat. Auzise că fiicele primeau shiluhim, dai nu văzuse niciodată o diademă ca aceea.

El îi aşeză cununa din aur pe frunte. „Acest dar îţi va asigura viitoi 111 Dacă vreodată Solomon..." Iosafat se opri ca şi când şi-ar fi cântării cuvintele. „Dacă te dă deoparte, Ariela – dacă divorţează de tine ..."

230

MESU ANDREWS

„Abba, nu! Tratatul de pace..."

„Ştiu că tratatul de pace stabileşte că te întorci acasă, dar..." Ochii-i trădau durerea din suflet. „Mieluşeaua mea, am văzut ce se întâmplă i II Solomon la Ierusalim când se lasă dus de înşelăciunile lui Ahişar şi ierinţele împărăţiei. Cred că până la urmă dragostea ta va câştiga războiul, dar asta te va proteja în bătăliile pe care le ai de purtat până atunci".

Ariela lăsă capul în jos, iar monedele zornăiră. Când ridică privirea, rări faţa lui Iosafat prin strălucirea darului de aur. „Abba, ştiu că mă Beteaptă zile grele la Ierusalim, dar ştiu şi ce e în inima lui Solomon. Vrea să împlinească voia lui Iehova, ce e mai bine pentru

Israel”. Dădu deoparte lănţişoarele din aur şi îl privi adânc în ochi. Cu tot curajul de i are mai era în stare, adăugă: „Iar noi amândoi ştim că dragostea lui Solomon pentru mine este ceea ce e mai bine pentru Israel”.

Iosafat o strânse cu putere în braţe. „Benaia te va ajuta cât va putea, inieluşeaua mea, dar mâna lui Iehova va fi cea care te va îndruma şi te \ a apăra”.

„Asta-i o adevărată uşurare”, spuse ea, lăsându-se pe spate ca să-i întâlnească ochii. „Iehova e mult mai mare decât Benaia!” Abba şi fiica râseră împreună, bucurându-se de finalul voios după dificilul adevăr.

Îşi dădu jos diadema şi o ascunse în haină. Voia ca nimeni să nu-i vadă veşmântul de mireasă înainte de procesiune.

„Mai avem un dar special pentru tine, care te aşteaptă acasă”.

„Chiar?” Ariela ţâşni în picioare, îl sărută pe obraz şi aproape o luă la fugă pe deal în jos. Râsul lui Abba o urmă pe cărarea pietroasă şi pe poarta de la curtea familiei. Când ajunseră acasă, Iosafat abia îşi trăgea lasuflarea. Printre râsete şi gâfâieli, abba şi fiica descoperiră că liniştita lor căsuţă se umpluse de lume.

„Ima, ne-am întors!” spuse Ariela, făcându-şi cu greu loc în odaia niprinsă de agitaţie. Femeile se grăbeau să împacheteze haine, bijuterii, i provizii pentru a alcătui shiluhim-ul Arielei – cel mai mare dar pe care o mireasă sunamită îl primise vreodată de la părinţii ei.

Ariela privi spre Iosafat. „Spuneai că mai am un dar special?” Râse uşor de încântare. „Toate astea mi se par speciale!” Aruncând în aer o ţesătură fină, albastră, de in se înfăşură în ea când aceasta coborî plutind spre podea.

„Salutări, stăpână”. Ana, o fată mlădioasă din satul lor, se apropie de ea şi se înclină.

231

Uşor ameţită după piruetă, Ariela privi în spate pentru a vedea pă cine salută fata, spunându-i „stăpână”.

Abba îi puse o mână pe umăr, sprijinind-o. „Ariela, Ana va veni

cât tine la Ierusalim ca slujnica ta şi te va servi tot restul vieţii ei. Ea este darul special de care vorbeam".

Tânăra fată făcu din nou o plecăciune şi aşteptă.

Ariela rămase încremenită. „Abba, nu. Eu..." Simţindu-se încurcaţi şi nemaipomenit de stânjenită în faţa fetei pe care o întâlnise doar de câteva ori la fântână, se străduia să-şi arate recunoştinţa, refuzând totuşi darul neobişnuit făcut de abba. „Mulţumesc, Abba, dar nu am nevoie de slujnică".

„Ariela". Vocea lui fusese fermă dar blândă. „Deşi are doar treisprezece ani, Ana s-a legat de bunăvoie prin contract să te slujească toată viaţa ei. Părinţii ei nu au alt venit iar eu le-am plătit bine serviciile Anei". Apoi, aproape rugător, spuse: „Ariela – e sora lui Abişag".

Ariela simţi că i se rupe inima. Ştia că una din surorile lui Abişaj o îngrijea pe ima lor bolnavă şi rareori ieşea din casă, dar nu făcuse legătura cu fata pe care o vedea uneori la fântână. „Şi cine va avea grijfl de ima Anei, Abba, dacă ea vine cu mine la Ierusalim?"

Ochii fetei se umplură de lacrimi. „Sora mea mai mică va ave grijă de Ima, iar eu promit să te slujesc bine. N-o voi căuta pe sora mea". Întoarse repede privirea în podea şi Ariela o văzu cum îşi frânge mâinile.

Iosafat vorbi cu blândeţe: „I-am povestit Anei şi părinţilor ei ca regele Solomon a pomenit de dragostea pe care o văzuse între regelr David şi Abişag; totuşi, nu a spus nimic despre situaţia actuală a fetei. Le-am explicat că nimeni de la palat nu vorbeşte de bunăvoie despre Abişag din cauza tensiunii create de executarea prinţului Adonaia".

Atunci fata ridică privirea. „Ştiu că, deşi voi trăi la palat împreună cu tine, tot s-ar putea să n-o mai văd pe sora mea cât voi trăi".

Arielei i se strânse inima din cauza adevărului din vorbele fetei.

Abba Iosafat văzuse multe dintre femeile lui David când fusese îi palat, dar niciodată pe Abişag.

„Hotărârea îţi aparţine, Ariela", spuse încet Iosafat. „Nu uita însă

est vei fi regină şi vei primi o slujnică îndată ce vei ajunge la palat – foarte probabil o iudee".

Doamne Iehova! Spaima o lăsă pe Ariela fără suflare. Sigur că va

primi o slujnică din Iudeea. Cum de nu se gândise la asta? Se căsătorea cu regele Israelului! Ce-ar fi dacă Fiicele Ierusalimului i-ar alege servitoarea?

Privind-o atent pe fata din faţa ei, un val de compasiune îi spulberă orice îndoială. „O voi lua pe Ana drept slujnică – şi vom încerca să o i iisim pe Abişag".

Ana fugi în braţele Arielei.

Iosafat zâmbi cu căldură, punând o mână încurajatoare pe umărul Anei. „Mă gândesc că noua mireasă a regelui poate cere acest lucru".

„Tu slujeşte-o pe fiica mea şi lasă-l pe rege să o găsească pe Abişag", îi întrerupse Ioşeba, reamintindu-le tuturor de procesiunea care trebuia să înceapă. „Femeilor, veniţi cu toatele în odaia mea să pregătim mireasa!"

Ariela a fost dusă pe sus, lăsându-se de bunăvoie în mâinile pricepute ale slujnicelor şi ale prietenelor iubitoare. Ana lucră cu multă râvnă, împletind perle şi fire de aur în părul lung şi negru al Arielei. Altele aranjară mâinile şi picioarele miresei, frecându-le cu săruri şi uleiuri aromate, îndepărtând bătăturile create de anii de muncă grea. Trecuseră zilele tunicilor de lână şi ale centurilor de piele, după cum urâta cusătura delicată făcută de Ima pe haina elegantă din în pregătită pentru procesiune.

Când ultimul fir a fost tăiat şi ultima perlă şi-a găsit locul ei în împletitură, Ariela ridică oglinda din bronz şlefuit. Abia respirând, şopti: „Ima, cine este asta?" Păstoriţa Ariela devenise mireasa regelui.

Se auzi un şofar. Solomon cobora din tabăra lui de pe deal.

Inima Arielei bătea cu putere, iar mâini grăbite lustruiau şi făceau mici retuşuri. Brăţări şi broşe erau puse la locul lor, iar

învelitoarea capului arăta ca un văl strălucitor. Respiră adânc. Uşa odăii de dormit se deschise. Ariela păşi în noua ei lume.

Abba îi ieşi în întâmpinare, cu ochii plini de lacrimi. „Frumuseţea ta exterioară nu egalează încă minunata ta inimă". Aplecându-se spre ea, şopti: „Dar, fără îndoială, astăzi se apropie".

„Nu mă face să plâng, altfel tot kohl-ul cu care m-au mâzgălit în jurul ochilor va curge ca Nilul din Egipt!"

Râsul lui o ajută să-şi stăvilească valul de emoţii.

Muzica se auzea tot mai aproape, pe măsură ce muzicanţii regelui îi conduceau procesiunea spre poarta de sud a cetăţii. Ariela ieşi în

233

MESUANDKBWS

soarele amiezii, mâna ei odihnindu-se uşor pe braţul lui Abba. Făcu o plecăciune auzind murmurul de uimire şi aplauzele.

„Eu am spus întotdeauna că este cea mai drăguţă fată din suntem", zise Edna peţitoarea. Bătrâna Rut îi trase cu ochiul Arielei, ca de obicei, când aceasta trecu pe lângă ea. Alte lacrimi de emoţie o încercară.

Muzica fluierelor şi a lirelor se auzea tot mai tare, iar tamburinele băteau un ritm vesel. Sunetul înăbuşit al copitelor cailor anunţau sosirea iminentă a regelui Solomon. Viitoarea mireasă stătea alături de familia ei, la fel cum stătuse şi cu mai bine de un an în urmă, aşteptând să-l întâlnească pe regele ei. Astăzi însă procesiunea regală părea să se mişte cu încetinitorul. Vitejii Uriaşi, călare pe armăsarii lor magnifici, îşi traseră săbiile şi le uniră într-o boltă strălucitoare pe sub care trecu trăsura de nuntă. Ceilalţi membri ai caravanei regelui aşteptau pregătiţi la poalele dealului, cu cămilele şi măgarii încărcaţi cu corturi şi hrana pentru călătoria spre Ierusalim.

„Nu-l văd pe Solomon sau pe Fiicele Ierusalimului", şopti Ariela lui Abba, fără a-şi putea stăpâni veninul din voce.

Uşa trăsurii de nuntă se deschise iar silueta musculoasă a Im Solomon îşi făcu apariţia în mijlocul ei. Părea cu totul absorbit de

coborârea treptelor şi n-o zări imediat. Când o văzu, un suspin uşor îi scăpă de pe buze. Era reacţia la care ea sperase.

Emanând putere şi eleganţă, Ariela avea o graţie eterică. Mână delicată a unei regine se odihnea pe braţul lui Iosafat. Cu toate acestea, în loc de satisfacţie, Solomon trăi un sentiment de adâncă tristele Mica lui păstoriţă, cu tunica ei mototolită şi cu urmele de praf pe chip, dispăruse. Înfăţişarea simplă şi frumuseţea pământeană îi fusesem sacrificate pentru ceremonia regală.

Picioarele îl conduseră de la sine şi distanţa dintre ei dispăru „Salutări, prinţ al Sunemului. Pot să-mi iau mireasa?"

Abia aşteptând ca Iosafat să încuviinţeze din cap, Ariela întinse nu doar o mână, ci pe amândouă.

El le cuprinse şi rămase tăcut pentru o clipă, în timp ce privirile li se întâlniră în dansul care le făcea atâta plăcere. „Cât eşti de frumoasă, draga mea!" Dădu uşor la o parte cu mâna câteva dintre monedele zornăitoare din învelitoarea capului. „O, cât de frumoasă! Ochii l-ai sunt ochi de porumbiţă, sub marama ta". Îi mângâie obrazul cu dosul mâinii şi-şi trecu degetele prin părul ei negru, lung şi mătăsos.

Ea zâmbi. „Vorbeşti în poeme pastorale, dragostea mea".

Se uita la ea uimit, ca şi când ar fi fost o apariţie, iar apoi, dându –, i seama că probabil părea cu totul absorbit, îşi drese glasul: „Prinţe Iosafat, o pot însoţi pe fiica ta la trăsură şi să rămân o clipă singur cu ea?"

O undă de neliniște învolbură mulţimea. Solomon îşi dădu seama că spusese ceva greşit, dar ce?

Iosafat îi puse o mână pe umăr. „În suntem, ca în mai toate ţinuturile nordice, mirele nu rămâne singur cu mireasa lui nicio clipă, decât după ce sunt cununaţi".

Înţelegând că avea ocazia de a învăţa şi respecta un obicei din nord, Solomon înălţă capul şi zâmbi, având grijă să vorbească astfel încât lăl audă cu toţii: „Aş dori să vorbesc cu Ariela sub supravegherea I acelor Ierusalimului".

Mulţimea se linişti, deşi mireasa lui părea şi mai încordată.

„Te rog, preaiubito, vrei să mă însoţeşti la trăsură?” Când îşi dădu leama că ea ar putea spune nu, îl lovi un val de spaimă. Avea acest obicei. Râse în sinea sa când ea se înclină şi porni spre trăsura care aştepta.

Când ajunseră, Solomon împinse o mână înăuntru: „Haideţi, şi fra şi Şeera, ieşiţi!”

Ariela se strădui prea puţin să-şi ascundă plăcerea. Gemenele ieşiră bosumflate pentru a aştepta afară, lângă uşa deschisă a trăsurii.

Ariela acceptă mâna oferită de Solomon şi urcă în trăsura de nuntă. „Seamănă cu una din peşterile mele din munţi”. Râse, ferindu-şi capul şi cuibărindu-se în spaţiul strâmt. „Cu excepţia pernelor moi, bineînţeles”.

El abia putu să urce din cauza râsului. „Numai tu, preaiubito, ai fi putut compara această trăsură de nuntă cu o peşteră!” Luându-i mâinile într-ale lui, el îngenunche în faţa ei pe podeaua neîncăpătoare. (cuvintele sunau ca o şoaptă agitată: „Şi fra şi Şeera s-au înfuriat când au aflat că Ima Batşeba mi-a dat coroana lui Abba ca dar de nuntă. IVireau puţin îngrijorate că ţi-aş putea acorda favoruri mai mari decât celorlalte soţii”. Îi făcu cu ochiul şi observă încântarea ei. „Ima mi-a mai dat însă un dar – un dar pe care m-a ajutat să-l compun pentru tine. Nu ai voie să râzi”.

234

235

„Bine” îi atinse colţul gurii. „Dar mi-e greu să nu zâmbesc în prezenţa ta”.

El prinse curaj din dragostea ei şi respiră adânc. „Părul tău este ca o turmă de capre, poposită pe coama muntelui Galaad. Dinţii tăi sunt ca o turmă de oi tunse, care ies din scăldătoare, toate cu gemeni, şi niciuna din ele nu este stearpă”.

Ariela chicoti şi îşi acoperi gura cu amândouă palmele.

„Nu râde!” spuse el, vocea lui trădând un râs înăbuşit. „Ima m-i ajutat să-l pun în cuvinte, dar poemul meu pastoral nu este la fel de grăitor ca al lui Abba David”.

Ariela îi prinse amândouă mâinile. „Vorbele tale sunt mai preţioase pentru mine decât o mie din cântecele regelui David”.

Toate zgomotele amuţiră deodată. *Mai preţioase decât cântecele lui abba*. Nimeni nu preţuise vreodată vreunul dintre talentele lui Solomon mai mult decât regele David. Ochii ei cenuşii de porumbiţă mărturiseau adevărul din inima ei.

„Buzele tale sunt ca un fir de cârmâz, şi gura ta este drăguţă; obrazul tău este ca o jumătate de rodie, sub marama ta”. Întinzând mâna să-i cuprindă obrazul, urmări uşor cu degetul o linie de pe obraz până la scobitura gâtului şi o simţi cum se înfioară. „Gâtul tău este ca turnul lui David, zidit ca să fie o casă de arme; o mie de scuturi atârnă de el, toate scuturi de viteji”. Cu un zâmbet viclean, îi luă din nou amândouă mâinile şi îi făcu cu ochiul plin de neastâmpăr. „Amândouă ţâţele tale sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei căprioare”. Ariela făcu ochii mari şi lăsă să-i scape un oftat cuviincios, dar înainte să poată protesla, el continuă: „Căprioare care pasc între crini”.

Zâmbetul Arielei îi arăta uimirea. „În noaptea aceea, la fereastra zidului, ţi-am spus că vulpile ne strică viile pentru că tu rătăceşti printre crini”. Îi încolăci gâtul cu braţele. „Mă ascultai!”

Solomon îşi strecură braţele pe după talia ei subţire. Căldura trupului ei îl ameţea. Ea se trase înapoi, părând să-şi dea seama ce efect avea îmbrăţişarea ei asupra lui. Obrajii ei se îmbujorară iar el continua poemul. „Până se răcoreşte ziua, şi până fug umbrele…”

„Da, şi asta am spus”. Râse din nou.

„Voi veni la tine, munte de mir, şi la tine, deal de tămâie”, spuse el închizând ochii, respirându-i parfumul. Uitându-se în ochii ei, îi sărută mâinile. „Eşti frumoasă de tot, iubito, şi n-ai niciun cusur”.

MESU ANDREWS

Ariela îşi puse palmele deasupra inimii iar lacrimile ameninţau din nou kohl-ul din jurul ochilor ei frumoşi.

„Sunamiţii devin agitaţi, regele meu”. Vocea Şi frei căzu asupra lor la o vadră cu apă de fântână. „Vă rog, grăbiţi-vă, mi-e teamă”.

Solomon zâmbi împăciuitor. „Trebuie să plecăm acum,

preaiubite" Văzu cum se stinge strălucirea de pe chipul Arielei. „Te rog", spuse cu blândeţe, „lasă în urmă cedrii din Liban, mireasa mea. Vino la Ierusalim, în palatul meu de cedru. Coboară de pe culmea muntelui Amâna, de pe creasta muntelui Senir, din vârful muntelui Hermon. Lasă în urmă vizuinile leilor şi ascunzătorile leoparzilor. E un loc periculos. Vino la Ierusalim, în braţele mele unde vei fi în siguranţă".

Ariela îşi şterse o lacrimă, lăsând o urmă de kohl pe locul unde cu o zi înainte avusese urme de pământ. „Voi veni cu bucurie cu tine la Ierusalim, dragostea mea, dar să nu ai nicio îndoială – Ierusalimul nu va fi niciodată un loc sigur pentru mine".

Şocul şi tulburarea se luptau cu durerea din el. *Ariela se teme încă*? Simţea că teama ei nu era legată doar de celelalte soţii ale lui. Dar de ce? Va vorbi cu Benaia să crească numărul gărzilor ei personale. Strângând-o în braţe, le strigă pe cele care erau cele mai potrivite pentru următoarea sarcină: „Şi fra, Şeera!" Feţele lor apărură în uşă. „Ariela are nevoie de grija voastră în călătoria noastră de trei zile spreIerusalim".

Ambele femei încuviinţară din cap cât Solomon coborî treptele.

„Iosafat!" strigă el. „I-ai anunţat pe ai tăi de planurile pe care le-am făcut în timpul ospăţului de azi-noapte?" Era sigur că această veste o va hinedispune pe mireasa lui.

Iosafat făcu un pas înainte, făcu o plecăciune şi abia putu vorbi datorită zâmbetului larg care-i acoperea faţa: „Nu, domnul meu. Am vrut să ai onoarea de a-i anunţa pe fraţii tăi din nord de această decizie".

Un murmur neliniştit trecu, de la primele rânduri unde se aflau călători bine îmbrăcaţi veniţi special pentru nuntă până la ultimele rânduri cu cei mai sărăcăcioşi cerşetori ai cetăţii. Vocea răsunătoare a lui Solomon readuse tăcerea. „Îi vom escorta pe prinţul Iosafat şi întreaga sa familie până la locuinţa reginei mamă din latura de vest a Ierusalimului, unde aceasta a invitat-o pe mireasa mea să locuiască, până voi veni cu tot alaiul să o duc la casa mea de cedru, ca soţia mea".

236
237
clis & fl0

Aplauze furtunoase se auziră din mulţime, dar Solomon ridici mâinile cerându-le tăcere: „Iar în cinstea frumoasei mele mirese şi; i neamurilor din nord, vom respecta zilele tradiţionale de căsătorie din suntem, în loc să facem un ospăţ de nuntă de şapte zile ca în Iudeea…”

Restul vorbelor lui Solomon se pierdură în larma iscată de veselie Bărbaţii ridicau la cer urale iar femeile lăsau să le cadă lacrimi. Cu toţii se felicitau reciproc pentru minunata fecioară pe care o crescusem printre ei.

Solomon ridică vocea ca să acopere vacarmul: „Prinţe Iosafat, vrei să rosteşti o binecuvântare pentru fiica ta înainte să pornim la drum”.

Iosafat încuviinţă din cap şi se alătură lui Solomon lângă trăsura aşteptând ca sunamiţii să facă linişte din nou. „Astăzi, iubita noastrfl Ariela pleacă din casa mea pentru a-şi face propria casă împreună cu bărbatul pe care Iehova l-a ales pentru ea”. Întorcându-se spre ea, Iosafat rosti binecuvântarea tradiţională a taţilor: „Ascultă, fiică, vezi şi pleacă-ţi urechea; uită de poporul tău şi de casa tatălui tău! Şi atunci mirele tău îţi va pofti frumuseţea. Şi fiindcă este Domnul tău, adu i închinăciunile tale. Să ajungi mama a mii de zeci de mii, şi sămânţa ta să stăpânească cetăţile vrăjmaşilor săi!” Se întinse şi-i luă mâna şi o duse la frunte, în semn de respect pentru noua regină a lui Solomon.

Mulţimea aclamă din nou iar Solomon se alătură bucuriei loi Mergând să închidă uşa trăsurii, o găsi pe Ariela vărsând râuri de lacrimi negre de kohl, în timp ce frumuseţile gemene stăteau încremenite ca nişte statui în faţa ei. Scoase ţesătura din în pe care o avea la centură şi i-o oferi miresei lui. „Preaiubito, aşa cum cere tradiţia, n-am să te mai văd până ce nu te voi duce la palat ca mireasa mea”. Ea zâmbi şi încuviinţă din cap, iar el închise uşa.

Va fi a mea în curând! Mărşălui triumfător spre carul lui şi se prinşi cu putere de el. „La drum, Benaia!” Mâinile dibace ale

comandantului plesniră hăţurile pe spinarea armăsarilor.

Solomon se uita atent, din mersul carului, la sunamiţii veseli, câini deodată se simţi ca şi când unul dintre cai i-ar fi dat o copită în stomac în spatele mulţimii, lângă un măgar încărcat cu provizii, stătea Mara Capul îi era descoperit şi buclele negre îi cădeau mai jos de tal în Văluri roşii şi purpurii îi împodobeau haina, strânsă bine pentru a-i arăta formele armonioase. *Doamne Iehova*, *nu se poate să fie printre oaspeţii de nuntă care călătoresc la Ierusalim*.

MESU ANDREWS

„Întoarce-te, râse înfundat Benaia, fixându-l cu palma sa uriaşă pe olomon în carul din frunte. „Vei cădea cu siguranţă, dacă vei continua l (e uiţi în urma ta".

Regele îşi aţinti privirea la drumul spre Ierusalim şi se minună de intuiţia inocentă a comandantului.

238

239

MESU ANDREWS

26

2 Samuel 11: 3).

— *David a întrebat cine este femeia aceasta*, *şi i-au spus*: „*Este Bat-şeba*, *fata lui Eliam*…"

tomacul gol al Arielei se plângea zgomotos. „S-ar putea să moi L / de foame până când Solomon şi însoţitorii lui vor veni după mine diseară". Ioşeba şi Ana schimbară zâmbete răbdătoare, continuând să maseze cu uleiuri parfumate mâinile şi picioarele miresei.

Cele trei dormiseră confortabil într-o cameră spaţioasă din ea şi reginei Batşeba – Ariela şi Ioşeba împreună, pe o saltea umplută cu lână, iar Ana bucurându-se de propria ei saltea, mai mică, în odaia servitorilor, în spatele unei tapiserii brodate. Iosafat şi Igual fusesem însoţiţi de escorta lui Solomon la palat. Urmau să-şi petreacă aceasta zi ca oaspeţi ai lui Solomon, luând parte la jocuri de îndemânare şi întreceri, cântând şi petrecând.

„Ariela, mieluşeaua mea", spuse Ima, lucrând la o bătătură

foarte încăpăţânată de pe călcâiul ei, „nu doar stomacul tău cerşeşte pâiiu în această dimineaţă. Sunt sigură că şi Solomon aşteaptă cu nerăbdare masa de yichud de diseară”.

Arielei aproape că-i sări inima din piept când auzi pomenindu-S (de yichud. *Oare toate miresele se tem de această parte a nunţii*, *când mireasa şi mirele îşi desăvârşesc uniunea – iar oaspeţii petrec câteva odăi mai încolo*? Indiferent câte generaţii păstraseră această tradiţie ea tot suporta cu greu gândul ca cel mai intim episod din viaţa ei să se petreacă în timp ce oaspeţii de la nuntă aşteptau în apropiere. Un fior o străbătu din cap până în degetele de la picioare.

240

„Ţi-e frig, Ariela?” se încruntă Ima a îngrijorare.

Scutură din cap şi evită ochii Imei. Stomacul îi chioră din nou iar Ana râse pe înfundate. „Of! Oare stomacul meu va face gălăgie mai mare decât procesiunea de nuntă?”

Ima râse de slăbiciunea fiicei ei iar Ariela înţelese că se purta ca un copil răsfăţat. Cele trei zile de călătorie împreună cu Şi fra şi Şeera, în trăsura de nuntă, întinseseră însă la maximum nervii ei deja tociţi. I’ostul nunţii, care începuse seara trecută la apusul soarelui, nu făcuse decât să-i sporească iritarea.

O bătaie uşoară se auzi în uşa grea de cedru iar ochii Anei se făcură mari cât oglinda din bronz şlefuit de pe perete. „Poate că e regina Batşeba!”

Ioşeba continuă să maseze picioarele fiicei ei iar Ariela ridică din sprâncene întrebătoare către slujnica ei lipsită de experienţă.

„Vai, iartă-mă!” spuse Ana, înţelegând porunca tăcută. Puse deoparte uleiurile aromatice şi făcu un salt spre uşă.

„Încetişor, Ana”, o îndrumă Ioşeba. „Salut-o pe regina mamă cu demnitate şi graţie”. Tânăra dădu din cap, cu ochii mari, dornică să le liică pe plac.

„Shalom”. Intră o femeie cu atitudine regească, zveltă şi frumoasă dar fără podoabe în frumuseţea ei. Nici urmă de kohl negru care să-i accentueze ochii, nici urmă de pudră albastră de lapis care să

strălucească în jurul lor. „Eu sunt Batşeba, iar tu, draga mea, eşti tot: ilât de adorabilă pe cât te-a descris fiul meu”. Se îndreptă spre Ariela cu graţia unei sălcii, abia atingând aerul pe unde trecea.

„Domnia ta”. Ariela se ridică în picioare şi începu o plecăciune, dar simţi aşezându-i-se pe umăr o mână liniştitoare.

„Nu trebuie să faci plecăciuni, micuţo. Vei deveni regină în Israel”. Şi salcia se înclină în faţa Arielei.

„Vai, nu!” întinse mâna spre frumoasa ima a lui Solomon, dar nu îndrăzni. Cum să o atingă pe regina mamă a Israelului? „Vă rog, doamna mea – de ce v-aţi închina în faţa mea?”

„Pentru că, micuţă păstoriţă”, – spuse cercetând sufletul Arielei din priviri – „o cinstesc pe femeia care a atins inima fiului meu. Văd strălucirea dragostei în ochii lui când vorbeşte despre tine – scânteia pe care am văzut-o cândva în ochii tatălui lui”. Tristeţea îi umbri chipul.

Chiar atunci se auzi bubuind o bătaie puternică în uşă. Toţi ochii se

24!

%-l *e-un*

MESUANDREWS

Îndreptară din nou spre Ana, iar Ariela glumi: „Ştim sigur că nu pot îi servitorii cu masa din miezul zilei!”

Râsul melodios al Batşebei o fermeca pe Ariela. Se minuna dl asemănarea dintre marea doamnă şi fiul ei. Zâmbetul reginei mamă sej stinse când Ana deschise uşa.

„Doamna mea”, spuse un străjer păros, „regele Solomon le-a trimis pe Fiicele Ierusalimului să ajute la pregătirea miresei”.

Pentru prima dată în acea dimineaţă, Ariela se bucură că nu mâncase Mâncarea nu i-ar fi rămas în stomac.

Batşeba păşi înainte. „Şi fra şi Şeera”, le spuse ea când gemenele

îşi făcură loc să treacă pe lângă soldat, „puteţi rămâne aici în camera Arielei. Mireasa şi ima ei tocmai veneau cu mine la mikvah pentru baia de purificare”.

Obrajii Arielei luară foc. Privi pe furiş la Ima Ioşeba şi văzu o figuri la fel de copleşită pe cât se simţea şi ea. Ima mirelui putea cere asiste la baia de purificare a miresei lui – şi chiar examinarea ei de către un doctor – dacă se îndoia de puritatea miresei. „Regina mea”, spuse ea făcând o plecăciune pentru a evita privirea femeii, „v-am dat vreun motiv de îndoială – „Simţi o atingere uşoară ridicându-i obrazul şi ridică privirea spre ochii ei blânzi.

„Nu te teme, micuţo”.

Înghiţind un nod, Ariela dădu din cap şi întinse mâna spre Iml Ioşeba. Fiicele Ierusalimului şuşoteau şi rânjeau în timp ce Batşeba părăsea camera mergând în urma străjerului păros. Ariela şi loşeb. i ieşiră, iar alţi doi străjeri se puseră în spatele lor. Cu toţii o urmară pe regina mamă de-a lungul coridoarelor din lemn de cedru şi apoi în joi pe o scară lungă. Domnea tăcerea. Ariela nu îndrăznea să pună mai multe întrebări şi să fie umilită în faţa a trei bărbaţi.

Ajungând la ultima treaptă, primul străjer deschise o uşă grea difl cedru şi privi atent înăuntru. Probabil mulţumit de ceea ce văzuse rămase la uşă şi făcu o plecăciune în faţa reginei Batşeba care intrfl în sala de mikvah. Sunetul apei curgând îi atrase atenţia Aridei amintindu-i de pâraiele din munţi. Ea şi ima trecură pe lângă străjer, i păşiră într-un loc vrăjit. Tot ceea ce vedea, auzea şi mirosea îi încânta simţurile. Dar ce umilinţe o mai aşteptau?

„Mulţumesc, Oliab”, spuse Batşeba glacial. „Tu şi oamenii tli puteţi închide uşa când plecaţi”. Străjerul înclină scurt capul şi dispăru înainte ca Ariela să poată înţelege tensiunea pe care acesta părea să o i/reeze. „Vă place baia mea rituală?” întrebă regina amabilă.

Inima Arielei bătea cu putere. „Este minunată, doamna mea”.

Erau singure. Nici urmă de doctor. Lămpile aşezate în scobiturile pereţilor dădeau o lumină plăcută şi în întreaga baie ardea tămâie în lipsii.

„Două bazine cu apă şi un mic canal de scurgere la fund ţin vie apa 1I111 această baie", explică regina, „mereu curgând, niciodată oprită". Ariela dădu din cap dar nu scoase un cuvânt, sperând că va primi în curând o lămurire.

Batşeba se îndreptă plutind spre o bancă şi îşi scoase haina de deasupra. Îmbrăcată doar în tunică, păşi în mikvah. „Vă rog alătura-ţi vă mie", spuse, strângându-şi părul într-un nod în creştetul capului.

Ima Ioşeba privi întrebător spre fiica ei. Ariela ridică din umeri, l'pentru a respecta regulile ospitalităţii, ambele femei îşi urmară gazda, îşi scoaseră hainele de deasupra, rămânând în tunici şi îşi înnodară părul lung.

Batşeba vorbi în timp ce oaspeţii ei se pregăteau pentru baie: „Când i-am văzut pe Oliab şi ajutoarele lui la uşa voastră împreună cu Fiicele Ierusalimului, am ştiut că trebuie să vă salvez. Zvonurile de la palat pun că fetele gemene ale lui Betuel fac prăpăd în haremul fiului meu". Privi spre Ariela cu un zâmbet complice. „Nu vom avea multe prilejuri să vorbim în particular când vei fi regină. Trebuie să profităm hi maximum de această zi".

Tânăra mireasă se simţi cuprinsă de uşurare ca de baia aceea caldă. Coborâse scările bazinului şi acum, cu apa până la umeri, se abandonă Celui mai răcoritor, celui mai relaxant moment din viaţa ei. Pufni în las aproape fără să-şi dea seama. Îşi acoperi gura cu ambele mâini, ea şi când ar fi încercat să stăvilească o turmă de cai sălbatici. Râsul melodios al Batşebei rupse stăvilarele şi până şi Ima Ioşeba izbucni în i; îs, bucurându-se de libertatea deplină pe care o puteau avea trei femei care se relaxează la mikvah.

Batşeba se sprijini de margine, odihnindu-şi capul într-o piatră icobită, cu ochii închişi. „V-ar plăcea să o trimit pe slujnica mea Dalit a vă ajute cu pregătirile după ce terminaţi cu baia?"

„Păi..." Ariela şi Ioşeba se uitară una la cealaltă zâmbind. „Ima mea şi Ana m-au aranjat pentru procesiune, dar cred că ar fi uşurate

242

243

dacă nişte mâini cu mai multă experienţă mi-ar machia ochii şi buzele pentru nuntă". Ima încuviinţă din cap în tăcere.

Batşeba îşi ridică capul şi întrebă cu blândeţe: „Ariela, tu *vrei* să ai] kohl şi lapis în jurul ochilor şi să-ţi înroşeşti buzele cu carminul din pulberea acelor gândaci îngrozitori?"

Gândul la el şi gustul lui o îngroziseră pe Ariela de prima dată când a trebuit să-l suporte pentru procesiunea de nuntă. „Nu". Pe faţă îi apăru un zâmbet larg. Femeia aceasta îi plăcea tot mai mult.

„Din clipa în care intri în palatul lui Solomon, eşti regină. Singuri persoană pe care trebuie s-o mulţumeşti este regele tău. Oare fiul nun vrea să porţi aceste vopsele pe faţa ta frumoasă?"

„Cred că mă place mai mult cu praf în păr şi pământ sub unghii".

Batşeba râse cu eleganţa încrezătoare a unei femei care luptase îşi câştigase locul. „Ei bine, asta s-ar putea să nu fie o idee prea bunii Lasă-l însă să-ţi aprecieze adevărata frumuseţe". Atingând obrazul Arielei, rămase pe gânduri. Cu ochii strălucitori, Batşeba îi prinse bărbia în palme şi îi întoarse faţa într-o parte şi în alta. „Frumuseţea ta natural te va deosebi de celelalte. Îţi va fi de folos în zilele ce vor urma".

„Vă mulţumesc că o încurajaţi, doamna mea", spuse Ioşeba.

Batşeba dădu drumul bărbiei Arielei şi arătă cu capul înspre Ioşeba „Frumuseţea fiicei voastre vine din interior, ca a unei ei".

Obrajii Imei Ioşeba căpătară o culoare roz. „Sunt uşurată că fiicl mea şi-a găsit o prietenă la Ierusalim".

Ariela fu surprinsă de vorbele Ioşebei – nu pentru că ar fi foi nepotrivite sau nelalocul lor, ci pentru că ea rareori se amesteca înti o conversaţie.

„Într-adevăr, amândouă aveţi o prietenă la Ierusalim", spust Batşeba. Aparent intrigată de această femeie blândă, o întrebă pe Ima! „De unde e familia voastră, Ioşeba?"

„Abba meu era fermier din Nain".

Zâmbetul reginei deveni distant, iar sprâncenele i se împreunări întorcându-se spre Ariela, o întrebă: „Te-ai decis ce binecuvântare îi

vei recita lui Solomon după masa de yichud?"

Întrebarea părea să dea o întorsătură ciudată conversaţiei, iar inimi Arielei tresări când auzi vorbindu-se de yichud. „Nu", spuse cil străduindu-se să nu-i tremure vocea. „M-am gândit că aş putea ci mi pune eu singură un poem pastoral".

Batşeba încuviinţă din cap, tăcută, gânditoare.

„Ce este, doamna mea?" întrebă Ariela zâmbind. „Nu pretind să \ S cunosc gândurile dar expresia de pe chip îmi spune că vă preocupă ceva".

Doamna îi făcu cu ochiul şi începu să fredoneze o melodie, ecoul vocii ei răsunând în camera cu pereţi din piatră. Apa amplifică sunetul, iar faţa Imei Ioşeba se lumină în semn de recunoaştere. Se alătură reginei, poticnindu-se la început, mai întâi câteva note, apoi mai multe, pe măsură ce-şi amintea cântecul din tinereţea ei. Vocile lor se împletiră şi se contopiră în armonie, apoi dintr-odată, pe neaşteptate, muzica încetă. Cele două femei se priveau uimite.

„Aproape că-l uitasem", spuse Ima Ioşeba luând mâna Batşebei. „I l-am cântat lui Iosafat ca dar de binecuvântare".

„Eu i l-am cântat lui David", şopti Batşeba aproape cu veneraţie, „deşi căsătoria noastră nu a început cu tradiţionalul yichud". O singură lacrimă căzu de pe genele ei.

Mamele trăiau împreună un moment sfânt, iar Ariela se simţea complet pierdută. „Îmi spuneţi şi mie, vă rog, ce s-a întâmplat aici?"

Apa şi piatra răsunară de râsetele lor. „Cred că momentul acesta a fost gravat în eternitate", spuse Batşeba, prinzând în palme chipul Arielei.

„Eternitatea mea alături de fiul vostru a început cu ani în urmă, regina mea". Văzând expresia nedumerită a Batşebei, Ariela adăugă: „De la naştere, am fost aleasă. De la vârsta de şapte ani, am ştiut pentru cine".

Mângâind faţa Arielei cu degetele, îi spuse: „Poate că Iehova a

lucrat încă dinainte să te naşti tu, micuţo. Ima ta şi cu mine suntem amândouă fiice de fermieri, iar cântecul de binecuvântare pe care l-am cântat era cunoscut mireselor din sate în tinereţea noastră. Cântecul de binecuvântare pe care-l cânţi soţului la yichud e la fel de intim ca actul în sine. El devine cântecul sfânt al iubirii voastre". Privind spre Ioşeba, o sărută pe Ariela pe nas şi îi dădu drumul. „Am să ies din apă înainte să mă zbârcesc ca o stafidă, dar tu şi ima ta puteţi rămâne în locul acesta liniştit ca să-ţi pregăteşti binecuvântarea de yichud pentru Solomon". Păşi spre trepte, iar apa se învolbură în jurul ei. Deodată se opri şi se întoarse: „Toate miresele se tem de yichud, Ariela. Dacă însă inima ta întreagă urmăreşte binecuvântarea soţului tău, noaptea devine o binecuvântare şi pentru tine".

245

Era pentru prima dată când Ariela auzea cuvântul *yichud* fără a simţi că i se jupoaie pielea de la sine. „Mulţumesc", şopti ea, dar reginii Batşeba urcase deja treptele bazinului, îşi pusese haina şi pornise spre uşă. „Aşteptaţi!" spuse Ariela. „N-ar trebui ca Ima şi cu mine să m^3 întoarcem în camera mea pentru pregătiri?"

Regina ridică o sprânceană. „Fiicele Ierusalimului sunt în camei. i ta la porunca regelui. Le-a ales ca fecioare însoţitoare să te «ajute» Li pregătiri".

Ariela simţi o durere în inimă. Nu se gândise la însoţitoare. Singuri ei prieteni erau un berbec pe nume Samson şi o oaie numită Edna.

„Cât timp însă gemenele sunt în casa mea", continuă regina, „sun obligate să asculte porunca mea sau vor fi escortate înapoi la palm învaţă binecuvântarea fără să te grăbeşti. Apoi întoarce-te în camera la când eşti pregătită. O voi trimite pe servitoarea mea Dalit să o ajute pe slujnica ta".

„Mulţumesc, doamna mea", spuse Ariela.

Regina mamă tăcu iar ochii i se umplură de lacrimi.

„Ce este?" întrebă Ariela.

Părând că încearcă să se stăpânească, spuse: „Mi-aş dori ca

David; îl meu să te fi cunoscut. Te-ar fi iubit – şi ar fi fost mândru de fiul nostru". 1 îşi acoperi faţa, se întoarse şi dispăru.

27

Cântarea cântărilor 4: 9 – 11

[*Mirele*] *Mi-ai răpit inima*, *soro*, *mireaso*… Dezm*ierdările tal*e *preţuiesc mai mul*t *decât vin*ul, *şi*… mir*o*sul *hainel*or *tale es*te *ca mirosul Libanul*ui.

A:

nela stătea ţeapănă pe un scaun tapisat din mijlocul camerei, t. aranjată, parfumată şi pictată. Mâinile şi picioarele îi erau Vopsite cu henna, iar obrajii îi erau abia atinşi de o urmă de ocru. Părul n cădea pe spate ca o cascadă, cu fire de aur împletite din loc în loc în lui clele ei negre. Ima, Dalit şi Ana munciseră fără încetare pentru a face din ea cea mai frumoasă păstoriţă dăruită vreodată unui rege. Râse pe mi fundate gândindu-se la planul neobişnuit al lui Dumnezeu.

Şi fra şi Şeera priviră spre ea, ridicând câte o sprânceană. *Remarcabilă precizie*, se minună ea. Fiicele Ierusalimului fuseseră mesagerii lui Solomon, aducând noi daruri pentru mireasă. Haina ei, ţesută cu fir le aur şi vălul cu broderie rafinată fuseseră cumpărate de la negustorii persani. Cerceii, brăţările şi inelul din nas – toate zorzoanele şi verigile Ariela le-ar fi dat la schimb pentru haina ei de lână, o câmpie liniştită i prezenţa lui Solomon.

Se auzi în depărtare sunetul şofarului, iar Igual fugi la fereastră. Un /înibet răsări pe buzele Arielei. El şi Abba petrecuseră aproape toată iiia cu Solomon la palat. Fratele ei avea încă ochii măriţi din cauza entuziasmului, iar Abba se plimba prin cameră de când se întorsese ca.1 aştepte începerea procesiunii, „îi văd!" anunţă Igual de la fereastră. Abba se plimbă în continuare. „Solomon a spus că el şi însoţitorii

246

247

MESU ANDREWS

lui vor pleca de la palat imediat după ce se lasă întunericul".

„Ne-ai mai spus asta, iubirea mea”. Vocea Ioşebei era blândă.

„Vor veni pe drumul care străbate Valea Brânzarilor şi vor urca *pl* creasta de vest”, explică Abba. Le mai spusese aceste amănunte de mai multe ori, dar se părea că repetarea lor îl calma. „Oaspeţii veniţi la nuntă şi locuitorii cetăţii vor avea destul timp să-şi umple lămpile şi să lumineze drumul spre palat pentru procesiunea miresei”. Plimbared lui se opri brusc. „Ana, ţi-ai amintit să umpli cu ulei lămpile noastre?”

„Da, domnul în …”

„Iosafat”, îl întrerupse Ima cu blândeţe, „toate sunt pregătite pentru mire. Plimbă-te mai departe”.

Abba zâmbi absent. „Unde rămăsesem?” începu un nou tur în jurul scaunului Arielei. „A, da. Când Solomon bate la uşă, Ana va …”

Şofarul se auzi din nou, de data aceasta foarte aproape de caz. i Batşebei.

„Abba, sunt aproape aici!” ţipă Ariela. „Vino, stai lângă mine! Imaj şi tu!” Igual şi Ana se făcură nevăzuţi în timp ce Fiicele Ierusalimului se aşezară drept în faţa uşii.

Ioşeba căută în pliul hainei şi scoase un amestec de seminţe mărunte, pe care le vărsă în mâna tremurândă a Arielei. „Mestecă-le, mieluşeaud mea. Îţi vor îndulci răsuflarea”.

Aşteptând să audă cântecul pe care Solomon i-l promisese, Ariell simţea că i s-ar putea zdrobi inima în piept. Vocile grave, baritonale, ale mirelui şi ale însoţitorilor săi se alăturară melodiei şofarului, timpanelor, lirei şi harpei. Când sunetele răsunară pe coridoarele casei Batşebei, toate vocile se stinseră, mai puţin una. Inima Arielei cânifl auzind cântăreţul acompaniat de ritmul vioi al unui fluier de păstor:

Mi-ai răpit inima, mireaso, mi-ai răpit inima numai cu o privire, numai cu unul din lănţişoarele de la gâtul tău!

Ce lipici în dezmierdările tale, mireaso!

Dezmierdările tale preţuiesc mai mult decât vinul, şi mirosul hainelor tale este ca mirosul Libanului.

Mirele ei alcătuise cel mai frumos poem pastoral pe care-l

auzise ei vreodată. Pomenise chiar şi de minunaţii ei cedrii din nord. „Am venit

a mi revendic mireasa!" se auzi declaraţia lui curajoasă în faţa uşii.

Ana rămăsese încremenită lângă uşă, arătând ca o căprioară prinsă pe câmp în miezul zilei.

„Deschide!" îi porunci Şi fra.

Într-o clipă, uşa se deschise larg. Regele Solomon apăra în eleganta a hainã purpurie din în cu o centură din fildeş şi aur prinsă la mijloc. Ariela se auzi oftând în timp ce îl măsura din priviri. Diadema plină de bijuterii a regelui David strălucea pe părul lui ca pana corbului. Pietre preţioase împodobeau lanţul de aur aşezat pe umerii lui largi şi sandale din piele moale se împleteau pe pulpele lui. Benaia, prietenul mirelui, stătea lângă el, cu o expresie la fel de mândră de parcă ar fi fost însuşi regele David.

Înhăţând voalul brodat din mâinile Anei, Solomon străbătu cu paşi mari camera şi îngenunche în faţa miresei lui. În ochi îi dansa o licărire jucăuşă. „Aceasta nu este Rahela!" strigă, iar privitorii hohotiră de râs. lina îi vorbise Arielei despre bedeken, când Solomon urma să-i acopere faţa şi apoi să o conducă astfel de-a lungul întregului ceremonial al nunţii.

„Aceasta este Ariela, fiica lui Iosafat, pe care de bunăvoie o aleg Bă-mi fie soţie". Vocea lui Solomon era plină de tandreţe şi ochii lui adânci erau plini de dragoste, iar Ariela se adapă cu nesaţ din ei. Se bucura să fie în apropierea mirelui ei, simţind şi o uşoară nostalgie din cauza începerii ritualului acoperirii cu voalul. Toate miresele evreice, începând de la căsătoria fără voie a lui Iacob cu cealaltă soră, erau verificate înainte ca voalul să fie lăsat să cadă peste ele.

„Acoper-o pe biata fată şi du-o la palat înainte să leşine de foame". Râsul apăsat al unui bărbat răsună în cameră.

„Acesta, preaiubito, este fratele meu Natan", spuse Solomon, arălând cu capul înspre tânărul îndrăzneţ care tocmai făcea o plecăciune. „Ceilalţi sunt fraţii, prietenii şi sfătuitorii mei. Pe toţi îi vei

cunoaşte mai târziu. Benaia, fă-ţi datoria!”

Puternicul prieten al mirelui păşi în faţă. „Faceţi loc pentru ca familiile mirilor să poată fi de faţă la acoperirea cu voalul înainte să pornim procesiunea spre palat”.

Însoţitorii regelui făcură loc, permiţând reginei Batşeba să se apropie de mireasă şi de părinţii ei. Igual rămase ascuns în spatele însoţitorilor regelui, părând să se simtă mai confortabil în umbră.

248

249

j >”:

MBSU ANDREWS

Ariela se concentra asupra mirelui ei; era ultima dată când putea să-ţi vadă faţa înainte de yichud.

„Eşti răpitoare, preaiubito”, şopti el, iar ea simţi o durere la gândul că vor fi despărţiţi – fie doar prin vedere – pentru întreaga seară, „Acum însă îţi acopăr cu voalul frumuseţea dinafară pentru a jura iubire splendorii tale interioare de înţelepciune şi smerenie”. Ridicând voalul deasupra ei, îi puse coroana de aur pe cap şi lăsă să cadă ţesătui a încărcată de broderie peste chipul ei. „De acum încolo, fie ca mireasn mea să se încreadă în mirele ei să o conducă, să îi poarte de grijă şi să o protejeze ca un adevărat soţ israelit”.

Ariela nu mai vedea nimic cu excepţia nodurilor broderiei şi; i picioarelor încălţate în sandale de sub voal. Lipsa vederii îi intensifica însă celelalte simţuri, făcând sunetele şi mirosurile şi mai pregnante.

Solomon îi atinse mâna şi simţi cum o cuprinde focul.

Ridicând-o în picioare, spuse: „Benaia, te rog fa anunţurile”. Ceilalţi din cameră începură să aplaude şi să strige. Zgomotul neaşteptat o făcu să tresară.

Solomon se aplecă spre ea, lipindu-şi trupul de al ei. Mâna lui o ţinea de mijlocul spatelui, iar buzele îi şoptiră calde la ureche. „Eşti a mea”, spuse el încet. „Te pot ţine în braţe. Te pot săruta. Te pot iubi aşii cum mi-am dorit de când ne-am văzut prima oară”.

Ariela reîncepu să respire. Nu putea gândi, nu se putea mişca

dacă e era atât de aproape. *O*, *Doamne Iehova*, plânse inima ei, *cât de departe e palatul*? Respira întretăiat, gâfâind uşor.

„Să mergem, preaiubito", spuse el, dându-i drumul. „E momentul". Înfăşurându-şi braţul în jurul taliei ei, o trase mai aproape, iar şoldurile li se mişcară deodată în mers. „Totul este bine. Te conduc eu". Făcu primul pas pe nevăzute, ezitant, timid. Din instinct întinse mâna, să se asigure că nu sunt obstacole în calea ei. Îl simţi că se opreşte, îi lipeşte mâna de corp şi apoi o învăluie complet în îmbrăţişarea lui… „Solomon! şopti ea. „Ce faci?" îi prinsese braţele ca într-un cleşte şi nu putea, i se zbată ca să scape din strânsoarea lui. „Câţi oameni ne privesc? întrebă ea, tot mai frustrată. Vocea lui Benaia răsună în depărtare, dând indicaţii însoţitorilor să pună ulei în lămpi şi să pregătească semineţle pentru copiii de pe drum. „Solomon, dă-mi drumul. Ne văd oamenii1

„Ariela". Braţele lui se strânseră în jurul ei, aşteptând ca ea să gf liniştească.

„Da?"

Îl auzi chicotind uşor şi numai se topi. Şoaptele lui seducătoare le transformară în întrebări amuzate. „Ai nevoie de cineva care să te Donducă din moment ce nu vezi prin vălul acela?"

„Da". Îmbufnată, dar jucăuşă.

„Vrei ca acela să fie soţul tău?"

Veni rândul ei să chicotească: „Da".

Mâinile lui îi alunecară de-a lungul spatelui, urmară o linie imaginară pe braţele ei şi apoi îi prinseră palmele şi i le duseră la buze pentru un arut. „Atunci lasă-te în voia mea, preaiubito. Dă-mi voie să te conduc, a-ţi port de grijă şi să te protejez cum am promis". Împinse voalul la o parte şi îşi atinse nasul de curbura gâtului ei. „Şi nu mai bate aerul ca o femeie oarbă". Atingerea se transformă în gâdilătură şi râsete, dar numai pentru o clipă, până o prinse din nou în braţele sale puternice. „Să încercăm din nou", spuse el, aranjându-i voalul şi prinzând-o de tot. Ea încuviinţă din cap, lăsându-se relaxată în mâna lui.

Îl auzi oprindu-se şi îl simţi cum se ridică şi se leagănă dintr-o parte în alta, ca şi când căuta ceva peste capetele mulţimii. „A, uite-le acolo”, spuse el. „Şi fra, Şeera! Sunt însoţitoarele miresei pregătite să conducă procesiunea?” Benaia striga şi el dând indicaţii şi în curând întregul convoi era gata să pornească.

Ariela auzi apropiindu-se un sunet de sandale pe podeaua de marmură. Două perechi de picioare delicate îşi făcură apariţia pe sub voalul ei, oprindu-se în faţa lui Solomon. „Mulţumesc, regele meu, că ne-ai ales ca însoţitoare ale miresei”, spuse una dintre gemene. Ariela nu reuşi să distingă vocea.

„Sunt sigur că o veţi sluji bine pe mireasa mea, Şeera”. Solomon. Se înclină spre Ariela, apropiindu-se, şi-i şopti în urechea acoperită de voal: „M-am gândit că e bine ca Şi fra şi Şeera să afle chiar de la început cât eşti de importantă pentru mine. Vreau să se poarte cu tine altfel decât cu celelalte soţii din harem”. Puse punct explicaţiei cu un sărut iar ea-i sesiză triumful din voce – de parcă i-ar fi făcut cel mai mare dar.

Instrumentele din procesiune începură să cânte iar Solomon o îndrumă pentru un prim pas. Lăsându-se în grija lui, se gândi care ar fi fost adevăratul scop al voalului miresei – de la care pornise tradiţia acoperirii cu voalul. *Poate că toate miresele trebuie să-şi ascundă lacrimile*.

250

251

& *d-u*

MESU ANDREWS

Ahişar aştepta la poarta palatului. Cocoţat pe culmea muntelui Moria, urmări lămpile ieşind din burta Muntelui Sionului, casa şi ascunzătoarea reginei Batşeba. Procesiunea zvâcnea şi pulsa ca o vietate, iar spectatorii se alăturau festivităţii de-a lungul potecii din nord, prin vale.

„Oliab!” strigă Ahişar şi, în câteva clipe, străjerul păros şi greu mirositor era deja mult prea aproape.

„Da, stăpâne!”

„Eşti sigur că sunamita Mara ştia traseul convoiului?” Vorbise îneci deşi toţi străjerii din gardă erau loiali cauzei.

„Da. M-am întâlnit cu ea după-amiază şi m-a asigurat că mireasa v. i afla că şi ea ia parte la ceremonie”.

„Foarte bine. Foarte bine”.

Străjerul râse. „Când m-am întors de la întâlnirea cu Mara, I am urmărit pe mesagerul durduliu al lui Iosafat. L-am luat peste picior, dai nu m-am atins de el, cum aţi poruncit”. Ahişar rânji, închipuindu-şi I pe tânărul Reu speriat. „Şi am pus Fii ai lui Iuda să păzească ziduri în palatului în zona unde se desfăşoară ceremoniile”, spuse Oliab. „Dai sigur v-aţi dat seama că comandantul Benaia a poruncit ca pe duraţii ceremoniilor de nuntă în palat să fie doar gărzi peletite şi cheretite”.

Cântecele stridente, muzica şi dansul întrerupseră raportul. Ahişal îi făcu semn străjerului să plece tocmai la timp pentru a-l vedea po Benaia conducând uriaşa procesiune. Comandantul respinsese sugesli. i lui Ahişar de a duce convoiul prin Cetatea lui David, convingându-I pe Solomon că reprezentanţii seminţiilor din nord ar fi vulnerabili în faţa fanaticilor iudei din partea de sud a cetăţii. *Şi aveai dreptate*, *uriaşul meu prieten*. Traseul mai sigur ales de Benaia fusese doar o nouă provocare pentru Ahişar de a găsi alte căi pentru a-i intimida p israeliţii din nord.

Benaia ajunse lângă Ahişar, pe treptele de la intrarea palatului Ridicând braţele, strigă: „Linişte, prieteni! Faceţi linişte!” Dansul \. \ cântecele continuară pe o bucată de teren la nord de palat, clopotele şi tobele întrecându-se cu trompetele şi trâmbiţele din corn de berbece Vinul înveselise deja pe toată lumea. „Vă rog, aş vrea să …”

Ahişar îl trase deoparte pe prietenul mirelui. Apăsându-şi stomacul cu amândouă mâinile, îi spuse: „Din foaie, comandante. Din foaie”.

În lorcându-se spre procesiune, vocea lui bubui: „Rege Solomon, oaspeţi regali, distinşi invitaţi şi credincioasă adunare…” Piaţa aglomerată se linişti, iar el privi cu condescendenţă spre Benaia. „Aceia

dintre voi care au primit o invitaţie şi sunt îmbrăcaţi în straie potrivite pot intra în palat pentru petrecerea de nuntă". Izbucniră strigăte, iar Ahişar le potoli ridicând braţele. „Aceia dintre voi care au venit să-şi caute dreptatea la judecata regelui, aflaţi că regele a proclamat treizeci de zile de sărbătoare pentru nuntă, ca să respecte tradiţia miresei lui din nord". Ahişar aproape se înecă la ultimele cuvinte, dar se grăbi să termine, iperând să nu i se observe dezgustul. „Să înceapă petrecerea de nuntă!"

Se auzi un nou vuiet din mulţime şi procesiunea se îmbulzi spre uşă, Iar Benaia îl înhăţă pe Ahişar şi îl îmbrânci cu brutalitate într-un colţ la intrare. „Îţi amintesc, dregătorule" – spuse apăsat, strângând tare în mână haina lui Ahişar – „*că eu* sunt prietenul mirelui şi *eu* voi face anunţurile la această nuntă".

Ahişar îl privi în ochi fără şovăire: „Atunci când *tu* îţi vei mânui Cuvintele, cum îţi mânuieşti sabia, te voi lăsa să te adresezi mulţimii".

Benaia făcu un pas în spate şi îl împinse: „Tu mă vei *lăsa* pe mine?" Kâse ironic: „Ei bine, permite-mi să-ţi amintesc că, în următoarele treizeci de zile, nu ai niciun fel de responsabilităţi la curtea lui Solomon".

Uriaşul ieşi ca o furtună, lăsându-l pe Ahişar tremurând de furie. „Am multe responsabilităţi, comandante", mormăi, croindu-şi cu hotărâre dramul prin procesiunea care intra în palat. Îl găsi pe Natan, fratele regelui. „Iartă-mă, domnul meu", spuse el, întrerupându-l pe prinţul care tocmai lua o lungă înghiţitură din burduful de vin.

O privire dintr-o parte şi un zâmbet dispreţuitor. „Ce e Ahişar?" [ratele mai tânăr al lui Solomon nu-l plăcuse niciodată.

„Sunt îngrijorat pentru Benaia, domnul meu. Pare intimidat de această adunare numeroasă de oameni de seamă". Făcu o pauză, urmărind reacţia prinţului, dar cine îşi putea da seama dacă măcar îl ascultase? Se înghiontea cu unul dintre ceilalţi prinţi. „Domnul meu, ai auzit ce am spus?"

„Benaia e bine, Ahişar. Următoarea întrebare".

Cu ultimele fărâme de control, Ahişar îşi înghiţi veninul. „Îmi

puneam la dispoziţia voastră glasul, domnul meu, dacă ar fi fost nevoie de un om cu experienţă care să se adreseze mulţimii”.

252

253

Cu o plecăciune, făcu loc prinţului şi procesiunii să treacă 111, 11 departe. Dând târcoale pe la marginea adunării, îi urmări pe Solomnn şi pe păstoriţă intrând în curte. Cuplul regal se urcă pe un podium şi s-o întoarse cu faţa spre mulţime; cortegiul regelui era aşezat de-o parte, în timp ce păstoriţa, familia şi însoţitorii ei stăteau în cealaltă. Ahişai îl zări pe prinţul Natan aplecându-se şi şoptind ceva regelui. *Eposibil* Dregătorul îşi ţinu respiraţia cât timp regele îl ascultă atent pe fratele său. După o scurtă discuţie, regele îl bătu pe Natan pe umăr – apoi scutură din cap. Nu. Răspunsul fusese nu.

Benaia păşi în faţă şi începu să citească cu voce tare înţelegerea Oaspeţii îl ascultară în tăcere, aparent captivaţi de romantismul momentului. Ahişar rămase şi el tăcut – cu excepţia scrâşnetului indignat al dinţilor.

254

28

— U Cântarea cântărilor 4: 12, 16; 5: 1 \.

[*Mirele*] *Eşti o grădină închisă*, *soro*, *mireaso*, *un izvor închis*, *o fântână pecetluită*…

[*Mireasa*] *Să intre iubitul meu în grădina ha*, *şi să mănânce din roadele ei alese*!

[*Mirele*] *Eu intru în grădina mea*, *soro*, *mireaso*.

Solomon studie fiecare detaliu al siluetei minione a miresei lui în timp ce Benaia continua să citească înţelegerea lor de logodnă.

„Te voi logodi cu mine pentru totdeauna. Te voi logodi cu mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate şi îndurare. Te voi logodi cu mine prin credincioşie…”

Solomon asculta cuvintele şi se gândea la înţelesul lor adânc. Acum o iubea pe Ariela infinit mai mult decât atunci când iscăliseră acel papirus, cu mai bine de un an în urmă. „*Este oare posibil ca peste*

încă un an să o iubesc şi mai mult?" Gândul îl intriga, îl provoca, îl încânta.

„Aşa sună înţelegerea", răsună ca un tunet vocea lui Benaia, „aşa cum a fost iscălită la suntem în a opta zi a lunii Iyar. Eu, Benaia, fiul lui Iehoiada, comandant al oştirii Israelului, depun mărturie ca prieten; îl mirelui pentru autenticitatea ei". Întorcându-se spre Solomon, făcu o plecăciune şi îi întinse papirusul.

Primindu-l, regele îl înmâna lui Iosafat. „De azi înainte, Ariela este soţia mea, iar eu sunt soţul ei".

Trecând papirusul de la unul la altul, bărbaţii se înclinară unul către celălalt, iar uralele aproape zguduiră scuturile atârnate pe zidurile

255

& că *tewcă*

curţii. Iosafat îl îmbrăţişa pe Solomon, cu o îmbrăţişare de abba, apoi îi dădu papirusul Arielei, ca pe o comoară pentru toată viaţa. Benaiii ridică braţele cerând linişte, dar oaspeţii nu se potoliră. Solonmn observă dezolarea prietenului său şi ştiind ce groază îi era lui Benaia's/l se adreseze mulţimii, se gândi că era momentul potrivit să foloseasi o sugestia lui Natan.

„Ahişar!" strigă Solomon, căutându-l din priviri pe dregătorul sau prin curte. Îl observă alergând spre podium. Bătându-l pe Benaia pe umăr, Solomon râse scurt şi spuse: „Nu-ţi face probleme, prietene, ajutorul e pe drum". Abia în acel moment observă de fapt faţa Im Benaia – un chip rănit, învăluit de durere. „Benai ..."

„Da, domnul meu", îşi făcu Ahişar apariţia bine dispus şi nerăbdălm

Solomon nu avea nici cea mai mică intenţie să-l înlocuiascl pe Benaia ca prieten al mirelui. Vedea limpede acuzaţia de pe fati comandantului. „Ahişar, te rog să linişteşti mulţimea de fiecare dălii când Benaia are de făcut vreun anunţ în calitate de prieten al mirelui Benaia îşi închise strâns ochii; cicatricea îi zvâcnea.

„Comandantul rămâne amfitrionul ceremoniilor de nuntă. Te rol

doar să fii ajutorul *lui* pentru petrecere, la fel cum mă slujeşti pe mine în sala de judecată".

„Mi se pare o idee nemaipomenită, domnul meu!" Entuziasmul lui Ahişar va fi fără îndoială o pietricică în sandalele lui Benaia în următoarele treizeci de zile.

Întorcându-se spre prietenul său, comandant al oştilor, Solomon t întinse mâna şi-i vorbi încet, în timp ce Ahişar liniştea oaspeţii: „Nu am vrut să te jignesc, Benaia".

Chipul bărbatului se îmblânzi, iar mâna lui uriaşă cupniiM încheietura lui Solomon.

„Şi acum, ai grijă să trecem rapid prin binecuvântări şi ghicitori, CI mireasa mea şi cu mine să ne putem bucura de yichud". Regele îi făcu cu ochiul şi fu întâmpinat de un zâmbet din partea prietenului său.

MESU ANDREWS

Ariela se străduia să-şi învingă spaima, privindu-şi picioarele I mozaicul pardoselei din holul prin care o conducea Solomon. „Încă puţin, preaiubite" Vocea lui era cuprinsă de neastâmpăr. Nu se putea opri din tremurat. Cum supravieţuiau miresele zii»

256

I minţii lor? Temuta mikvah se transformase într-o bucurie, dar prezenţa întunecată a Fiicelor pe parcursul pregătirilor îi umbrise Arielei fericirea acestei zile. Apropierea de Solomon în timpul ritualului bedeken o lacuse aproape să înnebunească de dorinţă, iar după ce a mai fost şi Condusă pe nevăzute printre chicotelile insinuante ale fecioarelor care dansau pentru plăcerea regelui – ei bine, căldura dogoritoare a verii făcea ca, sub voal, fierbinţeala Arielei să fie de-a dreptul sufocantă.

Ceea ce o îngrozise însă fusese copilul cu bucata de pânză.

Ţinând strâns mica bucată de ţesătură roşie, ridică mâinile pe sub voal şi studie încă o dată cusătura. Era lucrătura Marei. Ea şi Ariela l ususeră acele modele de sute de ori în copilărie. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Ce căuta Mara la Ierusalim? Cum de îndrăznea să se bucure alături de mulţime de nunta ei?

Se opriră, iar Ariela observă sandalele a doi străjeri, sandale de războinic, legate cu piele până la genunchi. „Mulţumesc, Ima”, îi spunea Solomon Batşebei.

Simţi mâinile lui Iosafat prinzând-o de umeri şi trăgând-o mai aproape pentru a-i săruta fruntea acoperită cu voal. „Abba”, şopti ea, scoţând mâna de sub voal, pentru a-i arăta pânza trădătoarei.

„De unde o ai?” O scutură destul de tare.

„Sst!” spuse ea, convinsă că Şi fra şi Şeera priveau şi ascultau. „Un băieţel mi-a pus-o în mână în timpul procesiunii. Am crezut că îmi dă un dar, cum făcuseră şi ceilalţi copii, dar când am văzut ce era… am…”

Abba o prinse într-o îmbrăţişare aprigă şi îi vorbi în şoaptă: „Îmi pare atât de rău, mieluşeaua mea. Ziua aceasta trebuia să fie o zi a bucuriei”. O legănă uşor – liniştind-o, revărsând pace asupra ei. „Nu-ţi lăsa duşmanul să triumfe răpindu-ţi această clipă. Ai aşteptat toată viaţa să devii mireasa lui Solomon şi eşti pe cale să primeşti cel mai mare dar din partea lui Dumnezeu”. Oprindu-se, o mai strânse o dată în braţe şi apoi adăugă: „Ţine minte, scumpa mea fiică, yichud este darul pe care vi-l faceţi unul altuia. Nu lăsa pe nimeni să-l strice, să-ţi abată atenţia de la el”.

Cuvintele lui trecură prin voal şi îi pătrunseră în suflet. Când o lăsă din îmbrăţişare, ea îi luă mâna şi-i puse apăsat pânza de la Mara în palmă. „N-am nevoie de ea, Abba. O poţi aprinde”. Nimeni nu văzu urma de zâmbet apărută pe faţa ei, dar nu conta. Iehova o înveselise.

Ariela simţi o nouă îmbrăţişare, mirosind a şofran. „Nu uita bine cu

vântarea, mieluşeaua mea". Vocea Imei era luminoasă, liniştitoare, Ariela fu recunoscătoare că ea nu auzise urâtul adevăr despre prezenţa Marei.

Simţi un sărut pe obraz, apoi auzi vocea Batşebei: „Te consider prima mea fiică".

Respiraţia Arielei se înteţi, iar din ochi îi izvorâră lacrimi. Îmi adevăr, aceasta era o zi de sărbătoare.

„Iar acum, dacă ne îngăduiţi", spuse Solomon, prinzând-o uşor dl cot, „mireasa mea şi cu mine vă vom spune noapte bună şi pe mai târziu. Vă rugăm aveţi grijă ca oaspeţii noştri să se simtă bine, cât noi ne vom bucura de cele şapte zile de yichud. Şi, Benaia…" Făcu o pauză, Ariela simţi o zgâlţâitură, ca şi când el s-ar fi întins să-i pună mâna pe umăr prietenului său. „Când ne alăturăm vouă pentru sărbătorirea celorlalte zile ale nunţii, ai face bine să organizezi nişte întreceri pe care să le câştig. Trebuie să-mi impresionez mireasa, ştii şi tu".

„Ai fost întotdeauna priceput la ghicitori, regele meu". Vocea comandantului era la fel de mândră ca a unui abba iubitor.

„Abia aşteptăm să-ţi întâmpinăm mireasa în harem".

Inima Arielei tresaltă. Vocea ameţitoare îi măcina nervii, cum macină piatra grâul.

Cealaltă Fiică a Ierusalimului adăugă răutăcioasă: „Masa de yichud vă aşteaptă, tineri îndrăgostiţi! Mâncaţi şi beţi pe săturate!"

„Mulţumim, prieteni". Făcându-i uşor semn cu cotul Arielei, Solomon adăugă: „Benaia, te rog aşteaptă aici. O voi trimite pe Ana cu dovada neprihănirii, ca să o poţi arăta oaspeţilor".

Arielei îi sări inima în gât. Începu din nou să tremure.

Solomon observă suferinţa ei şi îi cuprinse cu blândeţe mijlocul Apropiindu-se de ea, cum făcuse la bedeken, îi şopti: „Uită de orice altceva, preaiubita. Gândeşte-te doar la dragostea mea pentru tine".

Nu-ţi abate atenţia. Alte cuvinte, dar exact sfatul pe care-l primişi de la Abba. „*Mulţumescu-ţi Iehova*, *pentru bărbaţii înţelepţi pe cant i-ai pus în viaţa mea*". Se lăsă îndrumată de soţul ei, auzind în urma ei zgomotul sandalelor care se depărtau.

Solomon o conduse înainte şi apoi se puse în faţa ei. Ea îşi ţinea răsuflarea. El îi ridică voalul.

În sfârşit! Aerul nu i se păruse nicicând atât de înmiresmat, alai de proaspăt. Şi când văzu unde se afla… „Uau!” spuse, răsucindu-se pe loc, încercând să cuprindă toată frumuseţea. „Asta e camera de mireasă?”

Solomon râse uşor. „Nu, iubito. Asta e camera mea de primire, una din odăile mele personale”.

Ea alergă spre masa uriaşă, mângâie suprafaţa ei netedă. Apoi se îndreptă spre canapele, spre tapiserii, îngenunche chiar ca să simtă moliciunea covoarelor.

„Ce crezi?” întrebă el, vădit amuzat.

„Cred că am putea adăposti jumătate din suntem aici!” spuse ea, încântată.

„Vrei să vezi grădina?”

„Avem grădină?” strigă ea cu glas subţire.

Ariela alergă spre locul arătat de Solomon şi descoperi o adevărată (irădină a Edenului. Tăcu uimită, cercetând frumuseţea şi mireasma plantelor şi copacilor sărutaţi de primăvară ai lui Solomon. În mijlocul grădinii era un migdal cu o bancă pentru îndrăgostiţi ascunsă sub el. „Simt mirosul mărarului şi al scorţişoarei, iar acelea sunt cele mai frumoase flori de mandragoră şi de henna pe care le-am văzut vreodată”.

El se cuibări în spatele ei, iar ea se întoarse şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. „Îţi mulţumesc, iubirea mea”.

Solomon o ridică în braţe. „Acum, să explorăm camera nupţială”. Îşi ridică sprâncenele şi o învârti în aer, plin de încântare. Apoi, dădu de perete o uşă dindărătul ultimei tufe de trandafiri, iar aroma bucatelor de la masa nunţii o întrecu pe cea a florilor.

„Oh, Solomon”, şopti Ariela, „n-am văzut în viaţa mea atâta frumuseţe”. Cu răsuflarea tăiată în ambianţa paradisului, ea şi mirele ei se e îi fundară în tăcere. Un amestec exuberant de petale de flori acoperea pardoseala şi petale roşii de trandafiri decorau cearşaful alb

de pe patul lor. Lumina lămpilor şi coşurile pentru jar aruncau o strălucire eterică prin eşarfele multicolore trecute prin inelele de aur ale baldachinului.

Într-un colţ aştepta Ana.

„Cum ai făcut toate acestea?" Ariela se smulse din braţele mirelui ei şi fugi să o îmbrăţişeze pe servitoarea ei.

„Ei bine, eu… ăă…" îngăimă fata, bătând-o stângaci pe spate pe stăpâna ei.

Ariela îi dădu drumul. „Ne-ai slujit dincolo de orice închipuire. Îţi mulţumesc".

258

259

frt c-l-x<2Q

MESU ANDRBWS

Un zâmbet sfios arcui buzele Anei. „Ajutorul tatălui tău, Reu, şi-i petrecut cea mai mare parte din seară ajutându-mă". Îi zâmbi şi Ariela văzu în ochii ei un licăr de romantism. „S-a oferit şi să-mi arate palatul, dar apoi a venit mama lui, Clişeba, şi a pus capăt la toate acestea". Chipul i se înnegura puţin, dar făcu o plecăciune şi i se adresă lui Solomon. „Să-mi fie cu iertare, regele meu, dar Clişeba, bucătăreasa de la palat, s-a simţit oarecum jignită când am insistat să pregătească masa de yichud după reţetele noastre din suntem. M-a pus să-i făgăduiesc cil voi mărturisi că ciorba de linte este făcătura mea şi că ea n-are niciun amestec". Încruntată, Ana se uită pe furiş la Ariela, iar noua mireasă îşi muşcă buza ca să nu râdă.

Solomon râse de-a dreptul. „Sunt sigur că ciorba ta de linte va fi foarte gustoasă, Ana". Dregându-şi glasul, îi făcu semn să plece în cămăruţa din colţ.

„Oh!" Ochii tinerei slujnice înregistrară gestul lui, iar Ariela îşi simţi obrajii în flăcări. „Stăpână, eu mă voi retrage în camera mea acum, dar am legat aceşti clopoţei pe un şnur ca să poţi suna când vei avea nevoie de hrană, pe durata zilelor de yichud". Întinzându-i o împletitură de cinci clopoţei din aur, fata îi aruncă o ultimă privire

sfioasă lui Solomon.

„Îţi mulţumesc, Ana”, încuviinţă regele. „Cred că avem toate cele necesare deocamdată”.

Fata făcu o plecăciune, se întoarse şi părăsi încăperea înainte ca Ariela să apuce să-şi ia rămas-bun de la ea.

Ariela chicoti. „Cred că servitoarei mele i-a fost teamă să nu fie I cincea roată la căruţă”.

„Cred că servitoarea ta este foarte receptivă”. Solomon îşi strecura un braţ pe după talia ei şi o trase aproape de el. „Ţi-e foame?” întreba, aplecându-se spre ea, strivind-o la pieptul lui. Îi atinse obrazul cu barba lui şi inhala parfumul de la rotunjimea gâtului ei.

Ea se simţi uşor ameţită. Închise ochii şi îşi lăsă capul să-i cadă p spate. „Eu…” Nu putea gândi. Ce o întrebase?

Înainte să deschidă gura, el i-o acoperi cu a lui – preţ de o clipă. Un sărut adevărat, dar delicat. „Am spus, ţi-e foame?”

Sărutul o lăsă fără suflu. „Da. Mi-e foame, da, dar vreau binecuvântarea”. El ridică o sprânceană şi ea îşi dădu seama de greşeala „Adică, vreau să-ţi cânt binecuvântarea pe care am pregătit-o pentru tine”.

El zâmbi şi avu un aer mulţumit. Luând-o de mână, o conduse la pat. Trase deoparte draperiile acelea frumoase şi curăţă petalele de iiandafiri împrăştiate pe pat. Se aşeză şi îi făcu semn să se aşeze şi ea lângă el, pe salteaua moale din lână.

Ariela se opri. În loc să se aşeze, cum se aştepta el, se lăsă în t’ciuinchi şi îi atinse mâna cu fruntea – în semn de supunere faţă de domnul ei. Pe urmă, începu cântecul pe care îl învăţase de la Ima, pe melodia pe care o fredonase Batşeba în mikvah.

Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă şi zic:

„Lucrarea mea de laudă este pentru împăratul!”

Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba!

Tu eşti cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale:

de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie.

Războinic viteaz, încinge-ţi sabia, podoaba şi slava

— Da, slava ta!

Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândeţea şi neprihănirea, şi dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate! Săgeţile tale sunt ascuţite: sub tine vor cădea popoare, şi săgeţile tale vor străpunge inima vrăjmaşilor împăratului. Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veşnic; toiagul de domnie al împărăţiei Tale este un toiag de dreptate. Tu iubeşti neprihănirea şi urăşti răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarăşii Tăi de slujbă. Smirna, aloea şi casa îţi umplu de miros plăcut toate veşmintele; în casele tale împărăteşti de fildeş te înveselesc instrumentele cu corzi.

Copiii tăi vor lua locul părinţilor tăi; îi vei pune domni în toată ţara. Din neam în neam îţi voi pomeni numele: de aceea în veci de veci te vor lăuda popoarele.

260

261

MESU ANDREWS

Ariela sfârşi cântecul tot aşa cum îl încheiase şi Ima Batşeba. (h precizie. Abrupt. Aşteptă răspunsul lui Solomon.

Tăcere.

Încăperea era plină de umbre aruncate de lumina lămpilor, aşa 11 nu-i putea vedea expresia de pe chip. Dar el nu spuse nimic. Nu l; „u u nimic. Ea îi oferise binecuvântarea ei, dar se temea că îl ofensa. cumva. Ridicându-se din genunchi, se duse să-şi ocupe locul pe pat, im umbrele se dădură la o parte de pe faţa lui.

Şi atunci, Ariela îi văzu lacrimile.

Cu bărbia tremurândă, el se lupta să-şi păstreze stăpânirea de sine „Iubito, n-am mai auzit ceva atât de frumos în toată viaţa mea!” Ki îngropa faţa în gâtul ei şi suspină. Apoi, dintr-o singură mişcare fluid. i ea fu în braţele lui şi el o acoperi ca o pătură. Sărutul lui era delii ai iubirea lui, culminare a fiecărei guri de aer pe care o înghiţise vreo clală El îi mângâie obrazul, îi căută ochii. „Tu ai scris cântecul, sau esic

îi melodie din nord?"

Ariela citi în ochii lui o încântare plină de uimire, pe care nu \ mai văzuse niciodată. „Nu l-am mai auzit niciodată". Ferindu-i pai ni de pe frunte, îşi întipări în inimă expresia de pe chipul lui. Avea să.1 amintească de acest moment pentru totdeauna. „Este cântecul nosliu sacru, iubirea mea". Începu să-i povestească despre mikvah şi despre melodia pe care o cântaseră împreună mamele lor. Râseră apoi, uimil de domnia lui Iehova.

Ochii lui dansau. „Am compus un alt vers păstoresc pentru tine Trecându-şi degetul peste gâtul ei, peste umerii ei, peste braţul şi se lăsă peste ea. „Eşti o grădină ferecată, mireaso, un izvor închis U fântână pecetluită. Eşti o livadă îmbelşugată de rodii cu fructe alese –, i U henna..." îi sărută un deget. „Şi nard..." îi sărută vârful unui alt degel „Şofran". Un sărut. „Trestie". Un sărut. „Şi scorţişoară".

Fiecare sărut al lui îi înfierbânta sângele în vene.

„Cu tot felul de tufari de tămâie, mir, şi aloe, şi cele mai alem mirodenii. Eşti o fântână din grădini, un izvor de ape vii ce curge din Liban". Îi întoarse mâna cu palma în sus şi i-o umplu de sărutări, urcam I încet spre braţul ei. „Tânjesc să mă spăl în fântâna ta".

Fără să facă vreo pauză, ea spuse, „Trezeşte-te, vânt de LA miazănoapte, şi vino, vânt de la miazăzi! Suflă peste grădina mea i s-a picure mirosurile din ea. Mi-ai dăruit grădina ta, Solomon. Acum

I o dăruiesc şi eu pe a mea. Vino şi gustă din roadele ei alese".

Cu tandreţe şi bucurie, împărţiră primele roade ale patului matrimonial.

Ariela stătea întinsă lângă Solomon şi se uita la tavanul camerei lor nupţiale, în strălucirea extazului din zori. Glasul lui Solomon era o poaptă blândă. „M-am desfătat în grădina mea, mireaso. Mi-am cules mirul cu mirodeniile mele. Mi-am mâncat fagurul de miere şi mierea din el. Mi-am băut vinul şi laptele. Tu, iubito, mi-ai astâmpărat fiecare dorinţă a inimii!"

Arielei îi venea să plângă, dar îşi pusese în minte să nu o facă. (ele şapte zile de yichud sunt pe sfârşite, iubirea mea. Trebuie să ne

niloarcem la nuntaşii noştri, dar pentru ca iubirea noastră să dureze, trebuie să găsim în fiecare zi a vieţii un răgaz de yichud".

Solomon îşi duse un deget în colţul ochiului ei, croind o cale de scăpare pentru lacrima ei. Devenise sensibil la cea mai subtilă în himbare din dispoziţia ei. „Să rămânem, pur şi simplu, aici. Oaspeţii noştri nu ne vor duce dorul".

Ea îi luă mâna şi depuse un sărut în palma lui. „Trebuie să ne 1 lăturăm muzicanţilor şi dansatorilor şi să ne întreţinem oaspeţii, dar ne putem întoarce în fiecare noapte la yichud". Suna atât de curajoasă, însă numai se frângea. Frica ameninţa să o lase fără suflu. Avea să părăsească camera nupţială când cele treizeci de zile de sărbătoare a < asătoriei lor ajungeau la capăt? Avea să-i fie dat un loc printre celelalte boţii din haremul lui?

„Niciodată n-am cunoscut o dragoste ca aceasta", spuse Solomon, părând mai degrabă un băieţandru decât un rege. Părul zbârlit şi lunica scurtă din olandă arăta că se simţea în largul lui în prezenţa ei... Niciodată n-am avut o încredere atât de completă în cineva, Ariela. Ai mare putere, nevastă – putere să-mi frângi inima, dacă aşa vei dori".

„Singura mea dorinţă este să ai parte de ce are Iehova mai bun pentru ime". Precaută, dar cu hotărâre, se aventură încă odată cu adevărul. Încă doresc inima ta întreagă şi nu mă voi mulţumi niciodată cu mai puţin".

Spre surprinderea – şi încântarea – ei, el nu refuză. Dar nici nu-şi luă vreun angajament. În schimb, păru pierdut în gânduri, cu ochii în

262

263

În & vr d

MBSli ANDREWS

depărtare. Ariela se cuibări la pieptul lui, bucurându-se de ultimele clipe de intimitate dinainte de a se alătura oaspeţilor lor.

„Ariela", spuse el, rostogolindu-se şi înfăşurând cearşafurile fine

în jurul lor. Se opri, întinzându-se pe spate, iar ea se uită în ochii lui! limpezi, mulţumiţi. Toate grijile, toate poverile împărăţiei păreau departe-departe. „Pentru prima dată în viaţa mea", spuse, „înţeleg cum poate fi un bărbat satisfăcut pe de-a-ntregul de o singură femeie. Vom împărţi această cameră de azi înainte, Ariela. Nu mai am nevoie să «zburd printre crini». Tu vei fi singura mea floare".

Rămasă fără grai, Ariela îi scaită chipul în căutarea vreunui licăr jucăuş. Dacă o tachina, avea să-l tortureze cu încetinitorul şi-i va cere şi lui Benaia să o ajute! „Eşti sigur?" întrebă, şi lacrimile de bucurie i se rostogoliră pe obraji.

„Niciodată n-am fost mai sigur de ceva – în afară, poate, de înţelepciunea lui Iehova", spuse el.

Ea îşi îngropa faţa în pieptul lui. „Te iubesc. Te iubesc", îi şopti.

El o sărată adânc şi apoi îi cuprinse faţa cu duioşie. „Şi eu te iubesc". Ochii lui răspundeau oricăror îndoieli pe care sărutul lui nu izbutise să le şteargă. „Acum, să ne grăbim să ne salutăm oaspeţii, ca să ne putem întoarce în camera noastră diseară!"

Ea chicoti şi alunecă de pe saltea, îmbrăcându-se cu rochia din olandă fină pe care Ana i-o adusese pentru prima ei plimbare până la camera privată din harem ce fusese destinată pregătirii ei. Deşi îi era groază de experienţă, promisiunea lui totdeauna îi alina ţepuşul.

Solomon o luă de mână şi ieşiră împreună din coconul protectoi al yichud-ului. Câţiva paşi în grădina regelui şi deja bucuria Ariela se lupta cu teama. El promisese să-i împlinească dorinţa inimii – dai era oare angajamentul acesta destul de puternic ca să facă faţă poverii responsabilităţilor şi înşelăciunii lui Ahişar? *Doamne Iehova*, *numai Tu ne poţi păzi pe amândoi de-acum*.

Sunetele de sărbătoare sporiră. Păşind în apartamentele private aii lui Solomon, cei doi fură salutaţi de zâmbetul cald al lui Benaia şi de rânjetele calculate ale Fiicelor Ierusalimului. Amândouă femeile făcui a câte o plecăciune.

„Shalom, şi fra şi Şeera!" spuse Solomon, puţin mai vesel decât i-ai fi plăcut Arielei. După toate aparenţele, el le stima cu adevărat şi

avea încredere în ele, în timp ce ei îi era groază de bătăliile ce o aşteptau.

„Shalom, dragul nostru rege", răspunse Şi fra, păşind între mireasă şi mire. „Tratamentele de înfrumuseţare ale Arielei încep de astăzi", strigă ea, luând-o iute pe Ariela de lângă el. „Deja am trimis vorbă ca micuţa ei servitoare să ni se alăture în harem. Şeera şi cu mine vom avea grijă ca mireasa să se întoarcă la festivităţi în veşminte şi bijuterii demne de o regină".

Când zidul camerei lui Solomon rămase în urma lor şi urcau o scară retrasă, Şeera vorbi încet. „Unul dintre oaspeţii tăi a lăsat un mesaj înainte de a se întoarce în noua sa casă din Cetatea lui David". Schimbând un rânjet maliţios cu sora sa, spuse, „I-am uitat numele, dar a zis că este o prietenă din copilărie, din suntem".

„O, cred că numele ei era Mara", zise Şi fra.

Gemenele râseră pe tot drumul până la harem, însă Ariela refuză să se lase prinsă în capcană. Avea de gând să-şi fixeze gândurile pe yichud şi să-şi găsească mângâierea în slujirea credincioasă a Anei.

264

265

*7** H m

29

2 Cronici 8: 11

Solomon a suit pe fata lui faraon din cetatea lui David în casa pe care i-o zidise…

Îi

I de zi, vreme de opt cicluri lunare întregi, Fiicele Ierusalimului /,. O escortaseră pe Ariela în harem, şi, noapte de noapte, Solomon rămăsese credincios promisiunii sale. Regele Israelului nu mai zburda printre crini. Iubirea lor crescuse cu fiecare masă de seară şi cu fiecare plimbare prin grădină. Din când în când, discutau despre vreo hotărâre de la curte sau despre vreo politică externă, însă, de cele mai multe ori, se bucurau, pur şi simplu, unul de prezenţa celuilalt.

„Poate că servitoarea ta ar trebui să folosească tratamentul cu

miere pe obrajii tăi", spuse Şi fra, strâmbând din nas. În dimineaţa aceasta, părea mai posacă decât de obicei. „Cred că încă se mai văd urmele acelor pistrui îngrozitori şi ale pielii ce ţi s-a descojit când te-au abuzat fraţii tăi". Şeera râse pe înfundate, cum făcea de obicei, în timp ce îşi continuară marşul în sus pe scările dinspre sud-est, până la cel de-al doilea etaj al haremului lui Solomon.

„Eu nu văd nici pistrui, nici cicatrice, doamna mea", şopti Ana. „De ce nu-i povesteşti regelui cum te tratează?"

Ariela îşi acoperi gura, păstrându-şi tonul scăzut. „Nu trebuie să-l împovărăm pe rege cu zbieretele viţicilor acestora gemene". Îşi încrucişa ochii şi se strâmbă.

Ana râse, atrăgându-şi căutăturile mânioase ale Şi frei şi Şeerei. În clipa în care făcu gesturile acelea copilăreşti, Ariela le şi regretă meschinăria. Ajunsese să fie ca o soră mai mare pentru Ana de când

269

MESU ANDREWS

Îi se spusese să înceteze cu întrebările despre Abişag. Îşi lua rolul în serios şi se dojeni în sinea ei pentru că reacţionase la nişte cuvinte răutăcioase cu un gest atât de vrednic de dispreţ.

Sosind la intrarea boltită a haremului, şi fra se adresă gărzilor iudei din dreapta. „Trimiteţi vreunul vorbă că avem nevoie să vorbim cu Oliab?"

Paznicii cu chipuri aspre se uitară lacom la gemene, iar unul dintre ei se sinchisi să răspundă. „Da, doamna mea. Te mai putem ajuta cu ceva?" Şeera făcu un pas înainte, făcându-i semn gărzii să se aplece ca să-i şoptească ceva. El o făcu, cu ochi scânteietori. „Da, doamna mea".

Şi fra şi Şeera trecură de poartă, sub privirile străjerilor. Soldaţii nubieni ai lui Sekhet, postaţi în stânga intrării, nu se clinteau, nu clipeau – şi păreau că nici nu respiră.

Ariela şi Ana intrară în urma lor într-o altă lume – lumea femeilor, întrucât bărbaţilor le era strict interzis accesul în harem, aceste ziduri posedau o răutate specific feminină. Puţine reguli se

aplicau. Nimeni nu scăpa fără răni. Fiecare dintre soţii avea o canapea personală, unele despărţite doar de o perdea, altele în camere private construite din pereţi. Ariela îşi păstră capul plecat, spre a evita orice provocare.

„Ima, este regina caprelor!" strigă o voce de copil. „Ne-e-e! Ne e-e!" Deşi cel dintâi născut al lui Solomon, Roboam, avea doar trei anişori, Naama, mama lui, îl învăţase să reproducă behăitul caprelor oi i de câte ori Ariela venea pentru înfrumuseţarea zilnică.

Nici nu-i de mirare că regele David a construit o casă privată pentru Ima Batşeba. Regina mamă, ca şi Ariela, fusese aleasă drept subiect al batjocurii în harem, iar casa privată îi fusese salvarea. Aceasta o vizitase pe Ariela de câteva ori de la ospăţul de nuntă; însă, aşa cum prezisese, controlul pe care îl deţineau Fiicele asupra haremului n făceau vizitele aproape imposibile.

„Uite-o că vine", strigă una din nevestele edomite. „Să ne închinăm cu toţii înaintea reginei caprelor!"

Ariela avea parte de zeflemele din partea altor regine, însă sărmani Ana îndura o porţie dublă. Reginele şi slujnicele lor îşi zvârleau insultele în cârca tăcutei sunamite, pe la spatele stăpânei ei. Procesiunea zilnic a nu se schimba niciodată: Fiicele Ierusalimului deschideau calea, urmate de Ariela şi pe urmă de Ana. Ca nişte prizonieri ce se duceau spre propria execuţie.

„Oh!" strigă Ana, iar Ariela se întoarse la timp ca să vadă o imagine mică, înfăţată, a lui Moloh ce fusese zvârlită în capul slujnicei ei.

Obrajii îi luară foc. „Cine a aruncat asta?" strigă ea, arătând spre păpuşă, iar întreaga adunare hohoti de râs. Până şi imaginea omului cu chip de bou părea să-şi bată joc de ea, de acolo de jos, de unde zăcea.

Haremul era, în mod vădit, segregat, iar fiecare grup se definea prin zeii lui. Acelea loiale lui Moloh nu prea le răbdau pe adeptele lui (hemoş, iar cele devotate Aşezei erau îmbrăcate sumar în nişte văluri Transparente şi nimic altceva. Nevestele băştinaşe ale lui Solomon – deopotrivă din Iuda şi din Israel – se deprinseseră cu zeii nevestelor

străine, iar acum erau, pur şi simplu, mânioase că fiul lui David petrecea prea multă vreme cu fiica lui Iosafat. Detestabila Ariela părea singurul subiect asupra cărora puteau cădea toate de acord.

„Ţi-ar plăcea să ştii ce mi-a şoptit la ureche, micuţă păzitoare de capre?" Moabita cea senzuală o necăjea cu detalii intime din întâlnirile ei trecute cu regele. Deşi Solomon îi fusese credincios de la nuntă încoace, Ariela încă suferea la gândul că aceste femei fuseseră în braţele soţului ei. Lacrimile îi înţepau ochii.

„Care-i problema, micuţă păstoriţă?" întrebă Şeera când intrară în camera goală, pusă deoparte pentru ritualul zilnic de curăţire al Arielei. „Celelalte soţii sunt haine cu fiica lui Iosafat?" îşi muşcă buza de jos, bosumflându-se în bătaie de joc.

Şi fra apăsă umerii Arielei în jos, forţând-o să se aşeze pe o bancă ce aştepta. „De ce nu chemăm un scrib ca să trimită un mesaj tatălui tău, explicându-i că iudeii sunt, pur şi simplu, insuportabili? Iosafat poate să strângă la război fermierii şi mâinile de lucru din nord". Ochii îi deveniră două tăieturi. „Vor avea nevoie de cele mai bune năvoade şi furci pentru luptă". Fiicele râseră de încântare, în timp ce Ana vărsă uleiuri parfumate într-un vas, ca să înceapă tratamentele.

Ariela îşi încorda spinarea şi îşi adună toată hotărârea. „Singurul mesaj pe care îl voi trimite tatălui meu este ştirea veselă că regele Solomon a descoperit, în sfârşit, urzelile lui Ahişar şi i-a executat pe toţi iudeii ce uneltesc împotriva naţiunii noastre". Deşi o auzi pe Ana ţinându-şi răsuflarea, nu-şi tempera ameninţările. „Într-o bună zi, Uenaia va găsi dovezile de care are nevoie ca să-i dea în vileag pe Fiii lui Iuda".

Un zâmbet leneş, viclean, se întinse pe faţa Şi frei. „Ia vezi, mică

păstoriţă", spuse, schimbând un rânjet atotcunoscător cu geamăna sa, „păstrează-ţi tonul mai scăzut. S-ar putea să-ţi audă careva ameninţările şi să-ţi facă rău".

Solomon aştepta în camera sa privată de întruniri; fusese chemai din sala tronului, care era plină până la refuz, ca un copil obraznic de capriciile unei mame mânioase. Auzind păcănit de sandale pe dalele de cealaltă parte a uşii, se încruntă la Ahişar. „Ai face bine să fie ceva important, ispravnice! Nu pot să cred că i-ai anulat pe toţi petiţionarii de azi pentru această… această…”

„Linişteşte-te, domnul meu”, îl potoli Ahişar înainte de a sosi oaspeţii, „adu-ţi aminte de alianţa noastră…”

Uşile duble din cedru se deschiseră şi pe ele intră regina Sekhet, urmată de suita ei de preotese şi gărzi nubiene. În cei aproape doi ani de când se căsătorise cu fiica faraonului, vorbise cu ea de trei ori şi se culcase cu ea de două. Era rece, calculată şi cea mai înspăimântătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată.

„Vreau propriul meu palat”, spuse ea fără vreo prefaţă; peruca portocalie precum coama unui leu îi scotea în evidenţă luciul întunecai al pielii de egipteancă.

„Abia am început să tăiem pietre şi să facem pregătirile pentru templu”, spuse Solomon, dându-şi silinţa să fie rezonabil. „Nici măcai n-am turnat fundaţia pentru palatul lui Iehova, iar tu vrei să mă opresc şi să-ţi construiesc ţie unul, în schimb?” Ea nu tresări câtuşi de puţin şi nici măcar o geană nu-i tremură. „N-am de gând să întârzii visul de o viaţă al regelui David ca să mă plec înaintea pretenţiilor prosteşti ale fiicei faraonului!” Ridicase tonul, dar nu se putea abţine. Indiferenţa el era exasperantă. „Şi, la o adică, de ce să construiesc un palat pentru una din cele şaizeci de regine ale mele?” Păşi spre ea, încercând să câştige un oarece avantaj asupra acestei femei robuste care aproape că măsura cât el în înălţime – şi probabil şi în putere.

Ea îşi îndreptă spatele, îşi ridică bărbia şi făcu un pas spre ei. oglindindu-i postura.

Solomon fu uluit de stăpânirea ei de sine. Era magnifică, şi se trezi, deodată, mai mult intrigat decât enervat. Un zâmbet i se ivi în colini gurii. *Eşti intimidantă*! îi examina pomeţii înalţi şi ochii negri Rirfl fund. Zărise oare o urmă de amuzament?

272

Vorbind înainte ca un zâmbet să-i spulbere calmul de gheaţă, ea zise, „Vei construi un palat pentru una dintre regine pentru că ai o singură egipteancă în mijlocul cirezii tale de vaci urlătoare”.

El râse zgomotos şi toate mecanismele ei de apărare dădură la iveală lisuri serioase. Însă când râsul i se stinse, o văzu schimbându-se din nou la faţă. „Îi arăţi nevestei tale sunamite prea multă favoare”, spuse ea. „A stat prea mult în camera nupţială”. Urma de veselie se făcu nevăzută tot atât de subit pe cât apăruse şi peste chipul ei sculptat în piatră trecu o umbră de tristeţe. „Voi avea parte de respectul cuvenit unei fiice de faraon”. Îşi ridică din nou bărbia şi orice vulnerabilitate se pierdu între zidurile impenetrabile ale lui Sekhet cea puternică.

Privind-o cu luare-aminte, Solomon se gândi la femeia aceasta exotică, fascinantă. Cum era oare viaţa ei în harem? Protectorii ei nubieni nu aveau voie acolo şi nu puteau sta decât la intrare. Le avea pe preotesele ei să o slujească, însă Fiicele Ierusalimului raportaseră că Sekhet nu vorbea cu alte femei. Nu putuse zămisli un copil în cele două daţi când fuseseră împreună – după cum era cazul multora dintre reginele lui. Pesemne că contemplarea lui tăcută o stârnea şi mai mult.

„Trebuie măcar să-ţi îndeplineşti responsabilitatea de a-mi da un moştenitor!” spuse ea şi, pe neaşteptate, lacrimi de diamant i se prelinseră pe obrajii întunecaţi. El nici măcar nu avu răgazul de a-i da explicaţii, căci cuvintele ei deveniră aproape deznădăjduite. „Voi fi de aişinea Egiptului dacă nu nasc un moştenitor. Faraonul Psusennes îşi trimite solii să întrebe de succesul meu şi, de fiecare dată, mă văd nevoită să îi dau de ştire că am eşuat”.

El încercă să o ia în braţe, dar ea îl împinse. Solomon nu putea suporta să o vadă jelind de una singură. Izbutind să-i întreacă puterea, o îmbrăţişa ferm. Le văzu apoi pe gărzile ei nubiene înaintând în apărarea ei, însă Uriaşii lui Solomon îi încolţiră. „Ssst, Sekhet. Ssst”. În cele din urmă, ea se destinse în braţele lui aidoma unui cal nărăvaş înduplecat de cel dintâi stăpân. Solomon îi şopti mângâietor, „Nu trebuie să fii întotdeauna cea puternică”.

Solomon prinse privirea lui Ahişar şi îi făcu semn, în tăcere, să elibereze încăperea. Femeia aceasta suferise destul de una singură. Venise vremea să-şi consoleze nevasta şi să-şi îndeplinească îndatoririle de soţ asupra cărora se învoise când o luase cu jurământ din Egipt. Aceasta este calea regilor, Ariela, jeli el în tăcere. Şi pe urmă îndepărtă.

273

t eh

MESUANDREWS

cu un sărut, picăturile sărate de pe obrajii lui Sekhet. „Vei avea palatul tău după ce voi fi terminat templul lui Dumnezeu". Sărutând-o tandru, spuse, „Şi îţi vei avea şi moştenitorul – dacă aşa vrea Iehova".

Ariela stătea în camera ce îi fusese dată în haremul lui Solomon; era confuză, singură şi tremura toată. Parcă toată lumea îşi vedea de ziua lor, însă pentru ea viaţa se oprise în clipa când Fiicele Ierusalimului o luaseră pe Ana pe sus, fără nicio explicaţie. Nu avea idee câtă vreme aşteptase singură. Neavând nicio fereastră în această cameră, nu putea măsura timpul, dar chiorăitul din stomac îi dădea de ştire că trecuse miezul zilei şi că era, sigur, aproape seară. *Doamne Iehova*, se rugă, *ce mă fac acum*? Trăgea nădejde că Solomon avea să-i simtă lipsa în curând şi că va trimite pe cineva să o găsească.

Auzi freamătul necontenit al haremului prefăcându-se într-o tăcere stranie şi pe urmă un păcănit vag de sandale ce se apropiau. Vorbele de rău augur ale Fiicelor îi zbârnâiau în minte: *Poate să te audă careva şi să-ţi facă rău*. Tremurând, se uită în jur. Ce ar putea folosi ca armă? Paşii se apropiară, şi îşi ţinu respiraţia.

„Doamna mea?" se ivi faţa rotundă a Anei. Ariela scoase un oftat de uşurare. Însă uşurarea îi dispăru repede când văzu platoul cu mâncare din mâinile ei. „Trebuie să mănânci ceva, doamna mea. Clişeba ţi-a trimis nişte supă".

„Nu vreau supă, Ana", spuse ea, mai tăios decât ar fi vrut. „Vreau să împart masa de seară cu soţul meu – aşa cum fac întotdeauna. Vreau să ştiu de ce ai fost luată de lângă mine şi mai vreau să ştiu de ce am

fost ţinută prizonieră toată ziua!" îşi putea auzi panica din glas şi o detesta

Ochii Anei se umplură de lacrimi. Ţinându-şi capul plecat, aşeza platoul pe o masă, fără să dea un răspuns. În schimb, o voce var cunoscută vorbi din cadrul uşii. „Presupun că eu am fost aleasă să-ţi răspund la aceste întrebări, regina mea".

Ariela se întoarse spre glas. Icni. „Abişag", îi şopti numele, fără a fi cu totul sigură că femeia din faţa ei era reală. Îmbrăcată într-o rochie simplă, de culoare albastră, ce purta însemnul brodat al concubineloi lui David, Abişag părea sfârşită şi sătulă de viaţă, deşi nu era decât cu un an mai în vârstă decât Ariela. Şi totuşi, frumuseţea şi graţia ei radiau în toată încăperea.

„Da, regină Ariela, eu sunt şi mă bucur să te revăd". Se opri. „Deşi nu în aceste circumstanţe". Îi oferi o plecăciune adâncă.

„Te rog, nu te pleca". Ariela încercă să se ridice în picioare, dar Ana îi căzu la picioare şi se agăţă de talia ei. „Ana, ce-ai păţit?" îi aruncă surorii mai mari a servitoarei ei o privire întrebătoare. „Abişag, dă-mi voie să-ţi explic de ce n-am venit să te căutăm". Dădu să o atingă, dar Abişag se trase înapoi, aparent înfricoşată – sau, cel puţin, bănuitoare, încrederea ei se epuizase precum ultimul şechel al unui sărac. Ariela îşi lăsă mâna în jos şi începu să netezească părul Anei. „Te rog, Abişag. Stai cu noi".

Frumoasa sunamită se aşeză pe pardoseală, lângă sora ei, şi îi oferi atenţia ei Arielei.

„Ei bine, nici nu ştiu de unde să încep", spuse Ariela, gândindu-se la cele două surori dinaintea ei. „L-am rugat pe Solomon să te reunească cu Ana de îndată ce am venit la palat, dar el a zis că e mai bine pentru amândouă dacă rămâneţi despărţite. Nu mi-a explicat niciodată de ce".

Ana se întinse spre sora ei mai mare.

„Îmi pare rău, Abişag", spuse Ariela, cu gâtul sugrumat de emoţie.

„Este în regulă, doamna mea", răspunse Abişag. „Regele

Solomon a avut dreptate. Cel mai bine a fost ca eu să nu ies din haremul regelui David – până acum". Ariela o privi pe Abişag în timp ce îşi strânse sora de mână şi îi dădu drumul, ca şi când ar fi dăruit şi totodată căpătat ea însăşi putere. „Regina mea, îmi pare rău că vin la tine aşa – cu mesajul pe care îl aduc".

Ariela simţi un fior rece urcându-i-se pe spinare şi palmele i se făcură leoarcă de sudoare. Era avertismentul păstorilor – un semn familiar, prin care Iehova o înştiinţa de un pericol ce plutea în aer, cel mai adesea chiar înainte să apară vreun leu sau vreun urs care să-i ameninţe turma. Trecuse atâta vreme de când simţise prezenţa lui Iehova, dar El părea cu atât mai aproape în aceste clipe tulburătoare.

Pesemne că Abişag îi simţi frica. De astă dată, ea o prinse pe Ariela de mâini, mângâindu-le cu blândeţe în ale sale. „Mi s-a spus să te mut în camera Batşebei".

Cuvintele o izbiră pe Ariela aidoma unei lovituri. Camera se învârti, timpul se opri. Sigur era întinsă în patul ei şi Solomon avea să se întindă spre ea şi să o deştepte din acest coşmar groaznic.

„Îmi pare rău, Arie – regina mea. Toată lumea ştie că îl iubeşti. Nu

acesta este cazul fiecărei mirese-tratat". Cu degetele mari, Abişag îi masă mâinile, liniştind-o. „Camera Batşebei este cea mai frumoasă din tot palatul. Este legată de grădina privată a femeilor regelui David, care este nespus de frumoasă".

„Poftim?" O a doua lovitură. Ariela îşi smulse mâinile din ale ei. „Nici măcar nu sunt inclusă în curţile nevestelor lui Solomon? Ma alungă în cealaltă parte a palatului?"

Abişag şi Ana se întinseră în acelaşi timp spre ea, îmbrăţişând-o atât de strâns încât Ariela avu senzaţia că inimile le băteau la unison. „Căile regilor sunt dincolo de raţiune, Ariela", şopti Abişag. „Dar i; i bine aminte la avertismentul meu. Le-am auzit pe Fiicele Ierusalimului

râzând împreună cu nişte gărzi de la intrarea în harem despre faptul că te mută în camera aceea pentru că este mai izolată decât altele".

Ana icni şi se trase deoparte. Abişag se lăsă pe spate şi îşi îndreptă următoarele cuvinte către sora ei. „Acum nu este vreme pentru frică, surioară. Trebuie să fii puternică pentru stăpâna ta". Înmuindu-şi tonul, îi mai vorbi o dată Arielei. „Fiicele Ierusalimului au venit la regele Solomon cu sugestia să te mute în camera Batşebei. Ele l-au convins că are un înţeles deosebit pentru tine, păstoriţă fiind, faptul că se află în apropierea grădinii Batşebei, dar..." Abişag se aplecă şi se uită adânc în ochii Arielei. „Ai grijă, regina mea, fiindcă multe sunt pericolele ce pândesc între zidurile palatului".

Preţ de o clipă, se făcu tăcere. Ana respira superficial şi precipitat.

Ariela o privi cu luare-aminte pe faimoasa concubină a lui David „Nu te cunosc bine, Abişag", spuse, „dar am nevoie de încă o prietenă. Mi-e teamă că singurii în care mă pot încrede în palatul acesta sunt sora ta, Reu şi Benaia".

„Ai face bine să menţii scurtă lista încrederii, doamna mea". Frumoasa sunamită cunoştea bine trădarea aşa-zişilor nobili.

„Pesemne că m-ai putea învăţa despre politica de la palat", spuse ca, măsurându-şi cu grijă următoarele cuvinte. „Ce alte secrete pândesc pe aceste coridoare, Abişag?"

Uitându-se în dreapta şi-n stânga, de parcă ar fi fost nişte bârfitoaiv bătrâne la fântâna din suntem, fata mai în vârstă spuse, „Câteodată, mai zăbovesc pe lângă straturile de flori şi pe lângă fântânile din apropierea intrării în harem şi trag cu urechea când gărzile vorbesc deşucheal despre Fiicele Ierusalimului". Îşi încreţi fruntea. „Bănuiesc că ei cred

MEStI ANDREWS

Că o concubină este surdă, doar pentru că n-a putut convinge un rege să se însoare cu ea".

Ariela icni în faţa sarcasmului acestei frumuseţi odinioară îngrijite. Ana îşi îndesă amândouă mâinile peste gură şi toate trei

zâmbiră, în ciuda circumstanţelor.

Abişag vorbi mai departe. „Câteodată dă rezultate să fii socotită surdă de paznici”, spuse, cu o scânteie în ochi. „Au vorbit despre planul fiicelor de a te muta în camera Batşebei şi au descris încă o sunamită în mijlocul nostru”.

Ariela îşi simţi stomacul întorcându-i-se la gândul acestei posibilităţi. Doamne Iehova, te rog, nu…

„Este afurisita aceea de Mara”, spuse Abişag. „Şi-a mutat «afacerea» în Cetatea lui David. Bărbaţii din Iuda îi urăsc pe fraţii lor din nord, dar nu încape îndoială că le plac femeile nordice”.

Ariela încercă să-şi ţină respiraţia pentru ca celelalte să nu-i bage de seamă panica.

„Dar partea cea mai rea de-abia de-acum urmează”, continuă Abişag. „Le-am auzit pe Fiicele Ierusalimului aranjând cu un detaşament de gărzi să escorteze pe cineva de la palat la casa Marei, astă-seară”. Lăsă să-i scape un pufăit de dezgust.

Ana făcu ochii cât cepele. „Cine de la palat ar vizita o prostituată de rând?”

276

277

30

MESU ANDREWS

Cântarea Cântărilor 5: 2

[*Mireasa*] *Adormisem, dar inima îmi veghea*… Este *glasul preaiubitului meu, care bate…*

voi lua pe Ariela de soţie potrivit legii lui Moise şi din Israel… Ochii îi ardeau din pricina lacrimilor de mânie, în timp ce umbrele lunii aruncau săgeţi lungi şi negre peste înscrisul tratatului, în camera Batşebei – acum a Arielei. Înscrisul atârna pe peretele dinspre miazănoapte, într-o ramă frumoasă din argint, bătându-şi joc de ea.

„Ana”, strigă către fata din camera alăturată. „Poţi veni aici

pentru o clipă?" Scoase rama din cârligul ei din perete.

„Da, doamna mea?" Fata ieşi uscându-şi mâinile după ce curăţase după masa de seară.

„Te rog, împacheteaz-o cu restul darurilor din shiluhim pe care le-am adus din suntem". Ariela îşi trecu degetul peste cuvintele de pe papirus. *După obiceiul soţilor israeliţi, care îşi îndeplinesc responsabilităţile poziţiei lor în adevăr*…

Ana nu scoase o vorbă, ezitând, parcă, să ia rama. „Regină Ariela, n-ar trebui să ţii înscrisul tratatului pe perete, pentru ca regele să-l vadă – dacă vine în camera ta?" în glas îi pâlpâi un strop de mânie. „Poate că îl va citi şi îşi va aduce aminte de jurămintele făcute".

O bătaie în uşă le întrerupse decizia. „Cine ar putea fi?" întrebă Ana. „După sperietura pe care-am tras-o azi după-masă în Cetatea lui David, nu-mi închipui că gărzile lui Benaia ar lăsa pe careva să se apropie de uşa ta".

Ariela ridică dintr-o sprânceană şi zâmbi. Ana rămânea o comp; i

278

nioană mult mai potrivită decât o servitoare. „Poate că ar trebui să deschizi uşa şi să vezi".

„O, da!" spuse Ana, fugind să deschidă.

Ariela îţi ţinu răsuflarea. În lumina lămpii, strălucea silueta regească a Batşebei.

„Bună seara, micuţo. Sper că nu îţi stric planurile pentru seara asta".

„O, nu…" Cuvintele Arielei fură înecate de lacrimi, şi se năpusti în braţele ei.

„Ştiu, micuţo. Ştiu".

Când putu din nou să vorbească, Ariela se dădu câţiva paşi înapoi; încă ţinea în mână înscrisul acordului de nuntă. „Eu şi Ana dezbăteam dacă un rege poate fi, cu adevărat, considerat soţ". Un alt sughiţ de plâns. „Într-o dimineaţă, am plecat din patul lui şi, de trei Sabate încoace, nu l-am mai văzut şi nu i-am mai auzit glasul – măcar

să fi primit o explicaţie pentru schimbarea de poziţie! De ce, Ima Batşeba? De ce?" Devenită isterică, avu senzaţia că inima îi era smulsă din piept.

Batşeba o conduse până la pat şi o legănă ca pe un copil. Fără o vorbă. Ariela nu mai ştia câtă vreme trecuse.

Când lacrimile se mai domoliră, regina mamă îi ridică bărbia şi se uită în ochii ei. „Sunt aici ca să-ţi răspund la întrebări şi să-ţi dau nişte sfaturi, dar înainte de toate trebuie să-mi împlinesc juruinţa făcută unei prietene". Cu un zâmbet trist, se explică, „Trebuie să fiu o mamă cicălitoare, din moment ce Ioşeba nu e aici. Benaia a trimis pe una din gărzile sale cheretite cu veşti despre necazul prin care ai trecut astăzi în Cetatea lui David".

„A fost vina mea", şopti Ana. „Am implorat-o să mă ducă la du-ghenele negustorilor din partea de miazăzi a fortăreţei". Odată cu mărturisirea, obrajii servitoarei luară foc. „Am întrebat dacă mesagerul, Reu, poate însoţi şi el gărzile. Am vrut să petrec timp cu el. A fost o prostie".

Chipul Batşebei era sever, însă glasul, blajin. „Îmi pare rău că ai văzut partea urâtă a loialităţii iudeilor din Cetatea lui David. Zeloţii care au zvârlit cu legume stricate în mireasa-tratat a Israelului nu vorbesc în numele tuturor iudeilor". Se întinse spre Ana şi îi strânse mâna. „Sunt recunoscătoare că soldaţii lui Benaia v-au luat pe sus de-acolo, pe tine şi pe stăpâna ta, şi v-au adus la palat tefere şi nevătămate. A dublat numărul gărzilor de la uşa Arielei".

279

MESU ANDREWS

„Solomon ştie ce s-a întâmplat?" Glasul Arielei era ceva mai puternic decât o şoaptă.

Tăcere. Tăcere stânjenitoare.

„Ţi-am vorbit ca o mamă", spuse Batşeba, „iar acum îţi voi vorbi ca o regină". Îndepărtă înscrisul înrămat din mâna Arielei şi i-l dădu Anei. După aceea, o luă pe tânăra regină de umeri, îndreptându-şi-i totodată pe ai săi, şi zise. „Cel mai probabil, lui Solomon nu i s-a adus

încă la cunoştinţă despre răzmeriţa din Cetatea lui David. Va fi înştiinţat despre incidentul de azi abia mâine dimineaţă, de către mai-marele servitorilor".

Un nod de mărimea unui pepene se strânse în stomacul Arielei. „Acum sunt un incident?"

Batşeba vorbi mai departe, ignorându-i întrebarea. „Regele a reluat *relaţiile* cu celelalte soţii ale sale". Se opri o clipă pentru a prinde privirea Arielei, care îşi feri ochii. „Ziua în care te-a mutat pe tine în această cameră a fost prima dată când s-a culcat cu una dintre celelalte soţii ale sale. Îmi cunosc fiul, micuţă sunamită. Inima îi este prea tandră ca să rănească o femeie şi să vadă apoi rănile pe care i le-a făcut. Nu te-a văzut şi nu ţi-a vorbit pentru că nu vrea să fie martor la durerea pe care ţi-a cauzat-o".

„Este un laş". Declaraţia pripită a Arielei o făcu pe regina mamă să tresară. *Nu-mi pare rău că am spus-o*, îşi zise Ariela în gând. *Regret doar că ai auzit-o*.

„Ca rege", spuse Batşeba liniştită, „Solomon trebuie să-şi îndeplinească responsabilităţile faţă de Dumnezeul lui, faţă de naţiunea lui şi faţă de soţiile lui". Chipul i se înmuie. „Şi tu, ca regină, Ariela, eşti responsabilă înaintea Dumnezeului tău, a soţului tău şi faţă de tine însăţi. Deşi ţi se pare că nu ai alternative în multe privinţe, ai mai multe opţiuni decât îţi dai seama".

Ariela rămase într-o tăcere chinuită. Confuzia se lupta cu suferinţa. Loialitatea se ciocnea cu dreptatea. Împrumutând graţia de regină a Batşebei, îşi înghiţi lacrimile. „Înţelepte vorbe, regina mea, dar eu nu văd că aş avea vreo alternativă, când soţul meu mă abandonează fără nicio explicaţie".

„Vorbeşti doar despre un aspect al vieţii tale, micuţo. Opţiunile tale sunt nelimitate în relaţia cu Iehova şi în ce priveşte felul în care alegi să te porţi".

280

Ariela nu avea un răspuns. Întinzându-se după papirusul înrămat, îl scutură în faţa reginei. „Unui rege ce nu-şi împlineşte juruinţele nu-i poate fi încredinţată conducerea unei naţiuni!”

„Regele şi-a împlinit toate juruinţele din înscris”, răspunse, calmă, Batşeba. „S-a arătat generos cu soţia lui. Uită-te numai la camera aceasta frumoasă”.

„Dar cum rămâne cu dragostea, Ima Batşeba?” Strânse tratatul la piept, în dreptul inimii. „Cum rămâne cu dragostea?”

Aerul nobil al reginei se fărâmiţă şi printre genele ei lungi răzbiră, în sfârşit, câteva lacrimi. „Un astfel de tratat nu aminteşte nimic despre dragoste sau despre singurătate şi cruntă dezamăgire”. Făcând o pauză, cercetă chipul Arielei ca şi când ar fi căutat o comoară pierdută. „Te-ai căsătorit cu un rege şi te-ai aşteptat să ai parte de un păstor? Solomon este profund imperfect – ca şi tatăl său, ca noi toţi. Dar dacă mariajul vostru este, într-adevăr, rânduit de Iehova, după cum mi-ai spus în mikvah, trebuie să înveţi să-l iubeşti pe Solomon prin înţelepciunea şi puterea lui Iehova”.

Ca într-o plimbare prin piaţă, Ariela recapitula în gând toate minunile aduse de Dumnezeu în viaţa ei. Visul lui Abba, din ziua naşterii ei. Clipa în care îl văzuse pe Solomon pentru prima oară. Apoi, îşi aminti de Mara, de trădarea lui Solomon, în suntem. Ea îi făgăduise că îl va iubi chiar dacă el nu-i va întoarce niciodată dragostea. „N-am ştiut că dragostea poate să doară atât de tare”, şopti, lăsându-se în îmbrăţişarea Batşebei.

„Dar seamănă cu naşterea unui copil”, spuse aceasta, mângâindu-i părul. „Este o durere violentă din cauza rezultatelor pe care le aduce. Solomon te iubeşte, Ariela. Nu va sta departe de tine la nesfârşit. Şi când se va întoarce, tu ai de făcut o alegere”. Sărutând-o uşor, se ridică în picioare. „Oamenii lui Benaia mă vor escorta acasă în

seara asta. De acum înainte, dacă vrei să ieşi din palat, vino în vizită la mine – nu în Cetatea lui David".

Ana deschise uşa şi graţioasa doamnă plecă. Ariela se zgâi la lună, prin fereastra ei cu zăbrele; era stoarsă de vlagă, după o zi de chin. Ana aşeză cu grijă înscrisul tratatului în coşul de shiluhim de lângă patul Arielei şi apoi aşteptă, stângace, ca şi când îi era frică să se depărteze mai mult de o cămilă de stăpâna ei.

„Ana, ai încuiat uşa camerei mele?"

281

MESl1 ANDREWS

Fata dădu afirmativ din cap, dar nu-şi ridică privirea.

„Ai văzut două gărzi în plus, după cum a spus Ima Batşeba?"

Un alt gest al capului şi pe urmă o şoaptă. „Am putea lăsa deschisă uşa dintre camerele noastre – doar în noaptea asta?"

Ariela îi dădu un ghiont în umăr şi izbuti să zâmbească. „Desigur".

Ana se lumină numaidecât la faţă şi luă un pieptene din fildeş, gata, după câte se părea, pentru rutina de noapte. După ce amândouă se spălară, se îmbrăcară şi se pregătiră de culcare, Ana se retrase pe canapeaua ei. Ariela, însă, se uită pe fereastră la cerul de abanos şi cristal.

Respiraţia regulată a Anei dovedea că se liniştise şi adormise, în sfârşit, dar pentru Ariela, somnul era tot atât de străin pe cât îi devenise soţul ei. În cele trei sabate de când se mutase în această cameră, avertismentul lui Abişag cu privire la planul întunecat al Fiicelor devenise o umbră constantă. Ultimul ei gând conştient fu la pumnalul rece din metal pe care îl ţinea ascuns sub pernă. În cele din urmă, adormi, însă inima îi era trează şi jelea lipsa unei iubiri pe care ea credea că Iehova i-o făgăduise. Somnul adânc şi mulţumit al celei de curând măritate trecuse şi acum plutea în derivă, spasmodic, într-o stare de conştientă parţială, nici pe de-a-ntregul trează, nici în repaus total.

În tărâmul dintre întuneric şi zori, Ariela auzi foşnet de paşi

dincolo de uşa ei. Cineva încercă să ridice zăvorul şi apoi zgâlţâi cu furie încuietoarea. Ariela se ridică iute în capul oaselor, în patul ei.

Ana auzi şi ea. Scâncind, veni mâncând pământul în patul Arielei. Fata înghiţi tot aerul din cameră când Ariela scoase de sub pernă pumnalul. „De unde l-ai luat?"

„Ssst! Benaia mi l-a dat", zise Ariela, aşteptând ca intrusul să mai facă vreun zgomot.

Solomon stătea tremurând la uşa dormitorului Batşebei. *Nu*, *dormitorul Arielei*, *de-acum*. În întunericul dinaintea zorilor, se lăsa rouă, iar aerul umed şi rece îi învăluia sufletul ofilit ca într-un giulgiu. Câtă vreme trecuse de când nu o mai văzuse? Ariela, viaţa şi suflarea lui.

Vinovăţia aproape că îl devastase.

Dar de ce să se simtă vinovat? Putea da o explicaţie raţională vizitelor sale maritale la Sekhet şi la celelalte soţii – era datoria lui. Usturătorul adevăr al întâlnirii cu Mara nu era, însă, la fel de uşor de trecut cu vederea. Ariela nu trebuie să afle că în noaptea aceea am vizitat-o pe sunamita cea năbădăioasă. Vinovăţia de a se fi culcat cu Sekhet şi de a o fi mutat pe Ariela în camera mamei sale îl scosese din minţi. În plus, băuse cam prea mult vin şi când Ahişar îi spusese, într-o doară, că Fiicele Ierusalimului fuseseră în vizită la o prietenă sunamita pe nume Mara, în Cetatea lui David, se gândise că norocul îi surâdea. Când o luase la întrebări pe Şi fra despre prietena ei, sângele îi era stârnit şi rendez-vous-ul era ca şi plănuit. Cel puţin a fost o singură noapte.

Apăsându-şi ochii cu amândoi pumnii, încercă să-şi limpezească capul ce îi zvâcnea. Băuse din nou prea mult vin de începuse să-şi viziteze nevestele cu noaptea-n cap. Dar trebuia să dea ochii cu Ariela şi să-i explice datoria unui rege de a produce moştenitori pentru cât mai multe soţii. Va înţelege. Trebuie să înţeleagă. Nu putea trăi fără regina lui sunamita.

Păşind între cele două gărzi, ciocăni uşor la uşa ei. Apropiindu-se, îi auzi vocea. „Ana, trebuie să fie Solomon!"

Părea încântată. Sau îi era teamă? îi era greu să-şi dea seama când capul îi zvâcnea aşa. Râgâi şi se clătină pe picioare. În minte îi veniră, fără să fie poftite, rotunjimile pline ale Marei, ispititoarea aceea lugubră căreia nu-i putea rezista. Nu avea voie să-şi lase mintea să se gândească la ea când era cu Ariela.

Întorcându-se către gărzile cheretite ale lui Benaia, izbuti să-şi găsească glasul cel mai poruncitor. „Sunteţi liberi". Amândoi bărbaţii se plecară instantaneu şi se răsuciră pe călcâie, dându-i ascultare.

Când nu-i mai auzi, lovi uşa mai tare. Niciun răspuns. Pesemne că Ariela pretindea un vers păstoresc ca să-i deschidă. Încercând să-şi amintească toate frazele acelea întortocheate pe care îşi dăduse silinţa – şi eşuase – să le compună tot atât de strălucite precum Abba David, începu să recite, „Deschide-mi, soro, iubito, porumbiţa mea cea fără de cusur". Glasul i se făcu mai puternic şi îşi pierdu răbdarea. „Şi grăbeşte-te. Capul mi-e acoperit de rouă şi e frig aici".

„Rouă însăşi stă mărturie împotriva ta, rege Solomon. Ai de gând să faci din perna mea cea din urmă din multe altele în noaptea asta?"

O furie fierbinte clocoti înăuntrul lui. *Cum îndrăzneşte să mă refuze*? Capra asta îndărătnică nu voia să-l lase nici măcar să-i ofere explicaţia pe care o repetase atât! „Eu nu-s un flăcău oarecare lovit de

dragoste pe pajiştile tale, femeie. Sunt soţul tău! Dă-mi drumul!" O lovitură aprigă în uşă făcu panoul din cedru să scârţâie.

Auzi o femeie ţipând şi se aşteptă să o audă ridicând în fuga mare zăvorul.

Nimic.

„E târziu, Solomon", veni răspunsul stăpânit al Arielei. „Mi-am scos rochia şi e prea rece ca să ies din pat. Ana deja mi-a spălat picioarele şi nu vreau să o pun să mi le spele din nou".

„Ce… eu… tu…" Furia îl înşfacă de gât. Nu putea vorbi. Ea refuza să deschidă uşa pentru că nu voia să-şi deranjeze servitoarea? „Ahhh!"

Cu un strigăt, izbi uşa cu umărul, clătinând din balamale panoul gros din cedru. Doar că încuietoarea nu cedă. Îşi zvârli mâna prin deschizătură, apucând cârligul din fier, dar mâinile îi tremurau prea abitir ca să poată desface încuietoarea.

Auzi un ţipăt isteric şi o poruncă dojenitoare. „Ana, încetează cu lacrimile! Nu mă va răni".

Cuvintele îl străpunseră. Deja o rănise pe Ariela – de multe ori. *Tu vei fi singurul crin din grădina regelui Solomon*, *de azi înainte*, îi făgăduise el. Mâna i se opri pe zăvor. Ce căuta el aici? Uşa abia se mai ţinea în ţâţâni şi putu vedea o siluetă minionă ce se foia înăuntru. Mânia i se reaprinse; inima îi era stoarsă şi uscată. Scrâşni printre dinţi, „Voi găsi o fată din nord dispusă să-şi murdărească picioarele". Părăsi amintirea dragostei îndărătul unei uşi stricate – ca să găsească o cale de a-şi uita promisiunea încălcată.

Ariela tremură. Inima începu să-i bată cu putere şi fugi spre uşă. „Solomon?"

Ana tremura sălbatic. „Vino înapoi. Ce faci?"

Ariela se întoarse; glasul îi era hotărât. „Mai degrabă îi înfrunt mânia decât să-i sufăr indiferenţa".

„Solomon?" Dar când ajunse la uşă, mâna lui nu mai încerca zăvorul. Auzi urme de paşi. Fugind. Bătând în retragere. Inima i se strânse. Încercă să deschidă repede uşa, dar zăvorul era îndoit. Avea degetele alunecoase şi mâinile leoarcă de sudoare; se uită în jos, la palmele ei şi o trecu un fior familiar pe şira spinării. Recunoscu senzaţia. Era avertismentul păstorilor, însoţit, de astă dată, de o voce lăuntrică blajină. *De pe mâinile mele picură mir*. Îşi examina degetele şi cumpăni înţelesul vorbelor. „Mir, mirodenia morţii", şopti ea. *Oh*, *Iehova*, *ce pericol mă paşte*?

Ariela se întoarse cu spatele la Ana. „Deschide coşul de shiluhim". Ochii de căprioară înregistrară doar întrebări, iar fata parcă prinsese rădăcini în pat. Ariela aproape că zbură până la coşul de la piciorul canapelei sale de dormit şi scotoci până la fund. „Trebuie să-l trimiţi numaidecât pe Reu în suntem. Trebuie să-l aducă pe Abba la

Ierusalim cât se poate de repede".

Ana şedea tot atât de nemişcată precum chipurile cioplite de pe dealul dinspre răsărit de Ierusalim. „De ce, doamna mea? Ce faci?"

„Caut ceva de îmbrăcat ca să mă pot duce după Solomon".

„Dar trebuie să te cheme mai întâi. Nu poţi merge la rege fără să te fi invitat".

Ariela îi aruncă o privire piezişă, încercând să nu râdă de ironia unei asemenea afirmaţii. „Ana, dacă se îndoieşte careva de intenţia regelui, îl putem aduce să vadă uşa mea stricată".

Fata se înroşi la faţă şi coborî din pat ca să-i dea o mână de ajutor. „Cum îl vei găsi?"

Ariela încercă să înghită nodul din gât. Îi veni în minte ce îi povestise Abişag despre oficialul de la palat care fusese escortat până la Mara. „Cred că s-a dus să o găsească pe Mara".

Privirea din ochii fetei fu aproape tot atât de dureroasă ca trădarea lui Solomon. Toată inocenţa îi fusese spulberată. „Nu! Regele n-ar face una ca asta!"

Ignorând protestele fetei, Ariela scoase afară hainele vechi de păstoriţă şi sandalele uzate. Ascunsese aceste comori zdrenţuite în coşul de zestre, în ciuda dorinţelor mamei sale. „Ba da, Ana, prietena mea credincioasă. Cred că el este oaspetele de la palat pe care l-au escortat gărzile, în noaptea aceea".

Ana icni şi încercă să-şi înăbuşe icnetul cu amândouă mâinile.

„Fiicele Ierusalimului fac parte dintr-o conspiraţie de a diviza naţiunea noastră", explică ea pe scurt, „însă Mara e o ameninţare pentru inima lui Solomon. Trebuie să încerc să-l salvez pe Solomon şi apoi să am încredere în el că va salva Israelul".

„Dar, doamna mea". Pe obrajii rotunzi ai Anei se rostogoleau lacrimi. „Nu te poţi duce la casa Marei. Abişag a spus că se află în

284

285

a-l d-unvă

Cetatea lui David. Am fost martore la ura lor azi, în piaţă!"

„Am de gând să-mi găsesc soţul, iar tu trebuie să faci cum îţi spun. Trimite-l pe Reu în suntem. Trebuie să-l aducă pe Abba la Ierusalim". Ariela sărută obrazul fetei. „Acum, ajută-mă să mă îmbrac".

Ariela îşi luă tunica dintr-o bucată pe care i-o ţesuse Ima Ioşeba şi o pelerină cafenie ce îi ascundea faţa. Sandalele ei purtate, de păstoriţă, îi veneau la fel de firesc ca şi picioarele goale. Oftă uşor, în timp ce regina devenea păstoriţa ce putea hălădui neobservată în partea de oraş unde locuia Mara. În ciuda protestelor Anei, Ariela se năpusti spre uşă. Pe fată o lăsă tremurând toată, în mijlocul încăperii – de frică, sau de frig, Ariela nu ştia precis. Însă siguranţa scopului ei creştea cu fiecare pas hotărât. Ştergându-şi palmele transpirate de rochia groasă din lână, se rugă, *Iehova*, *călăuzeşte-mă la umbra aripilor Tale*!

31

Cântarea cântărilor 5: 6 – 7; 6: 3

L-am căutat, dar nu l-am găsit… Păzitorii care dau ocol cetăţii m-au întâlnit… Eu sunt a iubitului meu, şi iubitul meu este al meu; el îşi paşte turma între crini.

— i urişându-se în tăcere din camera sa, Ariela părăsi coridorul femei-ŢI lor lui David şi cobori înspre curtea pustie. Paznicii de la intrarea în haremul lui Solomon lipseau. Ciudat. Lumina lunii dădea naştere unor umbre fantomatice, şi orice frunză sau ramură ameninţa să se întindă şi să o înşface. Se întoarse în sala tronului şi se lipi de perete, rămânând sub balcon.

Băgă de seamă că toate gărzile de la palat fie moţăiau, fie lipseau din posturi. *Mulţumesc*, *Iehova*! După câte se părea, uşurinţa cu care izbuti să treacă pe lângă gărzi îi confirma binecuvântarea lui Iehova. El avea să o conducă la Solomon.

Trecând fără un sunet pe lângă zidul nord-vestic al sălii de judecată, nu-i mai rămânea decât să străbată holul de la intrare. Trase cu ochiul după colţ. *Lăudat fie Iehova*! Astă-seară era de strajă Naum, paznicul cu un singur ochi. Ariela avea de gând să treacă prin vestibul pe partea în care bărbatul nu avea vizibilitate. Sandalele ei uzate din

piele nu tăceau niciun zgomot pe pardoseala din piatră, iar aerul rece al nopţii îi pălmuia obrajii. Dădu colţul fortăreţei Sionului şi se rugă. *Doamne*, *acoperă ochii gărzilor din turn*.

Când nu se auzi niciun păcănit suspicios, Ariela se furişă în tăcere pe străzile neîmblânzite ale Cetăţii lui David. Inima îi bătea atât de tare încât era sigură că avea să tulbure somnul oricărui iudeu adormit.

286

287

Clădirile înalte din piatră şi pasajele strâmte blocau mare parte din lumina lunii, fapt ce o făcu să îşi scrântească glezna de mai multe ori pe caldarâmul accidentat.

„Solomon? Solomon, eşti acolo?" rosti în şoaptă. Nu era sigură cum ar putea găsi casa Marei. Oare aici femeile uşoare îşi etalau talentele toi cu văluri roşii şi cu lămpi, cum făceau şi cele din suntem? Mirarea i se evaporă, însă, când auzi în depărtare, spre sud-est, glasurile femeilor ce lansau chemări obscene şi râsete vulgare de bărbaţi.

Se ţinu ascunsă, cu faţa şi capul umbrite de mantia largă, şi izbuti să observe, cotind după un colţ dinaintea ei, un bărbat păzit de câţiva servitori. „Solomon!" Glasul ei străpunse întunericul înainte de a se putea stăpâni. Dar nu îi răspunse nimeni.

Ariela se grăbi să-i prindă din urmă. Spuse din nou, într-un strigăt sugrumat, „Solomon, tu eşti?" Când, în sfârşit, dădu colţul, fugi cu capul înainte în doi străjeri. Trase aer, iute, în piept, „Oh, îmi pare rău". Amintindu-şi că era deghizată în păstor, îşi păstră privirea plecată şi faţa în umbră.

„Lasă-ne să-ţi vedem chipul, regină Ariela", râse un glas gros, şi Ariela simţi avertismentul păstorilor ca un fior pe şira spinării. Privirea îi fu întâmpinată de o pereche de ochi negri şi reci. Străjerul nu clipi, iar gura i se strâmbă într-un rânjet răutăcios.

„Oliab, regina a venit în vizită", râse, gutural şi bolnăvicios, un alt bărbat.

Ariela îl recunoscu pe străjerul păros pe care îl întâlnise în casa lui Ima Batşeba, în ziua nunţii ei. „Da, eu sunt regina Ariela", spuse ea, îndreptându-se de spate. „Şi bag de seamă, după uniformele voastre, că voi sunteţi străjeri ai cetăţii care îşi fac rondul". Era cât pe ce să le explice că datoria lor era să o protejeze, când le văzu pe Şi fra şi pe Şeera ivindu-se dintre umbre. O părăsi orice suflare.

„Aşadar, Ariela". Şi fra ieşi la lumină dintr-un colţ întunecos, alături de alte două gărzi. „Ai ghicit bine destinaţia împăratului după ce, în nebunia ta, l-ai refuzat".

Fiicele Ierusalimului puseseră, în sfârşit, mâna pe leul lui Dumnezeu, dat lui Iosafat. Ariela nu apucă să dea un răspuns, fiindcă cele patru gărzi o înconjuraseră, iar Şi fra începu să-şi bată joc de ea, „Nu ţi s-a părut neobişnuit faptul că gărzile împărăteşti nu se aflau la posturile lor astă-seară?"

Şeera se alătură şi ea batjocurii, „Spune-ne, regină a caprelor, ai venit să i te alături Marei în slujba ei? Asta-i singura întrebuinţare pe care i-ar putea-o da un iudeu unei sunamite".

Ariela rămase tăcută înaintea atacatorilor ei.

„Spune ceva!" Vocea Şi frei deveni un ţipăt din altă lume.

Ariela văzu un bici în mâna uneia dintre gărzi. Era o armă a rebelilor, interzisă pe teritoriul Israelului. Cei care o foloseau voiau mai mult decât să pedepsească – voiau să tortureze. Celelalte gărzi începură să-i împungă marginea mantiei cu vârfurile suliţelor lor, sfâşiindu-i-o şi crestându-i picioarele. „Asta nu arată a rochie de regină".

Unul dintre bărbaţi o înşfacă de guler şi îi smulse mantia de pe braţe. Fluturând-o deasupra capului, scoase un strigăt de victorie în clipa în care o roti în aer şi o zvârli în beznă. Ariela se acoperi, purtând acum, în răcoarea nopţii, doar tunica făcută dintr-o singură bucată de ţesătură fină. *Protejează-mă*, *Iehova*. Mintea i se învârteji, dar nu scoase niciun sunet.

„Cine primeşte tunica după ce terminăm?" întrebă paznicul numit Oliab. „Aş mânca friptură de miel vreme de o lună dacă aş duce-o acasă, la nevastă-mea". Gărzile începură să se certe şi să negocieze. „Destul!" Vocea Şeerei era tăioasă. „Puteţi trage la sorţi pentru mantia reginei, însă tunica rămâne. V-am plătit s-o omorâţi, nu s-o pipăiţi. Acum, la treabă!"

Ochii Arielei implorau, însă Şeera încuviinţă din cap şi străjerii îşi începură ospăţul furiei. Durerea oarbă a biciului îşi atinse ţinta. Ameţi. *Oh*, *Doamne Iehova*, *ajută-mă*! Aşteptă în tăcere următoarea lovitură, încrederea ei tăcută îi înverşuna pe atacatorii ei. Unul din paznici o izbi cu piciorul, iar un altul plouă o rafală de pumni peste faţa ei.

Aproape ca prin vis, văzu oile în strânsoarea unui tunzător şi auzi vântul şoptindu-i, *la un miel dus la tăiere*, *nu sufla niciun cuvânt*. Îşi aduse aminte de nenumăratele daţi în care îndurase fără o vorbă tortura fraţilor ei. Îşi aminti de păşunile liniştite ale Sunemului.

Chircindu-se în genunchi, se strânse ghem, încercând să-şi ferească capul de lovituri. O vergea, apoi o lovitură cu piciorul. Loviturile deveniră indescriptibile. Şi pe urmă simţi o durere fierbinte, un val copleşitor. În agonia duhului ei, strigă, pentru prima dată, „Iehova, ajută-mă!"

„Lăsaţi-o să strige la Dumnezeu! Dacă Dumnezeu este pentru ea, să o scape!" zbieră Şi fra.

289

I-a<i (>

MESU ANDREWS

Ariela recită mai departe versurile pe care le învăţase de la Abba, pe când se aflau cu oile la păşune. „În Tine şi-au pus părinţii noştri încrederea; s-au încrezut în Tine şi tu i-ai izbăvit". Glasul îi deveni răguşit. „Au strigat spre Tine şi au fost salvaţi; în Tine s-au

încrezut şi nu au fost dezamăgiţi". Simţea cum puterile o părăsesc.

Loviturile conteniră. Noaptea se învălui în linişte. Murise? „Mă spăl pe mâini de această femeie, Şeera. Sunt nevinovat de sângele ei". Vorbea bărbatul pe nume Oliab. Ariela îi privi cu ochii umflaţi. Ceilalţi se uitau la ea ca la o arătare. „Tocmai a recitat un cântec deal împăratului David. Ştiu cântecul acela, şi fra. Versurile lui descriu, unul după altul, exact ce facem noi acum".

„Ce vrei să spui?" Şi fra smulse vergeaua din mâna pazniculuişi o trânti peste spinarea Arielei. „Terminaţi-o!"

Ariela icni. Şeera se lăsă în genunchi şi o rostogoli pe o parte. Şi fra aruncă vergeaua şi se plecă să audă ultima ei rugăminte.

„Fiice ale Ierusalimului..." Ariela încercă să înghită, dar nu putu. „Când îl vedeţi pe Solomon..."

Şi fra o scutură de umeri. „Ariela, ce vrei să-i spunem lui Solomon?"

Solomon. Numele continua să o înfioare. „Spuneţi-i că sunt bolnavă de dragoste". Zâmbi şi apoi tresări de durere. Cu ochii două crăpături înguste, le văzu pe gemene schimbând priviri neîncrezătoare.

„Cum poţi spune aşa ceva?" întrebă Şeera, cu neprefăcută uimire. „Cum poţi să-l mai iubeşti după ce te-a adus în halul acesta?"

Unul dintre străjeri păşi spre ele. „Lăsaţi-o! Vom trimite mai târziu alţi Fii ai lui Iuda să-i ridice leşul".

Ariela avea senzaţia că vorbea în somn. „Iubitul meu întrece în strălucire zece mii de bărbaţi", îngăimă ea. „Capul îi este din aurul cel mai curat, iar părul ca valurile şi negru ca pana corbului". Pasiunea îi dădea avânt, însă suflarea o părăsea. „Ochii săi... porumbei pe marginea izvoarelor... scăldaţi în lapte... ca diamantele. Obrajii lui... arome de mirodenii... buzele... crini de pe care picură... mir". Văzând expresia plină de furie de pe chipul Şi frei, se hotărî să facă din ultimele ei cuvinte o laudă la adresa lui Solomon.

„Braţele lui... vergele de aur... şi crisolit. Trupul lui... fildeş lustruit... cu safire... picioarele sunt stâlpi de marmură... de aur curat".

Deschise gura să tragă mai mult aer – şi, deodată, acesta veni. Glasul îi era toi slab, dar limpede. „Înfăţişarea lui este ca cedrii din Liban. Gura lui este dulceaţa cea mai dulce".

„Nu! N-am de gând să stau şi să ascult aşa ceva". Cu chipul schimonosit de furie, Şeera se ridică în picioare. Dădu să o lovească cu piciorul, însă unul din străjeri o opri.

„Tu mori şi este numai vina lui Solomon!" zbieră Şeera. „Te-a trădat!"

Cu o tărie pe care doar Iehova i-ar fi putut-o da, Ariela îşi concentra atenţia asupra celor două femei. Visul se risipi, durerea scăzu şi mintea îi deveni limpede. „Solomon este cu totul şi cu totul minunat. El îmi este iubit şi prieten".

Preţ de o clipă, domni tăcerea, dar apoi întunericul îşi găsi o voce. „Unde a plecat iubitul tău?" întrebă Şi fra, biciuind-o cu vorbele ei. „Eu şi Şeera te vom ajuta să-l cauţi. Unde crezi că-l vom găsi?"

Ariela îşi ridică privirea şi văzu chipurile străbătute de o bucurie maliţioasă ale celor mai întunecate coşmaruri ale ei. Durerea din inimă o întrecea pe cea din trup. „Preaiubitul meu s-a dus în grădina lui ca să culeagă crini".

„Da, păstoriţo, nu sunt sigură că o putem numi crin pe curva sunamită din această seară, dar Solomon a adunat, în ultimii doi ani, mai mulţi crini decât i s-ar fi cuvenit". Râsul gutural al Şeerei arunca sare peste rănile ei. „Chiar ai crezut că o păstoriţă ar putea satisface un împărat?" Tăcerea atârna greu în văzduh.

Şi fra o îmbrânci pe Ariela de umăr. „Este moartă?"

„Eu sunt a preaiubitului meu şi el este al meu – chiar dacă el caută printre crini". Ariela îşi aminti de prima dată când îi spusese aceste cuvinte lui Solomon – în noaptea aceea, la zidul Sunemului. El refuzase să pună capăt căutării sale, iar astă-seară ea îşi dădea viaţa pentru asta.

„O fi el al tău, sunamito, dar încă vrea crinii". Şeera o scuipă în faţă, şi vântul molcom o purtă într-o stare de inconştienţă.

Pământul se cutremura sub paşii greoi ai lui Benaia, însă

ajunsese prea târziu. La câţiva paşi înaintea sa, văzu împlinindu-se cel mai groaznic coşmar al său. Patru figuri mătăhăloase se făcură nevăzute în noapte, iar după un tufiş de la marginea drumului se desluşeau două siluete elegante.

„Hetrai, Eleazar, nu lăsaţi bărbaţii să scape!”

„Îi prindem, comandante”. Cei mai buni doi oameni ai lui îşi începură vânătoarea.

290

291

MESU ANDREWS

Văzându-l sosind, Fiicele Ierusalimului icniră şi, cu lacrimi instantanee, se prefăcură îngrijorate. „Am descoperit-o zăcând aici în timp ce ne îndreptam spre palat”. Ochii Şi frei erau, chiar şi printre lacrimi, plini de o bucurie răutăcioasă. „Cei patru străjeri erau escorta regelui spre casa Marei”. Arătând cu capul în direcţia gărzilor puse pe fugă, adăugă, „Le-am spus să dea fuga la palat şi să ceară ajutor pentru regina din nord a împăratului Solomon”.

Tremurând, Benaia încerca să-şi stăpânească furia. Nu îndrăznea să ridice mâna împotriva lor, fără să aibă doi bărbaţi martori. Solomon fusese prins cu totul în păienjenişul lor de minciuni. „Spuneţi-mi doar atât”, rosti el printre dinţi. „Ahişar a pus asta la cale, sau ar trebui să dau tot creditul Fiicelor Ierusalimului?”

„Sunt indignată de ceea ce insinuezi”, îi zise Şi fra, cu o urmă de avertisment în glas. „Ariela a lansat ameninţări directe împotriva soţiilor din Iuda cât timp s-a aflat în harem, iar soţiile străine o urăsc cu aceeaşi pasiune. Oricine i-ar fi putut face asta”.

„Acum, dacă ne scuzi”, adăugă Şeera, „trebuie să ne întoarcem la casa Marei şi să-l informăm pe regele Solomon de faptul că una dintre nevestele sale a fost rănită”. Fără să aştepte vreun răspuns, cele două îi întoarseră spatele şi se îndepărtară cu paşi mari.

Folosindu-şi toată stăpânirea de care dispunea, Benaia le lăsă să plece şi îngenunche lângă Ariela. Dacă nu ar fi recunoscut inelul simplu de aur de pe degetul ei, nu i-ar fi identificat trupul zdrobit. Hohote

sfâşietoare îi scuturară umerii. „Doamna mea?” îşi duse mâna aproape de faţa ei. Încă respira. „Nu încerca să te mişti, Ariela. Te voi duce acasă. Eşti în siguranţă acum”. Ea gemu când el îşi strecură mâinile pe sub picioarele şi umerii ei. Benaia mai îngrijise bărbaţii de pe câmpul de luptă şi îşi putea da seama, după rănile ei, că până dimineaţă avea să fie moartă.

„Benaia?” Şoapta ei era plină de horcăitul morţii.

„Sunt aici, Arie – doamna mea. Te voi duce acasă, la Ana. Şi-a făcut multe griji pentru tine”. Ana şi Reu veniseră într-un suflet în dormitorul lui, cu câteva clipe în urmă, şi îl înştiinţaseră despre plecarea ei nebunească în căutarea lui Solomon.

„Abba?”

„Da”. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. „Da, Reu a plecat să-l aducă pe tatăl tău”. Cum va mai putea să se înfăţişeze vreodată înaintea lui Iosafat? Bărbatul îi ceruse să o protejeze pe Ariela cât timp avea să fie în Ierusalim.

„Solomon? Găseşte-l pe Solo…” Ariela îşi pierdea şi îşi recăpăta cunoştinţa, şi cu fiecare sclipire de luciditate îi rostea numele.

„Da, micuţă Ariela, îl voi găsi pe Solomon al tău”. Furia i se înteţea cu fiecare pas. „Şi, pe tot ce este sacru în ochii lui Iehova, el îi va judeca pe cei ce ţi-au făcut asta”.

292

293

MESU ANDREWS

32

Deuteronom 17: 6

Cel vinovat de moarte să fie omorât pe mărturia a doi sau trei martori; *să nu fie omorât pe mărturia unui singur martor*.

A, hişar agită ultimele rămăşiţe ale vinului dulce din pahar, înainte *A* TLsă dea pe gât ultimul strop. Era prea devreme ca să bea vin, dar el sărbătorea. Laptele de capră şi smochinele cu greu păreau a fi un mic-dejun pe măsura unei victorii atât de prielnice ca cea asupra fiicei lui Iosafat.

„Domnul meu!” Auzi un ciocănit frenetic în uşă.

Hmmm, pesemne că mă cheamă servitorii din camera lui Solomon ca să convoc o întrunire a consiliului. Fără îndoială că împăratul auzise până acum despre starea Arielei. Cu gândul la ruşinea pe care o simţea Solomon, zâmbi.

„Domnul meu, Elihoref, secretaral împăratului, cere o întrevedere”.

Un alt ciocănit, şi Ahişar îi tăcu semn servitorului său să deschidă uşa.

Secretarul-şef arăta de parcă tunica i-ar fi intrat la apă cu trei măsuri. Sărmanul om semănase întotdeauna cu o căprioară rătăcită printre copaci. Avea ochii bulbucaţi şi urechile îi ieşeau în afară ca două platouri din argint atârnate de capul lui. În dimineaţa aceasta, însă, roba şifonată şi ochii injectaţi anunţau o nenorocire încă dinainte ca bărbatul să deschidă gura.

„Bună dimineaţa, Elihoref. Ce spui de un pahar de vin?” încercă Ahişar să-l destindă.

„Eliberează încăperea, Ahişar”, ceru Elihoref, cu voce tremurândă.

Când Ahişar dădu să-i explice că gărzile sale îi erau credincioase până la moarte, bărbatul ţipă, „Acum! Elibereaz-o acum!”

„Cum doreşti, prietene”, spuse ispravnicul, dând ordine mute din cap. Gărzile sale înţeleseră să rămână pe-aproape.

Când se auzi uşa închizându-se, cuvintele secretarului se revărsară afară aidoma unei călimare de cerneală umplută peste măsură. „N-ai pomenit nimic, niciodată, de vreun act de violenţă împotriva unei regine”. Elihoref fierbea. „Fiii lui Iuda sunt bărbaţi care îşi poartă bătăliile împotriva bărbaţilor din Israel, Ahişar. Noi nu atacăm femei lipsite de apărare, la câţiva paşi de locul unde regele se culcă cu prostituata lui!”

„Era evident că păstoriţa nu s-ar fi lăsat convinsă să-l incite pe tatăl ei şi apoi triburile nordice la revoltă. Am încercat să o umilim, să o izolăm, dar nimic din toate acestea nu au împins-o să-l stârnească pe

Iosafat. Aşa că am fost nevoiţi să luăm măsuri mai drastice". Făcu o pauză, pentru mai mult efect. „Şi a funcţionat! Azi-noapte, l-a trimis pe grăsanul de Rău, curierul, în suntem!"

Ochii lui Elihoref deveniră două linii. „În numele cui vorbeşti, Ahişar, prin noi?" Deşi în glas îi răzbătea suspiciunea, chipul îi deveni o mască forţat prietenoasă. „Te-a învăţat regina aceea înfricoşătoare din Egipt nebunia de la curtea faraonilor, să-ţi creezi marionete şi apoi să le obligi să facă treaba în locul tău?"

Recunoscându-şi propriile tactici de manipulare în cele la care făcea apel acum secretarul-şef, Ahişar râse cordial. Pesemne că secretarului-şef i s-ar putea încredinţa mai multe responsabilităţi în Fiii lui Iuda, dar Ahişar nu avea de gând să-şi divulge vreodată secretele şi strategiile pe care le clocise vreme îndelungată. Ce îl împiedica pe Elihoref să încerce să pună mâna pe şefie – mai cu seamă dacă afla ce rol crucial joacă Fiicele Ierusalimului?

„Ah, prietene", îi zise secretarului în timp ce îl conducea spre uşă, „este mai bine să nu cunoşti toate detaliile". Ezitând înainte să deschidă uşa, adăugă, „Dacă va exista vreo investigaţie legată de bătaia suferită de Ariela, este mai bine să nu cunoşti toţi copoii şi şacalii implicaţi".

„Fiule, trebuie să mănânci ceva". Cu o expresie de mamă îngrijorată şi cu o farfurie de supă, Batşeba se aplecă deasupra lui Solomon, care

şedea cu capul în mâini pe o canapea capitonată din camerele sale private.

„Nu pot să mănânc, Ima". Şi nu se putea opri din tremurat. Când Şi fra şi Şeera apăruseră la uşa Marei, chiar înainte de zorii zilei, şi îl înştiinţaseră de atacul asupra Arielei, vomitase în stradă. *Dacă aş fi încercat mai mult să-i sparg uşa. Dacă*…

Cu fiecare regret repetat în minte, vomitase din nou. „Te rog,

Ima. Du-te acasă. Sau du-te să o vezi pe Ariela. Aici nu-mi eşti de ajutor". Nu voia să fie aspru, dar nu simţea nicio nevoie să se îngrijoreze şi de îngrijorarea Imei Batşeba!

„Solomon, tu ar trebui să mergi să o vezi pe Ariela". Cuvintele ei îl străpunseră şi îi întoarse o privire tăioasă. Ea se îndepărtă de fiertură şi se îndreptă de spate.

Oh, *nu*! *Cunosc postura asta*. Era pe cale să primească o lecţie în toată regula. „Nu!" spuse el înainte ca ea să deschidă gura. „Nu, Ima. Niciun alt cuvânt…" Vocea i se frânse într-un scâncet, apoi strigă, „Afară! Gărzi. Servitori. Ieşiţi toţi!"

Se auzi tropăit de sandale şi uşa se închise. Ima se lăsă pe perne lângă el, legănându-l aşa cum făcuse de atâtea ori când el îşi julise vreun genunchi sau când intrase în încurcătură cu vreun stup de viespi. De astă dată, însă, plânseră împreună, resimţind amândoi suferinţa unei persoane pe care o iubeau atât de mult.

„Nu pot", şopti Solomon când se încumetă să se bizuie pe glasul lui.

„Nu pot merge la ea. Este vina mea. Totul e din vina mea". Luă faţa Batşebei în mâini. Mânie. Frustrare. Vinovăţie. O scutură şi scrâşni printre dinţii încleştaţi. „O omoram încă dinainte de bătaie, Ima. Ariela a fost creată pentru un bărbat mai bun decât mine. Eu nu pot s-o iubesc îndeajuns". Dându-i drumul, aproape că sări de pe canapea. Îşi simţi capul învârtindu-i-se şi întinse mâinile ca să-şi găsească echilibrul.

Batşeba se ridică şi îl îmbrăţişa. Îl ţinu strâns. „Te iubesc, fiule", şopti ea, „şi te voi cinsti prin tăcerea mea asupra acestei chestiuni".

Solomon îşi închise strâns ochii şi o trase aproape de el. „Şi eu te iubesc". Un nou val de lacrimi îl asalta. „Orice o mai fi însemnând şi dragostea".

Când convocase întrunirea consiliului, Solomon era atât de împleticit încât fusese nevoit să folosească unul dintre toiegele lui

296

Abba David ca sprijin în timp ce urcase pe platforma tronului

său.

Auzi un membru al consiliului şuşotind, „Ia te uită cum îşi onorează soţia sunamită, aflată pe moarte, purtând cu el un toiag de păstor”. Blestemată să-mi fie presupusa onoare. Stomacul i se strânse din nou şi fu cât pe ce să-şi verse conţinutul în poala consilierului cu pricina. Dar era gol – aproape tot atât de gol pe cât de pustiu îi era sufletul.

Sună şofarul, iar Ahişar strigă, „Regele Solomon îşi convoacă consilierii să…” „Destul!” se răsti Solomon. Sala tronului răsună. În afară de membrii consiliului şi de câţiva Uriaşi, era goală.

„Scuteşte-ne de pompă, Ahişar. Avem două chestiuni de afaceri de dezbătut înainte de a da curs ordinii de zi”.

Privirile derutate ale sfătuitorilor săi ricoşară între ele, dar nimeni nu îndrăznea să-l provoace.

„Da”, zise el, răspunzând întrebării lor nerostite. „Ne vom ocupa de solicitanţi şi de alte chestiuni, aşa cum am plănuit”. Sprâncene ridicate îşi strigară dezaprobarea. „Nu o va ajuta cu nimic pe regina Ariela dacă naţiunea Israelului se dezbină câtă vreme ea…” Un suspin îi părăsi gâtul, dar îşi acoperi gura înainte ca un altul să-i calce pe urme. Trebuie *să te controlezi! In*spirând adânc de câteva ori, îşi recapătă calmul.

„După cum spuneam, avem două chestiuni de discutat. În primul rând, nu ştiu ce zvonuri v-au ajuns pe la urechi, însă vă spun eu pe faţă. Regina Ariela nu este moartă. A fost bătută cu brutalitate în partea de sud a cetăţii, azi dimineaţă, şi doctorii mei se îngrijesc de ea acum. Rugăciunile voastre vor fi foarte apreciate”.

Ţadoc, bătrânul preot, interveni ridicând o mână noduroasă.

„Regele meu, îmi permiţi să întreb ce căuta regina, singură, în partea sudică a cetăţii, atât de devreme?”

Inima lui Solomon îşi opri bătăile. Marele preot – omul care-l unsese ca împărat al Israelului – îi pusese o întrebare justificată. „Nu, nu îţi permit”, îi răspunse plat. Îşi simţi gâtul făcându-se stacojiu în timp ce marele preot îşi înăsprea privirea. Oare îl va mustra, aşa cum îl

mustrase profetul Natan pe Abba David după ce păcătuise şi o luase pe Ima Batşeba de la primul ei soţ, Urie?

„Cel de-al doilea motiv pentru care am convocat această întrunire", zise el, nădăjduind să nu fie întrerupt de vreo mustrare arzătoare şi sfântă, „este să discutăm progresul făcut de comandantul Benaia în prinderea atacatorilor reginei Ariela..."

297

Ca şi cum rostirea numelui său l-ar fi propulsat în sala de judecată, Benaia dădu buzna prin intrarea din dos; pe chip i se citea setea de sânge. Din câţiva paşi mari, ajunse până la platformă şi urcă iute treptele, fără să mai aştepte să i se dea permisiunea.

Îngenunchind înaintea lui Solomon, îşi ridică mâna masivă ca să-şi protejeze cuvintele şoptite. „Oamenii mei au prins pe unul dintre atacatori", spuse, cu vocea tremurându-i de furia neconsumată. „Este dispus să mărturisească împotriva conducătorului unui grup secret de zeloţi iudei, numit Fiii lui Iuda. Aceşti bărbaţi pun la cale o revoltă prin care să stârnească un război civil şi să dividă Israelul".

Solomon se uită drept în ochii comandantului său, căutând confirmarea unei poveşti atât de incredibile. Benaia încuviinţă şi continuă. „Avem o singură dilemă: este doar un singur martor, iar noi avem nevoie de doi pentru a-i condamna pe atacatorii Arielei şi pe bărbatul care a plănuit atacul. Prizonierul meu a depus jurământ că dacă îl aduc înaintea ta şi-l las să mărturisească împotriva conducătorului, cineva din consiliul tău va verifica povestea lui şi îşi va asuma răspunderea celui de-al doilea martor necesar".

„Ce?" întrebă cu glas tare Solomon, fapt care îi făcu pe membrii consiliului să şuşotească între ei, confuzi.

„Şşş", îi şopti Benaia în ureche. „Ştiu că sună ciudat. L-am întrebat de ce nu îmi spune, pur şi simplu, cine este cel de-al doilea martor dintre consilierii tăi, ca să ne putem asigura dinainte de mărturia lui, însă omul mi-a zis verde-n faţă că nu ştie în care dintre oficialii sau gărzile tale să se încreadă, aşa că nu are încredere nici în mine. Aceşti zeloţi s-au infiltrat în cele mai înalte ranguri ale societăţii

iudaice. El îţi va destăinui doar ţie numele şefului lor şi jură că cel de-al doilea martor – unul dintre membrii consiliului tău – îi va întări mărturia împotriva conducătorului zeloţilor, atunci când prizonierul nostru se va afla înaintea ta". Benaia se ridică, încrucişându-şi mâinile peste platoşa de piele. Sprânceana stângă i se arcui, iar cicatricea lungă şi rozalie îi dansa cu fiecare contractare a maxilarului.

Solomon cercetă chipurile sfătuitorilor săi. Unul dintre ei – sau mai mulţi – era un trădător. Unul va putea confirma mărturia prizonierului, demascându-l pe atacatorul Arielei. Era un risc… un risc pe care va trebui să şi-l asume. „Adu prizonierul!" strigă, şi întreaga încăpere păru să-şi ţină răsuflarea.

„Domnul meu", spuse Ahişar, „ce se întâmplă? Nu suntem gata pentru procedurile de judecată…"

„Tocmai s-a mai adăugat ceva pe listă, Ahişar".

Toate privirile se întoarseră spre intrarea din spate, pe unde intră, însoţit de două gărzi cheretite, un bărbat brăzdat de răni şi însângerat. „Domnul meu", bolborosi Ahişar, „acest lucru este neregulamentar. Nu am văzut nicio consemnare a acestui bărbat, iar cazul său nu a fost înregistrat la…"

Solomon se încruntă la ispravnicul său, reducându-l la tăcere.

Benaia se adresă gărzii de la dreapta prizonierului, „Eleazar, este pregătit martorul nostru să depună mărturie?"

Solomon îl urmări pe locţiitorul lui Benaia, care îl împinse pe străjer în faţă.

„Spune-ţi numele", zise Benaia.

„Sunt Oliab", rosti bărbatul printre buzele-i umflate.

„Şi care este mărturia ta?"

„Comandante, mă aflu aici ca să-mi mărturisesc rolul în atacul asupra reginei Ariela…"

Un icnet colectiv îl imploră să continue. Solomon se uită cu atenţie la fiecare dintre consilierii săi, măsurându-le expresiile feţei.

„Şi să-l numesc pe Ahişar drept omul care a ordonat atacul".

„Dar e absurd!" Ţipătul nazal al ispravnicului răsună între zidurile de cedru. Solomon fusese atât de ocupat să-i cerceteze pe cei aşezaţi pe scaune, încât nu se gândise la omul din dreapta sa.

„Uitaţi-vă la rănile lui!" continuă Ahişar. „A fost constrâns să spună această poveste ridicolă!" Păşind pe lângă Solomon, întinse un deget încovoiat către Benaia. „El, el este comandantul. M-a urât din prima clipă în care ne-am contrazis şi mă urăşte pentru că i-am luat locul de prieten al mirelui la nunta ta, regele meu".

Solomon se aprinse de mânie. „Nu i-ai luat *niciodată* locul lui Benaia, în nimic, ispravnice!"

„Sigur că nu. Nu", spuse el, şi defensiva lui se clătină precum un titirez ce încetineşte. „Însă, domnul meu, de ce aş vrea să-i fac rău reginei Ariela? Ce câştig aş putea avea?"

„Poate că tragi nădejde că tatăl ei, Iosafat, va răsturna oala, şi aşa aflată sub presiune, a triburilor din nord". Solomon se miră să-l audă pe Elihoref ridicându-se drept al doilea martor. „Te-ai bucurat când

299

curierul împărătesc a fost trimis la Iosafat, în noaptea trecută, cu veştile despre bătaia suferită de fiica lui. Am auzit cuvintele cu propriile mele urechi".

Preţ de o clipă, uşurarea lui Solomon fu însoţită de umor, când se întrebă dacă omul cu urechile cât farfuriile îşi dădea seama cât de comic sunase ceea ce tocmai spusese.

„Depun mărturie ca cel de-al doilea martor împotriva lui Ahişar", continuă secretarul-şef „Ispravnicul tău este conducătorul Fiilor lui Iuda şi este răspunzător de atacul asupra reginei Ariela".

Solomon nu se putea decide care impuls era mai puternic – acela de a-l săruta pe Elihoref sau de a-l ucide pe Ahişar. Cel dintâi fu trecător, însă cel din urmă era lege. „Ahişar, păşeşte înaintea mea ca să fii judecat".

Benaia îl prinse pe ispravnic înainte să-i cedeze genunchii şi-l

târî de pe estradă până în locul în care se afla străjerul Oliab.

Solomon îi privi cu luare-aminte pe cei doi bărbaţi. Oliab era corpolent şi, în mod evident, smerit, onest şi, în mod curios, de ajutor. Ispravnicul palatului său era viclean şi mândru, înşelător şi din cale-afară de distructiv. Aceşti doi bărbaţi, atât de diametral opuşi, conlucraseră în vederea unui scop comun – acela de a distruge o naţiune şi pe femeia pe care el o iubea. Oare câţi alţii pândeau în umbrele din Iuda? Bărbaţi situaţi între Ahişar şi Oliab – capi de familie, negustori, păstori şi propriile rubedenii şi prieteni ai regelui?

„Elihoref!" strigă regele, şi toţi cei aflaţi în sala de judecată tresăriră. „Voi vorbi în privat cu tine după această audienţă, ca să înţeleg metodele prin care ai descoperit vina lui Ahişar".

Secretarul-şef încuviinţă cu un aer regesc; după câte se părea, era prea încrezător pentru un om care putea foarte bine să fie următorul judecat. Solomon se întrebă cum de putuse secretarul să audă totul cu propriile urechi. În ce context i s-ar fi confesat Ahişar lui Elihoref despre o trădare de o atare anvergură?

„Oliab", îşi începu Solomon sentinţa. Străjerul îşi înălţă capul, lipsit de viaţă. „Ţi-ai mărturisit în auzul nostru participarea la atacul asupra reginei mele". Un nou val de mânie se stârni în el la rostirea acestor cuvinte şi fu cât pe ce să-şi schimbe hotărârea luată. Inspirând adânc, îşi aminti sieşi de înţelepciunea lui Dumnezeu şi vorbi plat, „Pentru că pari a da dovadă de oarece căinţă în mărturia ta şi pui umărul la

descoperirea acestei gloate de zeloţi, nu te voi osândi la moarte".

Bărbatul închise ochii, lăsând să-i curgă două lacrimi mici pe obrajii rotunzi.

„Vei rămâne, însă, în temniţa palatului până când Benaia şi gărzile sale vor stoarce de la tine toate amănuntele legate de Fiii lui Iuda".

„Le voi spune tot ce ştiu, domnul meu", spuse Oliab, grav. „Dar mi-e teamă că ştiu foarte puţine. Am primit ordine doar de la Ahişar şi de la..."

Ahişar îl lovi, înainte ca Benaia să-l poată reţine, şocându-i pe toţi cei adunaţi în sala de judecată. „Nu le vei spune nimic despre cauza noastră, laşule!"

„Comandante! Înlănţuie-l pe acest prizonier!" strigă Solomon, sărind din tronul său. „Domnul să mă judece cu multă asprime, dacă Ahişar nu va plăti cu viaţa pentru trădarea lui împotriva Israelului şi împotriva reginei Ariela! Benaia, află ce ştie Ahişar despre Fiii lui Iuda şi pe urmă du-l în partea de sud-est a cetăţii. Execută-l lângă poarta ce dă spre groapa de gunoi, unde sufletul său poate să-şi găsească sfârşitul alături de celelalte deşeuri din cetatea noastră!"

„Salutare, mieluşeaua mea". Ariela putea auzi vocea tatălui ei, dar era incapabilă să-şi facă buzele să răspundă. Nu putea deschide ochii. O cuprinse frustrarea. Ca în timpul bedeken-ului din ziua nunţii, era nevoită să se folosească de celelalte simţuri ca să interpreteze lumea din jurul ei.

„Nu pot să cred că a supravieţuit o zi întreagă". Vocea Anei. „Doar prin bunătatea lui Iehova ai putut ajunge, tocmai din suntem, la timp ca să-ţi iei rămas-bun de la ea".

„Pe când te aştepţi să ajungă Ioşeba?" Era regina Batşeba. Ce căuta aici?

„Reu va sosi în curând cu Ioşeba. Soţia mea nu a mai călărit niciodată o cămilă în galop".

„Ne vom ruga ca Iehova să-ţi mai surâdă o vreme, micuţo". Un sărut uşor pe fruntea ei. Arome de henna şi nard. Regina mamă din nou.

Auzi apoi uşa deschizându-se şi mireasma de pâine proaspăt coaptă şi de şofran pătrunse în încăpere. Ima Ioşeba. „Oh, Iehova, ajută-ne!" strigă ea.

301

A t!

„Vino, loşeba. Trebuie să fii tare pentru fata noastră”. Glasul blajin al Batşebei o linişti pe Ima.

Suspine tăcute şi pe urmă nişte paşi. „Ana, ai folosit comprese cu aloe învelită în frunze de viţă-de-vie?” Ariela simţi mâinile grijulii ale mamei legându-i rănile.

„Da, am ştiut cum să le pregătesc pentru că i-am făcut şi mamei mele când era bolnavă”.

„Salutare, mieluşeaua mea, sunt Ima”. Ariela simţi alinarea mâinii mamei sale pe capul ei. „Iehova ne-a surâs când i te-a dat pe tine Arielei de slujnică, Ana. Ce alte plante ai mai folosit?”

Un suspin uşor. „Doctorul regelui nu mă mai lasă să o ating. A preluat el responsabilitatea de a o îngriji”.

Ariela simţi o greutate pe cealaltă parte a patului şi îl auzi apoi pe Abba vorbind „Loşeba, dragostea mea, doctorul a zis că nu-i găseşte niciun os rupt. Totuşi, există puţine speranţe să supravieţuiască, din pricina sângerărilor interne. Vezi?”

Cineva trase păturile de pe ea şi o auzi pe Ima plângând tare. *Oh*, *Ima*, *e în ordine*. *Nu doare chiar atât de rău*.

Iosafat continuă să vorbească încet. „Doctorul regelui a mai spus că sângele din urechi este un semn al rănilor grave de la cap şi că tăieturile de pe faţă – ei bine, o vor desfigura. Dacă supravieţuieşte, îi dă şanse mici de a duce o viaţă normală”.

Ariela o auzi pe Ima plângând uşor. Oh, cât îşi dorea să o poată mângâia pe femeia care o legănase pe când era copil. În schimb, Iosafat o luă cu grijă în braţele sale şi o legănă ca pe un bebeluş. „Oh, mieluşeaua mea scumpă, ştiam că această bătălie va sosi, dar nu am ştiut care va fi preţul”. Deşi durerea îmbrăţişării lui era sfâşietoare, dragostea ce se revărsa din ea o alină.

Auzi apoi uşa deschizându-se din nou, iar Abba se încorda. Un miros înţepător de tămâie umplu încăperea, şi răsuflarea lui Ima se iuţi. Glasul Batşebei deveni aspru. „De ce ai venit?”

Iosafat o lăsă uşor pe Ariela pe pat şi se ridică; în urma lui, patul

se zgudui puţin şi Ariela tresări de durere înăuntrul ei.

„Nu ne-am întâlnit niciodată”, spuse el, cu vocea aspră şi tăioasă, „dar, după cum poţi vedea, fiica noastră este grav rănită. Nu avem nevoie de tine aici. Te rog, pleacă”.

Ariela încercă din răsputeri să-şi deschidă ochii, ca să vadă cui i se adresa tatăl ei cu atâta dispreţ.

„Am adus leacuri”, spuse o voce cu un puternic accent egiptean. „În poporul meu, o reprezint pe zeiţa Sekhmet. Ea este zeiţa ce patronează doctorii şi vindecătorii”.

„Doctorul nu ne lasă s-o atingem”, se auzi vocea joasă a Anei.

„Doctorii nu dau ordine unei regine, şoricelule”.

Rânjetul femeii era evident şi fără să-i vadă faţa. „Pentru cei ce-mi sunt duşmani, sunt doamna terorii”, zise ea, „dar pentru prieteni, sunt doamna vieţii”.

Ariela auzi paşi. Camera se umplu de iz de mirodenii şi alifii pe care nu le mai mirosise niciodată. Simţi prezenţa puternică a lui Sekhet.

„Prinţe Iosafat, am venit cu remedii egiptene ce depăşesc sfera cunoştinţelor voastre evreieşti”.

„Dacă eşti aici ca să oferi prietenie şi medicamente”, spuse Abba, cu vocea devenită blândă, „eşti binevenită, Sekhet. Dar noi ne închinăm unui singur zeu, Dumnezeului Celui viu, El-şadai. El este cel care va da sau va lua viaţa”.

Încăperea fu invadată de linişte, iar când Ariela redeveni conştientă de cei din jurul ei, simţi că lumina din încăpere se schimbase. Aţipise?

„Nu o mânca, prostuţo!” Auzi accentul aspru, egiptean, şi recunoscu pufăitul sfios al Anei. „Nu vom avea destul ca să tratăm ochii umflaţi ai stăpânei tale”.

„Doar îmi curăţăm degetul”. Ariela simţi atingerea tandră a slujnicei sale şi apoi o pastă răcoroasă şi umedă îi fu întinsă pe pleoape. Ima îi cuprinse mâna în atingerea liniştitoare a mâinilor ei. „Regină Sekhet, nu am mai auzit niciodată de roşcove amestecate cu

miere fermentată". Ima îşi vârî uşor degetul în amestec şi plescăi din buze. „Are un gust cu adevărat bun". Ca întotdeauna, râsul blajin al mamei sale dizolvă tensiunea din încăpere, şi Ariela simţi căldura familiei ei învăluind-o până şi pe impunătoarea regină egipteană.

„Loşeba", îl auzi pe Abba zicând, „cred că fiica noastră va supravieţui". Pe mâna ei se scurse o lacrimă, şi se întrebă a cui era. „Acum că Ahişar a fost executat, probabil că vor fi demascaţi şi ceilalţi Fii ai lui Iuda". Ahişar executat? Ariela încercă din nou să se mişte. Nimic. Încercă să vorbească. Vocea ei nu coopera.

„Poate că Iehova va folosi cumva suferinţa Arielei ca să aducă pace şi vindecare în Israel", spuse Abba, cu vocea ostenită.

Urmă o tăcere prelungă, şi frustrarea Arielei crescu. Câte zile

atârnase aşa, între viaţă şi moarte? Unde era Solomon? Ştia de rănile ei? Deşi ochii îi erau acoperiţi cu roşcove şi miere, simţi o lacrimă evadându-i pe obraz.

„Shalom, mieluşeaua mea". Cu vocea încărcată de uimire, Iosafat îi şterse lacrima. „Nu te da bătută. Lumina lui Dumnezeu va străluci din nou în ochii tăi, în curând".

Ariela o auzi apoi pe Ima începând să intoneze un cântec familiar, cel pe care îl fredona întotdeauna la secerişul grâului. Scăldându-se în dragostea lor, căpătă putere. Dragostea, înţelegea ea prea bine, era leacul cel mai puternic. Deodată, simţi o rafală de vânt şi auzi obloanele cu zăbrele din fildeş izbindu-se de perete. Sandalele Anei străbătură în grabă încăperea.

Nu, *nu închideţi fereastra*! *Vântul a venit să mă viziteze*, *să mă spele*, *să mă vindece*.

Îşi dădu seama că, dacă îşi aduna toate puterile, putea vorbi. Gura îi era uscată ca pleava, dar articula cuvintele. „Iartă-l, Abba, nu ştia… că trădarea lui va duce… la asta".

Iosafat scoase un strigăt, un geamăt gutural. De uşurare. De

bucurie. De durere.

Îi cuprinse faţa cu mâinile şi se aplecă deasupra ei. Ima îi acoperea mâinile cu sărutări.

„Mieluşeaua mea scumpă, leul lui Dumnezeu”, spuse Iosafat. „Până şi după răul pe care l-ai suferit, inima ta rămâne iubitoare”. Lacrimile lui Abba îi inundau faţa. „Să-ţi crească tăria ca să închei lucrarese începută de inima ta”.

Ariela băgă de seamă o umbră îndreptându-se spre fereastră. „Fereastra”, zise.

„Ana, lasă fereastra deschisă”, zise Ioşeba, care o înţelegea cur doar o mamă putea. Briza adie peste ea, iar Duhul lui Dumnezeu îi insuflă viaţă.

Auzi apoi, în depărtare, nişte suspine, un plânset ce devenea tot mai puternic. Simţi mâinile lui Abba părăsindu-i faţa şi îl auzi străbătând distanţă scurtă.

„Regină Sekhet, te simţi bine?” îl auzi întrebând.

„Prinţe Iosafat”, îngăimă regina printre sughiţuri şi lacrimi, „ni remediile mele au înfăptuit asta. N-am mai văzut niciodată o forţă atât de puternică precum lucrai acesta căreia familia ta îi zice dragoste. Este o putere mult mai rafinată şi mai înfricoşătoare”.

Ariela îşi curbă buzele într-un zâmbet şovăielnic, având grijă să nu-şi deschidă rănile. Simţind că mâna mamei sale încă o ţinea pe a ei, o strânse uşor. „Îmi doresc să vadă şi Solomon atât de clar”, zise. Epuizată de acest gând, se dărui somnului ce o chema, lăsând balsamul dragostei să-şi facă efectul.

304

305

MKSU ANDRHWS

33

1 Cântarea cântărilor 6: 4 – 6

[*Iubitul*] *Frumoasă eşti, iubito…* înto*arce-ţi* o*chii de* la m*ine, că*ci *mă* tu*l*bură. *Per*ii *tăi sun*t *ca* o *t*urmă *de* ca*p*re *car*e *poposesc pe* co*a*ma *Gala*adului. *Di*nţii *tăi sun*t *ca* o *t*urmă *de* oi *car*e *ies din scăldătoare.*

olomon nu mai dormise de zile bune. Fiecare oscior din trupul lui L-J tânjea după odihnă, însă mintea i se învârtea necurmat, întotdeauna în direcţia Arielei.

„Nu va rezista până la sfârşitul zilei", raportase doctorul de la palat în dimineaţa în care aceasta fusese atacată. Însă, când ea îşi venise în simţire, trei zile mai târziu, acelaşi om spuse, scuturând din cap cu uimire, „Rănile îi sunt grave, însă se pare că Iehova îi va cruţa viaţa". Zi după zi, doctorul îi raporta starea, şi în fiecare zi Solomon găsea câte un motiv ca să nu o viziteze în camera ei. Datoria îi fusese scuza cea mai la îndemână. Şezând în sala de judecată de la răsăritul soarelui şi până la apusul lui, cerceta marea de chipuri pline de speranţă şi se întreba câţi erau trădători. Ahişar luase cu sufletul său, în groapa de gunoi, taina Fiilor lui Iuda.

„Acestea sunt ordonanţele înţeleptului rege al lui Israel, pentru cea de-a doua zi a lunii Nisan, din al treilea an al domniei lui Solomon", anunţă Elihoref, noul său ispravnic. „Vă puteţi întoarce mâine să cereţi dreptate". Solicitanţii începură să se agite şi să se îmbulzească spre intrarea din spate.

„Ei bine, împărate", spuse Elihoref, examinând, ca de-obicei, cu multă atenţie, mulţimea, „mai sunt câteva zile şi ne vom alege mielul

306

de Paşte". Cu acestea, îl bătu pe rege pe umăr, ca şi când ar fi fost doi păstori ce evaluau o turmă de oi.

Solomon se zgâi la mâna de pe umărul său, şi ispravnicul şi-o îndepărtă grăbit. Nu dorea câtuşi de puţin să clădească o relaţie cu acest bărbat cu urechile cât farfuriile. Deşi secretarul-şef de altă dată fusese judecat drept nevinovat de acuzaţia de conspiraţie, înainte de ultimul Sabat, Solomon reluă în minte scena interogatoriului la care îl supusese.

La porunca regelui, sala tronului se golise şi în încăperea impunătoare rămăseseră doar el, Benaia şi Elihoref.

„Cum ai descoperit că Ahişar este un trădător?" începuse Benaia, care stătea în picioare lângă Elihoref, în vreme ce acesta

îngenunchease în faţa regelui.

Secretarul-şef îşi ţinea mâinile căuş în faţă, ca şi când ar fi ţinut în ele răspunsurile la căutarea regelui după adevăr. „I-am auzit pe Mahlon şi pe Clişeba vorbind despre implicarea lui Ahişar în Fiii lui Iuda".

„Deci ai minţit în sala de judecată", spuse Solomon. „Ai zis că l-ai auzit pe Ahişar cu propriile tale urechi!"

„Să-mi fie cu iertare, domnul meu, dar nu este aşa", zise Elihoref, mult prea calm. „Amintiţi-vă cu exactitate ce am spus. Am mărturisit că am auzit cuvintele cu propriile mele urechi. Nu am spus că l-am auzit pe Ahişar rostindu-le".

Solomon îşi dădu silinţa să-şi amintească mărturia exactă a bărbatului. Din moment ce Elihoref era secretarul-şef şi el făcea consemnările judecătoreşti, nu încăpea îndoială că transcrierea reflecta toate cuvintele care ar fi fost în favoarea lui. Aşa că îi puse o întrebare care nu fusese consemnată. „Ia spune-mi, Elihoref, dacă ştiai de implicarea lui Ahişar în acest complot, de ce ai aşteptat până când regina a fost bătută ca să-l avertizezi pe Benaia de pericol?"

Înfăţişarea calmă a omului clacă. „Când Mahlon şi Elisheba şi-au dat seama că i-am auzit vorbind, Mahlon m-a implorat să nu suflu o vorbă nimănui, de teamă că Ahişar îşi va pune în aplicare ameninţările şi-l va tortura pe fiul Clişebei, pe Reu". Elihoref îşi înăbuşi o urmă de emoţie. „Ce era să fac, domnul meu? Nu eram sigur în care dintre conducătorii tăi mă pot încrede".

Deşi bărbatul părea convingător, Solomon nu era mulţumit.

„Adu-l pe Mahlon în sală. Vreau să aud şi versiunea lui asupra acestei poveşti".

307

MBSt1 ANDREWS

Elihoref îi aruncă lui Benaia o primă privire neliniştită. „Eu… Ei, bine, prietenul nostru, Mahlon… El…"

„Ce?" Solomon se gândise că sigur îl prinsese pe secretar cu minciuna.

„În ciuda tăcerii mele protectoare, Ahişar a descoperit că Mahlon îi încredinţase secrete Clişebei şi…”

„Şi ce?”

„Ahişar l-a torturat pe Mahlon şi i-a tăiat limba”.

Secretarul înghiţi cu greu, şi sentimentul lui Solomon că fusese isteţ se prefăcu în regret. Cum putea pretinde că avea în el înţelepciunea lui Dumnezeu, când propriul lui ispravnic mutilase un scrib, atacase o regină, şi numai Iehova ştia ce altceva mai făcuse – şi toate acestea fără vreo urmă de suspiciune din partea lui?

„Putem să-l chemăm pe Mahlon la curte”, se oferi Elihoref, „dar mă tem că va putea doar să dea din cap în loc de răspuns, când i se va cere să depună mărturie”.

Regelui i se tăiase pofta de alte interogatorii. Benaia mai adusese câţiva martori care să depună mărturie în favoarea loialităţii neabătute a lui Elihoref faţă de rege şi, drept urmare, secretarul-şef fusese eliberat de acuzaţiile că ar fi avut vreo legătură cu înşelăciunea lui Ahişar şi fusese promovat la poziţia de ispravnic. Şi totuşi, atât Benaia, cât şi Solomon rămăseseră rezervaţi în prezenţa lui. De fapt, rămăseseră rezervaţi în prezenţa oricui.

Chiar atunci, Benaia dădu buzna pe uşa sălii de judecată, fapt ce pe Solomon îl readuse la clipa de faţă. Marşul hotărât al acestuia până la trecerea din mijlocul sălii îl făcu să ofteze. „Ce este, Benaia? îmi dau seama, după faţa ta, că aduci veşti proaste”.

Colosul se încruntă la Elihoref. „Aş vrea să vorbim în camerele tale private – între patru ochi”.

„În regulă, prietene”, spuse Solomon, ridicându-se de pe tron. „Elihoref, du-te să dormi. Visează femei frumoase care te iubesc cu pasiune şi care-ţi dăruiesc copii dolofani ca să te îngrijească la bătrâneţe”.

Ispravnicul rămase mut de uimire. Exact asta îşi şi dorise.

Solomon merse în urma lui Benaia spre uşa ascunsă din spatele tronului său, aplecându-se pe sub draperii când uriaşul le dădu la o parte. Camera sa privată de întruniri zumzăia de activităţi, însă un

simplu semn din cap ordonă un pahar de vin şi eliberă încăperea pentru împărat şi comandantul său.

„Deci, ce te face să te bosumfli ca una dintre soţiile mele, Benaia?" întrebă Solomon, adunându-şi picioarele sub el, pe rogojina din piele de capră de lângă masa din fildeş la care se aşezau de obicei.

Benaia nu avea poftă de râs. „Nu pot găsi un al doilea martor care să dorească să depună mărturie împotriva celor implicaţi în atacarea Arielei".

Solomon simţi mânia îmbujorându-i gâtul şi obrajii. „Cât de greu poate fi, comandante?" încercă să-şi controleze veninul, însă glasul începu să-i tremure, „îl ai pe Oliab, iar el ţi-a dat numele celorlalţi străjeri care l-au ajutat. Prinde-l pe unul dintre ei şi pune-l să-i înfunde pe ceilalţi. Negociază! Promite-i unuia dintre ei că voi fi îndurător! Vinde-le gogoşi, dacă e nevoie! Nu-mi pasă ce trebuie să faci ca să-i aduci în sala tronului, dar fă-ţi treaba, Benaia!" Izbi cu palma în masă, nimerind potirul de vin pe care un servitor i-l aşezase înainte. Lichidul roşu îi sări pe faţă, pe barbă, pe haină şi pe mâini.

Benaia îi înmâna o batistă pe care o avea prinsă la centură şi spuse calm, „Ceilalţi atacatori au dispărut ca prin farmec. Le-am cercetat casele, le-am întrebat vecinii şi familiile unde s-ar putea afla, dar au dispărut. Oliab a declarat că ştie doar despre alte două persoane implicate în acest plan…"

Ezită. „Nu cred că o să-ţi placă ce am de zis. Eşti sigur că vrei să auzi chiar acum?" Făcu un semn spre pata de vin de pe haina regelui.

Ştergându-şi faţa şi mâinile, Solomon zise, „Da. Spune-mi".

Înapoindu-i prietenului său batista îmbibată de vin, îl privi în ochi, provocându-l să-i dea tulburătoarele veşti.

„Oliab jură că Fiicele Ierusalimului i-au ordonat lui şi tovarăşilor săi să o atace pe Ariela". Cicatricea comandantului zvâcni, iar Solomon îşi înghiţi flegma ce i se ridica în gât.

„Dar e ridicol!" îşi păstră vocea joasă, fără să trădeze vreo emoţie. „Sunt nişte fete tinere care au trăit şi au socializat mare parte din viaţa lor la palat. Unde să aibă ele prilejul de a vorbi cu oameni ca Oliab sau prietenii lui?"

„Sunt nişte tinere frumoase, înconjurate de străjeri iudei, care le privesc cu ochi lacomi şi care şi-ar asuma de bunăvoie rolul de intermediari pentru aceste tinere iniţiate în arta seducţiei de către însăşi

309

ESI.î ANDREWS

mama lor, Miriam". Benaia ridică o sprânceană, iar Solomon îşi aminti de reputaţia îndoielnică a mamei fetelor. Îi auzise pe câţiva dintre sfătuitorii lui Abba David făcând glume deşucheate pe seama soţiei croitorului Betuel.

„Dar n-ai nicio dovadă – şi niciun al doilea martor împotriva Şi frei şi Şeerei". Vocea lui sună mai degrabă plină de nădejde, decât nepărtinitoare.

„Nu... şi nu".

„Domnul meu". Elihoref ciocăni la uşă, dar năvăli în încăpere fără să mai aştepte vreo invitaţie.

„Scopul unei uşi este de a-i face pe oameni să bată", strigă Solomon. „Gărzi! Cine l-a lăsat pe nesăbuitul ăsta să intre fără permisiune?"

Nu mai apucă, însă, să mai spună şi altceva, fiindcă în uşă apăru regina Sekhet, însoţită de un singur paznic nubian. „Trebuie să te văd acum". Stătea cu tălpile depărtate şi cu mâinile încrucişate – într-o atitudine de războinică.

Solomon îşi strânse între degete podul nasului şi închise ochii. Inspirând adânc, se adresă mai întâi reginei Sekhet, „Nu dai buzna în camera mea şi îmi ordoni tu mie. Întoarce-te şi bate la uşă şi aşteaptă

afară până când primeşti permisiunea să intri". O privi cu o expresie pe măsură, aşteptând ca ea să se supună. Într-un final, ea se întoarse, cu o căutătură ameninţătoare, şi ieşi pe uşă, având grijă să o trântească în urma ei.

„Şi tu!" îi spuse apoi lui Elihoref. „Faptul că ţi-e frică de regina mea egipteană nu este o scuză să intri cu impertinenţă în camera mea. Şi tu trebuie să baţi şi să primeşti permisiunea". Când ispravnicul vru să vorbească, regele îl făcu să tacă, ridicând o mână. „Permisiune refuzată, Elihoref. Te-am trimis la ale tale mai devreme. Nu vreau să te mai văd până la răsăritul soarelui, decât dacă chivotul este în flăcări! Ai înţeles?"

Îndeajuns de pocăit, ispravnicul făcu o plecăciune, şi în aceeaşi clipă se auzi o bătaie puternică în uşă. Elihoref făcu ochii mari. „Trebuie să trec pe lângă ea, la ieşirea din camerele tale, domnul meu?" Pe chip îi era întipărită groaza.

Solomon aproape că ar fi vrut să răspundă afirmativ doar ca să-l vadă perpelindu-se. „Nu, Elihoref. Poţi să ieşi prin sala tronului, de data asta". Aruncând o privire în direcţia lui Benaia, băgă de seamă un zâmbet înăbuşit.

După plecarea ispravnicului, Solomon le ceru slujitorilor săi să se îndepărteze. Cu siguranţă, Sekhet avea să le smulgă braţele dacă îi deschideau uşa prea încet. Ezitând cu mâna pe zăvor, îşi ameninţă comandantul, „Nu mai râde, altfel îi voi îndrepta furia spre tine".

Benaia ridică mâinile în semn de predare, iar Solomon deschise uşa.

Sekhet intră singură; pesemne că paznicul ei nubian fusese concediat pentru seara aceea. „Toţi slujitorii tăi pot pleca. Comandantul poate rămâne". Cu acestea, se duse glonţ la masa la care şedea Benaia şi se lăsă pe rogojina din piele de capră de lângă el.

Plictiseala lui Solomon se evaporă tot atât de iute precum slujitorii şi gărzile sale. Scuturând din cap, se duse lângă prietenul lui şi lângă regina egipteană la masă. „Sekhet, mireasa mea, trebuie neapărat să discutăm despre limitele autorităţii tale".

Benaia râse zgomotos, însă femeia cu perucă de leu păru confuză. „Sunt regină, tu eşti rege, iar ei sunt servitori. Nu văd nicio problemă în asta”.

Comandantul se scarpină în barbă şi îşi înălţă capul ca pentru a zice, *Da*, *Solomon*, *explică-ne care e problema*.

„Ai vreun motiv special pentru care ai dat buzna în camera mea, regină Sekhet?” Plictiseala reveni, şi Solomon îşi pierdu orice urmă de răbdare ca să-i dea o lecţie de etică nevestei sale egiptene.

„De ce nu ai vizitat-o pe regina Ariela de când a fost bătută?” Aerul deveni dintr-odată dens şi orice urmă de umor se dizolvă.

Solomon îşi privi sandalele. „Benaia, poţi să pleci”.

„Nu”, zise Sekhet. „Poate să rămână”.

„Îndrăzneala ta devine obositoare, *regină Sekhet*”. Solomon o străpunse cu privirea. Nu vreau să vorbesc despre Ariela cu voi amândoi în aceeaşi încăpere”.

„Şi de ce, mă rog?” rosti Benaia domol, însă ochii care-i întâlniră pe-ai lui Solomon erau hotărâţi să primească un răspuns.

„A întrebat de tine”, adăugă Sekhet, punându-şi mâna peste a lui. Tandreţea ei bruscă îl luă prin surprindere.

„Ce-i asta? Voi doi aţi plănuit să-mi întindeţi o cursă?”

Sekhet se uită la Benaia şi încuviinţă, tovărăşeşte, din cap. „Eu şi comandantul tău am ajuns să ne cunoaştem în timpul pe care l-am petrecut alături de Ariela şi familia ei”. Întorcându-şi privirea spre Solomon, îi spuse, „Am văzut cum dragostea a înfăptuit un miracol

310

311

În viaţa reginei tale, soţul meu. Ar trebui să vezi ce a făcut Dumnezeul tău”.

Şocat, Solomon nu putu să vorbească. De mai bine de două Sabate, evitase să o vadă pe Ariela, găsindu-şi mereu câte ceva de făcut, liniştindu-le pe celelalte neveste ale sale şi făcând declaraţii pompoase despre prinderea răufăcătorilor. Toate acestea în timp ce inima lui striga, *Tu eşti vinovat*. Cum ar putea să se înfăţişeze înaintea Arielei,

când ultima dată când o văzuse fusese printr-o uşă spartă de mânie şi neglijenţă? Cele două feţe dinaintea lui stăruiau în tăcere de el, dar nu cunoşteau, nu înţelegeau abisurile ruşinii lui. Cum ar mai putea el vreodată să se uite în ochii de porumbiţă ai Arielei, când în ei se oglindeau promisiunile pe care le încălcase?

„Vă rog, plecaţi, amândoi". Se ridică de la masă şi se îndreptă spre dormitorul său.

„Solo…" Benaia se opri din adresarea lui familiară. „Domnul meu, ea deja te-a iertat. Du-te, doar, la ea".

„Fii bărbat". Vocea lui Sekhet era încărcată de venin. „Fii rege!"

El nu răspunse. Rămase în picioare, singur, rece şi nemişcat, până când auzi paşii lor retrăgându-se. Şi apoi, uşa se închise cu un zgomot.

Solomon înghiţi şi cea de-a treia smochină şi, făcându-i vânt pe gât în jos cu lapte de capră, le urmări pe Fiicele Ierusalimului aproape plutind până în camerele lui private. Vălurile lor curgătoare creau în jurul lor o prezenţă diafană, şi Solomon se întrebă pentru a milioana oară dacă nu cumva făcea o greşeală. „Bine aţi venit la micul meu dejun", le spuse el, luminos. „Vă rog să vă alăturaţi mie". Arătă cu mâna spre cele două rogojini din piele de capră de lângă masa de fildeş.

Gemenele se plecară în acelaşi timp, precizia fiind unul dintre punctele lor tari. „Suntem onorate", zise Şi fra, lăsându-se cu graţie în genunchi. „Ce serviciu am îndeplinit de meritǎm privilegiul de a servi micul dejun cu regele nostru?" în colţul zâmbetului ei forţat juca un tremur uşor. Şeera se lăsă şi ea în genunchi pe pielea de capră; ochii îi fugeau ca două săgeţi de la sora ei la rege şi, după câte se părea, era tot atât de neliniştită.

„Am luat o decizie care-mi va afecta haremul şi, prin urmare, vă va afecta şi pe voi două". Le urmări reacţiile cu grijă, invitaţia aceasta

fiind un test al motivaţiilor lor. „Mi-am amânat toate procedurile de judecată până după-masă, ca să o pot vizita pe Ariela".

Gemenele schimbară priviri îngrijorate. „Regele meu”. Şeera vorbi cea dintâi, „Crezi că este înţelept să o vezi pe sărmana ta soţie în starea în care se află?”

„La care stare te referi, mai precis?” întrebă Solomon, punând-o la încercare pe geamăna mai înceată la minte.

„Sora mea întreabă doar”, interveni Şi fra, „dacă te gândeşti şi la păstoriţă şi la sentimentele ei înainte să te duci să o vezi. S-ar putea simţi stânjenită de înfăţişarea ei boţită”.

Solomon simţi furia urcând în el. „Nu mai este o păstoriţă, şi fra. Este soţia şi regina mea”.

Culoarea pieri de pe feţele celor două fete. „Fireşte, domnul meu”, admise Şeera. „Regina s-ar putea simţi inadecvată înaintea ta”. Ceva luci în ochii ei şi apoi zâmbi dulceag.

„Ariela nu a fost niciodată inadecvată”, i-o întoarse el, înfruntându-i privirea şi semnalând sfârşitul mesei. Un servitor îi turnă apă pe mâini, deasupra unui vas de argint. „Mi-ar plăcea să veniţi cu mine în camera ei”, spuse ca într-o doară, şi băgă de seamă că incertitudinea le coloră obrajii. „Am de gând să-i înmânez actele de divorţ şi voi două îmi veţi fi martore”.

O urmă de zâmbet străbătu chipul Şeerei înainte de a afişa nişte ochi măriţi de îngrijorare. „O, regele meu, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că te-a nemulţumit atât de tare”.

„Nu m-a nemulţumit, Şeera, însă nu-i pot asigura protecţie în Ierusalim până când nu reuşim să stârpim acest cuib de vipere numit Fiii lui Iuda”. Aplecându-se peste măsuţă, şuieră, „Şi-i vom stârpi pe toţi cei ce uneltesc împreună cu Fiii lui Iuda”. Se destinse apoi pe rogojina sa, uscându-şi mâinile cu un ştergar.

„Ei bine, trag nădejde că aşa vei face!” pufni Şi fra, îndemnând-o şi pe Şeera să dea aprobator din cap. „Niciuna dintre soţiile tale nu este în siguranţă. Dacă aceşti trădători au atâta cutezanţă încât să atace o regină, ar putea, cu siguranţă, să le atace şi pe celelalte”.

„Dar ei nu le vor pe celelalte”, zise Solomon, cu gâtul strâns de emoţie. „O vor pe cea pe care o iubesc”. Fiicele îşi lăsară ochii în jos şi

îşi aranjară voalurile. Solomon nu îndrăznea să mărturisească faptul că dragostea îl împingea să divorţeze, dragostea care era pe punctul de a

313

MESL ANDREWS

O înstrăina pe singura femeie ce îi cucerise vreodată inima. „Elihoref!" strigă, făcându-le pe gemene să tresară. „Unde este actul de divorţ?"

„Poţi să intri, împărate Solomon", spuse Ana, deschizând uşa dormitorului de curând reparată. Ariela văzu că fata arunca din priviri pumnale.

Însă cel ce îi atrase atenţia fu Solomon. Îl vedea pentru întâia oară, de două luni pline. „Solomon", şopti, dar glasul îi era prea încet ca să-l audă cineva. El avea ochii plecaţi, ca şi când îi era teamă să se uite în direcţia ei. Scrută încăperea, îi salută pe Abba şi pe Ima şi ezită când o văzu pe regina Sekhet. Apoi, în sfârşit – aproape dureros – privirea îi pribegi către parul Arielei.

Nu icni. Fu mai mult ca o lovitură, ca şi când cineva l-ar fi izbit cu pumnul în burtă. Se făcu pământiu la faţă şi îşi încovoie umerii.

Se va întoarce şi va pleca? Gândul o umplu de teamă. Ridică o mână, chemându-l lângă ea, dar el parcă prinsese rădăcini în pardoseală.

„Bine ai venit, regele meu". Ima Ioşeba făcu un pas spre el şi îşi strecură braţul pe după cotul lui, conducându-l până la patul Arielei. Înghiontindu-l uşor, îi vorbi încet în timp ce înaintau. „Suntem recunoscători că ai venit".

Cu cât se apropiau, însă, el devenea tot mai împotrivitor, până când îşi trase mâna din strânsoarea lui Ima. Era la un pas de patul Arielei. Destul de aproape ca să poată vorbi, dar destul de departe încât ea să nu-l poată atinge. Tăcerea deveni stânjenitoare şi, în cele din urmă, el o rupse. „Eşti frumoasă, draga mea", zise cu glas răguşit. Îşi drese vocea, prinzând curaj. „Eşti la fel de frumoasă ca Ierusalimul, când ostile ei sunt pregătite de luptă şi îşi flutură flamurile".

Ariela îl privi crispându-se. Mai mult ca sigur că îşi dădea şi el

seama cât de ridicol sunau vorbele lui. Nu era frumoasă. Ceruse mai devreme să i se dea o oglindă şi îşi văzuse faţa scofâlcita, acoperită în jurul ochilor de răni verzi şi gălbui, pe jumătate trecute. Buzele pe jumătate vindecate şi smocurile de păr nou erau mărturia biciului ce îi şfichiuise capul. „Mie ostile Ierusalimului nu-mi par maiestuoase, dragostea mea", şopti ea. „Oşti din acestea mi-au făcut ceea ce vezi". Faţa lui se schimonosi de mâhnire şi izbucni în lacrimi. „Întoarce-ţi ochii de la mine, iubito". Glasul i se frânse într-un stispin. „Mă copleşesc".

314

Făcu câţiva paşi mai departe de ea şi Ariela încercă să-l ajungă cu mâna. Dar durerea îi era încă prea mare.

„Biata de tine". Şi fra îl împinse pe împărat ca să treacă lângă patul Arielei. „Ai trecut printr-un chin îngrozitor". Şeera veni pe urmele surorii ei până la pat, împiedicând-o pe Ariela să-şi mai vadă soţul. „Da, dar ai ieşit învingătoare!"

Solomon îşi drese vocea cu zgomot şi se întoarse la patul Arielei, dar tot nu putea fi atins. Îşi ştersese ochii şi afişa un aer regesc. „Părul tău este ca o turmă de capre ce se pogoară de pe Ghilead", spuse. „Dinţii tăi sunt ca o turmă de oi care ies din scăldătoare. Toate cu gemeni, niciuna nu este singură".

Auzind versurile lui păstoreşti chinuite şi repetate cu atâta răceală, inima Arielei se sparse în bucăţi şi bucăţele. „Obrajii tăi sunt ca două jumătăţi de rodie sub marama ta…" Glasul lui se stinse. Oare îşi dăduse seama că indiferenţa de pe chipul lui o şfichiuia mai tare decât o făcuse biciul?

„Oare inima îţi este atât de goală încât nu mai are în ea decât versuri păstoreşti de la procesiunea noastră de nuntă, Solomon?" Şoapta ei îl trase cu un pas mai aproape şi se aplecă deasupra ei ca să o asculte. Mirosul lui, de aloe şi tămâie, o cotropi. Printre lacrimi spuse, „Nu ai niciun izvor de vorbe noi, dătătoare de viaţă, pentru mine, dragostea mea?"

El trase aer în piept şi îşi ţinu răsuflarea. Aplecat deasupra ei, se

uită în sus şi expiră încet. Ochii care o priviră apoi din nou erau reci, goliţi de sentimente. „Am şaizeci de regine şi optzeci de concubine – şi am avut fecioare fără număr –, însă tu, Ariela, porumbiţa mea desăvârşită, ai fost întotdeauna unică”.

Cuvintele lui îi sfârtecară inima în două. Unică? „Un crin printre spini” o numise pe pajiştea din suntem, în acea zi de pomină, în care se transformase într-un străin. Acum era soţul ei – dar se prefăcuse din nou într-un străin.

Vorbele lui o lăsară fără suflu, dar el nu păru a băga de seamă – sau a-i păsa. Cu un calm de gheaţă, împinse cuvintele mai adânc. „Pe drept eşti copilul favorit al mamei tale, şi ai câştigat chiar inima multor regine. Unele te laudă chiar şi atunci când zac în braţele mele”.

„Destul!” Abba Iosafat îl apucă pe Solomon de umăr şi-l trase deoparte de lângă patul ei. „Ieşi afară!”

315

Fiicele Ierusalimului preluară ştafeta biciuirii verbale începute de Solomon. „Da, şi eşti frumoasă ca zorii, plăcută ca luna, strălucitoare ca soarele, maiestuoasă ca…”

În clipa aceea, însă, regina Sekhet se năpusti spre Fiice, care ieşiră în goană pe lângă Solomon, afară din încăpere. Arida se strânse ghem, întinzându-şi rănile şi muşchii. Durerea era sfâşietoare. Nu putea să respire. Suferinţa cauzată de poziţia în care se afla pălea în comparaţie cu agonia din sufletul ei.

„Pleacă!” îl auzi pe Abba strigând, în timp ce ieşea în urma regelui, afară din camera ei. Ima o mângâie pe păr, alinând-o, în timp ce întunericul o mistui, plin de îndurare.

316

34

Cântarea Cântărilor 6: 11

[*Iubitul*] *M-am coborât în grădina cu nuci, să văd verdeaţa din vale, să văd dacă a înmugurit via şi dacă au înflorit rodiile.*

Aduceţi-l în camera mea!” porunci Solomon gărzilor cheretite ce aşteptau la uşa Arielei. „Prinţul Iosafat are nevoie de o lecţie de respect

faţă de regele său". Putea simţi furia lui Iosafat arzându-i o gaură în spinare, dar îşi văzu de drum, însoţit de sentimentul că avea să verse în orice clipă. *lehovă*, *te rog*… te r*og*… D*ar* nici nu mai ştia cum să se roage. Cum de viaţa îi ajunsese un asemenea haos?

Intrând în camera lui prin uşa ascunsă din sala tronului, începu să împartă ordine. „Toată lumea afară! Servitori. Gărzi. Toată lumea!" Iosafat se opri, la fel şi cheretiţii, şi Solomon îi eliberă până şi pe protectorii săi de elită. Şovăiala gărzilor era necaracteristică. Fuseseră instruiţi să acţioneze fără întârziere, la cuvântul lui. „Da", spuse Solomon printre dinţii încleştaţi. „Doresc să rămân singur cu prinţul Iosafat".

Ambele gărzi salutară – cu pumnul la inimă, pe onoarea lor de războinici. Furia stacojie de pe faţa lui Iosafat păru a lăsa loc nedumeririi până când uşile duble se închiseră. Tuturor celor ce îl puteau apăra pe rege sau depune mărturie în favoarea lui îi se poruncise să iasă din încăpere. După câte se părea, curiozitatea lui Iosafat îi tempera mânia.

Cei doi înţelepţi ai lui Israel rămaseră tăcuţi vreme îndelungată; niciunul nu era dispus să cedeze avantajul, vorbind cel dintâi. În cele din urmă, Solomon se duse la masa din fildeş unde încheiaseră prima

317

dată tratatul prin care Ariela îi devenea mireasă. Întinzându-şi mâna, îi tăcu semn prinţului Sunemului să se aşeze pe rogojina lui din piele de capră. Acceptând cel puţin cel dintâi efort de a fi politicos, Iosafat se aşeză.

„Divorţez de fiica ta", îi zise Solomon pe şleau, văzând flacăra din ochii prinţului. „Pentru că o iubesc", adăugă cu lacrimi în ochi, reţinându-şi emoţiile ce ameninţau alte explicaţii.

Iosafat păru neconvins, iar instinctele protectoare nu îi scăzură deloc. „După vorbele pe care te-am auzit spunându-i-le acolo, nu pot crede că o iubeşti", zise, încrucişându-şi braţele şi încreţindu-şi fruntea. Nu vădea nicio urmă din îndurarea pe care cândva i-o oferise atât de liber.

Şi de ce ar face-o? Solomon oftă şi începu, „Trag nădejde că şi ea este tot atât de convinsă pe cât eşti tu". Se opri, văzând confuzia înstăpânindu-se pe faţa lui Iosafat. „Dacă ar şti despre dragostea pe care i-o port, ar rămâne în Ierusalim şi se vede limpede că eu nu o pot păzi aici. N-am nici cea mai mică idee cât de adânc s-au infiltrat Fiii lui Iuda printre oficialii de la palat şi în rândul militarilor din Iuda. Va fi mai în siguranţă dacă se întoarce în suntem, cu tine şi cu Ioşeba".

Privirea scrutătoare a lui Iosafat cercetă fiecare cotlon al sufletului lui Solomon, neliniştindu-l. „De ce să divorţezi de ea?" întrebă apoi, pe un ton încărcat încă de suspiciune. „De ce nu o trimiţi, pur şi simplu, în suntem, până când Benaia îi stârpeşte din rădăcini pe Fiii lui Iuda şi pune capăt conspiraţiei lor?"

Lui Solomon îi fusese groază de această întrebare, ştiind că înţeleptul Iosafat avea să-i pună, până la urmă, cuţitul la os. „O iubesc pe Ariela cum n-am iubit pe nimeni în viaţa mea", spuse, neputând să-şi mai stăvilească lacrimile. „Dar iubirea ei nu a fost creată pentru o viaţă de harem". Glasul i se frânse într-un suspin şi îşi îngropa faţa în mâini. „Iubirea ei se va zbârci şi va muri în haremul meu, Iosafat, iar eu nu pot îndura judecata lui Iehova pentru a fi distras inima cea pură a Arielei". Legănându-se înainte şi înapoi, Solomon dădu drumul zilelor – şi anilor – de mâhnire, jelind şi tânguindu-se ca o bocitoare.

Simţi apoi două braţe puternice îmbrăţişându-l într-o mângâiere de tată, cum nu mai simţise niciodată. Timpul trecu. Iosafat rămase lângă el până când lacrimile i se împuţinară.

În cele din urmă, stomacul îi chiorăi şi rupse tăcerea. Prinţul Sunemului îl bătu pe umăr. „Trebuie să mănânci ceva, regele meu, înainte de a începe procesele de azi".

Solomon încuviinţă, însă când dădu să se ridice, îi puse o mână pe braţ. „Deci, care e răspunsul tău?" îl întrebă. „Despre hârtiile de divorţ? L-am pus pe Elihoref să le scrie. Vei sluji de martor când Ariela le semnează?"

Ochii lui Iosafat erau plini de bunătate, dar şi de hotărâre. „Să aşteptăm, fiule. Dă-i lui Iehova timp să lucreze separat, în inima fiecăruia dintre voi. Dacă după o vreme, încă mai crezi că divorţul este răspunsul, eu voi fi martor că fiica mea îl va accepta şi semna".

Drumurile bolovănoase ale pustiului dintre Ierusalim şi Gabaon zdruncinau oasele Arielei tot aşa cum o moară de mână macină grâul. Ana adăugase mai multe perne în caleaşca de nuntă, acum devenită ştearsă, însă hurducăturile rămâneau înfiorătoare pentru rănile ei ce se vindecau fără grabă. „Aproape că am ajuns, doamna mea", îi şopti Ana, uitându-se prin fereastra cu zăbrele din fildeş. „Văd Cortul întâlnirii pe înălţimea din faţa noastră".

Mişcând din buze şi închizându-şi ochii într-o rugăciune tăcută, Ima o luă pe Ariela de mână. Regina sunamită scrâşnea din dinţi de durere, încercând să decidă ce o durea mai rău: trupul frânt sau o căsnicie potenţial destrămată. Un an, îşi zise în gând. Abba a spus că Solomon va trimite hârtiile de divorţ într-un an.

Benaia conducea convoiul lui Iosafat, încadrat, în faţă şi în spate, de Uriaşi. Cămila lui Abba se târa greoi lângă carul ei, dar, cu toate acestea, el ridica glasul, împărţind instrucţiuni. „Vom face tabără lângă fântâna cea mare, cât mai aproape de tabernaclu".

Îl auzi apoi pe Benaia strigând înapoi. „De ce lângă fântână?"

„Vom avea nevoie de apă ca să ne poarte glasurile peste mulţime", răspunse Abba. „Mulţi nordici vor sosi la Gabaon, de Paşti, pregătiţi de război".

Ariela închise ochii strâns. Oare se va sfârşi vreodată violenţa?

Caravana lui Iosafat sosi cu mult înainte de lăsarea întunericului, în cea de-a paisprezecea zi, astfel încât toată lumea avu vreme să-şi aşeze corturile pe îndelete. Ima Ioşeba o convinse pe Ariela să tragă un pui de somn, până când Benaia avea să o ducă în braţe până la jertfă. Acesta devenise caleaşca ei personală, iar braţele lui puternice, cel mai sigur şi mai blând mijloc de transport. Ana îi pusese câte o felie de castravete

319

pe fiecare ochi şi o bucată caldă de pânză ca să le ţină în loc şi pe urmă se întinse lângă ea, fredonând o melodie.

„Prinţe Iosafat!” Ariela auzi un glas familiar în afara cortului ei şi zvârli castraveţii pe jos. Paltiel, mai-marele bătrânilor din suntem, îl saluta pe Abba din capătul celălalt al mulţimii tăbărâte pe munte. „Mulţumiri fie aduse lui Iehova, te-am găsit, în sfârşit!” Deşi dăduse verdictul de vinovat cu prilejul execuţiei fratelui ei, bărbatul rămânea un prieten drag al familiei.

Abba se ridică de pe scaunul lui pus la deschizătura cortului. „Paltiel! Bine ai venit!” exclamă şi îşi vârî capul în cort. „Ioşeba, Benaia, veniţi de-l salutaţi pe prietenul nostru!”

Deşi Ariela nu putea vedea chipul lui Paltiel, îi simţi căldura răcindu-se în tăcere. O văzu pe Ima plecându-şi capul şi intrând din nou în cort, spunând, subtil, din ochi, *Roagă-te*, *Ariela*. *Nu e de bine*.

Când Paltiel rupse tăcerea, cuvintele îi erau tăioase şi aspre. „Ce îl aduce pe comandantul armatei Israelului la sărbătoarea de Paşte a nordicilor? A început războiul şi eu aflu cel din urmă?”

„Nu e niciun război, prietene”, spuse Benaia, şi Ariela îl văzu prin deschizătura cortului întinzându-i lui Paltiel o mână de prietenie. „Am venit să-i păzesc pe prinţul Iosafat şi pe familia lui pe drumul de întoarcere în suntem. Este o cinste să te revăd”.

Niciun răspuns. Ariela îşi ţinu răsuflarea, văzând că mâna lui Benaia atârna într-o tăcere solitară.

Când noul conducător al bătrânilor din suntem apucă, în sfârşit, mâna uriaşului, Ariela oftă uşurată. „Bun venit, Benaia”, zise Paltiel, cu o urmă de bunătate în glas. „Îmi pare rău că ţi-am vorbit cu asprime, dar veştile despre abuzul suferit de Ariela au ajuns la urechile nordicilor. Şi nu avem de gând să-l răbdăm”.

„Nici eu”, răspunse Benaia, cu înflăcărare în glas.

Abba Iosafat îmbrăţişa umerii amândurora. „Prieteni, se apropie amurgul. Să sărbătorim Pastile Domnului împreună şi vom vorbi despre unitatea lui Israel după ce ne amintim despre marea izbăvire”. În timp ce el vorbea, un zgomot ca de apă curgătoare se auzi până la

Ariela. Pământul începu să tremure sub tapiţeriile îndesate sub ea.

„Ce se petrece?” Ariela se întoarse spre Ima Ioşeba, care fugi la deschizătura cortului.

Acoperindu-şi gura cu mâna, aceasta icni şi în ochi îi străluciră numaidecât lacrimi. „Oh, Ariela”, şopti ea.

„Ce, Ima? Ce este?”

Ioşeba trase în lături copertina cortului şi dădu la iveală o gloată de câteva sute de oameni, care se apropiau de tabăra lor cu torţe în mână. Unii duceau chiar furci şi fiare de plug.

„Prinţ al Sunemului”, strigă unul dintre bărbaţi, „triburile noastre din nord sunt gata de luptă. Tot Israelul se va strânge ca să răzbune trădarea fiicei tale şi să-i arate lui Iuda care i-e locul. Nu trebuie decât să porunceşti”.

Benaia îl împinse pe Iosafat în cortul din spatele lui. „Rămâi în cort, prietene. Oamenii mei te vor păzi”.

Însă Iosafat păşi pe lângă prietenul său masiv, ridicându-se ca să-l bată pe umăr. „Nu, Benaia. De astă dată, cred că tu ai nevoie de protecţia mea. Du-te înapoi în cort şi aşteaptă-mă acolo”.

„O, nu, prietene. Niciodată nu m-am dat înapoi de la vreo luptă şi n-am de gând să încep azi”.

Iosafat îl strânse de umăr. „Nu va fi nicio luptă aici. Vom sărbători Pastile. Acum, intră în cort şi scoate-o pe Ariela afară, în văzul mulţimii”.

Ariela îşi simţi inima în gât, iar Ima strigă, „Iosafat!”

Confuzia de pe chipul lui Benaia părea a-i fi înrădăcinat picioarele în pământul Gabaonului.

Iosafat se întoarse şi se adresă nevestei sale. „Ioşeba, iubirea mea, ce scria pe cer, în visul meu?”

„Poftim?” întrebă Ariela din instinct, însă pricepu înainte de a i se stinge cuvântul pe buze.

Pe faţa loşebei se citea aceeaşi înţelegere radiantă. „Da, bărbate,

fulgerul brăzda cerul cu vorbele «Viaţa ei pentru Israel»". Dându-se la o parte, îi spuse lui Benaia. „Du-o afară. Israel trebuie să-şi vadă mielul".

Deşi rănile proaspete îi amplificau frica de violenţă, Ariela avea încredere în hotărârea din glasul lui Abba şi, dintr-un semn, îşi dădu acordul. Comandantul, deşi după câte se părea, era încă nedumerit, se încredea şi el, pesemne, în aerul încrezător al tatălui ei. Aplecându-se, Benaia intră în cort şi o scoase afară.

Mulţimea începu să rânjească. „Aşa, uriaşule, fugi!"

Un alt bărbat strigă, „Asta e ultima fată din nord ruinată de Iuda!"

Luând-o cu blândeţe în braţe, Benaia o ridică pe Ariela de pe teancul ei de tapiţerii şi ieşi din cort. Toate zgomotele conteniră. Erau.

321

MESU ANDREWS

pesemne, un spectacol pe cinste. Ariela, fragilă şi frântă, în braţele celui mai de seamă soldat din tot Israelul. Benaia, cu platoşa lui din piele şi banderolele ce îi scânteiau la încheieturi în lumina amurgului, şi a cărui sabie, pumnal şi arc îi atestau îndemânarea de războinic. Bătrânul cinstit de tot Israelul îşi încredinţa fiica acestui uriaş blajin şi avea încredere în hotărârea ei de a fi tot atât de puternică precum bărbatul ce o purta pe braţe. Dar cum voia să o arate?

„Abba?" Cuvântul îl făcu pe Iosafat să se explice.

„Bărbaţii aceştia vor să lupte pentru onoarea ta", explică el cu glas tare, limpede, „pentru că ţi-a fost vărsat sângele". Auzindu-i glasul amplificat din pricina fântânii, mulţimea se îngroşă. Cu un zâmbet afectuos, clipind din ochi cu înţeles, Abba vorbi mai departe, „Spune-le israeliţilor de ce şi-a vărsat sângele mielul de Paşte, pentru ca alţii să poată fi salvaţi".

Ariela îşi simţi inima umflându-se când îşi dădu seama de intenţia tatălui ei. Gâtlejul i se strânse. Îndrăznea el oare să sugereze un asemenea lucru, că ea s-ar asemăna cu mielul de Paşte ce fusese

jertfit pentru ca îngerul morţii să treacă peste naţiunea lor şi să aducă unitate, în locul unui război civil?

În şovăiala ei, simţi că tremură – dar îşi dădu repede seama că nu ea tremura. Auzind un plânset uşor, îşi ridică privirea spre soldatul cel vajnic ce o ţinea în braţe. Pe barba lui Benaia se prelingeau lacrimi. „Spune-le, Ariela. Spune-le", o îmboldi şi el.

„Bărbaţi ai lui Israel, eu sunt mireasa-tratat dăruită de voi", se înălţă glasul ei slab, şi parcă şi greierii tăcură. „După cum puteţi vedea din rănile mele, suntem deja angajaţi într-o mare bătălie".

Se auzi un muget şi oamenii îşi zgâlţâiră armele rudimentare. Iosafat le făcu semn să tacă pentru ca ea să poată continua.

„Dar trebuie să înţelegeţi. Bătălia noastră nu este împotriva cărnii şi a sângelui. Este o luptă împotriva duşmanului din inimile bărbaţilor – şi femeilor".

Nedumerirea şi disensiunea făcură valuri în marea de oameni.

„Vă rog, ascultaţi. Voi cunoaşteţi doar un trib vag numit Iuda şi un rege trufaş pe nume Solomon, dar eu văd în ei prieteni pe care am ajuns să-i iubesc". Atinse obrazul lui Benaia. „Iar soţul meu este un rege înţelept şi cu frică de Dumnezeu, care caută să unească Israelul şi să-l facă puternic".

„Şi cum rămâne cu rănile tale, regină Ariela? Sângele tău nu înseamnă nimic?" strigă un bărbat din mulţime.

„Oh, mă rog ca sângele meu să însemne totul", strigă ea şi pe urmă tuşi. Mulţimea se cufundă din nou în tăcere, conştientă, parcă, de preţul pe care îl plătise trupul ei pentru a-şi ridica vocea. „Mă rog ca, fiindcă mi-a fost vărsat sângele, niciun alt israelit să nu mai trebuiască rănit. Lăsaţi-mă să fiu *eu* mielul de Paşte, fraţii mei. Lăsaţi îngerul morţii să treacă peste Israel. Eu cunosc inima soţului meu". La aceasta, glasul îi tremură şi scăpă un suspin. Oare îi cunoştea inima? Cum rămânea cu actele de divorţ?

El este Iedidia, răsună în duhul ei un glas, care îi dădu tăria de a continua.

„Într-o bună zi, se va întoarce după mine. Eu cred că va onora

acordul miresei-tratat. Iehova are un plan pentru Israel, dar îl iubeşte şi pe bărbatul Solomon. Lăsaţi-l pe Iehova să-şi facă lucrarea, deopotrivă în naţiunea noastră şi în el".

Tăcere.

Privirile stinghere se preschimbară în şoapte şi, unul câte unul, gloata se întoarse şi plecă. Benaia rămase cu Ariela în braţe până când şi cel din urmă bărbat se făcu nevăzut.

Se lăsă seara şi mieii de Paşte fură măcelăriţi. Se puteau auzi întrebările scâncite ale celor ce erau novici în păzirea oilor. „Abba, de ce trebuie să moară mielul?"

Iar taţii credincioşi din Israel continuau să-şi înveţe copiii. „Este jertfa de Paşte adusă Domnului, care a trecut peste casele israeliţilor din Egipt şi ne-a scăpat familiile când i-a lovit pe întâii născuţi ai egiptenilor. Vom comemora credincioşia lui Dumnezeu în toate generaţiile ce vor veni".

„Îl vor lăsa israeliţii pe Dumnezeu să-şi dovedească încă o dată credincioşia, Abba?" întrebă Ariela.

„Numai Iehova ştie, mieluşeaua mea".

Deşi trecuseră trei luni pline de la Paşti, Solomon se desfăta în strălucirea bucuriei de atunci. Le ceruse tuturor soţiilor sale să ia parte la jertfa din amurg şi să sărbătorească cele şapte zile ale Sărbătorii Azimilor. Până şi soţiile străine fuseseră forţate să se bucure şi se părea

322

323

MESUANDREWS

că toate, mai puţin una, izbutiseră. Un zâmbet strâmb îi încreţi buzele când îşi aduse aminte ce faţă făcuse Naama când îi zvârlise idolul de cârpă al lui Roboam în focul jertfei. Fusese o celebrare grandioasă.

„De ce zâmbeşti?" Degetul lung şi măsliniu al lui Sekhet îi lovi obrazul.

Ajunsese să îndrăgească felul ei abrupt de a fi, de când fusese

martoră a dragostei din familia lui Iosafat. Mintea ei ascuţită era un izvor de exerciţii meritorii pentru gândurile lui. „Îmi aduc aminte de toate dăţile când te-am bătut la jocul acesta", spuse el, aruncând piesele peste tabla de joc. „Ha! Şi am câştigat din nou!" îşi avansa şacalul până la poziţia finală, dar, înainte de a-şi lua mâna, Sekhet răsturnă tabla – trimiţând copoii şi şacalii pe dalele pardoselii. El râse şi arătă spre ea cu piesa ce îi rămăsese în mână. „Tu, regină Sekhet, eşti o pierzătoare groaznică".

Singurul ei răspuns fu o jumătate de zâmbet, ceea ce, pentru Solomon, reprezenta o victorie mai mare decât jocul. În zilele de după plecarea Arielei, avusese parte rareori de companie feminină – decizie pe care o luase de unul singur şi care îi aruncase haremul în aer. Fiicele Ierusalimului încercaseră, curajoase, să le împace pe nevestele întărâtate cu un plus de tratamente de înfrumuseţare şi cu excursii de două zile la izvoarele din En-Ghedi. Şi fra şi Şeera îşi meritau greutatea în aurul de la templu. Şi după ce refuzase să facă şi alte vizite Marei, Solomon auzi că aceasta plecase din Cetatea lui David – spre o destinaţie necunoscută, ceea ce era cel mai bine.

„Pari distras", spuse Sekhet, întinzându-se spre el şi atingându-i mâna, o manifestare rară de tandră preocupare. Solomon se întrebă dacă nu cumva pruncul pe care îl purta în pântece îi înmuia deja inima.

Observă apoi umbrele de sub ochii ei. „Dormi suficient, Sekhet? Bebeluşul te ţine trează noaptea?"

Ea îşi înălţă capul, iar peruca din coamă de leu prinse strălucirea luminii aruncate de lămpi.

„Poate că ar trebui să te întorci în camera ta şi să te odihneşti".

Chipul ei se făcu de piatră şi orice urmă de tandreţe dispăru. Mâna pe care o întinsese se trase înapoi, aşezându-se cu precizie în poala ei. „Dacă doreşti să plec, voi pleca. Dar nu vreau să mă întorc în camera mea, la aceste surori ale lui Set ce conduc lumea subterană a haremului

Pesemne că şocul lui Solomon în faţa potopului ei de cuvinte era evident.

„Închide gura”, îi zise ea. „Arăţi ca un hipopotam”.

Părăsindu-şi rogojina din piele de capră, el o trase într-o îmbrăţişare. Soţia lui cea războinică tremura toată. „Să conchid că aceste «surori ale lui Set» de care pomeneşti sunt celelalte soţii ale mele? Te-au tratat rău?”

Ea rămase tăcută, luându-şi un aer stoic. Deşi niciodată nu interfera în lumea femeilor din harem, Solomon nu avea de gând să stea cu mâinile-n sân şi să permită ca Sekhet să fie terorizată.

„Sekhet, nu te pot proteja dacă nu ştiu ce te supără”. Chiar în clipa în care rosti cuvintele, în minte îi licări imaginea trupului frânt al Arielei. Închise ochii strâns, ca să izgonească amintirea.

„Pe celelalte soţii ale tale le stăpânesc”, răspunse ea şi o urmă din «Sekhet cea puternică, reveni.

Solomon aşteptă ca ea să mai dea şi alte explicaţii, dar ea rămase tăcută. Cine altcineva, dacă nu soţiile sale, îl reprezenta pe Set, zeul egiptean al haosului, distrugerii şi răului? „Sekhet…”

„Voi pleca”. Se ridică, cu greu, în picioare.

„Nu, aşteaptă”, spuse Solomon, prinzând-o de mână înainte de a se îndepărta. „Mă gândesc să ies la o plimbare în grădina mea. Vrei să mă însoţeşti?” în mod evident, regina lui egipteană spusese tot ce avea de gând să destăinuie asupra acestei chestiuni. Şi aşa era, probabil, cel mai bine. Sekhet era fiică de faraon. Îşi dădea, probabil, seama că el nu putea să-şi vâre nasul în politica haremului pentru una din soţii fără a fi atras în certurile tuturor femeilor.

Se ridică în picioare şi îi sărută mâna. Apoi, se îndreptară, agale, către grădina lui, la intrarea căreia fură întâmpinaţi în sanctuarul său privat de nişte migdali în floare. Solomon inspiră adânc, dând voie sufletului său să înceapă să se vindece. Acesta devenise adăpostul său de seară, locul de unde contempla luna şi stelele. Poate că grădina lui avea să-i împrospăteze forţele lui Sekhet mai mult decât somnul.

„Care este floarea ta preferată, Sekhet?” o întrebă după o vreme.

„Lotusul albastru”, spuse ea, şi ochii i se pierdură în zare. „Nu creşte în Israel”.

Solomon avea de gând să poruncească grădinarului său să trimită negustori în Egipt ca să aducă câteva plante de început. „Asta se va

324

325

schimba", spuse uşor. Se prefăcu a studia bobocii de trandafiri ce străjuiau aleea lângă ei, dar, în realitate, o privea cu luare-aminte pe regina lui egipteană. Ajunsese să-i pese de ea, să o respecte şi chiar să îi facă plăcere să fie cu ea. Deveniseră chiar prieteni apropiaţi, împărţind patul conjugal pentru a zămisli copilul pe care acum îl purta în pântece. Dar inimile lor erau separate pentru totdeauna pentru că ea refuza să-l îmbrăţişeze pe deplin pe El-şadai.

El oftă, iar ea îi aruncă o privire piezişă. Zâmbind, îi strânse mâna şi îşi continuară plimbarea, trecând pe lângă colţul unde tufele de henna se întâlneau cu bobocii de mandragore. Solomon se duse cu gândul la noul său proiect de grădină din Valea Chedron. Adela avea să fie încântată. Verificase ieri ca să vadă dacă înmuguriseră viile sau dacă rodiile dăduseră în floare. Rodiile erau preferatele Adelei.

„Îţi plac rodiile, Sekhet?"

„Îmi place fisticul", spuse ea, răsplătindu-l cu un alt zâmbet sfios. „De ce întrebi?"

„Mă întrebam doar", spuse el, nevrând să-şi deschidă inima faţă de ea. „Primul fistic va fi gata de cules în curând". Ea dădu aprobator din cap şi păru mulţumită să se plimbe mai departe în linişte. Lui îi convenea de minune.

Cândva, freamătul din sala de judecată fusese pentru el ca pâinea de fiecare zi şi pusese nevoia Adelei de pajiştile din suntem pe seama vreunei trăsături neobişnuite a păstorilor. Însă, aidoma fusului ce toarce fuiorul de lână, inima lui deprinsese ritmul solitudinii şi păcii. Iar acum, tânjea după el ca după vinul dulce. „Am de gând să-l pun pe Benaia să mă escorteze până la cea mai bună vie a mea".

„Unde se află?" Ochii ei se luminară. „Aproape de Egipt?"

Strângându-i mâna, îşi aminti din nou de singurătatea de care

suferea o soţie străină. „Nu, Sekhet”, spuse, frecându-i pielea măslinie şi catifelată cu degetul mare. „Cele mai bune vii ale lui Abba sunt în Baal Hamon, în partea cea mai nordică a regatului meu…” Inima începu să-i gonească. Îi ridică mâna şi i-o duse la buze. „Chiar dincolo de Valea Izrael şi Muntele lui More, lângă cedrii Libanului. Foarte aproape de bătrânul nostru prieten, prinţul Iosafat”.

Ea zâmbi – de astă dată un zâmbet care îi atingea ochii şi îi purta sufletul. „Spune-i reginei Ariela că îi urez «Shalom»”.

35

Cântarea Cântărilor 6: 12 – 13

V?

[*Iubitul*] *Dar fără să bag de seamă*, *dorinţa mea m-a dus la carele poporului unui om ales*.

[*Prietenii*] *Întoarce-te*, *întoarce-te*, *Sunamito*! Întoar*ce-te*, *întoarce-te*, *ca să te privim*.

Am pierdut-o, Benaia?” întrebă Solomon, în sfârşit. Părăsiseră Ierusalimul în urmă cu trei zile, iar întrebarea aproape că îi făcuse un gol în inimă. Bălăbănindu-se în tăcere pe o cămilă greoaie, se mulţumi să-i dea prietenului său răgazul de a-şi alcătui un răspuns profund. Clipele se scurseră, unele după altele. „Benaia!” strigă, când bărbatul rămase tăcut.

„Ce?” îi strigă înapoi comandantul.

Amândouă cămilele scuipară şi cârâiră, reproducând cu precizie sentimentele lui Solomon faţă de nepăsarea prietenului său. „M-ai auzit?”

„Ce să aud?”

„Ahhh!” răcni Solomon, iar sunetul îi aduse, vag, aminte de plângerile soţiilor sale când el nu avea chef de vorbă. „Ai auzit întrebarea mea despre Ariela?”

„Nu, bănuiesc că eram puţin distras de căldura aceasta pârjolitoare, de bandiţii ce pândesc în umbră şi de rezerva tot mai puţină de apă”. Cicatricea uriaşului începu să zvâcnească, fapt care, pentru Solomon, fu ultima picătură.

„Comandante, poţi să-ţi iei cămila şi să te duci lângă Hetrai, în
326
327
capul procesiunii. M-am săturat de compania ta”. Susţinând privirea uriaşului, văzu în ea o urmă, abia perceptibilă, de amuzament.

„Înainte de a-mi «lua cămila»…” începu Benaia, dând din cap ca o femeie bătrână. Cei doi bărbaţi râseră de ciorovăiala lor. „Poţi să mă lămureşti de ce ai ţinut morţiş să călătorim pe cămilele acestea greoaie din Bactrian în locul dromaderilor de curieri? Până acum, am fi ajuns până la vii şi înapoi”.

„Ţi-am mai spus…”

Benaia îl întrerupse ridicând o mână. „Şi dacă mi-ai putea explica şi de ce am apucat-o pe la răsărit, ocolind munţii, şi de ce ai ales să vizitezi via din teritoriile cele mai îndepărtate şi mai ostile din nordul Israelului – aş aprecia şi aceste lămuriri”.

În clipa aceea, în mod inexplicabil, Solomon resimţi lipsa tatălui său mai mult ca oricând. Doar Benaia ar fi avut îndrăzneala de a-l tachina în felul acesta şi îşi câştigase dreptul fiindcă se apropia cel mai mult de tatăl pământesc pe care l-ar fi putut avea, după al său. Aproape sugrumat de emoţie, îşi feri privirea.

„Domnul meu, eu…” Glasul lui Benaia deveni tandru. „Solomon, îmi pare rău”.

Ştergându-şi nişte lacrimi neaşteptate, Solomon mugi, „Ei bine, ar trebui să-ţi pară, capră bătrână!” Alungă momentul râzând şi cei doi călăriră o vreme înainte ca Solomon să se explice. „Mi-e dor de Abba, prietene”, spuse, cu gâtul încă strâns de emoţie. „Am atâtea întrebări…”

Benaia dădu din cap, dar nu spuse nimic. Ce ar putea să spună? Nimeni nu-l putea aduce pe Abba David înapoi. Moartea era o parte a vieţii. A şti aceste lucruri, însă, nu făcea vidul din viaţa lui Solomon mai puţin dureros. „Aşadar, vezi tu, prietene”, spuse Solomon, încercând să-l înşenineze, „de asta am ales cămile din Bactrian şi ruta dinspre nord-est”. Când Benaia ridică o sprânceană, întrebător, Solomon râse. „Ca să te torturez în timp ce contemplu întrebările mai adânci ale

vieţii”.

„Dar de ce trebuie să le contempli atât de departe spre nord?” aproape că mârâi Benaia. „Ştiu că Baal Hamon este o legendă şi că cel mai bun vin de la paiat provine din aceste vii. Dar, Solomon… trebuie să realizezi şi tu că fostul trib al lui Aşez este aproape tot atât de periculos precum Sunemul însuşi”.

Inima lui Solomon sări o bătaie la pomenirea Sunemului. „Ştiu că e

MESli ANDREWS

periculos, Benaia, dar vierul din Baal Hamon îmi este ca un tată. Poate că atunci când îl voi vedea, bătrânul Şimei îmi va putea răspunde la unele întrebări. El întotdeauna a ştiut cum să vorbească inimii mele şi mă poate ajuta să-mi ascult şi eu inima”.

Benaia era tăcut, distras. „Intrăm în fortăreaţă. Rămâneţi în alertă!” le strigă gărzilor sale. Se întoarse înapoi la Solomon, şi în glas i se amestecau frustrarea, regretul şi îngrijorarea. „Ai fi putut cel puţin să mă laşi să iau cu mine mai mult de zece Uriaşi. Acum, ţine-te aproape”.

„Am terminat-o cu frica, Benaia”, spuse Solomon, însă cuvintele îi sunară mult mai brave decât inima ce îi bătea nebuneşte. „Dacă districtele din nord vor vedea că hălăduiesc printre ele ca un frate, poate că vor avea din nou încredere în mine”.

Însă Benaia deja călărise înaintea lui, iar celelalte gărzi formară un singur şir în faţă şi în spate. Pădurea densă din Ghilboa punea la încercare concentrarea deopotrivă a călăreţului şi a animalului pentru a străbate tufele de arbuşti şi ienupăr.

Când ieşiră, în sfârşit, din codrul umbros, înainte li se întindea Valea Izrael. Sătucul Sunemului strălucea în căldura după-amiezii, atrăgându-l pe Solomon cu o strălucire mai puternică decât a soarelui.

Odată ce încordarea i se mai risipi, Benaia îi aruncă o privire piezişă. „Şi mie mi-e dor de tatăl tău”, spuse, „dar mă gândesc că ai uitat cea mai importantă învăţătură pe care ţi-a dat-o vreodată regele David”.

Solomon simți cum sângele i se scurge din obraji. Își dezamăgise tatăl atât de crunt? „Care, Benaia? Ce am neglijat?”

„În ziua în care David a prorocit binecuvântarea lui Dumnezeu peste tine, a zis că Iehova i-a spus că tu vei zidi templul…”

„Și fac asta…”

„Lasă-mă să termin, Solomon”.

Regele se simțea ca un băiețel ce era mustruluit. „Îmi pare rău. Continuă”.

Benaia zâmbi, cu ochii plini de bunătate. „Domnul i-a spus lui David”, începu el, recitând cuvintele de parcă îi erau scrijelite în inimă, „«Solomon este cel ce îmi va zidi o Casă și curțile Mele, căci l-am ales să fie fiul Meu, iar Eu, Domnul, îi voi fi Tată.»”.

Inima lui Solomon bătu sălbatic în timp ce vorbele îi aprinseră sufletul. „Cum de am uitat?”

„Lehova este Abba pe care îl dorești”, zise Benaia. „El îți va răspunde

328

329

e>GIA-b i întrebărilor inimii. Ce ai tu nevoie, prietene, este o soție care să te învețe cum să iubești cu adevărat”. Benaia arătă cu degetul la sătucul de la capătul văii. „Eu cred că Abba Tehova ți-a așezat-o la îndemână”.

„Se apropie o caravană mică și flutură steagul regelui!” strigă un străjer din turnul viei lui Iosafat.

Fiecare lucrător din vie își conteni lucrul și se zgâi la Iosafat. Un zâmbet larg îi împodobea buzele. „Vom merge să-l întâmpinăm pe regele nostru!”

Sunamiții schimbară priviri precaute, lăsându-și săpăligile în țărână și vasele de lut în șanțuri. Strângându-se afară din vie, aveau să lase legatul viței să aștepte.

Reu și Igual, pe ale căror fețe era întipărită incertitudinea, ieșiră în întâmpinarea lui Iosafat. „Cred că pe cămila de lângă rege călărește Benaia”, zise Iosafat, ferindu-și ochii de soarele după-amiezii.

Faţa lui Reu era ciupită şi roşie. „Pesemne că regele vine să se încredinţeze că n-am vândut carele pe care le-a trimis pentru a doua campanie de bunăvoinţă”. Aruncându-i lui Iosafat o privire acră, adăugă, „Am putea da carele acelea la schimb ca să facem rost de arme cu care nordul să înfrunte Iuda”.

„Destul, Reu”, îl opri Iosafat, înflăcărat. „Nu va fi nicio înfruntare. Ar trebui să-ţi fie ruşine să vorbeşti împotriva fraţilor tăi din Iuda, prietene”.

„Oi fi având eu sânge de iudeu”, bombăni Reu, „dar nu vreau să am nimic de-a face cu Fiii lui Iuda”.

Ignorând bosumflarea tânărului său prieten, Iosafat merse mai departe, spre poarta cetăţii. Micul alai al regelui se mişca greoi pe cămile, astfel încât Sunemul avu vreme să se strângă. „Paltiel, prietene!” îl salută Iosafat pe mai-marele judecătorilor, ce şedea la poarta sudică a cetăţii. „Se pare că regele vine să ne facă o vizită”.

Omul îşi plecă capul şi vorbi doar pentru urechile lui Iosafat. „Şi se pare că sunamiţii nu sunt prea încântaţi”. Paltiel arătă din cap spre mulţimea ce se aduna între zidurile cetăţii. Cărau cu ei arme rudimentare – furci şi pluguri din care îşi făcuseră bâte.

Iosafat îşi lăsă capul în piept. *Doamne Iehova*, *am nevoie de Tine acum*. Când îşi ridică privirea, Solomon se apropia însoţit doar de

Benaia şi de zece Uriaşi. Pentru întâia oară de când fusese numit prinţ al Sunemului, Iosafat îşi dori ca Solomon să fi adus o oştire.

Ieşi, grăbit, în întâmpinarea micului alai de oaspeţi regeşti. „Salutare, rege Solomon! Ce te aduce în ţinuturile fertile ale naţiunii tale?”

Solomon scrută marea de feţe din mulţime, părând orb în faţa pericolului. „Eram în drum spre via mea din Baal Hamon, dar înainte să-mi dau seama, inima m-a atras înspre porţile tale”. Abandonând căutarea, întâlni privirea lui Iosafat. „Trebuie să vorbesc cu tine – şi cu Ariela”.

„Am auzit prea multe vorbe”, strigă un sunamit din mijlocul mulţimii, furând din nou atenţia lui Solomon. „Cum rămâne cu inima frântă a Arielei? Cum rămâne cu trupul ei frânt?” Protestele începură să huruie precum fierberea lentă a tocăniţei de miel.

Solomon plescăi din limbă şi cămila lui se lăsă în genunchi pentru a-i da voie călăreţului ei să coboare. Benaia făcu la fel, dar sări de pe dobitoc când văzu că Solomon păşeşte pe pământ înaintea lui.

Iosafat îi tăie regelui calea. „Nu, fiule. Nu trebuie să păşeşti în mulţimea aceea”.

„Iosafat, nu am de gând să trăiesc temându-mă de fraţii mei din nord”. Ridicându-şi glasul, Solomon îşi proclamă intenţiile. „Ascultaţi, fraţi israeliţi. Am de gând să păşesc pe porţile acelea şi să cerşesc iertarea soţiei mele. N-am izbutit să o iubesc şi să o protejez. Am nedreptăţit-o”.

„Şi cu noi cum rămâne? Cum rămâne cu nedreptăţile pe care le-ai comis împotriva Israelului?” Mulţimea se umflă în jurul regelui şi un bărbat fugi spre el. Benaia sări în faţa lui Solomon cu sabia scoasă, dar când văzu chipul bărbatului, îngheţă.

Era Igual. Fiul lui Iosafat se postă el însuşi între sunamiţii întărâtaţi şi regele Solomon. „Ascultaţi-mă! Opriţi-vă! Ascultaţi!” încet-încet, gloata se potoli. „Aţi fost cu toţii martori la îndurarea pe care mi-a arătat-o sora mea când meritam să fiu ucis cu pietre. Datorită îndurării ei, eu am învăţat să iubesc şi trăiesc acum în pace cu familia mea”. Dându-se în lături şi aşezându-şi o mână pe umărul lui Solomon, spuse, „Israelul se bucură de pace din toate părţile şi în curând va fi pusă temelia templului lui Dumnezeu! Să arătăm noi oare mai puţină îndurare regelui nostru, care caută binele Israelului?”

Mulţimea rămase tăcută. Pieptul lui Iosafat se umflă de mândrie văzând roadă îndurării lui Iehova în viaţa fiului său.

331

MESU ANDREWS

Solomon se întoarse spre Igual. „Îţi mulţumesc, frate”. Apoi, ridicându-şi vocea ca să fie auzit de mulţime, regele spuse, „Sunt un om

ca voi toţi, susceptibil de înşelare, dorinţă şi distracţie. Dar sunt totodată fiul lui David, ales şi uns de Dumnezeu ca să conduc această naţiune. Deciziile pe care le iau pentru Israel izvorăsc din dragoste faţă de Dumnezeul meu şi faţă de poporul Său. Iehova mi-a dat înţelepciunea de a conduce. Acum, daţi-mi voie să o fac". Luând tăcerea lor drept armistiţiu, mărşălui cu paşi hotărâţi spre poartă, despicând mulţimea.

În timp ce Igual şi Reu dirijau caravana spre grajduri, Solomon mai că nu fugi spre casa lui Iosafat, dar prinţul Sunemului ajunse primul în curte. „Fiule, de ce le-ai trimis?" îşi puse o mână pe poartă, oprindu-l pe Solomon în praful drumului.

Dorind să fie sensibil, dar arzând de nerăbdare să-şi vadă nevasta, Solomon se rugă pentru răbdare. „Te rog, Iosafat. Îmi dau seama că vorbeşti despre carele pentru cel de-al doilea tur de bunăvoinţă, dar nu putem discuta după ce o văd pe Ariela?" Solomon împinse poarta şi Iosafat îl urmă îndeaproape.

„Nu la asta m-am referit..."

Din câţiva paşi, Solomon ajunse la uşa din faţă şi o izbi de perete – şi îşi dori să fi ascultat ce avea de zis socrul său.

„Vino înapoi la Ierusalim, micuţă sunamită", spunea Şi fra, aplecându-se deasupra Adelei. „Plănuim un ospăţ pe cinste pentru a sărbători, iar tu poţi dansa Mahanaim".

Ochii încadraţi de kohl ai Şeerei îi întâlniră pe ai lui Solomon. Buzele i se despărţiră într-un zâmbet vopsit. „Oh, regele Solomon! Suntem surprinse că escorta noastră a ajuns înaintea voastră!"

Iosafat îşi puse o mână pe umărul regelui pentru a-l echilibra. „Am vrut să zic, de ce le-ai trimis pe Fiicele Ierusalimului?"

„Ce căutaţi aici?" le întrebă Solomon pe cele două. „Şi cum de aţi ştiut că voi veni în suntem?"

„Când am auzit că te-ai hotărât să vizitezi via din Baal Hamon, ne-am gândit că s-ar putea să-ţi culegi mireasa cea năbădăioasă". Şi fra îi zâmbi de sus Adelei, punându-i, posesivă, o mână pe umăr. „Am venit să o escortăm înapoi la Ierusalim. În mod cert, n-am vrea să mai

păţească ceva”.

332

Solomon zări groaza din ochii Adelei, iar Iosafat aproape că zbură până la ea. Împingând mâna Şi frei în lături, tatăl se puse, protector, în faţa fiicei sale. „Ar fi trebuit să ştiu că regele nu v-ar trimite nici în ruptul capului în casa mea. Acum, afară!”

„Au spus că eu le-am trimis?” Solomon îşi simţi sângele părăsindu-i obrajii şi îşi dădu seama cât de greşit le judecase pe Fiicele Ierusalimului.

„Noi am spus doar că…”, începu Şi fra o poveste înfrumuseţată, pe care poate că Solomon ar fi crezut-o – cu o zi în urmă.

Deodată, lucrurile începură să se lege. „Surorile lui Set”, le numise Sekhet. Femeile acestea se înstăpâniseră peste casa lui şi aproape că îi năruiseră naţiunea. El respinsese avertismentul lui Benaia cu privire la implicarea gemenelor pentru că nu se găsise vreun martor care să o susţină. Doamne Iehova, ce am făcut?

„Voi!” strigă el, punând, brusc, capăt aiurelilor Şi frei. „Staţi departe de ea!” Se năpusti asupra lor, înşfăcându-le de braţe şi împingându-le spre uşă.

Pe feţele lor se întipări frica. „Regele meu, noi am venit doar ca să o primim pe soţia ta înapoi în compania noastră”. Ochii Şi frei străluceau de lacrimi, dar el nu avea să mai cadă în mrejele lor.

În schimb, le privi cu luare-aminte, îngăduind privirii lui scrutătoare să le vâre spaima în oase şi înţelepciunii lui Dumnezeu să-l înveţe ce să facă. Băgând de seamă înfăţişarea lor prăfuită şi răvăşită, conchise că veniseră pe dromaderi mai rapizi, pe lângă mare, dinspre vest. Probabil că plecaseră cu o zi – sau chiar două – în urma lui, depinde de momentul în care îşi dăduseră seama de destinaţia lui. Toată lumea de la palat ştia că se ducea la Baal Hamon, dar veştile despre ospăţul de bun-venit în cinstea Adelei erau proaspete şi el însuşi le aflase cu doar câteva clipe mai devreme.

Auzise destule minciuni de-ale gemenelor.

Întorcându-se către soţia lui în căutare de răspunsuri, Solomon

se lăsă în genunchi lângă ea. „Iubito, ce ţi-au spus despre aşa-zisul ospăţ pe care îl pun la cale?”

„I-am spus doar…” începu Şeera.

„Tăcere, femeie!” răcni Solomon drept răspuns la întreruperea ei. Pe urmă, ridicând cu blândeţe mâna îndoită a Adelei la buze, spuse, „Te rog, iubito. Ce ţi-au spus?”

Încăperea se cufundă în tăcere. Mireasa lui se uită la tatăl ei şi

apoi din nou la el. Iosafat îi oferise protecţie, o iubise, o scăpase când Solomon o lăsase pradă acestor femei. Va avea ea oare încredere în el? „Ariela”, spuse din nou, atingându-i obrazul, „femeile acestea nu-ţi vor mai face niciodată rău”.

Iosafat păşi spre ea. „Spune-i, mieluşeaua mea. Povesteşte-i soţului tău ce ţi-au cerut Fiicele Ierusalimului”.

Părând încă şovăielnică, Ariela răspunse încet, „Mi-au cerut să dansez Mahanaim la sărbătoarea pe care o plănuiesc ele”. Privirea îi căzu pe piciorul ei stâng, care era deformat. „Au spus că, din moment ce Mahanaim înseamnă «două tabere» şi dansul comemorează fuga tatălui tău din Ierusalim, atunci când Absalom a încercat să-i fure tronul, ei bine…” îşi ridică privirea şi dintre gene i se desprinse o lacrimă solitară. „S-au gândit că este potrivit ca soţia care a fugit din Ierusalim să-l danseze în mijlocul celorlalte soţii ale tale”.

Un geamăt jos, gutural începu în pântecele lui Solomon şi explodă într-un muget. Aidoma unei săgeţi arzânde zvârlită dintr-un arc, se năpusti asupra gemenelor. Înşfăcându-le de braţe, mai că nu le luă pe sus. „Ahhh! Cum puteţi spune asemenea lucruri? Face asemenea lucruri?”

Şi fra şi Şeera scânciră, dar nu scoaseră o vorbă.

Trăgându-le aproape, scuipă şi scrâşni printre dinţi, „Voi două sunteţi cele care dansează în două tabere! Mie îmi înşiraţi vorbe îndulcite cu miere, în timp ce pe Ariela o înjunghiaţi pe la spate!” Le

dădu drumul, zvârlindu-le în lături ca pe niște zdrențe murdare. „Veți părăsi numaidecât această casă și vă veți întoarce la Ierusalim. Mă voi ocupa de voi când mă întorc”.

Cele două femei se împleticiră și se chirciră de frică, făcând câțiva pași spre ușă. Și fra se întoarse ca pentru a-și pleda cauza.

„Nu!” țipă Solomon. „Nu veți scoate o vorbă! Pieriți din ochii mei, amândouă!”

Chiar în clipa aceea, în cadrul ușii sosi Benaia, gâfâind și cu sabia scoasă, gata de luptă. Uitându-se la scena dinaintea lui, își bătu genunchii cu mâinile, explicând cu o vădită ușurare. „Oamenii mei tocmai au arestat zece soldați iudei. Când au zis că le-au escortat pe Fiicele Ierusalimului, am știut unde le voi găsi”.

„Ai avut dreptate, Benaia”. Glasul lui Solomon tremura de o furie stăpânită. „Sunt sigur că Fiicele Ierusalimului au fost complice la bătaia Arielei”.

334

Gemenele făcură ochii mari. „Domnul meu, nu!”

„Am spus tăcere!” strigă Solomon. Întorcându-se înapoi spre Benaia, întrebă, „Ai încredere în cei zece Uriași care ne-au însoțit din Ierusalim? Se poate să fie vreunul dintre ei din Fiii lui Iuda?”

„Îmi încredințez și viața în mâinile acestor cheretiți”, spuse el, ducându-și pumnul la inimă.

„Le-ai încredința viața Arielei?” întrebă Solomon.

Cicatricea lui Benaia începu să danseze. Dădu scurt din cap înainte de a vorbi. „La ce te gândești, regele meu?”

„Mă gândesc că a venit vremea să găsim martori împotriva Fiicelor Ierusalimului”. Solomon văzu un rânjet arogant formându-se pe fața Și frei. Le împinse pe cele două femei în brațele lui Benaia. „Ia-le pe surorile lui Set și pe soldații lor iudei înapoi la Ierusalim, împreună cu nouă dintre Uriașii tăi”. Solomon îl pironi pe Benaia cu o privire hotărâtă. „Lasă-l pe Hetrai cu mine aici și asigură-te că tu și cheretiții tăi nu cădeți sub puterea acestor femei”.

„Nu te voi lăsa singur, cu o singură gardă, în suntem!”

Solomon schimbă o privire cu Iosafat. „Am trei gărzi numai în această casă, prietene”. Râse când Ioşeba îşi dădu, mândră, umerii pe spate şi îşi înălţă bărbia. Femeile din casa lui Iosafat erau mici, dar aveau o influenţă puternică în rândul sunamiţilor. Deodată, Igual şi Reu se iviră în pragul uşii şi amuzamentul lui Solomon ajunse la culme. „Ba chiar cinci, Benaia – şase dacă îl incluzi şi pe prietenul nostru soldat, Hetrai! Voi fi în siguranţă în suntem până când trimiţi o escortă să mă recupereze”.

„Dar, domnul meu…” Protestele lui Benaia se stinseră când regele se întoarse către Ariela.

Din doi paşi mari, Solomon fu lângă soţia lui şi se lăsă iarăşi în genunchi. „Bănuiesc că ar trebui mai întâi să întreb dacă sunt binevenit să rămân. Iubito?”

Un semn leneş din cap şi o ploaie de lacrimi fură răspunsul ei.

Iosafat puse o mână pe umărul lui Solomon. „Eşti binevenit în casa noastră – şi în suntem –, regele meu”.

335

MESU ANDREWS

36

Cântarea Cântărilor 7: 1, 13

[*Mirele*] *Ce frumoase îţi sunt picioarele în încălţămintea ta, fată de domn*!…

[*Mireasa*] *Mandragorele îşi răspândesc mirosul, şi deasupra uşii avem tot felul de roade bune, noi şi vechi, pe care, pentru tine, iubitule, le-am păstrat*.

nela îşi trecu degetele prin părul lui Solomon în timp ce acesta Y se uita, împreună cu tatăl ei, cum Benaia le escorta pe Şi fra şi pe Şeera pe poarta casei. „Mă bucur că ai venit”, şopti ea, atrăgându-i atenţia.

Surprinse în ochii lui doar o licărire trecătoare a victoriei pe care pesemne că o resimţea şi apoi lumina din ei se stinse. „Oh, iubito”. El îşi îngropa capul în poala ei şi hohote de plâns îi scuturară umerii.

„Sst, iubirea mea”, îl alină ea, mângâindu-i obrazul şi părul, dând voie mâhnirii lui să-şi croiască drum afară.

„Nu te-am iubit şi nu te-am păzit cum ţi-am promis la nunta noastră, aşa cum ar trebui să facă un soţ israelit”.

Abba şi Ima îngenuncheară lângă Solomon, punându-şi mâinile pe umerii lui pentru a-l încuraja. „Fiule”, spuse Abba, „suntem mândri că ai venit. Ai dat dovadă de un mare curaj şi integritate în mijlocul unor circumstanţe descurajante”.

„Dar eu…”, dădu el să protesteze.

Ima îl întrerupse. „Va fi vreme să vorbim, mai târziu. Acum, este timpul să-ţi verşi inima înaintea soţiei tale… singuri”. Cu o voce ce nu lăsa loc pentru contradicţii, spuse, „Duceţi-vă în dormitorul nostru, unde puteţi vorbi lucrurile pe care un soţ şi o soţie au nevoie să le audă. Vino, Ariela, în picioare!”

Abba şi Ima statură de o parte şi de cealaltă a Arielei, sprijinind-o pentru a se putea ridica în picioare. Ca de obicei, prima dată când îşi simţea greutatea corpului lăsându-se în picioare, Ariela simţi un junghi de durere care îi tăie răsuflarea.

„Ce?” strigă Solomon. „Ce pot să fac?” Ochii lui se umplură din nou de lacrimi. „Eu ţi-am făcut asta, iubito”. Rămase în picioare, singur, abătut, nenorocit – şi Arielei i se frânse inima.

Făcând un pas spre el, i se prăbuşi în braţe. El o ridică, legănând-o ca pe un copil. „Te iubesc”, spuse, îngropându-şi capul în curbura gâtului ei. „Te iubesc. Mă poţi ierta vreodată?”

Cuprinzându-i obrazul, ea spuse, „Te-am iertat deja în mijlocul durerii. De aceea şi ştiu că iertarea nu este de la mine. Izvorăşte de sus şi sunt tot atât de recunoscătoare să ţi-o pot da pe cât eşti tu să o primeşti”. Îl sărută delicat. „Acum, du-mă în camera mamei mele şi acolo vom putea vorbi despre viitorul nostru”.

Văzu apoi cum obrajii lui se înroşiră în timp ce îi făcu semn lui Abba Iosafat şi o purtă pe braţe până în dormitor. Aşezând-o cu blândeţe pe marginea stivei de saltele pe care dormeau părinţii ei, o măsură din priviri, devorând-o din creştetul capului şi până în tălpile încălţate cu sandale. „Eşti cea mai frumoasă privelişte pe care mi-a fost dat să o văd”. Vocea lui era plină de uimire.

Instinctiv, ea îşi trase vălul din olandă transparentă peste faţa plină de cicatrice, dar el i-l îndepărtă. Cu ochi lacomi, se întinse să o sărute. Ea se destinse, pregătindu-se să guste dulceaţa buzelor lui pentru întâia oară în cinci luni pline, dar – nimic. Deschise ochii şi îl văzu ridicând ligheanul de spălat de pe măsuţa de lângă pat. Solomon se lăsă în genunchi la picioarele ei şi îi scoase sandalele uzate.

Chircindu-se la gândul că mâinile lui regeşti îi atingeau piciorul contorsionat, Ariela strigă, „Nu! Aşteaptă! Ce faci?”

Singurul lui răspuns fu tandreţea cu care îi stropi cu apă picioarele prăfuite, iar îndoielile ei secară în timp ce lacrimile începură să plouă.

„Ce frumoase sunt picioarele tale, o, fată de prinţ”, spuse el, uscându-i picioarele şi masându-i pulpele. „Picioarele tale graţioase

336

337

sunt ca nişte nestemate, lucrarea mâinilor unui meşter iscusit”. Se ridică şi o întinse cu spatele pe pat. Când rochia Arielei îi căzu peste stomac, mâinile lui îşi conteniră mângâierile şi ochii i se rotunjiră precum gura fântânii lui Avraam. „Ariela! Aştepţi un copil!” îşi trase mâna, de parcă mica fiinţă dinlăuntrul ei i-ar fi putut-o apuca. „Cum e cu putinţă?” spuse, rezemându-se într-un cot, având grijă să nu-şi lase greutatea pe mijlocul ei rotunjit.

Ariela întâmpină mirarea lui copilărească cu un zâmbet. „Solomon, eşti tată de multe ori deja. Chiar e nevoie să-ţi explic?”

Încântarea de pe chipul lui era pe măsura uimirii din glas. „Cum e cu putinţă ca acest copil să fi supravieţuit bătăii? Cum de ai zămislit când noi… când eu…”

Mâhnirea Arielei se amestecă cu bucuria clipei. „Am dormit în camera nupţială până în ziua în care m-am mutat în camera mamei tale”. Îşi atinse pântecele rotund. „Îmi aduc aminte că m-am ghemuit ca o minge când mă băteau. Copilul acesta este puternic, iubirea mea, şi pare destul de hotărât să-şi cunoască tatăl”.

Ochii lui Solomon se umplură de uimire. O sărută pe burtă şi îşi

trecu mâna peste marginile ei rotunde. „Buricul tău este ca o ceaşcă rotundă care nu duce lipsă de vin ales. Mijlocul tău este un morman de grâu înconjurat de crini. Sânii tăi sunt două căprioare, ca puii de căprioară".

Ariela râse, „Versurile tale au fost unice şi noi pentru urechile mele până la partea cu sânii, rege Solomon".

Solomon îşi împreună sprâncenele. „Asta pentru că fraza aceea – întocmai ca şi sânii tăi – nu poate fi îmbunătăţită. Acum, lasă-mă să termin".

Ea îşi acoperi mâna, bucurându-se de fiecare clipă a familiarităţii sale regăsite.

„Gâtul tău este un turn de fildeş. Ochii tăi sunt precum fântânile Hesbonului de lângă poarta Bath-Rabbim. Nasul tău este precum turnul Libanului ce se uită spre Damasc. Capul tău te încununează precum Muntele Carmel. Părul tău este ca o tapiţerie împărătească; regele este captivat de cosiţele tale".

Ea îşi lăsă capul înapoi pe pernă şi dădu voie vocii lui de bariton să-i inunde fiinţa.

„Ce frumoasă eşti şi ce plăcută, o, iubito, cu drăgălăşeniile tale!" Mângâindu-i părul, o sărută uşor.

Trupul ei răspunse, dorind, având nevoie să fie iubită. Dar trebuia să-i cunoască inima. „Care este numele tău?" şopti. El fusese deopotrivă iubit şi mincinos, plin de bunătate şi nemilos. Era el regele care o dăduse la o parte, străinul care stătuse neîndurător lângă trupul ei frânt şi mai târziu îi ceruse să divorţeze? Sau era fiul iubitor al lui David, uns de Iehova şi dăruit ei ca un dar preţios? „Care este numele tău?" întrebă ea din nou. Trebuia să-i refuze sărutările până când îi cunoştea inima.

Ochii care la început înregistrară confuzie începură să cerceteze un punct de dincolo de fereastră. Ariela se întrebă dacă Solomon avea să iasă ca o furtună din cameră, aşa cum mai făcuse altă dată, însă el

rămase, căzut pe gânduri. „Am învăţat multe în ceasurile de contemplare din grădina mea”.

„Grădina ta?” întrebă Ariela, iar inima îi prinse aripi.

Un licăr poznaş străluci în ochii lui. „Cineva mi-a spus odată că un măr poate creşte într-o pădure, aşa că a trebuit să investighez de unul singur lucrarea mâinilor lui Iehova”. Trecându-şi degetul peste linia feţei ei, rosti moale, „în nopţile de contemplare, am hotărât să folosesc înţelepciunea lui Dumnezeu pentru ţeluri mai înalte decât plăcerea şi nebunia. Aşadar, am tocmit o armată de scribi care să consemneze cugetările mele asupra vieţii şi sensului ei, asupra căutării plăcerii şi a deşertăciunii ei”. Îi sărută vârful nasului. „Cu siguranţă vom învăţa mai multe pe măsură ce îmbătrânim împreună, dar m-am gândit că e înţelept să încep să consemnez aceste lucruri de pe acum şi să le dezvolt pe măsură ce Iehova îmi creşte priceperea”.

Ea zâmbi când şi-l închipui cu peri albi la tâmple. Ce rege distins avea să fie.

„M-ai schimbat, iubito. Mi-ai arătat valoarea solitudinii”. Îi scrută chipul, cercetând ferestrele sufletului ei. „Numele meu este Iedidia”.

Ariela îi cuprinse obrajii cu palmele, revărsând asupra lor o ploaie de sărutări. „Da! Da, aşa este, iubirea mea”. Se bucura împreună cu el. „Eşti schimbat, dar nu eu te-am schimbat. Eu eram în suntem în timp ce Iehova îţi îngrijea inima”.

Solomon îi prinse capul între mâinile sale, studiind-o ca pentru prima oară. „Eşti uimitoare, mica mea păstoriţă. Ce vers nou să creez ca să te descriu?” întrebă el, iar ochii i se luminară deodată. „Eşti ca un palmier!”

„Un palmier?” râse Ariela. Întinzându-se spre el pentru a-i prinde

339

MESl1 ANDREWS

buzele, îl tachina, „Cred că am auzit destule versuri, iubirea mea”.

El o trase în scobitura trupului său şi o strânse atât de tare încât ea avu senzaţia că respirau aceeaşi gură de aer şi inimile le băteau la unison. „Ai rezistat unei furtuni care ar fi rupt un stejar puternic", îi şopti el la ureche. „Eşti un palmier, iubito, iar eu am de gând să mă urc în palmierul meu şi să-i apuc roadele!" El îşi frecă nasul de gâtul ei, gâdilând-o cu barba, iar ea ţipă. „Ssst!" zise el. „Părinţii tăi sunt chiar dincolo de uşă!"

Ea savura uşurinţa cu care el o tachina şi o iubea. Uitându-se adânc în ochii lui, îşi văzu reflecţia în ei. Cicatricele ei erau spălate de strălucirea lacrimilor lui. Un sărut uşor. O mângâiere cu nasul pe obrazul ei.

„Sânii tăi poartă acum rodul unui copil, precum ciorchinii din vie", şopti el. „Mireasma suflării tale este ca merele, iar gura ta, ca vinul cel mai ales".

„De ce nu guşti din vinul acesta, iubirea mea? Să curgă lin peste buzele tale!" Ariela închise ochii în aşteptarea sărutului despre care ştia că avea să vină. Gura lui o acoperi pe a ei şi, sub binecuvântarea deplină a lui Dumnezeu, se desfătară de roadele uniunii lor.

Solomon se deşteptă în cântecul unui cocoş şi simţi căldura reconfortantă a trupului mic al Arielei, în îndoitura braţului său. Dacă n-ar fi fost spaţiul înghesuit al neîncăpătoarei lor călești de nuntă şi durerea aceasta de spate, acesta ar fi putut fi răsăritul de soare perfect în suntem. Firicele de purpuriu închis şi portocaliu străluceau prin fereastra cu zăbrele din fildeş, iar sunetele ce însoţeau deşteptarea locuitorilor din suntem îl ajutau să înţeleagă de ce Arielei îi fusese atât de dor de casă, când sosise pentru întâia oară la Ierusalim.

„Bună dimineaţa, iubito". O trezi cu un sărut.

„Mmm". Ariela se întinse şi toarse precum pisica egipteană a lui Sekhet.

„Am o surpriză pentru tine în dimineaţa aceasta", zise el şi văzu cum ochii ei se făcură, brusc, cât roţile de car. Ce9".

„Am vorbit cu tatăl tău aseară şi el e de părere că putem călători în siguranţă, dacă mă îmbrac cu haine de păstor".

Ea încercă să se întoarcă pe o parte, dar tresări de durere.

„Stai liniştită", îi zise el. Alinând-o, se ridică pe o parte şi se aplecă deasupra fetei lui iubite.

Buzele ei se desfăcură într-o tentativă de zâmbet, însă la colţuri se ivi o urmă de teamă. „Să călătorim? Ne întoarcem la Ierusalim înainte să sosească Benaia cu escorta?"

Pe Solomon îl durea inima văzând hotărârea ei de a accepta inevitabila întoarcere în cetatea suferinţei ei. „Nu, iubito. Călătorim spre nord". Ea fu surprinsă.

„Dar nu e nimic în nord – cu excepţia Tirului. Vrei să-l vizitezi pe regele Hiram?"

„De fapt, m-am gândit la asta", spuse, mângâind-o pe obraz. „Dar nu. Călătoria aceasta va fi strict de plăcere". Felul adorabil în care ea îşi înălţă capul îl făcu să râdă. „Mergem la via mea din Baal Hamon".

„Oh!" exclamă ea şi îl prinse de gât, prăvălindu-i aproape întreaga greutate peste ea. „Dintotdeauna mi-am dorit să văd faimoasa ta vie! O, putem pleca devreme? De ce nu chiar acum?"

El râse de nerăbdarea miresei lui. „Mai întâi trebuie să strângem câţiva sunamiţi care să ne însoţească pe post de gărzi, pentru eventualitatea că vom întâmpina probleme pe drum". Lumina zorilor arunca o strălucire eterică asupra reginei sale păstoriţe. „Ştii cât de mult te iubesc?"

O umbră de tristeţe trecu peste chipul ei. Se cufundă într-o tăcere de mormânt şi zâmbetul îi pieri. „Ştiu că îţi aparţin de când ne-am logodit", zise ea, mângâindu-l pe obraz. „Şi că faptul că ai călătorit până în suntem, în ciuda pericolului, arată dorinţa ta după mine. Dar iubirea..."

El avu senzaţia că pieptul îi era o butelcă de vin stoarsă până la ultima picătură. „Ariela, ce vorbeşti?" Ea îşi ferise privirea. El îi prinse bărbia şi îi văzu lacrimile din ochii strâns închişi. „Ce altceva să mai fac ca să-ţi dovedesc că te iubesc?"

„Ohhh", gemu ea ca şi când numai se frângea. „Te rog, Solomon, ascultă-mi inima, nu doar vorbele".

Ea se opri şi deschise ochii. Căutându-i privirea, aşteptă până când el îi făcu semn să vorbească. Dar nu era sigur că putea auzi altceva în afară de sentimentele lui rănite.

„Singura iubire pe care am cunoscut-o eu", începu ea încet, „am

340

341

**> *a o btt* învăţat-o de la tatăl şi mama mea, în căldura viilor şi pajiştilor din suntem. Tu ai învăţat iubirea în haremul regelui David, printre soţiile şi copiii lui". Îşi duse mâna la mijlocul rotunjit, mângâind copilul din el. „Cumva, trebuie să trăim o iubire care ne va creşte copilul în grija lui Iehova".

Inima lui Solomon bătea zgomotos. Cum ar putea el să înveţe pe un copil despre iubire, când el însuşi nu ştia cum să explice emoţia?

„Du-mă la Baal Hamon", şopti Ariela. „În timpul călătoriei noastre, îţi voi dărui dragostea mea în câmpurile de mandragore, învăluiţi în mireasma lor. Vom studia lecţiile străvechi ale dragostei şi cărările noi ale inimilor noastre".

El se cufundă în tăcere, dorindu-şi să se poată mânia pe ea. El era regele Solomon, căruia îi fusese dată înţelepciunea divină a lui El-şadai. Şi totuşi, cumva, ştia că ea avea dreptate. Dragostea nu era priceputăcu mintea înţelepciunii. Era învăţată prin cicatricele unei păstoriţe sunamite, iar Iehova le călăuzea călătoria.

Atingându-i fruntea cu un sărut, spuse, „De acord, iubito. Vom învăţa împreună despre această dragoste misterioasă şi vom găsi o cale de a ne iubi în Ierusalim".

342

37

Cântarea Cântărilor 8: 5

Cine este aceea care se suie din pustiu, rezemată de iubitul ei şi zicând: „Te-am trezit sub măr; acolo te-a născut mama ta, acolo te-a născut şi te-a făcut ea"?

De pe dromaderii lor, Iosafat şi Reu conduceau convoiul către Baal Hamon. În urma lor, veneau pe cămile Solomon, deghizat în

păstor, şi Hetrai, iar Ariela şi Ana în caleaşca de nuntă, hurducându-se de-a lungul drumului de coastă ce trecea pe lângă Marea cea Mare. Mica trăsură, despuiată de aurul şi vălurile ei, avea acum înfăţişarea mijlocului de transport al orică-aii negustor înstărit. Igual şi cei nouă sunamiţi capabili, aleşi pe sprânceană, le păzeau spatele.

„Aş vrea să călăresc lângă Iosafat o vreme, Reu", zise Solomon în cea de-a treia şi ultima zi a călătoriei lor. „Am ceva de discutat cu el şi n-aş vrea să strig în gura mare". Tânărul ajutor al lui Iosafat nu spuse nimic, ci îşi opri, pur şi simplu, cămila, îngăduindu-i lui Solomon să-i ia locul. De când sosise Solomon în suntem, tânărul îşi păstrase întipărită pe chip aceeaşi înfăţişare mohorâtă. „Îţi mulţumesc, Reu", spuse Solomon când cămila lui înainta în locul cedat.

Drept răspuns, Reu se mulţumi să dea, scurt, din cap.

Când ajunse în dreptul lui Iosafat, Solomon ridică o sprânceană. Păstrându-şi tonul scăzut, întrebă, „Crezi că-mi va accepta oferta, când încă îmi poartă ranchiună?"

„Tot ce poţi face este să i-o faci. Eu îl voi lua deoparte câtă vreme vom sta la Baal Hamon şi îi voi povesti ce ai hotărât tu şi Ariela".

343

frb d-ţi

MESU ANDREWS

Scuturând din umeri, adăugă, „Dacă Domnul ţi-a pus asta pe inimă, Solomon, trebuie să îi faci oferta".

Pe Solomon nu îl izbise nicicând mai puternic realitatea conflictului din Israel. „Amărăciunea lui Reu este împărtăşită de toţi locuitorii districtelor nordice? Este războiul inevitabil în Israel?"

Ochii lui Iosafat se umplură de bunătate. „Doar planurile lui Iehova sunt inevitabile, regele meu". Zâmbetul lui deschise inima lui Solomon pentru a primi speranţă. „Domnul ţi-a promis o domnie caracterizată de pace, Shalom-on. Trebuie să oferi naţiunii tale – aşa cum trebuie să-i oferi lui Reu – darurile şi înţelepciunea pe care Dumnezeu ţi le pune pe inimă şi, pe urmă, depinde de ei dacă le acceptă sau nu". Iosafat îşi apăsă buzele într-o linie subţire. „Reu

trebuie să înveţe nu doar să admire iertarea, ci şi să-şi dea seama că poate – şi că trebuie – să o implementeze în propria viaţă. Israel trebuie să înveţe acelaşi lucru. Nu trebuie doar să vorbească de pace, ci şi să depună eforturi pentru a o realiza".

Vorbele lui loviră o coardă sensibilă în sufletul lui Solomon. Iertarea, pacea, dragostea – erau tot una. Solomon privise cu admiraţie dragostea pe care o văzuse în familia lui Iosafat, dar trebuia să o îmbrăţişeze pentru sine, să depună eforturi pentru a da şi a primi aceeaşi dragoste în propria viaţă.

„Niciodată nu m-am gândit la tine ca la un om al pământului", spuse Iosafat, întrerupând gândurile lui Solomon. „Din câte ştiu, aceasta este prima dată când fiul lui David vizitează o vie".

Zâmbetul omului era cald, iar interesul lui autentic. Pesemne că, în urmă cu câteva săptămâni, Solomon s-ar fi zbârlit în faţa implicaţiei că el nu aprecia natura aşa cum o făcuse regele David. „Când eram mic", începu el, „Abba David mă lua la Baal Hamon ca să învăţ despre vii. În timp ce el călătorea spre nord, pentru a discuta afaceri cu regele Hiram, eu rămâneam cu vierul, Şimei, care mă învăţa despre vie". Aruncându-şi ochii înainte, zări turnul viei şi…

Aplecându-se în faţă şi punându-şi o mână pavăză la ochi ca să şi-i ferească de soarele în amurg, zări o figură singuratică, plăpândă şi încovoiată, ce stătea în picioare în turnul de veghe. „Cred că e el, Iosafat!" întorcându-se ca să alerteze caravana, strigă, „Baal Hamon se află în faţă!" Deborda de entuziasm şi îşi simţea inima plină ochi de amintiri. „Abba David l-a însărcinat pe Şimei cu îngrijirea viei din

344

Baal Hamon, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, şi graţie slujirii lui credincioase, magaziile de vin ale palatului au fost mereu pline până la refuz. Mi-am petrecut multe veri sub îndrumarea lui, învăţând să am grijă de vii".

„Şi atunci, de ce ai încetat să mai vii?" Deşi întrebarea lui Iosafat era inocentă, îi stinse entuziasmul.

„Datoria a pus capăt vizitelor mele aici", răspunse Solomon cu

tristeţe. „Pe măsură ce Israel a prosperat, Abba a petrecut din ce în ce mai puţin timp în Tir şi eu am petrecut tot mai puţin timp la Baal Hamon. Cu cât am crescut, mi-au crescut şi responsabilităţile şi ni s-a schimbat perspectiva asupra Baal Hamonului. În loc să fie via pe care o vizitam împreună cu familia în drum spre Tir, a devenit via situată prea adânc în nordul Israelului pentru a mai putea fi vizitată". Confesiunea făcea umbletul greoi al cămilei să pară şi mai leneş.

„Du-te!" zise Iosafat.

„Poftim?" Solomon se întoarse şi îl găsi pe prinţ zâmbind; probabil că îi băgase de seamă nerăbdarea.

„Am spus du-te! Te vom prinde din urmă".

„Ha-ha!" Solomon pocni spinarea cămilei şi toate patru copitele îşi luară zborul.

Auzind apoi o altă cămilă lângă el, îl găsi pe Hetrai câştigând teren. Ar fi trebuit să ştie că cheretitul lui Benaia nu avea să-l lase să se îndepărteze prea mult de el. Când se apropiară de vie, băgă de seamă că bătrânul ajunsese la poarta întredeschisă. Solomon şi Hetrai îşi opriră cămilele chiar în faţa unui Şimei ce radia de fericire.

Uitându-se pe sub sprâncenele cenuşii şi sârmoase, Şimei strigă, „Shalom, tinere Solomon!" Barba lui neîngrijită arăta de parcă în ea îşi făcuse cuibul o familie de porumbei.

„Shalom, bunule Şimei! Tânărul tău prinţ s-a întors".

„Ah, micul prinţ s-a întors ca rege sau regele a devenit păstor?" Gingiile lui roz radiau de zâmbetul larg.

Solomon îşi aduse aminte că era deghizat în păstor şi se minună că bătrânul îl recunoscuse din turn. „Am venit să-ţi inspectez munca, bătrâne!" Lovi uşor umărul cămilei şi dobitocul se plecă, legănându-se, în genunchi. Hetrai coborî şi el, ca într-o oglindă, şi amândoi se duseră lângă vier, la poartă.

Deşi erau ceţoşi, ochii bătrânului văzură până în sufletul lui

345

MESU ANDREWS

Solomon. „Sunt sigur că munca mea este în coada listei de

chestiuni naţionale presante, domnul meu".

„Ai dreptate, ca de obicei, bunule Şimei. Aduc o femeie spre a obţine aprobarea ta. Mi-a străpuns inima aidoma unei prese de vin ce stoarce struguri".

Strigătul slab al bătrânului sună aidoma vântului prin pânza de sac. „Fiul lui David vine să-şi vadă via. Sunaţi şofarul, căci azi sărbătorim!"

Poarta grea din lemn se deschise cu ajutorul a două gărzi solide din Iuda, care se zgâiră la Solomon cu interes.

„Rege Solomon, domnul meu". Şimei făcu o plecăciune ceremonioasă.

„Ridică-te, prietene", râse Solomon. „Mi-e teamă că dacă te apleci mai mult, mi te prăbuşeşti la picioare".

Bătrânul se ridică şi râsul i se stinse într-un acces de tuse. Solomon îl ţinu până când se potoli. „Deci, ce te aduce cu adevărat în via ta din nord, Solomon?"

Fără alte jocuri. Fără alte vorbe de nimic. Solomon arătă spre micuţa caleaşca de nuntă ce se apropia. „Femeia din trăsura aceea, Şimei. Este soţia mea şi zice că trebuie să învăţăm cum să iubim înainte de a ne întoarce la Ierusalim".

Bătrânul dădu aprobator din cap. „Deja pare mai înţeleaptă decât tine", zise apoi, cu un licăr poznaş în ochi. „Tatăl tău îngrijea turmele împărăteşti când avea nevoie să asculte glasul lui Iehova, dar tu, tinere prinţ, întotdeauna ai ascultat cel mai bine printre viţe". Solomon îşi puse un braţ pe după mijlocul bătrânului pentru a-l susţine şi cei doi intrară în vie.

Când ajunseră la casa vierului, Solomon zise, „Aşteaptă aici. O voi escorta pe Ariela şi pe tatăl ei, Iosafat, şi ţi-i voi prezenta de îndată ce convoiul tăbărăşte între zidurile viei".

„Voi pune bucătăreasa să pregătească masa de seară pentru oaspeţii noştri deosebiţi", strigă Şimei peste umăr, declanşând un alt episod de tuse. „Văd că dragostea te-a muşcat rău de tot, tinere. Avem multe de sărbătorit".

Până când se întoarse Solomon cu Iosafat şi Ariela, bucatele îi aşteptau, însă bucătăreasa îşi frângea mâinile. „Îmi pare rău, regele meu", spuse ea cu şovăială, „dar Şimei a plecat la vechiul vostru loc de întâlnire şi îţi cere să o duci pe mireasa ta să-l salute acolo. Eu îi voi

346

servi pe ceilalţi oaspeţi, câtă vreme tu şi mireasa ta îl găsiţi pe Şimei".

Stânjenit întrucâtva de excentricitatea prietenului său, Solomon se scuză faţă de Iosafat şi de ceilalţi şi îi ceru bucătăresei să-i facă să se simtă bine primiţi. Înmânându-i o lampă Arielei, o strânse în braţe. „Potecile sunt prea accidentate ca să ne descurcăm pe întuneric, iubito". Ea dădu din cap şi se destinse în braţele lui. Solomon băgă de seamă că Hetrai îi urma îndeaproape. „Regret, prietene, dar nu eşti invitat". Când garda dădu să protesteze, Solomon îl întrerupse. „Hetrai, gândeşte-te puţin. Ne aflăm în via mea, care e păzită de soldaţi din Iuda, şi mă întâlnesc cu un bătrân ce abia se ţine pe picioare". Se opri cât să-şi tragă sufletul. „Sunt în siguranţă. Du-te şi mănâncă".

Cheretitul abia clipi. „Voi sta la depărtare, destul de departe ca să aveţi intimitate, dar destul de aproape încât să văd flacăra de la lampa reginei mele". După aceea, se întoarse şi se adresă Arielei. „Te rog, doamna mea, ai grijă să ţii lampa în aşa fel încât să o pot vedea neîncetat, altminteri vei atrage mânia mea asupra celui ce va sta lângă tine, oricine ar fi el".

Ariela, cu ochii mari, dădu din cap.

Solomon se înduioşa văzând grija gărzii. Se întoarse şi găsi poteca pe care o străbătuse de o sută de ori împreună cu bătrânul vier. Hetrai îşi respectase cuvântul dat: îi simţeau prezenţa, dar nu îl vedeau, nici nu-l auzeau. În sfârşit, Solomon zări licărul slab al lămpii lui Şimei, sub umbrarul de verdeaţă unde schimbaseră atâtea secrete.

„Bun venit, tinere prinţ!" spuse Şimei, tuşind din nou. Se bătu în piept şi se legănă pe bolovanul pe care şedea.

Solomon o lăsă pe Ariela pe o piatră netedă, scobită la mijloc ca şi când ar fi fost cioplită dinadins ca să o primească. Se întoarse peste

un vas de udat şi se aşează pe el: „Nu muri aici afară, stafidă bătrână”, îl tachina pe Şimei când tuşea i se mai domoli. „Nu-l pot căra în braţe decât pe unul din voi, iar soţia mea este mult mai drăguţă”.

„Într-adevăr, aşa este”, răspunse bătrânul, cu ochi scânteietori.

„Acum, de ce ne-ai chemat tocmai aici, lăsându-i pe oaspeţii noştri în seama bucătăresei?” întrebă Solomon, străduindu-se să pară aspru, dar vierul îl cunoştea prea bine.

„Am vrut să o cunosc pe femeia care ţi-a strivit rânza”.

„Poftim?” râse Solomon şi Ariela râse şi ea. Bătrânului acestuia îi plăceau ghicitorile, iar Solomon îl iubea pe bătrânul acesta. „Am

ajuns să mă cred un om oarecum înţelept, „zise Solomon, „şi n-am văzut niciodată o rânză”. Aruncă o privire spre Ariela, care îşi pironise atenţia asupra bătrânului vier.

„Ei, fie că ai auzit sau nu de aşa ceva”, zise Şimei, cu un rânjet până la urechi, „a ta a fost lovită. Dragostea este un lucru nostim – se zgâlţâie ca o şopârlă, îţi dă târcoale inimii şi te înşfacă de rânză”.

În timp ce se bucurau de înţelepciunea bătrânului, râsetele lor se domoliră aidoma ultimului ghem de lână pe un fus. Solomon îşi părăsi locul şi se lăsă în genunchi lângă Ariela. „Şimei, aceasta este iubita mea, Ariela. Uniunea noastră s-a născut din datorie, dintr-un tratat încheiat între casa lui David şi triburile nordice”. Gâtul i se strânse, contemplând cum să redea restul poveştii lor. „Pentru că inima mea a devenit atât de pe de-a-ntregul satisfăcută de ea în timpul yichud-ului, i-am făgăduit un angajament unic ca şi când ar fi fost unica mea nevastă, singura mea responsabilitate maritală”. O văzu pe Ariela plecându-şi capul; o lacrimă îi picură pe mâinile împreunate. „Şimei, mi-am încălcat promisiunea făcută. Am trădat-o, nu doar cu celelalte neveste ale mele, ci şi cu…” Şovăi, gâtuit de ruşine.

„Soţia ta cunoaşte detaliile trădării tale?” întrebă Şimei.

„Da”.

Bătrânul arătă spre lună şi spre stelele scânteietoare. „Ţi-ai mărturisit păcatul înaintea lui Iehova, Solomon?”

„Da”.

„Atunci eu n-am nevoie să aud detaliile unei astfel de trădări”, zise bătrânul vier. „Povesteşte mai departe”.

Solomon îşi adună stăpânirea de sine. „Trădarea mea i-a provocat cicatricele”, spuse, cu un nod în gât. „Şi totuşi, ea m-a iertat”. Ridică mâna ei îndoită şi o sărută. „O iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni, niciodată. Mi-aş da viaţa pentru ea, dar…”

„Dar ce?” întrebă Şimei abrupt, făcându-i pe cei doi îndrăgostiţi să tresară. „Dă-ţi viaţa pentru ea!”

Solomon se uită la Ariela şi înapoi la Şimei. Ariela păru tot atât de confuză pe cât se simţea el. „Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să zici”.

„Schimbă-ţi viaţa pentru ea”, spuse el, ca şi când Solomon era oaia cea mai grea de cap din întreaga turmă. „Rămâi credincios chemării lui Dumnezeu de a fi rege, onorează-ţi toate promisiunile şi schimbă orice altceva are nevoie de schimbare”.

348

MESU ANDRKWS

Ariela se încumetă să scoată o vorbă, pentru prima oară. „Bunule Şimei”, zise şovăind, „cum poate regele Israelului să-şi onoreze promisiunea faţă de mine – aceea de a mă iubi cu inima lui întreagă – şi totuşi să-şi îndeplinească cu credincioşie îndatoririle faţă de celelalte soţii, potrivit tratatelor încheiate? Mi-e teamă că acordul care a pecetluit începutul nostru cere neapărat sfârşitul nostru. El nu-mi poate rămâne credincios onorând totodată celelalte tratate pe care le-a încheiat”.

„Începutul unei relaţii are puţin de-a face cu sfârşitul ei”, zise Şimei. „David şi Batşeba sunt o mărturie în acest sens”. Ca o bârfitoare bătrână, se aplecă spre ei şi şopti, cu o mână ridicată la gură, „Solomon, ţi-am spus vreodată că ai fost zămislit sub un măr?”

„Şimei!” icni Solomon, în timp ce Ariela îşi înăbuşi un chicot. „De unde, în numele rodiilor, ştii asta?”

„Hee-hee!” râse bătrânul. „Pentru că atunci când te-a adus taică-tu în via asta, şi-a dat seama că Iehova îţi strigă în urechi printre

vii. Regele David a zis, «Pesemne că, fiindcă a fost zămislit sub un măr, Solomon va fi întotdeauna mai acordat la glasul lui Dumnezeu în mijlocul creaţiei Sale.»".

Bătrânul se opri şi se făcu serios. „Amândoi aţi venit cu inima grea. Baal Hamon este departe de Ierusalim, dar am auzit şi eu despre Ariela – leul lui Dumnezeu". Întorcându-se spre ea, zise, „Când te vei întoarce la Ierusalim, duşmanii tăi vor spune, «Ia te uită cum se reazemă de iubitul ei», şi te vor crede slabă, micuţă leoaică". Se aplecă înainte, pironind cu privirea tânărul cuplu. „Dar tu să te uiţi la soţul tău şi să-i aminteşti, «în mijlocul creaţiei lui Dumnezeu ne vom reînnoi dragostea. În cotloanele liniştite ale creaţiei, unde te-a zămislit mama ta şi unde ţi-a dat naştere, vom asculta împreună glasul lui Iehova.»".

Solomon îşi masă fruntea. „Şimei, tu spui că eu îl aud pe Iehova în creaţie, dar până acum n-am auzit decât ghicitori despre rânză". Încercând să-şi ascundă frustrarea din glas, stărui de bătrânul său prieten. „Dacă lecţia dragostei este în via asta, mie îmi scapă. Este ceva important, prietene. Fără alte ghicitori. Am dezamăgit-o o dată pe Ariela; nu mai vreau să o dezamăgesc".

„O, tinere Solomon, toată lumea greşeşte. Dar nu toţi iubesc cu adevărat". Şimei se întinse şi smulse din viţă un ciorchine de struguri aproape daţi în pârg. „Dragostea este ca aceşti struguri-Trebuie să-i dai voie să crească şi să se coacă la vremea ei". Bătrânul zvârli ciorchinele

349

% & W

către Solomon, iar regele îl prinse din reflex. „Aşa iubeşti tu, tinere prinţ". Gingiile lui roz străluceau în lumina lămpii. „Tu prinzi, pur şi simplu, ce vine spre tine".

Solomon inspecta ciorchinele din mâinile sale.

„Acum ia o boabă. Mănâncă", îi zise Şimei.

„Nu!" râse Solomon. „Nu sunt coapte".

Şimei arătă spre ciorchine. „Uită-te cu atenţie la boabe, tinere prinţ. Unele sunt coapte. Altele nu". Pătrunzându-l cu privirea, spuse, „După cum mie mi-a fost dată înţelepciunea lui Iehova pentru a mă

îngriji de vii, tu ai primit înţelepciunea de a crea rute pentru negustorie, acorduri de pace şi contracte de muncă prin căsătoriile cu soţii străine. Alege să te culci cu nevestele acelea cu grija cu care eu mă ocup de vii. Adu-le în patul tău numai pe cele care sunt coapte, dându-le moştenitori, îndeplinind astfel scopul lor şi responsabilitatea ta". Dădu din cap spre Ariela. „Deşi leul lui Dumnezeu a venit la tine ca o mireasă-tratat, ea a ajuns să fie lumina ochilor tăi, bătaia inimii tale. Celorlalte neveste ale tale le eşti dator cu o datorie, un legământ, o promisiune. Arielei, care este darul tău din partea lui Iehova, îi datorezi propria viaţă".

Solomon se uită cu reînnoită mirare la ciorchinele de struguri din mâna lui şi apoi se întoarse spre nevasta lui. „Tatăl tău mi-a spus odată că nu pot să-mi retrăiesc trecutul, dar pot să-mi aleg viitorul cu grijă. Nu pot să desfac căsătoriile femeilor din haremul lui Abba sau din propriul meu harem, dar pot să le abordez cu înţelepciune".

Pe obrajii ei se prelingeau lacrimi. „Dragostea mea", spuse ea, cu glasul o şoaptă plină de mirare. „Întotdeauna ţi-am cerut să-mi dai întreaga ta inimă, dar pentru că experienţa mea a fost într-o casă sunamită, am vrut să fiu singura ta soţie". Împingându-i la o parte o şuviţă rebelă de pe frunte, mai spuse, „Realizez acum că tu ai semnat tratate şi acorduri cu naţiuni, legându-te în căsătorie cu alte femei. Nu mă pot aştepta să-ţi încalci jurămintele faţă de ele ca să respecţi o promisiune făcută mie". Aruncând o privire către Şimei, clipi şi primi din partea bătrânului vier un râset plin de încântare.

Solomon zvârli o boabă de strugure către bătrân. „Nu mai cocheta cu soţia mea!" zise, câştigând un alt râset. Uitându-se în ochii Arielei, văzu în ei pace. „Se pare că viile ne-au vorbit amândurora, iubito, învăţându-ne lecţiile dragostei".

„Nu trebuie decât să faci semn birjarului şi el îmi va transmite că trebuie să ne odihnim puţin". Solomon închise uşa caleştii lor de nuntă şi înălţă o rugăciune tăcută. *Iehova, ţine-o pe Ariela puternică pentru*

călătoria ce ne stă înainte. Văzuse cum slăbise în cele trei zile de drum din suntem până la Baal Hamon şi ştia că cele trei zile de la întoarcere, şi pe urmă alte trei zile de drum până la Ierusalim, aveau să o epuizeze. *Ce altceva putem face*?

„Rege Solomon!" Strigătul neliniştit al lui Reu întrerupse frământările regelui. „Pot să vorbesc ceva cu tine înainte de a pleca spre suntem?" Reu arăta de parcă înghiţise o smochină stricată. Palid şi cu riduri, ajutorul lui Iosafat se îndrepta cu paşi apăsaţi şi hotărâţi spre caleaşca.

Oftând adânc, Solomon se gândi că nimic nu îi displăcea mai mult decât să discute cu un tânăr plin de amărăciune. „Fireşte, Reu". Îi făcu semn să se îndrepte spre o zonă mai privată, de lângă ţarcurile oilor.

Odată feriţi de ochii şi urechile curioşilor, Reu începu pe un ton stăpânit. „Mai întâi, domnul meu, dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru oferta-ţi generoasă".

„Înainte de a merge mai departe…" Solomon ridică o mână, între – rupându-l. „Sunt recunoscător lui Iosafat pentru că ţi-a explicat dorinţa mea şi a Arielei de a te ajuta să plăteşti preţul de mireasă pentru Ana, dar din moment ce ne aflăm în vizită la Baal Hamon, am o a doua ofertă la care îţi propun să te gândeşti". Solomon băgă de seamă petele stacojii de pe gâtul lui Reu, dar presupuse că era copleşit de gratitudine. „Aş vrea să iei în calcul o întoarcere la Baal Hamon ca ucenic al lui Şimei".

„Domnul meu, eu…"

Din nou, Solomon îi curmă răspunsul. „Te rog, dă-mi voie să explic. Şimei este un prieten drag şi îl văd tot mai slăbit. Iubeşte viile şi s-ar bucura să aibă un tânăr ca tine, pe care să-l înveţe să le iubească aşa cum o face el. Ştiu că ai învăţat cum să îngrijeşti de vii, cu Igual, în viile lui Iosafat".

Reu se mulţumi să încuviinţeze din cap; ochii îi erau rotunzi şi plini de lacrimi.

„Bun. Bun". Solomon îi puse o mână pe umăr. „Deci, asta

înseamnă că te învoieşti atunci? Vei accepta mohar-ul pentru Ana şi să te întorci

351

At $ *t-l* la Baal Hamon ca să-ţi începi aici viaţa alături de ea?" Zâmbi. „După o perioadă adecvată de logodnă, se-nţelege".

Petele de pe gâtul lui Reu se făcură de un roşu închis, căpătând mai mult culoarea strugurilor copţi. „De ce?" întrebă el.

„Poftim?"

Reu se scutură de mâna lui Solomon şi în ochi i se aprinse un foc. „De ce faci toate acestea? Adică, ştiu de ce le-ar face un om ca Iosafat – el are integritate şi caracter". Scuipă, ca şi când şi-ar fi regretat vorbele nepotrivite, însă fără să se căiască de ele. „Ce vreau să zic este că... ei bine, de ce te oferi să plăteşti mohar-ul mirelui pentru servitoarea propriei soţii? Şi de ce te-ai oferi să mă faci pe mine îngrijitorul Baal Hamonului, cea mai frumoasă şi mai productivă vie din Israel, când eu n-am îngrijit vii în viaţa mea?" Sufla scurt, în puseuri mânioase.

Solomon îngădui unei scurte tăceri să-i capitoneze vorbele. „Reu, mă ofer să plătesc preţul de mireasă pentru Ana pentru că Ariela mi-a povestit despre dragostea la care a fost martoră între voi doi şi vreau să te răsplătesc pentru prietenia pe care i-ai arătat-o Arielei în Ierusalim – când eu am trădat-o". Ochii lui Reu scăpărară, şi atunci Solomon ştiu. „Despre asta e vorba, nu-i aşa? Ştiu că te simţi parte a familiei lor, Reu, dar până şi Igual m-a iertat". Solomon aşteptă răspunsul lui, dar nu auzi decât behăit de oi şi foşnetul neliniştit al convoiului aflat în aşteptare. „Nu trebuie să mă ierţi, dar ar trebui, chiar şi aşa, să accepţi mohar-ul, de dragul Anei. Este singura ta speranţă pentru viaţa de dragoste pe care o doreşti împreună cu ea".

Solomon făcu un pas, dând să se îndepărteze, dar Reu îi atinse braţul. „Vreau să te urăsc pentru ce i-ai făcut Arielei, dar dragostea pe care o văd în familia lui Iosafat este prea mare ca să ne lase pe vreunul să ne agăţăm de trecut". Înainte ca Solomon să apuce să răspundă, Reu se lăsă în genunchi şi se prosternă înaintea lui. „Domnul meu, aleg să te

iert şi îţi cer să mă ierţi pentru că ţi-am vorbit cu atâta asprime".

Solomon îşi puse o mână pe umărul bărbatului. „Îţi mulţumesc, prietene. Şi, da, şi tu eşti iertat".

Când regele îşi ridică mâna, Reu o apucă şi o atinse cu fruntea. „Pot să-ţi mai cer o favoare?"

„Cere, Reu".

Reu îşi ridică privirea şi cuvintele ieşiră ca o rafală. „Vrei să fii

352

MESU ANDREWS

prietenul mirelui şi să negociezi cu tatăl Anei în numele meu?" Se opri, nevenindu-i, parcă, să creadă că o spusese. Ultimele cuvinte le rosti cu un rânjet neastâmpărat. „Cred că Ana şi tatăl ei vor accepta, dar n-ar fi rău ca însuşi regele Israelului să negocieze pentru mine".

353

38

Cântarea cântărilor 8: 1, 6

[*Mireasa*] *O*! *de ai fi fratele meu*… te-a*ş săruta, şi* n*imeni nu* m-*ar* ţ*inea de* râ*u*. *Pu*ne-*mă* c*a* o *pecete pe* in*ima ta, ca* o *pecete pe* br*aţul tău*.

nela privea pe fereastra trăsurii cum dealul More se face tot mai mare şi un vârtej de emoţii o năpădi. „Îţi mulţumesc pentru vizita la Baal-Hamon", spuse ea în timp ce trăsura lor de nuntă se zdruncina pe drumul spre suntem. „Ai avut dreptate. Îmi place bătrânul Şimei".

Se afundară într-o groapă, dar ea aproape că nu observă, cuibărită cum era la pieptul puternic al lui Solomon. Ana îi implorase să o lase să meargă pe cămilă, împreună cu Rău, în acea ultimă etapă a călătoriei, iar Ariela se bucura că Solomon i se alăturase în trăsură. Urmau să zăbovească o noapte la suntem şi să pornească din nou spre Ierusalim când se crăpa de ziuă. Simţea nevoia să-l audă.

„Solomon?"

El nu răspunse, doar o trase mai aproape. Simţi cum respiraţia lui devine agitată, pieptul ridicându-i-se tot mai neregulat.

Arielei i se puse un nod în gât. „La ce te gândeşti?” îl întrebă. Părea că inimile amândurora se îngreuiaseră trecând prin valea Izrael.

Solomon respiră zgomotos. „Ştiu că trebuie să mă port ca un rege la Iemsalim şi ştiu că am ticluit un plan ca să îmi pot îndeplini datoria faţă de celelalte soţii, dar să-mi păstrez inima doar pentru tine”. Se opri, oftă, iar apoi îşi sprijini bărbia pe creştetul ei. „Grija mea este acum să te păzesc de noi atacuri din partea Fiilor lui Iuda. Mă rog ca Benaia să

aibă veşti bune, că a găsit o mulţime de martori, când ajunge cu escorta noastră”.

Ea simţi lacrimile care-i udau părul. El îşi ridică capul. Ea înălţă privirea spre el iar el o sărută pe gât. Tăcură amândoi. Îşi şterseră unul altuia lacrimile cu sărutări.

Când Ariela privi din nou pe fereastră, îl văzu pe Benaia aşteptându-i la poarta de sud a Sunemului. „Se pare că vom primi veşti despre martori mai repede decât ne-am aşteptat, dragostea mea”. Arătând spre fereastră, observă panica din privirea lui Solomon.

Şaptezeci şi trei, *şaptezeci şi patru*, *şaptezeci şi cinci*. Solomon număra soldaţii din garda regală care-i aşteptau la suntem. De ce o fi adus Benaia atâţia oameni? Numai de nu…

Ariela se repezi la fereastră. „De ce a adus Benaia atâţia oameni?” întrebă. „Tu ai venit la suntem numai cu zece străjeri”.

Hotărât să-şi păstreze calmul, se aplecă spre ea şi o sărută din nou. „Pentru că în pustie sunt tâlhari, preaiubito, iar acum îmi duc cea mai de preţ comoară în trăsura noastră de nuntă”. Ea zâmbi şi îl străpunse cu privirea ochilor ei mari şi inocenţi. Nu ştiuse cât de mult îl schimbase dragostea pe care i-o purta ei. Poate că Benaia adusese gărzi atât de numeroase ca să-şi etaleze forţa, să-i descurajeze pe tâlhari. *Jehova*, *dă să fie aşa*. *Mă rog să fie doar din cauza tâlharilor*, *şi nu pentru a ne apăra împotriva unui inamic atât de îndrăzneţ încât să ne atace în drum spre Ierusalim*.

Trăsura lor se opri la poarta Sunemului şi, ca de obicei, mulţimea se adună să salute oaspeţii regali. Benaia a fost primul care i-a întâmpinat, deschizând uşa trăsurii ca o ima îngrijorată. „Sunteţi bine? Aţi avut vreo problemă?”

Solomon zâmbi, refuzând să se lase copleşit. „Te salut, comandante. Şi eu mă bucur să te văd”. Replica iscă un zâmbet pe faţa uriaşului.

Iosafat coborâse deja de pe cămilă şi o conducea pe soţia lui spre trăsură. „Mi se pare că avem aici o ima care abia aşteaptă să-şi salute fiica”. Solomon ieşi din trăsură, o ridică pe Ariela în braţe şi o puse în picioare pe pământul Sunemului.

„Shalom, mieluşeaua mea”, spuse Ima loşeba în timp ce-şi învăluia fiica în braţele ei iubitoare.

355

Ariela închise ochii, primindu-i mângâierea precum un călător rătăcit în deşertul arzător, prima gură de apă. „Shalom, Ima. Ce bine e să fii acasă”.

În timp ce Igual şi Reu conduceau restul convoiului spre hambarul lui Iosafat, faţa lui Benaia se întunecă. „Regele meu”, spuse el, coborându-şi vocea ca doar Solomon şi Iosafat să-l audă, „veştile de la Ierusalim nu sunt bune”.

Solomon simţi că-i trece un cuţit prin inimă.

Schimbând o privire cu Iosafat, Benaia confirmă cele mai rele temeri ale regelui. „Nu am putut găsi un al doilea martor care să confirme mărturia lui Oliab împotriva Fiicelor Ierusalimului”. Uitându-se peste umăr, spuse: „Vă rog să mă urmaţi amândoi spre câmpie, ca să putem vorbi nestingheriţi”.

Inima lui Solomon bătea tot mai tare cu fiecare pas. Marşul tăcut al celor trei bărbaţi era întrerupt doar de fâsâitul sandalelor lor prin iarba verde a Sunemului. Când ajunseră la un pâlc de brazi, Benaia îşi reluă povestea. „Multe femei din harem ar depune mărturie că le-au auzit pe Şi fra şi Şeera mituind gărzile palatului ca să nu o bage în seamă pe Ariela când s-a aventurat în cetate neînsoţită”. Întorcându-se

spre Iosafat, îşi ridică mâinile, stăruind: „Habar n-am avut că Fiicele Ierusalimului au o asemenea influenţă asupra străjerilor din cetate, prietene". Ochii îi înotau în lacrimi. „Abişag a mărturisit chiar că i-a auzit pe soldaţi plănuind s-o bată pe Ariela şi am încercat toate mijloacele ca să-i *conving* pe soldaţii din garda haremului să vorbească, dar – „Un suspin îi reteză discursul. Clătină din cap.

„Bine, prietene", spuse Iosafat punându-şi mâna pe umărul comandantului. „Ai făcut vreun apel public, cerând martorilor să iasă în faţă?"

Furia părea să-i stârnească lacrimi tot atât de tare ca remuşcarea. „Am încercat şi să bat din uşă-n uşă, întrebând personal fiecare bărbat, capii de familii. Toată cetatea se teme de răzbunarea Fiilor lui Iuda. Şi fra şi Şeera par să deţină puterea. La un cuvânt al lor, trădătorii sunt bătuţi şi casele lor arse. N-am mai văzut niciodată bărbaţi atât de devotaţi unei cauze. E strigător la cer!"

„Nu sunt devotaţi unei cauze", spuse Solomon sec şi cei doi bărbaţi ridicară sprâncenele a mirare. „Gărzile. Nu sunt devotate unei cauze. Bărbaţii nu ar rezista torturii lui Benaia doar pentru o cauză". Urmări

cum înţelegerea le luminează chipurile. „Bărbaţii aceştia sunt devotaţi Şi frei şi Şeerei pentru că Fiicele Ierusalimului au devenit idolii la care se închină iudeii". Se scarpină în barbă, iar un gând se înfiripă şi crescu: „Ai spus că gărzile haremului vorbesc deschis despre mituirea lor?

„Da", răspunse Benaia, speranţa părând să-i calmeze enervarea. „Iar din cele spuse de soţiile străine, Fiicele Ierusalimului au plătit gărzile din afara porţilor haremului".

Încet, dar hotărât, un zâmbet crescu pe buzele lui Solomon. Începu să dea victorios din cap.

„Ai găsit vreo cale ca mărturia unei femei să fie acceptată la curte?" întrebă Iosafat.

„Dar nu se poate ca soţiile tale să depună mărturie", spuse Benaia, din nou furios. „Cu toate că eu nu mi-aş dori nimic mai mult, membrii consiliului nu-ţi vor susţine hotărârile dacă accepţi ca femeile să depună mărturie". Tăcu. „Îmi pare rău, Solomon. Am încercat toate metodele pe care le cunosc să-i fac pe cei din garda haremului să vorbească. Pur şi simplu refuză să depună mărturie împotriva Fiicelor Ierusalimului".

Regele întinse mâna pentru a-l atinge pe comandant pe umăr. „M-ai slujit bine, Benaia. Ştiu că ai făcut tot ce era omeneşte posibil ca să găseşti un martor. Cu ajutorul lui *Iehova* însă, chiar există o cale". Le trase cu ochiul celor doi bărbaţi, se aplecă să culeagă o floare sălbatică pentru soţia lui şi plecă, lăsându-i cu ochii holbaţi. Răsucind floarea între degete, fluieră şi se întoarse în cetate cu un pas mai uşor. „*Mulţumescit-o ţie*, *Iehova*" se rugă în tăcere. *Înţelepciunea ta este cu-adevărat uimitoare*.

Când caravana regală ajunse la porţile Ierusalimului, trompetele scânteiară în soarele amiezii, iar sunetul lor voios anunţă reîntoarcerea regelui. Inima Arielei bătea nebuneşte auzindu-le. Fiecare colţ, sunet şi miros al acestei cetăţi îi aminteau de bătaia aceea, iar panica începu s-o cuprindă când cei dornici să le ureze de bine se strânseră în jurul trăsurii să-l întâmpine pe regele lor şi pe mireasa lui de pace.

„Iubito", glasul cald şi profund al lui Solomon ajunse la ea şi atunci îşi dădu seama că stă cu ochii strâns închişi. Când îi deschise, privirea lui plină de iubire o învălui. El se ridică de pe locul lui, se cuibări lângă ea şi o ţinu strâns în braţe. „Când ai intrat prima oară pe

357

aceste porţi, a trebuit să lupţi singură. Acum vom lupta împreună".

Odihnindu-se în îmbrăţişarea lui, ea îi răspunse: „Da, dar am obosit să lupt, dragul meu".

O sărută pe frunte şi o întrebă: „N-ai nicio amintire fericită din Ierusalim?"

Gândul acesta o intrigă. Se întoarse spre el şi zâmbi, iar o amintire îi răsări de îndată în minte. „Poate că nu este chiar ceea ce aşteptai, dar în timpul primei mele vizite la Ierusalim, Chemuel şi Igual erau nişte copii jucăuşi, la o vârstă prea fragedă pentru invidie. Dansam împreună şi săream pe străzile Ierusalimului”. Un zâmbet strengăresc îi scăpă. „Dacă mi-ai fi ca un frate…”, spuse, învârtind după degetul ei un cârlionţ de al lui, „te-aş putea iubi şi te-aş putea săruta pe obraz fără să-i pese nimănui. Şi poate că n-am avea de dat toate aceste lupte”.

Solomon îi luă mâna într-a lui, o sărută, apoi cu buzele îi mângâie obrajii. „Dacă aş fi fratele tău, nu ne-am putea bucura de trăsura aceasta de nuntă”.

Ariela zâmbi şi încercă să se consoleze cu planul pe care i-l dezvăluise Solomon în timpul ultimei seri petrecute în suntem. De data aceasta Fiicele Ierusalimului vor fi negreşit date în vileag. Dar cum rămânea cu Fiii lui Iuda? Se va dizolva conspiraţia lor în momentul în care Şi fra şi Şeera vor fi condamnate? Ierusalimul părea să fie o vulpe care se învârtea în jurul propriei sale cozi, un vas mereu în fierbere.

Suspină adânc, iar el îi ridică bărbia ca s-o poată privi în ochi. „Dacă ai fi fratele meu”, spuse ea, „am fi putut sta în casa unei mele. Am fi putut învăţa mai mult despre dragoste înainte să fim nevoiţi să ne fie pusă la încercare atât de curând”. Văzând durerea din ochii lui, se rugă pentru putere şi-şi îndulci tonul. Când el se întoarse, îi prinse bărbia şi-l privi în ochi. „Ţi-aş dărui vinul meu aromat şi nectarul rodiilor mele”.

O sărută zdravăn. „Mmmm, îmi place vinul tău aromat şi-mi plac rodiile tale”.

Ea încercă să zâmbească, încercă din răsputeri să-şi ascundă îngrijorarea crescândă, dar lacrimile o podidiră pe neaşteptate.

„O, draga mea”, spuse el, strângând-o tare în braţe. „Ce este? Chiar atât de tare te temi? Voi pune la uşa noastră o sută de cheretiţi şi peletiţi să te păzească în fiecare clipă”.

„Uşa noastră?” strigă ea, pe un ton de jale.

El rămase o vreme tăcut, mângâindu-i obrazul. „Poţi să te muţi înapoi în camera de mireasă, dacă vrei, dar trebuie să am un loc în care să fiu cu celelalte soţii". Se opri. „Nu crezi?"

Se luptă din nou să-şi recapete stăpânirea de sine şi să accepte lucrurile rezonabile pe care trebuia să le accepte – pentru pacea ei şi pentru integritatea lui Solomon. „Înţeleg că tu, ca om de onoare, trebuie să fii rege şi pentru celelalte soţii ale tale". Îşi înghiţi lacrimile. „Dar îmi este greu să mi te imaginez în braţele altei femei – chiar dacă ştiu că inima ta este a mea".

Îi simţi pieptul ridicându-se şi coborând, într-un oftat adânc. „Într-adevăr, inima mea îţi aparţine, iubito. Numai şi numai ţie". O luă de umeri şi o ţinu în faţa lui ca s-o privească drept în ochi. „Cum să îţi dovedesc că dragostea mea e adevărată şi plină de credincioşie? Cum pot să-mi amintesc mie însumi?" îi dădură lacrimile, iar glasul i se frânse: „Nu vreau să te mai dezamăgesc. Nu vreau să-mi mai las inima să rătăcească, aşa că am nevoie de ajutorul tău. Cum ne putem apăra dragostea în Ierusalim?"

Inima Arielei se strânse văzând sinceritatea lui. Arăta atât de vulnerabil, ca un soldat tânăr care se pregăteşte pentru prima lui bătălie, întinse mâna să-i dea la o parte cârlionţul acela rebel, apoi îi mângâie obrazul şi gâtul şi se opri acolo.

El îi luă mâna într-a lui şi o strânse un pic prea tare. Ea se dădu înapoi.

„O, draga mea, îmi pare rău". Chipul lui arăta copleşit de durere de fiecare dată când vedea la ea efectele bătăii.

În momentul acela stingher de durere amestecată cu plăcere, ea îşi dădu seama cum ar putea portretiza dragostea lor. „Solomon!" Entuziasmul din glasul ei trebuie să-l fi zăpăcit. Ea luă cordonul de piele de la gâtul lui, iar el păru gata să cheme paza. Ea chicoti şi-i scoase de sub haină fleacul acela care atârna de cordon. O privi captivat, cu sprâncenele încruntate, cu un zâmbet confuz.

„Asta-i pecetea pe care o pui în ceară pe documentele oficiale?” îl întrebă. Ştiind deja răspunsul, îl sărută pe obraz, cerându-i astfel să mai aibă un pic de răbdare.

„Da…” Zâmbi, făcând pe învăţăcelul silitor.

Ea învârti între degete cilindrul decorativ. „Aşa cum apeşi în ceară acest simbol al proprietăţii, tot aşa vreau să mă pui ca o pecete pe inima ta”.

359

— fy & SVCW1 O

MESU ANDRKWS

„Aaa…”, spuse el încet şi-i întoarse sărutul scurt. „O comparaţie foarte bună”.

Ea se strânse mai aproape de el. „Dar mai este ceva”, spuse. Se opri puţin, sperând că inima lui va primi tot aşa această următoare lecţie. „La început, am fost nefericită din cauza cicatricilor şi a piciorului meu care şchiopătează”, spuse. „Dar acum îmi dau seama că rănile mele care încă nu s-au vindecat mă fac ca această pecete. Mă sprijin mereu de braţul tău, aşa cum această pecete atârnă mereu la gâtul tău. Oriunde merg, sunt ca un fel de bagaj nedezlipit, cum sunt cordonul acesta de piele şi pecetea ta”.

O trase lângă el şi-şi sprijini bărbia de creştetul ei. Ea auzi un suspin de plâns şi-i simţi pieptul mişcându-se. „O, draga mea. Da. Este o imagine a dragostei noastre pe care o pot purta cu mine mereu. Mă dor aceste cicatrici ale tale, dar voi fi profund onorat să-ţi fiu mereu alături”.

Îl sărută şi se uită în ochii lui. „Cum ar fi dacă cineva ţi-ar fura pecetea sau ţi-ar oferi în schimbul ei o comoară?”

El zâmbi îngăduitor, ca şi cum ar fi spus: *Deci lecţia noastră nu s-a încheiat*? „Nu m-aş despărţi niciodată de pecetea mea. Este a mea şi numai a mea până în ziua în care voi muri”.

Ea se aşeză lângă el, într-o parte, şi spuse: „Dragostea despre care vorbim este ca şi pecetea taputernică şi durabilă precum moartea, iar gelozia mea este de neînduplecat ca şi mormântul. Nici chiar un râu

nu poate stinge focul dragostei din sufletul meu". Îşi înălţă capul şi-i luă obrajii în mâini. „Niciodată nu te voi împărţi cu bucurie cu celelalte soţii. Dar pot să accept locul pe care îl am în inima ta, dacă ştiu că sunt pe veci pecetluită cu dragostea ta".

El o privi un răstimp, în timp ce mulţimea de afară se tot mărea şi devenea tot mai gălăgioasă. Trăsura se opri prea repede în faţa intrării în palat, dând când înainte, când înapoi, armăsarii fiind speriaţi de zgomotul mulţimii. O sărută pe frunte şi-i şopti: „Întotdeauna cu mine", apoi se întoarse pe banca lui, pe partea opusă, aşteptând venirea lui Benaia.

Restul procesiunii mersese spre grajduri şi hambare, iar într-un final comandantul deschise uşiţa trăsurii. „Oamenii aşteaptă să te salute, domnul meu".

Ariela îşi şterse ochii. Solomon se aplecă şi o mângâie pe obraz.

360

respiră adânc şi-şi puse zâmbetul de rege. Când ieşi de sub baldachinul seninătăţii lor, un strigăt izbucni, de parcă tot Ierusalimul s-ar fi adunat să sărbătorească venirea mult aşteptată a regelui lor rătăcitor.

Ariela nu auzea decât un zgomot huruitor, căci atenţia îi era cu totul absorbită de soţul ei puternic, dar tandru. Solomon o luă în braţe şi se învârti astfel cu ea, înfăşuraţi în poalele de in curat ale hainelor. „Solomon, pune-mă jos!" Râse, iar râsetul ei răsună peste mulţimea fericită.

Simţi cum i se înroşesc obrajii. Trebuie să fi observat şi Solomon, pentru că o aşeză jos cu atenţie şi întrebă: „Eşti gata de prima noastră bătălie, iubito?" Ea dădu din cap că da, iar el îşi înălţă glasul peste zgomotul mulţimii: „Oameni ai Ierusalimului, mireasa voastră de pace s-a întors". Alt strigăt de bucurie, iar Solomon îşi ridică braţele să facă tăcere din nou. „Aşa cum ştiţi cei mai mulţi, regina Ariela a fost

atacată cu cruzime în cetatea lui David. Am găsit un singur om gata să mărturisească împotriva celor vinovaţi de plănuirea şi săvârşirea atacului. Dar la Curtea Ierusalimului avem nevoie de doi martori, bărbaţi, pentru a putea condamna la moarte un vinovat". Mulţimea murmură, iar Uriaşii formară o barieră între mulţime şi cuplul regal. Solomon păşi printre ei, concentrându-se asupra câtorva bărbaţi din primele rânduri şi asupra câtorva soldaţi de lângă intrarea în palat. „Dacă cineva de aici vrea să slujească drept al doilea martor, vă rog să vă înscrieţi la dregătorul palatului ca să depuneţi mărturie la judecata ce va avea loc în sala tronului după-amiază".

Inima Arielei bubui când Solomon se întoarse şi o mângâie pe obraz. „Pot să te iau în braţe, iubito? Vreau să te simt în braţele mele".

Ea dădu din cap, iar el o luă pe sus de parcă n-ar fi avut deloc greutate. Impresionată de înţelepciunea şi puterea lui, şopti: „Se pare că eşti un războinic adevărat, dragul meu. Poate ar trebui să preiei slujba lui Benaia".

El râse uşor. „Dragostea mea este o sabie ascuţită", spuse el făcându-i jucăuş cu ochiul. O sărută pe frunte şi se întoarse să intre în palat.

„Trăiască regele Solomon!" strigă cineva, iar mulţimea izbucni în aplauze.

Solomon se întoarse spre mulţime, iar Ariela observă o femeie care strigă: „Şi fie binecuvântată regina Ariela!"

Inima îi fu copleşită. Perspectiva întunecată de a-şi împărţi soţul şi

luptele politice cu Fiii lui Iuda aproape că îi înăbuşiseră speranţa.

„Fă cu mâna poporului tău, mireasa mea de pace", spuse Solomon. „Sunt iudei, dar cred că mulţi dintre ei rămân adevăraţi israeliţi".

Ea făcu cu mâna şi-i încântă pe locuitorii Ierusalimului, simţind

pentru prima oară că este regina lor. Solomon se întoarse să urce scările, urmat îndeaproape de Benaia. Când ajunseră la intrarea în palat, Ariela îl observă pe soldatul cu un singur ochi pe lângă care trecuse în noaptea în care fusese bătută. Stătea lângă un scrib, un bărbat arătos cu degetele pătate cu cerneală. Cei doi se aplecaseră să se închine şi tresăriră când regele se opri în dreptul lor.

„Mahlon, ridică-te, te rog", spuse regele, ţinând-o în continuare pe Ariela ca pe un snop de grâu.

Ariela se gândi la nume. *Mahlon*… unde *am auzit numele acesta? De*odată îşi aminti. Mahlon era scribul pe care îl torturase Ahişar – prietenul Elizabetei, care fusese ca un abba pentru Reu!

Observă cum cei doi bărbaţi se uită îngroziţi unul la altul. Mahlon ridică o sprânceană, iar soldatul vorbi: „Cum te putem sluji, regele meu?"

Solomon râse, fără îndoială la fel de uimit ca şi Ariela, de faptul că cei doi bărbaţi puteau comunica precum unul singur. „Mahlon, am aflat despre nedreptatea cruntă pe care ai suferit-o din partea lui Ahişar şi îmi pare rău că a trebuit să suferi din cauza cuiva în care am avut încredere".

Scribul se uită la el cu ochii mari, apoi murmură ceva neinteligibil către soldat. „Mahlon spune «Mulţumesc, stăpâne. Bunătatea ta este cel mai bun dar.» Cei doi se închinară deodată, ca unul.

„Mica onoare pe care ţi-o fac acum nu poate spăla nedreptatea, dar sper să-ţi aducă ţie – şi Elizabetei – mare bucurie". Inima Arielei tresări şi de abia îşi putu stăpâni un mic strigăt. Solomon îi zâmbi înainte să-i dea vestea scribului care aştepta. „Tu, Mahlon, vei fi cel care îi va duce vestea bună unei lui Reu. Spune-i, te rog, că Reu l-a slujit bine pe regele său şi că se va căsători în curând cu slujitoarea reginei Ariela. Mai mult, l-am făcut pe Reu îngrijitorul viei mele din Baal-Hamon. Clişeba şi oaspeţii ei vor călători cu escortă regală la suntem, la nunta fiului ei, după următorul Paşte".

Ariela nu mai văzuse niciodată un om mut bucurându-se, dar

ceea

362

ce vedea acum era una dintre cele mai frumoase imagini ale fericirii la care fusese martoră. Râsul lui Solomon răsună pe culoarele palatului când se îndreptară spre odăile sale. Ariela scoase un suspin de uşurare şi se cuibări cu capul pe umărul lui, bucurându-se de aceste câteva clipe de liniște înainte ca bătălia să se transforme în război.

363

39

Cântarea cântărilor 8: 8

[*Corul*] *Avem o soră micuţă*, *care n-are încă ţâţe*. *Ce vom face cu sora noastră în ziua când îi vor veni peţitorii*?

k olomon ieşi din odăile sale şi se opri să-i examineze pe soldaţii <*J* aflaţi de o parte şi de alta a uşii duble. Deşi datoria le cerea o postură absolut neclintită, sprâncenele lor ridicate trădau curiozitate. „Sunteţi din garda peletită a lui Benaia, nu-i aşa?" întrebă Solomon, deşi Benaia se afla chiar în spatele lui, în fruntea altor câţiva Uriaşi.

Bărbaţii salutară cu pumnul la piept. „Da, regele meu", spuseră ei la unison.

„Şi sunteţi soldaţi dintotdeauna, l-aţi apărat şi pe abba înaintea mea?"

„Da, regele meu".

Arătând cu capul spre Ariela, care stătea cu capul pe umărul lui, spuse: „De acum o veţi apăra pe regina Ariela cu aceeaşi credincioşie pe care i-aţi arătat-o lui abba meu şi cu care m-aţi apărat pe mine".

Soldaţii ezitară, se uitară la comandantul lor. Niciodată nu li se ceruse gărzilor regelui să păzească o regină. Benaia schiţă un gest de încuviinţare abia perceptibil.

„S-a-nţeles?" strigă Solomon.

„Da, regele meu!"

Benaia se aplecă şi şopti: „Eşti un om înţelept, rege Solomon. Aceştia sunt doi dintre cei mai buni oameni ai mei". Aprobarea din glasul prietenului său îi întări încrederea.

„Voi doi sunteţi direct responsabili de siguranţa reginei Ariela. Unul

dintre voi va trebui să ştie în fiecare moment unde este regina. Doar eu şi comandantul putem s-o întâlnim tară să fie însoţită. Va fi escortată ori de câte ori părăseşte odaia mea. Întrebări?"

Peletiţii schimbară o privire, iar unul dintre ei îşi permise un zâmbet. „Aş dori să spun", şi se înclină repede, „că suntem fericiţi s-o întâmpinăm pe regină şi s-o păzim cu preţul vieţilor noastre". Cei doi soldaţi îşi reluară poziţia solemnă, îl salutară pe rege şi deschiseră uşile duble.

„Bun venit acasă, regele meu". În mod normal, zâmbetul prefăcut al lui Sekhet l-ar fi amuzat, dar acum preocuparea sa era Ariela. Părea să se topească precum o floare fără apă.

Ariela îşi ridică capul de pe umărul lui Solomon şi o salută pe egipteancă. „Şalom, Sekhet".

„Ce s-a-ntâmplat cu ea?" întrebă Sekhet, aproape sărind de pe divanul pe care stătea. „Aşază-o pe pat". Solomon o aşeză uşor pe patul lui. „Ce i-ai făcut?" Sekhet se uită la el şi-l lovi peste braţ.

Solomon era prea uimit ca să se simtă jignit. Grija egiptencei faţă de Ariela era înduioşătoare. Se uita uimit la felul în care se bucurau cele două soţii de reîntâlnirea lor. Nu avusese habar cât de mult se consolidase prietenia lor în perioada de recuperare a Arielei. *Iehova*, *căile Tale sunt de neînţeles*.

„Sunt bine, Sekhet", spuse Ariela. „Doar obosită după minunata călătorie la Baal-Hamon".

„Da, Solomon a spus că..."

„Mă scuzaţi", spuse Solomon. Femeile se uitară la el parcă deranjate de intervenţie. El râse. „Aţi putea pălăvrăgi după aceea...?" Se

întoarse către Benaia, care doar făcu semn cu capul, iar cel mai bun soldat al său începu să elibereze selectiv odaia.

După ce uşa odăii se închise, doar gărzile nubiene ale lui Sekhet rămăseseră în preajma lui Solomon şi a lui Benaia. Inima regelui bătea să-i sară din piept, în aşteptarea răspunsului de care se agăţau toate speranţele lor. Inspectându-i pe războinicii masivi, negri, Solomon o întrebă pe Sekhet „Nubienii tăi înţeleg doar limba egipteană sau vorbesc şi ebraică?"

Regele stătea în tăcere pe tron, cu privirea fixă, cu faţa împietrită. Ariela îl privea, încercând să pară tare de dragul soţului ei, deşi în

sinea ei nu-şi dorea decât un pui de somn liniştit pe o pajişte însorită. Văzând prezenţa feminină numeroasă din sala tronului, se înclină şi şopti: „Aceasta s-ar putea să fie prima oară când mirosul de cedru este acoperit de cel al parfumurilor şi loţiunilor". Şi fra şi Şeera căzuseră în capcana lui Solomon. Rugămintea lui de a avea martori *masculini* le determinase să umple sala tronului cu cele două haremuri regeşti.

Solomon îşi înăbuşi un zâmbet, păstrându-şi postura regală. „Se pare că singura soţie de rege care lipseşte din haremul lui Abba sau al meu este Ima Batşeba. Până acum, este prima mişcare din jocul de-a ogarii şi şacalii pe care nu am anticipat-o". Toate celelalte soţii şi concubine erau prezente – haremul lui David aliniat pe partea stângă a culoarului, în timp ce femeile lui Solomon aşteptau pe partea dreaptă.

Vocea ascuţită a lui Elihoref întrerupse observaţiile Arielei. „Caută dreptate la curtea regelui Solomon astăzi Şi fra şi Şeera, Fiicele Ierusalimului". Toate privirile se îndreptară spre intrarea dintre grădină şi sala tronului, pe unde veneau reprezentanţii regalităţii.

Ochii lui Solomon se îngustară. O apucă pe Ariela de mâna stângă un pic prea strâns. „Uşor, dragostea mea", spuse ea, făcând o mică strâmbătură. Pentru o clipă, pe faţa lui se citi panica. „Nu uita de

înţelepciunea lui Dumnezeu. Nu uita de planul tău".

„Dar aceasta nu este parte din..."

Privindu-l în ochi, îi spuse: „Poate că Fiicele Ierusalimului ne-au luat prin surprindere, dar nu-l pot lua prin surprindere pe Domnul. El este izvorul înţelepciunii tale". Văzu cum se întoarce pacea pe chipul lui, aşa cum se aşază o pană după o adiere uşoară.

În timp ce Fiicele Ierusalimului îşi făceau intrarea, Solomon îl provocă în particular pe dregător: „Am anunţat că astăzi nu voi judeca decât o cauză. Adăugându-le pe Fiicele Ierusalimului pe lista cauzelor", se uită el în ochii larg deschişi ai omului, „te-ai pus în capul listei celor pe care trebuie să-i investighez".

Elihorei se bâlbâi, şovăi, înghiţi în sec şi încercă să se explice: „Dar Şi fra şi Şeera au spus..."

Solomon ridică mâna în semn de tăcere: „Voi lămuri aceasta cu tine mai târziu".

Şi fra şi Şeera se apropiară de tron parcă plutind, în hainele lor fine din în de o calitate mai bună chiar decât a hainelor unei regine. Se închinară scurt înaintea regelui Solomon înainte ca Şi fra să ia cuvântul.

„Aducem înaintea ta o problemă de importanţă naţională, domnul meu".

Faţa lui Solomon era de piatră, dar Ariela îi observă obrajii înroşindu-se. „Dă-i drumul, şi fra".

Şi fra zâmbi cu răceală. „Suntem reprezentantele soţiilor care stau acum înaintea ta, toate având aceeaşi plângere. Înainte să vină la palat această păstoriţă", spuse ea, aruncându-i Arielei o privire dispreţuitoare, „ai respectat obiceiul înţelept al regelui David şi al altor regi puternici de a-ţi întări casa printr-un harem tot mai mare".

Când se opri un moment să-şi tragă răsuflarea, Şeera interveni: „Eu şi sora mea suntem încântate să ne ocupăm de casa regelui şi să punem umărul la alianţele pe care le faci prin soţiile tale străine".

„Totuşi...", prelua din nou Şi fra. „Ni s-a adus la cunoştinţă că femeia ce stă la dreapta ta vrea să îşi revendice poziţia de unică soţie".

Un freamăt de nemulţumire trecu prin mulţimea femeilor regelui.

Figura lui Solomon rămase indiferentă. „Mai este ceva care te nemulţumeşte, şi fra? Poate odaia ta este prea mică sau băile mikvah prea reci?” Ironia lui aţâţă mânia ei.

„Da, dacă tot am ajuns în audienţă”, spuse ea cu glas ridicat, „avem în ludea tinere drepte precum pereţii, nu rotunde cum s-a făcut soţia ta sunamită”. Ridică din sprânceană, arătând spre burta Arielei. „Te-ai căsătorit cu atâtea femei, dar ce să le spunem tinerelor din ludea care visează să ajungă soţia regelui într-o zi?”

Solomon se puse pe râs, alimentând astfel şi mai mult tirada ei.

„Dacă tinerelor noastre din ludea le lipseşte frumuseţea, le vom acoperi cu argint şi bijuterii. Ba încă le vom pune într-o ramă de cedru dacă vrei să miroasă ca şi păstoriţa ta din nord”.

Solomon lovi cu palma braţul cu cap de leu al tronului, iar râsul lui se opri.

Ariela întinse mâna spre el liniştindu-l. Se aplecă aproape de el: „Nu este bătălia noastră, dragostea mea. Pot să răspund nemulţumirii ei?”

O privi în ochi, încuviinţând din cap, cu buzele strânse, de-abia stăpânindu-şi mânia.

Ariela era plină de o pace cum nu mai simţise nicicând. „Şi fra, eu *sunt* un zid, puternic şi rezistent. Şi m-am «rotunjit», cum spui, pentru că în curând voi da naştere copilului regelui”.

Mulţimea murmură descoperind în sfârşit ce ascunsese în tot acest timp haina ei largă.

366

367

„Unii regi se luptă fără încetare să conducă o naţiune şi să câştige putere. Inima lui Solomon se odihneşte acum în iubirea mea şi în puterea lui Iehova”. Întorcându-se spre soţiile şi concubinele lui David, îşi ridică vocea astfel încât s-o audă şi ele: „Vă amintiţi deosebirea dintre zilele de pace din vremea domniei regelui David şi zilele sale de luptă?”

Unele dintre femeile mai în vârstă dădură afirmativ din cap.

Uşile masive ale sălii tronului se dădură deodată la o parte, iar în prag apăru Batşeba. În liniştea perfectă ce se lăsă, mulţimea se dădu la o parte făcându-i loc să treacă, iar ea se îndreptă spre Fiicele Ierusalimului. „Când inima unui rege este viciată de păcat, nu poate conduce bine naţiunea". Îşi ocupă locul printre celelalte soţii ale lui David, apoi adăugă: „Dar când un rege este împăcat cu Iehova şi găseşte mulţumire în braţele unei femei pe care o iubeşte, Israel înfloreşte sub domnia lui".

Glasul Şi frei se ridică: „Dar noi am fost alese să avem grijă de harem! Noi trebuia să hotărâm cine intră în graţiile regelui!" Tirada ei furioasă fu întreruptă de apariţia neaşteptată a lui Benaia, la intrarea în sala tronului. Între el şi Hezro, se afla Oliab.

Solomon le făcu semn Fiicelor Ierusalimului să se îndepărteze. „Şi fra şi Şeera, găsesc plângerile voastre obositoare şi nedemne de atenţie. Regina Ariela este una dintre miresele mele de pace, iar eu îmi voi onora jurămintele pe care i le-am făcut". Apoi, uitându-se la chipurile neliniştite ale celorlalte soţii ale sale, adăugă: „Şi îmi voi împlini juruinţa de a dărui un moştenitor tuturor mireselor mele de pace – cu ajutorul lui Dumnezeu".

Şoaptele mulţimii umpleau sala tronului, iar dezvăluirea regelui i s-ar fi părut Arielei complet umilitoare, dacă sala ar fi fost plină cu bărbaţi. Dar uitându-se în ochii plini de lacrimi de recunoştinţă ai celorlalte femei, cele care fără îndoială îşi doreau un copil, puse o mână ocrotitoare pe burta ei şi-i mulţumi lui Iehova pentru un rege onorabil.

Două gărzi cheretite le conduseră deoparte pe Fiicele Ierusalimului, care aruncară nişte priviri ucigătoare şi păşiră demne în partea dreaptă a platformei.

Benaia ajunse cu prizonierul lui la baldachin. Ariela de abia putea respira. Ştia că urma acest moment. Solomon vorbise cu ea despre planul acesta, iar Oliab urma să-şi recunoască fapta înaintea tronului.

368

Fusese pregătită să se prefacă înspăimântată. Cum ar fi putut şti că groaza va fi reală?

Întregul trup îi tremura incontrolabil. „El este. Este unul dintre cei care m-au bătut în seara aceea”. Îi dădură lacrimile.

Benaia şi Solomon se uitară îngrijoraţi unul la altul. „Îl aduc înaintea ta pe Oliab, paznic al Israelului”, spuse Benaia, iar glasul lui răsună în pereţii sălii. „El vine să-şi mărturisească nelegiuirea comisă împotriva reginei Ariela”.

Ea simţi cum mâna lui Solomon, aflată chiar lângă a sa, începe să tremure. Mânia lui, ca şi teama ei, nu păreau exersate. „Uită-te la soţia mea”, strigă el către bărbatul care se aplecase înaintea lor. „Ridică-ţi capul şi priveşte ce ai făcut”.

Ariela simţea cum fiecare ochi din sală îi cercetează cicatricile.

Când se ridică, Oliab părea terminat, iar cuvintele lui păreau sincere şi umile. „Fiicele Ierusalimului m-au plătit pe mine şi pe alţi trei paznici să o pedepsim… să o batem… pe regina Ariela”. Vocea i se frânse.

Apoi se întoarse spre Ariela, speriind-o. Voia să fugă, să dispară, dar ochii lui – ochii lui erau schimbaţi. Trişti. Înfrânţi.

„Nu pot uita cum strălucea de pace chipul tău”, spuse el. „Chiar şi atunci când Şi fra te-a scuipat, stăpână”. Chipul lui era tulburat de emoţie. „Am făcut un lucru oribil, dar sunt recunoscător că l-am văzut pe Iehova în ochii tăi, stăpână”. Îl podidi un scurt hohot de plâns şi-şi ridică mâinile încătuşate ca să-şi ascundă ruşinea.

„Este ridicol!”, strigă Şi fra. „Încearcă să ne discrediteze în faţa regelui şi a femeilor din haremul său, la care ţinem atât de mult”. Şeera, cu bărbia în sus, încuviinţă din cap.

Solomon, păstrând aparenţa de calm, făcu apel la auditoriu: „Cine din această sală poate confirma spusele acestui bărbat?”

„Nimeni”, interveni Şeera. „Chiar dacă am fi vinovate, ceea ce nu suntem”, – sora ei o privi cu reproş – „nimeni de aici nu poate atesta aşa ceva”.

„Da, văd că, în chip ciudat, numai femei – femei ale regelui – şi-au găsit loc astăzi în sala mea de judecată”, spuse Solomon, arătând spre mulţime. Oftă, apoi cu uimire prefăcută, spuse: „Dar stai! Cine este acolo în spate?”

Ariela îşi stăpâni cu greu zâmbetul văzând ce slab se preface Solomon şi urmări cum se lovesc unul de altul capetele gemenelor.

369

ld-u

„Cine? Nimeni”, răspunse Şi fra propriei întrebări retorice. „Doar femeile regelui şi gărzile haremului sunt prezente aici”. Ştia, desigur, cel mai bine pe cine invitaseră ca martori la audienţă ea şi Şeera.

Solomon îi făcu semn lui Sekhet, iar aceasta porni în marş încet pe culoarul din mijloc. Cele şase gărzi nubiene o urmau. Pe feţele Fiicelor Ierusalimului se citea indignarea.

„Regina aceasta egipteană nu poate depune mărturie!” spuse Şeera lovind din picior.

Sekhet se uită în direcţia ei şi spuse ceva în egipteană – fără-ndoială ceva delicios de rău. Solomon mai puse paie pe foc: „Nu ştiu ce a spus regina Sekhet, dar cred că războinicii ei nubieni ar putea să ne traducă”.

Sângele se scurse din obrajii celor două gemene. „Cum să traducă?” întrebă Şi fra. „Ei nu ştiu ebraică”.

Solomon se mulţumi să răspundă printr-un zâmbet victorios.

„Nu voi repeta cuvintele rostite de regina mea”, spuse unul dintre soldaţii nubieni, cu glas adânc şi bogat, într-o ebraică perfectă.

„Cred că legea israelită spune că un străin nu poate depune mărturie împotriva unei femei israelite”, spuse sec Şi fra.

Solomon râse tare. „Şi fra, nu există o asemenea lege. Minciunile şi înşelătoriile tale s-au uscat ca o oază în arşiţa verii. Oricare dintre aceşti soldaţi nubieni poate depune mărturie ca al doilea martor – un martor bărbat – împotriva ta şi a Şeerei. Vrei să-l alegi tu pe cel care te va condamna?”

„Nuuu!” Şi fra se aruncă asupra lui Solomon, dar Benaia o

prinse. „Nu poţi face asta!” spuse ea, zvârcolindu-se şi împotrivindu-se. Şeera doar plângea, se topise într-o baltă de lacrimi pe podea.

Solomon se ridică, veni până la marginea platformei tronului şi se uită la gemene. „Faceţi-le să tacă”, spuse, îngăduindu-i lui Benaia să facă orice era necesar pentru a câştiga controlul.

Se întoarse spre soldaţii lui Sekhet: „Spuneţi-mi în cuvinte ebraice în ce fel au fost implicate Fiicele Ienasalimului în atacul asupra reginei Ariela”.

Gărzile nubiene folosiră limba ebraică pentru a le condamna pe femeile iudee şi descriseră atrocităţile la care fuseseră martori.

Solomon puse o singură întrebare: „De ce n-aţi avertizat pe nimeni dinainte?”

370

MESU ANDREWS

Fără niciun strop de răutate, soldatul nubian răspunse cu o altă întrebare: „Pe cine ai fi crezut, rege Solomon – pe cei şase soldaţi egipteni sau pe tinerele tale iudee?”

Adevărul cuvintelor lui îl străpunse pe rege. Înainte de atacul Arielei, o considerase pe Sekhet o bătaie de cap, aşa că nu ar fi dat ascultare vorbelor soldaţilor ei. „Vă cred acum”, spuse Solomon. Nubianul se înclină, iar regelui i se păru că percepe un fel de promisiune în arcuirea sprâncenelor lui. „Ai informaţii şi despre alţi trădători aflaţi în mijlocul nostru?”

Un zâmbet viclean se lărgi pe faţa soldatului. „Am crezut că-i vei porunci comandantului tău… cum se spune în ebraică… să extragă *nume de* la Fiicele Ierusalimului”.

Solomon îşi dădu seama de ironia tristă a ceea ce urma să spună. „Din păcate, nu este voie să folosesc nimic din ceea ce ar spune Şi fra şi Şeera din acelaşi motiv pentru care n-au putut fi condamnate mai devreme. Mărturia unei femei nu este primită în sala mea de judecată”.

„Eu şi fraţii mei nubieni mai avem câte ceva de spus în această problemă, rege Solomon. Se înclină şi se dădu înapoi, onorând cea mai

importantă slujbă din acel moment – judecarea celor prezenţi.

„Stăpâne”, spuse Benaia, încă ţinând-o strâns pe Şi fra, „cei vinovaţi de nelegiuirile înfăptuite împotriva reginei Ariela aşteaptă osânda ta”.

Solomon stătu la marginea platformei, cu spatele la Ariela. Mulţimea nu scotea un sunet. „Solomon, dragostea mea”, o auzi şoptind pe Ariela.

Nu. *Nu va face asta*.

„Solomon”, spuse ea un pic mai tare.

Ştia ce vrea să spună. Dar nu voia să facă aşa ceva. Nu putea. Cineva trebuia să plătească pentru cicatricile ei.

Mulţimea începu să şuşotească. Femeile îşi acoperiseră gura şi arătau într-o anumită direcţie. Se întoarse şi o văzu pe Ariela stând în picioare singură, fără niciun ajutor, lângă tronul lui.

„Ce faci?” Se grăbi spre ea şi o prinse de mijloc chiar înainte să cadă. O ţinea în braţe, dar îşi feri privirea când ochii ei îi căutară pe ai lui. „Nu-mi cere asta, Ariela. Nu pot”.

„Solomon, iubitul meu. Uită-te la mine”.

Încet, aproape cu durere, îşi ridică privirea.

„Iehova ne cere să ne purtăm cu dreptate”, spuse ea. „Dar îi place şi îndurarea”.

371

— T c-Vi

Simţea cum i se duce tot calmul. „Ariela, paznicul acesta îşi recunoaşte fărădelegea, iar acum avem în sfârşit doi martori împotriva Fiicelor Ierusalimului. Legea permite o condamnare la moarte pentru toţi trei. De ce să le oferim îndurare când ei nu ne-au cauzat decât suferinţă?”

„Mă tot gândesc la fraţii mei, Solomon. Abba s-a îndurat de ei de atâtea ori”.

„Iar ei te-au rănit de atâtea ori!” Ecoul strigătului său străbătu întreaga încăpere.

Ea lăsă să se stingă ecoul şi abia după aceea răspunse. „Dar Igual

s-a căit, iar acum viaţa lui este bogată şi plină de iubire. Oliab îmi aminteşte de inima schimbată a lui Igual. Nu le putem dărui la toţi trei *ocazia* să se căiască?"

Solomon scutură din cap, închizându-şi ochii şi inima. „Nu-i voi ierta, Ariela. Nu după ceea ce au făcut. Dacă se căiesc, va trebui să îi iert şi nu pot face asta. Nu vreau".

Ea îşi duse mâna la obrazul lui şi vorbi cu blândeţe: „Îndurarea şi iertarea sunt ca apa, iubitul meu. Când se revarsă spre noi, trebuie să le lăsăm să treacă prin noi, altfel rămân locului şi putrezesc în sufletele noastre".

Cuvintele îi străpunseră inima ce nu de mult gustase iertarea, înţelepciunea lui Iosafat, iertarea lui Reu, dragostea Arielei – toate acestea pregătiseră terenul, aşa încât cuvintele ei să prindă rădăcină în sufletul lui.

O uşoară nuanţă jucăuşă se simţi în glasul ei: „Poate le poţi dărui Fiicelor Ierusalimului aceeaşi îndurare pe care am auzit că i-ai arătat-o bătrânului preot Abiatar".

Solomon ridică din sprâncene nedumerit.

„Dă-le ocazia să trăiască în singurătate – departe de Ierusalim – în regiunile din nord. Dacă îţi refuză mila, atunci, ca şi în cazul lui Chemuel, sângele lor va cădea asupra capetelor lor".

Se uită atent la ea şi o mângâie pe obraji. Era tenace acest leu al lui Dumnezeu. Se întoarse să anunţe verdictul şi spuse: „Oliab, vino înaintea mea".

Faţa bărbatului era palidă.

„Ai lucrat vreodată în vie?" Auzi suspinul de uimire al Arielei. Solomon o privi zâmbind, cu o sprânceană ridicată. Ea încuviinţă în

tăcere, iar regele se întoarse spre Benaia: „Căpitane, dacă Oliab este de acord să depună mărturie împotriva celorlalţi Fii ai lui Iuda, voi fi îndurător cu el şi îi voi da de lucru într-una dintre viile mele".

Ariela îşi puse mâna pe umărul lui Solomon şi-l trase spre ea:

„Uitate la chipul lui, iubitul meu. Aceeaşi expresie de căinţă şi mântuire am văzut-o şi pe chipul lui Igual în ziua judecăţii lui".

„Mulţumesc, domnul meu", se repezi să spună prizonierul. „Primesc cu bucurie mila ta".

Solomon o privi pe soţia lui cu o expresie de adorare. „Ar trebui să-i mulţumeşti reginei Ariela. Dacă n-ar fi fost mila ei, am fi fost pierduţi cu toţii". Le făcu semn gărzilor să-l ia deoparte pe Oliab, apoi îşi aţinti privirea asupra trădătoarelor: „Fiice ale Ierusalimului, veniţi înaintea mea".

Benaia le aduse în faţă. Şi fra era de piatră, Şeera o păpuşă din cârpe.

„Legea lui Moise spune că pe mărturia a doi martori aceste două femei pot fi condamnate la moarte". Şeera scoase un strigăt de jale venit parcă din altă lume.

„Nu este îndurare pentru Fiicele Ierusalimului?" Glasul Şi frei era la fel de lipsit de speranţă ca şi verdictul ei.

Solomon zâmbi şi atunci o panică mai adâncă decât strigătul Şeerei se citi în ochii Şi frei. „Ba da. De fapt, femeia pe care aţi complotat s-o ucideţi este cea care vă oferă îndurare".

Mulţimea fremăta de bucurie.

„Veţi trăi sub pază în Dotan – pe pajiştile liniştite unde patriarhul nostru Iosif a fost trădat de fraţii lui invidioşi". Solomon făcu o mică pauză, apoi se adresă mulţimii: „Este un loc bun pentru înşelătorii invidioşi, nu credeţi?"

Râsul nervos aproape că egală vaietele Şeerei.

„Poate că păstorind turmele de capre tinere, veţi descoperi creaţia lui Iehova şi valoarea păcii". Solomon ezită, iar mulţimea tăcu. „Dacă însă inimile voastre rămân împietrite, Fiice ale Ierusalimului, dacă refuzaţi darul acesta de îndurare pe care vi-l fac acum, veţi muri negreşit".

Şi fra şi Şeera fură scoase din sala tronului complet înfrânte. Mulţimea începu să aplaude, mai întâi timid, apoi din ce în ce mai tare, până când sala răsună de sărbătoare.

Ariela se întoarse să sărbătorească împreună cu soţul ei. „O, Solomon…”

Dar pe când se aplecă să o îmbrăţişeze, chipul unei femei i se arătă pe neaşteptate aidoma unei fantome din trecut. Abişag.

373

40

? J Cântarea cântărilor 8: 11 – 12 j

[*Mireasa*] *Solomon avea o vie la Baal-Hamon*… Via *mea, ca*re *este a mea*, *o* păs*trez eu.*

Solomon nu o văzuse pe Abişag de când fusese trimisă alături de concubinele lui Abba. Arăta obosită de viaţă şi, mai rău, totalmente singură. Inima i se strânse. Deodată, Abişag îşi ridică privirea, iar el se trezi privind în ochii căprui învăluitori care îl vrăjiseră pe când veghea la căpătâiul lui Abba.

„O, dragostea mea”. Ariela îl strânse tare în braţe. „Ai reuşit! înţelepciunea lui Iehova ne-a făcut biruitori!”

Îmbrăţişarea caldă a soţiei lui îl readuse în prezent. O sărută pe creştet, iar Abişag îşi întoarse privirea. „Da, draga mea”, spuse el, fără să-şi ia privirea de la sunamita lui Abba David. „Iehova este biruitor”. Ţinând-o în braţe, continuă în acelaşi timp să se minuneze de Abişag. Totuşi, spre surprinderea – şi marea uşurare – să prezenţa ei nu stârni în el pasiunea. Doar preocupare faţă de tânăra atât de singură.

Probabil că Ariela a observat această distragere. Îşi înălţă capul de la pieptul lui şi se uită să vadă ce-i distrăsese atenţia. „Abişag!” şopti ea. „Solomon, arată atât de singură”. Inima plină de bunătate a soţiei lui se frânsese imediat, ca şi a lui.

O sărută pe frunte şi o aşeză la dreapta lui, apoi linişti mulţimea ridicându-şi mâinile. „Abişag, îngrijitoarea regelui David în ultimele lui zile!” strigă el, iar Abişag tresări. „Te rog, apropie-te de tron”.

Ochii ei, atât de blânzi şi calzi cu câteva clipe în urmă, erau acum

374

MESUANDREWS

mari şi înspăimântaţi ca ai unei căprioare la vederea

vânătorului. Nu se mişcă. Probabil că nu putea.

Gărzile porniră spre ea cu paşi rău prevestitori, dar Solomon le făcu semn să se îndepărteze şi-i vorbi cu blândeţe: „Abişag, vino la mine".

Porni spre tron cu graţia unei adieri. „Da, regele meu?" îşi înclină capul.

„L-ai slujit bine pe abba meu şi totuşi n-ai devenit niciodată soţia lui. Te eliberez, Abişag, din haremul lui David".

Un val de uimire trecu prin mulţime, care ajunse apoi cel mai mare subiect de bârfă al generaţiei lor. Sfetnicii lui Solomon îşi exprimară obiecţiile într-un cor disonant.

„Dar, rege Solomon, sunamita a dormit cu abba tău", spuse secretarul regal. „Chiar dacă regele David n-a făcut-o soţia lui *cu adevărat*, a fost considerată concubina lui".

Preotul Zadoc veni şi el cu cei doi sâcâi ai săi. „A fost pătată, regele meu. Niciun bărbat nu o va vrea. Ar fi o cruzime s-o dai afară din palat fără să aibă un soţ care s-o sprijine".

Solomon făcu semn cu mâna că vrea să vorbească. Abişag stătea în picioare, o prezenţă regală în mijlocul acelor suflete agitate din jurul ei.

„Îţi dăruiesc libertatea", spuse Solomon, reducând la tăcere şi cele din urmă şoapte. „Dar vreau ca libertatea să-ţi aducă bucurie, nu suferinţă. De aceea, îţi dăruiesc puterea de a-ţi alege viitorul".

Un zâmbet uşor lumină faţa lui Abişag, iar glasul ei se auzi slab, dar limpede. „Pot să-l întreb ceva pe rege înainte să aleg?"

Solomon râse. Rareori o auzise pe fata aceasta timidă vorbind altfel decât în şoaptă. „Da, poţi întreba".

„Este adevărat că sora mea nu mai este slujitoarea reginei Ariela, ci este logodită cu noul tău slujitor din via de la Baal-Hamon?"

„Da, este adevărat. Chiar eu slujesc ca prieten al mirelui".

Un strigăt colectiv de uimire se adăugă la marele subiect de bârfă al negustorilor.

Un zâmbet uşor apăru pe buzele lui Abişag. „Atunci, dacă

într-adevăr sunt liberă să-mi aleg viitorul, îmi ofer serviciile reginei Ariela".

Chicotelile mulţimii aduceau cu freamătul unui cuib de vulturi care tocmai a fost tulburat.

„Linişte!" înţelepciunea lui Solomon se dovedea clar limitată când avea de a face cu femeile. Era complet uimit de cererea sunamitei.

375

MESU ANDREWS

„Abişag, deşi eşti concubină, totuşi nu eşti slujitoare. De ce vrei să fii mai jos decât eşti?"

„O, regele meu, nu-mi pasă de locul care ni se cuvine. Sfetnicii tăi au spus că sunt pătată. Poate că sunt aşa în ochii lor, dar ştiu că aş fi bine primită în casa iubitoare a tatălui meu din suntem". Se întoarse spre Ariela, iar buzele îi tremurau în timp ce vorbea. „Dar regina Ariela a vorbit odată despre mine ca despre prietena ei şi, de vreme ce sora mea se va căsători în curând, regina va avea nevoie de o prietenă care să aibă grijă de ea. Ar fi o onoare şi o bucurie pentru mine să o slujesc toată viaţa".

Solomon rămăsese fără grai. Cum ar fi putut răspunde unei asemenea cereri?

„Solomon". Când se întoarse, văzu lacrimile curgând pe obrajii Arielei. „Aş putea vorbi şi să-i ofer lui Abişag un dar – ca semn de apreciere faţă de oferta ei?"

Solomon râse tare, îi cuprinse obrajii şi-i şterse lacrimile. „Chiar aş vrea s-o faci", spuse el aşa încât să-l audă doar ea. „N-am idee cum să răspund în faţa harului neobişnuit şi minunat de care daţi dovadă voi, femeile din suntem". Chicoti şi-şi apăsă buzele pe urechea ei. „Femeia aceasta îşi pune viaţa în slujba ta. Fă darul ei cu adevărat special, preaiubito. La urma urmei, va avea grijă de cea mai mare comoară a mea".

Ariela încuviinţă, cu ochii scânteind. „Mă ajuţi să ajung la marginea platformei?"

Solomon o prinse de mijloc şi rămase alături de ea când i se

adresă sunamitei regelui David.

„Te salut, prietena mea”, spuse Ariela, apoi se întoarse spre mulţime. „Aşa cum mulţi dintre voi ştiţi, via din Baal-Hamon a regelui Solomon este rodnică, iar arendaşii plătesc o mie de sâcâi de argint pentru rodul ei. Singura vie care este cu adevărat a mea se află acum înaintea voastră – frântă”, spuse ea, arătând spre trupul ei, încă slăbit. „Dar este a mea şi pot s-o dau în dar. Mă dăruiesc de bunăvoie soţului meu, iar el îmi dăruieşte în schimb dragostea lui”. Când Ariela se întoarse spre Abişag, Solomon sesiză uimirea din glasul soţiei lui. „Prietena mea, dacă doreşti să mă slujeşti – să îngrijeşti via mea – regele îţi oferă două sute de sâcâi de argint”.

Abişag scoase un uşor strigăt de uimire şi-şi acoperi gura cu

palmele, în timp ce lacrimi noi îşi croiau drum pe obrajii ei. Mulţimea izbucni în strigăte de bucurie, iar Solomon râse. Îşi strânse în braţe soţia, o sărută pe obraji şi spuse: „Ei bine, regină Ariela, faptul că plata pentru slujitoarea ta este de douăzeci de ori mai mare decât plata unui războinic al regelui este într-adevăr un dar neobişnuit. Dar sunt de acord!” Râsetul ei îi umplu inima de bucurie.

Deodată, ea se trase deoparte. „Solomon, uită-te la ea”. Abişag stătea singură, zâmbind stingheră, la marginea platformei unde toţi sărbătoreau în jurul ei. Ariela se uită rugătoare în ochii lui. El încuviinţă, oferindu-i permisiunea înainte ca ea s-o ceară cu glas tare.

„Abişag, vino, te rog”. Ariela îşi deschise larg braţele către prietena ei.

Faţa tinerei se lumină în timp ce urca spre ea. Abişag dădu să se închine, dar Ariela se întinse spre ea şi aproape căzu în braţele sunamitei care o îmbrăţişa cu căldură.

Solomon se uita şi se minuna de căile tainice ale lui Iehova. Femeia care îl slujise fără rezerve pe abba până la moartea acestuia, va avea de acum grijă de femeia pe care el o iubea mai mult decât orice pe lume. Abişag fusese începutul călătoriei lui în căutarea dragostei, dar Ariela era încununarea sacră a acesteia. Dacă bătrânul Şimei avea

dreptate şi dragostea, precum o vie, devenea tot mai gustoasă cu timpul, atunci în mod sigur dragostea lor va eclipsa până şi viile din Baal-Hamon.

377

EPILOG

Cântarea cântărilor 8: 13 – 14

Tu, care locuieşti în grădini, nişte prieteni îşi pleacă urechea la glasul tău: binevoieşte şi fă-mă să-l aud! Vino repede, iubitule, ca o căprioară sau ca puiul de cerb pe munţii plini de mirozne.

Treizeci şi şapte de ani mai târziu

Răsuflarea regelui Solomon deveni tot mai grea, iar el îşi dădu seama că trupul său îmbătrânit îşi începea călătoria înceată, dar sigură, spre porţile veşniciei. „Abişag, prietena mea, se pare că îţi este dat să stai la căpătâiul a doi regi muribunzi".

Sunamita regelui David stătea în tăcere la marginea patului lui, iar părul ei în şuviţe argintii cădea în valuri uşoare pe sub învelitoarea fină a capului. Era la fel de frumoasă ca atunci când o văzuse prima oară ivindu-se de sub învelitorile lui Abba. Se uită la el, zâmbi, apoi îşi îndreptă atenţia la lâna şi fusul din mâinile ei.

„Vreau să vorbesc despre ea", spuse el.

Mâinile lui Abişag încremeniră. Când îi întâlni în sfârşit privirea, cercetă ochii căprui înneguraţi care îl fennecaseră cândva. „Am nevoie să vorbesc despre ea cu cineva care a cunoscut-o aşa cum ai cunoscut-o tu".

Abişag puse fusul deoparte şi-şi puse mâna pe braţul lui. „Rosteşte-i numele, regele meu".

„Vreau să vorbesc despre ce am învăţat de la ea". Încercă să se ridice, dar nu reuşi.

„Stai, lasă-ne să te ajutăm". Abişag făcu un semn în direcţia

379

medicului. Alţi câţiva slujitori apărură de îndată lângă patul regelui, ca să-i mai umfle puţin pernele din piele de căprioară, să mai aranjeze învelitoarele din blană de leu. Odaia lui Solomon era în toată

regula odaia unui bărbat, deşi femeile îi umpluseră lumea până doar cu câteva săptămâni în urmă.

„Abişag". Solomon o luă de mână pe când ea îi aranja haina în jurul gâtului. Când privirile li se întâlniră din nou, ochii lui înotau în lacrimi. „Îţi aminteşti când îmi terminam treaba la Curte şi mă întorceam la ea în grădina noastră? îi spuneam «Tu, care locuieşti în grădină cu prietena ta, lasă-mă să-ţi aud glasul dulce!». Şi tu stăteai cu ea pe banca aceea sub migdal". Solomon se strădui să-şi ridice mâna şi să arate spre băncuţa din lemn de lămâi pe care o mutase din vechiul palat al lui Abba. Odaia lui Solomon din opulentul palat se mândrea acum cu o grădină extravagantă, în care băncuţa părea dezgolită. Dar fusese băncuţa *lor*, locul unde îşi împărţiseră bucuriile şi secretele. „Şi atunci râdea. Abişag, îţi aminteşti râsul ei?"

Lacrimile curgeau prin fiecare încreţitură din jurul ochilor lui Abişag. „Da. Suna ca ploaia de vară pe frunzele de palmier".

„Aaa, un adevărat crâmpei de poem pastoral sunamit!" îi acoperi mâna cu mâna lui. „Mulţumesc. Sunt ani de când mi-a vorbit astfel cineva".

Abişag îşi trase mâna şi şezu din nou lângă patul lui. Solomon depăna în continuare amintiri.

„Îţi aminteşti cum îmi răspundea în fiecare zi cu câte un vers? «Lasă-ţi în urmă necazurile», spunea. «Fii tare ca un cerb tânăr pe munţii încărcaţi de mirodenii.»".

„Solomon", spuse Abişag, „spune-i numele".

Lacrimile ţâşniră din ochii lui. „Nu pot".

„Spune-i numele. Ai ţinut-o captivă în inima ta destul. Spune-i numele". Câteva momente de linişte. „De ce te temi, regele meu?"

„Mă tem că, dacă îi rostesc numele, amintirile vor scăpa şi mă voi simţi mai singur decât m-am simţit până acum, în toţi aceşti ani". Se uită la singura persoană care o cunoscuse şi iubise pe soţia lui la fel de mult ca şi el. „De ce te-am dat oare fratelui meu Natan? De ce nu m-am căsătorit eu cu tine?"

Râsul ei îl învioră şi-l făcu să zâmbească printre lacrimi. „Pentru

că nu mă iubeşti", spuse ea. „Ai iubit-o pe Ariela. Celelalte femei ale tale sunt doar distracţie".

380

MESU ANDRBWS

Cuvintele ei îl pătrunseră. Nu era niciun fel de condamnare în glasul ei, dar în acele câteva cuvinte rezumase esenţa vieţii lui Solomon. Cele şapte sute de mirese regale şi trei sute de concubine fuseseră distrageri plăcute de la durerea adâncă pe care o lăsase în urmă moartea Arielei la naşterea singurului lor copil. *Ariela a murit dând naştere*… Dacă n-ar fi fost slăbită din cauza bătăii, ar fi trăit? De ce nu o iubise de la început? Era aşa uşor de iubit. Pierduse atât de mult timp – atât de mult din viaţa lui. Îşi închise strâns ochii, iar lacrimile i se prelinseră pe obraji. „Solomon, ce este?"

„Oare ţi-am mulţumit vreodată pentru că te-ai îngrijit aşa de bine de fiica noastră?"

Obrajii lui Abişag se făcură de un roz foarte frumos, culoarea unuia dintre cele mai rare safire din coroana lui. „A fost onoarea şi plăcerea noastră să avem grijă de copilul Arielei, regele meu. Eu şi soţia ta am fost mai mult ca două surori, nu ca regină şi slujnică, în acele ultime zile când era însărcinată". Abişag îi mângâie fruntea, iar privirea ei se pierdu în zare. „Când Ariela a înţeles că va muri, m-a rugat să am grijă de fiica ei – şi de tine. Chiar înainte să intri în grabă în odaie, mi-a spus: «Iubeşte-o pe fiica mea aşa cum m-ai iubit pe mine şi numeşte-o după Solomon. Numeşte-o *Pace*.» *1*

„Shalom-it… Shlomit". Solomon şopti numele fiicei lui cu respect, în timp ce Abişag se juca absentă cu un ciucure de la perna lui. „Abişag, unde este fiica mea acum?"

Mâna femeii se opri, apoi se retrase. Când Solomon îşi ridică privirea, pe chipul ei se citea grija, în locul tandreţii. El întinse mâna după a ei. Ea se încorda deodată, dar nu-l refuză. I se zbătea inima în piept văzând suspiciunea din ochii ei. „Abişag, sunt pe moarte. Nu vreau să tulbur viaţa lui Shlomit. Vreau doar să ştiu că este bine".

Femeia se ridică în picioare şi-şi aranja de zor cingătoarea

împodobită cu bijuterii. Silueta ei era tot zveltă după naşterea a şase copii. „Trebuie să-l chem pe Natan. El ar trebui să răspundă la întrebarea ta despre fiica noastră – adică fiica ta". Înainte să apuce el să răspundă, Abişag fugi pur şi simplu din odaie.

„Stai! Eu…" încercă să strige, dar îl înecă tuşea. Parcă-i luase foc pieptul. Medicul palatului îi oferi un fel de licoare. „Nu! Nu vreau să dorm. Trebuie să vorbesc cu Natan!"

Şi mai mulţi slujitori se puseră în mişcare până când apăru în sfârşit

381

fratele său, cu Abişag, îngrijorată, venind nesigură în urma lui. După moartea lui Benaia, Natan devenise cel mai bun prieten al lui Solomon şi cel mai de încredere sfetnic.

Medicul îl trase deoparte pe Natan: „Regele este foarte slăbit, încearcă să nu-l laşi să vorbească prea mult".

„Am auzit!" Solomon încercă să ridice vocea, dar tuşea îl înecă din nou.

„Frate, chiar trebuie să ai mereu ultimul cuvânt?" Natan se aşează pe pat în spatele lui Solomon şi-l ridică de umeri ca să-l ajute să respire mai uşor. Făcuse aceasta de o duzină de ori în ultimele săptămâni.

Tuşea s-a mai potolit, iar el şi-a înălţat capul. „Bineînţeles că trebuie să am ultimul cuvânt. Sunt regele". Încercă să zâmbească. Observă un zâmbet timid şi pe chipul lui Abişag când aceasta întâlni privirea soţului ei.

„Prea bine, Solomon", spuse Natan. Se duse în spatele fratelui său şi le făcu semn slujitorilor să-l ajute să-l ridice pe rege cu mai multe perne. „Shlomit este o femeie frumoasă care are familia ei". Aruncându-i o privire furişă soţiei lui, Natan adăugă: „Este cu totul dedicată lui Iehova. De ce te interesează aşa, dintr-odată?"

Veselia dispăru, iar Solomon îşi dădu seama că Shlomit fusese ascunsă pentru a fi protejată de influenţa lui păgână. „Natan, după săptămâni în şir petrecute în acest pat, mi-am dat seama că inima mi-a fost ademenită departe de Domnul prin soţiile străine şi zeii lor".

Privirea i se înceţoşa. „Sigur că ceea ce am dictat în ultima lună arată că eu cred că numai Iehova dă sens la orice este sub soare”. Pentru că Natan nu părea convins, continuă: „Vreau să ştiu că Shlomit este bine şi vreau să vorbesc despre… ima ei”.

Un geamăt gutural se auzi din direcţia lui Abişag, apoi acesta deveni tot mai zgomotos. „Nu! Nu vom vorbi despre Ariela dacă nu aud numele ei din gura ta!” Sunamita aceasta, atât de supusă de felul ei, tremura, pieptul i se scutura. „Numele ei! Spune-l!” Era cutremurată de plâns.

Natan o luă în braţe, în timp ce Solomon îi privea, cuprins de regret. Le provocase multă suferinţă. După moartea Arielei, Solomon se dedicase vinului, plăcerii şi nebuniei. Se îngropase în proiecte: templul lui Dumnezeu, palate, fortăreţe, grădini şi vii. Devenise mai mare decât orice om folosindu-se de înţelepciunea pe care i-o dăduse Dumnezeu să zidească şi să călăuzească, dar călcase în picioare inimile celor apropiaţi lui.

382

MESU ANDKHWS

„O, Ariela”. Cu ruşine rosti numele ei. Fusese doar o şoaptă, dar Abişag o auzise.

Se linişti în braţele lui Natan. „Ce ai spus, Solomon?”

„Ariela. Ariela. Ariela”. Numele potolea setea din sufletul lui şi nu contenea să curgă din gura lui. „Ariela!” strigă, iar tuşea începu din nou. „Ariela…”

Natan şi Abişag alergară să-l îmbrăţişeze, dar medicul îi dădu la o parte. „Daţi-mi soluţia de loquat”, îi strigă unuia dintre slujitori.

Solomon încercă să-l alunge pe medic, dar tuşea îl sleise de puteri, înainte să apuce să protesteze, fu îndopat cu o lingură mare de lichid cu gust rău. *Doamne Iehova*! *îngăduie să mor înainte să mi se mai dea aşa ceva*! Natan îl ajută să stea drept, până când tuşea se mai potoli. Odaia fu deodată învăluită în ceaţă, tăcere, apoi întunericul îl acoperi.

Când se trezi, Abişag ţesea lângă patul lui. Natan se odihnea pe

scaunul de fildeş cu spate înalt – un dar de la ambasadorul cuşit – cu gleznele încrucişate. Era lungit în scaun şi sforăia.

„Cât timp am dormit?" Vocea lui Solomon suna ca vântul prin fluierul cu găuri neacoperite al unui păstor.

Natan sforăi o dată puternic, se trezi, iar Abişag râse ca o copilă.

„Destul timp ca barba mea să crească vreo trei centimetri". Fratele lui îşi frecă barba gri, frumos îngrijită.

Abişag se uită la soţul ei cu reproş. „Nu mult", îi spuse lui Solomon, cu o privire blândă, fără nicio teamă. Se aplecă deasupra lui şi-i atinse uşor braţul. „Îţi vom povesti despre Shlomit, dacă vrei".

Durerea din inima lui cu care era deja obişnuit deveni deodată ascuţită, se zvârcoli şi se duse în jos pe braţul stâng. „Sigur, dar mai întâi…" Se uită la Natan. „Aş vrea să…" O durere sfâşietoare luă locul durerii din pieptul lui, iar el se cutremură.

„Eşti bine, frate?" Pe chipul lui Natan se citea neliniştea, iar medicul făcu câţiva paşi spre pat.

Solomon îl privi. „Spune-i vulturului acestuia să se înfrupte din oasele altcuiva". Nu mai avea răbdare cu omul acela şi loţiunile lui.

Natan chicoti şi-i făcu medicului semn să se îndepărteze. „Face doar ce l-ai plătit să facă". Solomon dădu ochii peste cap, dar Natan continuă: „Ai găsit cei mai buni medici din lume, ai strâns cele mai multe cunoştinţe, cea mai impresionantă arhitectură. Ai realizat multe, frate".

383

„Dar mai este un lucru", spuse Solomon, cu ochii plini de lacrimi. „Vreau să scrii ceva pentru mine".

Natan se uită nedumerit la Abişag. „Solomon, ai scris deja atâtea cântări şi proverbe. Ce aş mai putea scrie pentru tine?"

„Nu vorbeam cu tine. Vreau ca Abişag să scrie". Solomon se amuză de expresia lor perplexă.

„Ce? Eu nu pot scrie". spuse ea. „Ce să scriu?" Safirul roz străluci din nou în obrajii ei.

„Vreau să mă ajuţi să scriu despre ea – despre Ariela", se corectă

el imediat, vrând să evite orice alte izbucniri din partea sunamitei care devenise dintr-odată atât de îndrăzneaţă.

Natan privea cu un zâmbet mulţumit, concentrat asupra soţiei lui. *Uite cum o iubeşte după toţi aceşti ani*.

„Pentru început, tot ce trebuie să faci este să stai cu mine în timp ce îi dictez scribului". Solomon îşi închise strâns ochii. „Dar, dacă Ariela ţi-a vorbit despre lucruri, sentimente pe care numai o femeie le-ar înţelege, vreau să-mi spui. Şi vreau ca mare parte din aceste amintiri să fie scrise în vers pastoral – ca o cântare, o cântare sfântă". Solomon se înecă într-un scurt acces de tuse. „Ştiu că, oricât mi-aş da silinţa, versul tău l-ar întrece pe al meu".

Abişag clătină din cap, cu ochii plini de lacrimi, iar inima lui Solomon se strânse. „Înţeleg, Abişag. Nu te voi obliga. Nu merit onoarea de a primi ajutorul tău la scrierea acestei cântări". O lacrimă singuratică porni în jos pe obrazul lui Solomon. „Dar ţi-aş fi recunoscător".

Abişag se întinse să-i şteargă lacrima din barbă. „Dacă dragostea Arielei ne-a învăţat ceva, ne-a învăţat că mila este rareori meritată". Mâna ei mai zăbovi pe obrazul lui în timp ce vorbea. „Şi ce va face Natan câtă vreme tu şi eu muncim din greu?"

O altă lacrimă porni în jos când îşi dădu seama că ea tocmai îi acceptase cererea. „Mulţumesc, Abişag". Se întinse să-i acopere mâna.

„Bine. Ajunge cât ai mângâiat-o pe soţia mea". Ochii lui Natan străluceau.

Râsul lui Solomon era mai mult un horcăit acum, dar tot se simţea bine râzând. Partea lui jucăuşă ieşi din nou la iveală. Deveni îndată cât se poate de serios. „Ascultaţi cu atenţie amândoi", spuse pe un ton grav. Natan şi Abişag se apropiară, aşteptându-i atenţi instrucţiunile. „Dacă mor înainte să terminăm cântarea Arielei..." Abişag îi luă cu

blândeţe mâna într-a ei. „Voi doi trebuie să faceţi din ea cel mai

frumos cântec pe care l-am scris *eu* vreodată".

„O!" Abişag îşi trase mâna, de parcă ar fi fost lepros. „Să faci bine să trăieşti destul ca să scrii întreaga cântare, altfel eu şi Natan vom spune că am scris-o noi!"

Râsul lui Natan răsună în odaia regelui, iar Solomon fu iarăşi cuprins de regrete. Petrecuse prea puţine momente liniştite cu aceşti oameni preţioşi. Ultimele lui zile de viaţă vor fi diferite – în multe privinţe.

Cu inima liniştită, cu amintirile despre Ariela inundându-i sufletul, Solomon se cuibări în pernele lui. Nu mai simţise o asemenea pace de… ei bine, de când îl părăsise leul lui Dumnezeu. „Mâine vom începe scrierea cântării, Abişag. Dar deocamdată povesteşte-mi despre Shlomit a mea".

385

NOTA AUTOAREI

§ Povestea aceasta a început în 1998, intrigată fiind de un rezumat. JL de o pagină despre Cântarea cântărilor, scris de Ann Spangler şi Jean E. Syswerda (*Women of the Bible*, Zondervan). Ca orice ficţiune biblică de calitate, povestea m-a trimis înapoi la Scriptură, iar Cântarea cântărilor m-a bulversat complet! M-am uitat la comentarii şi, nu numai că fiecare autor avea o abordare proprie în interpretarea limbii originale, dar şi o părere diferită despre bucăţile de scriere atribuite unui personaj sau altuia. Fiind o elevă hotărâtă (soţul meu ar spune *încăpăţânată*), am decis să citesc toate cele opt capitole ale Cântării cântărilor în fiecare zi până când o voi înţelege. Un an mai târziu, povestea de dragoste sacră a lui Solomon şi a Arielei prinsese contur şi fusese pusă temelia pentru o tabără pe acest subiect şi pentru un studiu biblic serios.

Pe măsură ce forma de abordare s-a schimbat, de la subiect de conferinţă, la studiu biblic, apoi la roman, şi munca mea de cercetare s-a întins peste doisprezece ani. Fiecare nouă bucăţică de informaţie schimba personajele, peisajul şi cronologia. Geografia Libanului, a Sunemului şi a Ierusalimului m-a intrigat, precum şi festivalurile,

vechile tradiţii de nuntă, reformele politice ale lui Solomon.

1 împăraţi 6: 38 spune că Solomon a terminat de construit templul în al unsprezecelea an al domniei, după şapte ani de lucru. Acest verset mi-a oferit o fereastră de patru ani pentru relaţia lui cu Ariela. Pentru că cea mai mare parte din studii se ocupă de partea de final a domniei lui Solomon (construirea palatului lui şi a templului lui Dumnezeu), am armonizat pasajele scripturale cu deducţiile mele legate de o cronologie plauzibilă pentru această poveste.

Deseori sunt întrebată: „Cât din carte este realitate?" Răspunsul meu este mereu acelaşi: „Cât de mult posibil!" Găsim relatarea naşterii

386

N$_4$KSU ANDREWS

lui Solomon în 2 Samuel 12: 24 – 25 şi mărturii despre domnia sa în 1 împăraţi l-11 şi 1 Cronici 1 – 9. Alte informaţii despre prima parte a domniei lui sunt incluse în ultimele zile ale lui David, descrise în 1 Cronici 22: 5 – 16; 28 – 29.

Dumnezeu este desăvârşit, iar Cuvântul Său este fără cusur. Eu şi cartea mea nu suntem niciuna, nici alta. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să scriu un roman istoric precis. Acurateţea este crucială însă, deşi este foarte importantă pentru mine, nu este scopul meu ultim. Cel mai important este mesajul dragostei Arielei. Mă rog ca în această dragoste crâncenă, neobosită, a unei simple păstoriţe, să vedeţi un crâmpei din dragostea generoasă a lui Dumnezeu şi pasiunea cu care caută fiecare inimă. Iisus Hristos te iubeşte şi nu se va mulţumi cu nimic altceva decât inima ta întreagă. Fie să învăţăm cu toţii să-L purtăm ca o pecete pe inimile noastre.

Shalom, dragă cititorule!

387

MULŢUMIRI

Deşi poate suna lipsit de originalitate, pentru această poveste trebuie să-i mulţumesc mai întâi şi mai întâi lui Dumnezeu. Când am început să citesc zilnic cele opt capitole ale Cântării cântărilor, am descoperit abilitatea Domnului de a modela şi defini personaje şi teme.

Nu un comentariu sau teolog mi-a conceput desfăşurarea intrigii. A fost şoapta Sa delicată, care-mi dezvăluia dragostea Lui crâncenă.

Îi mulţumesc partenerei mele de scris, Meg Wilson – eşti tenace, draga mea prietenă! Fără sfatul tău consecvent – *iritant*, uneori, îndrăznesc să spun – n-aş fi transformat această temă de conferinţă într-un roman. Apoi, la fiecare revizuire majoră a poveştii, ai trecut din nou prin aceste pagini şi m-ai provocat să mă gândesc mai bine, să dau mai multă emoţie prin mai puţine cuvinte.

Îi mulţumesc şi celei de a doua partenere, Velynn Brown – mulţumesc pentru că ai renunţat la timpul dedicat familiei şi propriului tău scris ca să mă ajuţi „să nu bat câmpii".

Mulţumiri şi lui Michelle Nordquist, editoarei mele online – deşi ne-am întâlnit faţă-n faţă o singură dată, orele lungi petrecute online ne-au făcut spirite înrudite! Recunoştinţa mea veşnică pentru eforturile susţinute în rescrierea finală care a fost crucială. Eşti minunată!

Mii de mulţumiri lui Gayle Roper şi cursului ei de scriere creativă din cadrul conferinţei scriitorilor de la Mount Hermon din 2008, unde povestea aceasta a prins aripi.

Mulţumiri lui Wendy Lawton – aş fi renunţat la scris, dacă n-ai fi fost tu, prietenă dragă. La prima mea conferinţă a scriitorilor, în 2001, ai văzut descurajarea mea, dar mi-ai spus: „Văd în ochii tăi pasiune atunci când vorbeşti despre povestea lui Solomon. Nu renunţa". Patru ani mai târziu, ai luat acest novice neşlefuit şi prăfuit şi m-ai purtat în buzunarul tău. M-ai apărat de toate acele respingeri şi nu m-ai lăsat

să cad. Ai fost un înger păzitor şi îmi eşti în continuare o prietenă de nădejde!

Mulţumiri editoarei mele, Vicky Crumpton – UAU! De unde să încep? Ai mizat atât de mult pe această autoare neexperimentată care nici măcar nu ştia abc-ul scrisului! Cu mult drag şi răbdare m-ai învăţat să dau viaţă unor personaje adevărate, în loc să livrez învăţături

alegorice. „Mulţumesc” nu este suficient să exprime toată aprecierea mea faţă de felul în care m-ai instruit, provocat cu delicateţe şi m-ai făcut să-mi extind limitele.

Mulţumesc lui Michele Misiak, Jessica English, Donna Hausler, Karen Wiley, Cheryl Van Andel şi celorlalte minţi creative de la Revell – m-aţi răsfăţat cu bunătatea şi eficienţa voastră!

Calde mulţumiri lui Karl Kutz, preşedinte la colegiul Multnomah Bible Collège. Nu ştiu un alt profesor ocupat care ar fi stat cu un romancier ca să lustruiască fiecare cuvânt din Cântarea cântărilor. Ai adus la viaţă cuvintele ebraice şi mi-ai schimbat perspectiva asupra câtorva scene.

Şi, din nou, mulţumiri lui Suzanne Smith şi Pam Middleton de la biblioteca Universităţii Multnomah. Sunteţi minunate! Ajutorai vostru specializat mi-a oferit acces la informaţii online şi texte vechi dincolo de ceea ce îmi propusesem, dar atât de benefice pentru inima mea.

Mulţumesc credincioasei mele echipe de rugăciune – numai Dumnezeu ştie cât de mult a influenţat contribuţia voastră această carte. Dragostea şi sprijinul vostru înseamnă atât de mult pentru mine şi pentru familia mea.

N-aş fi putut scrie despre dragostea vindecătoare a tatălui şi a mamei Arielei, dacă n-aş fi cunoscut-o atât de bine de la propriii mei părinţi. Charley şi Mary Cooley mi-au arătat de-a lungul întregii mele vieţi dragostea necondiţionată a lui Hristos.

Mulţumesc lui Pat şi Sharie Johnson, părinţii mei de suflet – mulţumesc pentru felul tangibil şi intangibil în care îmi arătaţi dragostea voastră.

Îi mulţumesc socrului meu, Bill Kidwell – pentru încurajare şi pentru cinele improvizate care m-au ajutat să supravieţuiesc în faţa computerului.

Copiilor noştri, Trina şi Jason, Emily şi Brad – mulţumesc pentru că faceţi să fie atât de uşor să vă iubesc, iertaţi aşa uşor, şi sunteţi

389

plini de har. Fiecare dintre voi îmi arată într-un fel unic un

crâmpei din dragostea necondiţionată a lui Iisus. Este o plăcere şi un privilegiu să văd vieţile voastre frumoase.

În cele din urmă, mulţumesc dragului meu soţ, Roy – n-aş fi cunoscut niciodată cu adevărat dragostea Mirelui Sfânt, dacă tu n-ai fi întruchipat-o atât de frumos. Mulţumesc pentru că eşti un exemplu extraordinar de dragoste sacră.

Mesu Andrews este o vorbitoare activă care s-a dedicat studiului intensiv al Scripturii. Deţinând o cunoaştere aprofundată a Cuvântului lui Dumnezeu, dar şi iubind acest Cuvânt, Andrews aduce la viaţă cuvântul biblic pentru cititorii săi. Ea şi soţul ei au slujit paisprezece ani în lucrarea de pastoraţie, după care s-au mutat în Pacific Northwest pentru a răspunde următoarei chemări a lui Dumnezeu pentru viaţa lor. Ei au doi copii căsătoriţi şi locuiesc în Washington, unde Mesu îşi dedică tot timpul scrisului. Vizitaţi-o pe Mesu pe www.mesuandrews.com.

390

Un roman captivant despre viaţa lui iov văzută prin ochii femeii care ira iubit

Seria *Comorile dragostei sale* – 1

dragoste Din Cenuşă

Combinând o documentare minuţioasă cu imaginaţia creativă a unui scriitor, Mesu Andrews ţese o poveste emoţionantă şi tulburătoare despre Iov şi Dina.

Pentru comenzi: www.kerigma.ro